

½ Lưu Manh (Một Nửa Lưu Manh)

Contents

½ Lưu Manh (Một Nửa Lưu Manh)	1
1. Chương 1: Kịch Vui Đường Phố	2
2. Chương 2: Tiên Nữ Tỷ Tỷ	6
3. Chương 3: Hỉ Tương Phùng a Long Ca Và Tiểu Âm Đệ	10
4. Chương 4: Hương Hương Công “trư”	17
5. Chương 5: Tiên Cung	23
6. Chương 6: Giác Mơ Bong Bóng—vỡ Rồi!	29
7. Chương 7: Triều Đình Giống Như Chợ Bán Rau	34
8. Chương 8: Quân Doanh	38
9. Chương 9: Huynh Đệ Nhà Tông Chính	44
10. Chương 10	51
11. Chương 11: Mộ Viễn Thành Thân	57
12. Chương 12	63
13. Chương 13	68
14. Chương 14	76
15. Chương 15: Mãi Nghệ Tửu Lâu	81
16. Chương 16: Dạ Yến	88
17. Chương 17: Lại Gặp Hồng Kiều	95
18. Chương 18: Võ Lâm Đại Hội Nhảm Chán	101
19. Chương 19: Cuộc Thi Lục Nghệ	110
20. Chương 20: Sát Thủ Hiện Thân	120
21. Chương 21: Người Trong Sư Môn	128
22. Chương 22: Việc Nhỏ Trong Núi	135
23. Chương 23: Vong Ưu Trở Về	141
24. Chương 24: Bạn Bè Và Người Thân	148
25. Chương 25: Tương Kiến+phiên Ngoại	156
26. Chương 26: Lại Lăn Nửa Gặp Mặt	164
27. Chương 27: Tha Thứ	170
28. Chương 28: Cuối Cùng Hòa Hợp	178
29. Chương 29: Biến Cố	185
30. Chương 30: Dương La Biến Thái	192
31. Chương 31: Thành Thân (đại Kết Cục)	200
32. Chương 32: Phiên Ngoại 1: Bảng Giờ Giác Làm Việc Và Nghỉ Ngơi	211
33. Chương 33: Phiên Ngoại 2: Nấu CƠM CƠM KÍ	213
34. Chương 34: Phiên Ngoại 3: Đi Chợ KÍ	215

½ Lưu Manh (Một Nửa Lưu Manh)

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, 1 x 1, oan gia, hài, đế vương thụ, chủ công, có chút ngược, HE. Edit: Băng Hoa (1 – 26), tommy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-manh-mot-nua-luu-manh>

1. Chương 1: Kịch Vui Đường Phố

CHƯƠNG 1: KỊCH VUI ĐƯỜNG PHỐ

Vương triều Tông Viện, do Hoàng đế Hiếu Vũ – Tông Chính Ngô khai quốc, đã trải qua ba trăm năm, đứng vững qua chiến loạn và thiên tai, dưới thống trị vững chắc của tiên hoàng Tông Chính Diệu và hoàng đế đương nhiệm Ngọc Minh, từ một nhược quốc yếu ớt bấp bênh đã trở thành một cường quốc kinh tế quân sự lớn mạnh, khiến 6 quốc gia muốn mở rộng bản đồ khác không dám manh động.

Phủ Mộc Dương, kinh đô Tông triều, dưới chân thiên tử, vùng đất phồn hoa, thương nhân qua lại đông đúc, bách tính ẩm no vui vẻ.

Sáng sớm

“Mau tới xem đi~ người đi qua đường đừng có bỏ lỡ ~~ đầu giá lớn nha hoàn trường cung mới ra lò đây” một tiếng rao bán lớn truyền ra từ trong đám người đông đúc.

Người qua đường tấp lập dừng lại, những người bản địa phủ Mộc Dương hoặc là những người đã định cư lâu ở đây hầu hết lắc đầu thờ dài rồi tiếp tục đi tiếp, giống như đã nhìn thấy quá quen rồi. Một số người khác lại là hứng thú không ngại, vui vẻ mà tiến tới. Mà những người ở xa vừa tới muốn phân biệt tử mĩ thanh âm tới từ đâu, hiểu kỳ mà nhìn ngó đông tây, cuối cùng đã tìm thấy nơi được vây bởi một vòng người, vội vàng tiến tới góp vui.

Ở giữa vòng tròn có 9 người, trong đó có 5 người ăn mặc nô tài, có nam có nữ, vẻ mặt u sầu mà đứng ở giữa, chốc chốc lại liếc về 4 người phía sau, chính xác mà nói thì là liếc về phía người ăn mặc phú quý ngồi trên ghế tròn trong bốn người. Người này đầu đội kim quan trân châu tím, mặc một chiếc bạch sắc cẩm y thêu hoa mẫu đơn vàng bằng kim tuyến, được thắt bởi đai lưng tuệ cung trường kết vàng, đi ủng nhỏ màu vàng thêu tơ trắng. Khoảng tầm hai mươi mấy tuổi, tướng mạo không đẹp không xấu, ngũ quan linh vận, nơi khóe mắt của đôi mắt nửa nhắm có một nếp nhăn đậm, có thể thấy người này thích cười, lúc này khóe miệng được cong lên một độ cong giống như kẻ ác, trên môi càng là hai vệt râu hình chữ bát() đáng yêu, khiến người xung quanh bật cười. Trên vòng mã não, có đính một viên ngọc đẹp. Tay phải cầm quạt đưa tay về phía tiểu nô bên cạnh nhận lấy bát trà, nhẹ uống hai ngụm, sau khi, sục miệng một cái thì trả lại cho tiểu đồng.

P phía sau người này lại có ba nam đồng đứng, trong đó bao gồm tiểu đồng vừa đưa nước trà, bộ dáng khoảng tầm mười hai mười ba tuổi, tướng mạo xinh đẹp non nớt, tuy còn nhỏ, nhưng lại tỏ ra cao quý hơn những thư đồng bình thường, cũng không phải loại ôn thuận yếu đuối.

Tiểu đồng đưa trà mày đậm mắt to, rất hay cười, chải hai búi tóc, phía sau lại thả một lớp tóc mỏng, mặc y bố màu xanh mực, là một tiểu đồng hoạt bát thanh khiết đáng yêu. Phía sau cậu đeo ba chiếc trống lớn nhỏ bất đồng và ba chiếc chiêng nhỏ, còn treo thêm vài thanh kim loại nhỏ, bên eo lấy hai thanh gỗ nhỏ đầu tròn làm mặt trang sức.

Mà hai người còn lại, một người vẻ ngoài thanh tú, thần sắc đạm nhiên, áo trắng phát phối, lưng là một chiếc đàn tranh, y phục hai hoa văn nhỏ thông dụng hiện nay mặc trên dáng người xinh xắn nhỏ nhắn quả thật hợp người, ở eo có treo một chiếc sáo tre xanh non, khí tự nhiên thanh mát trở nên hấp dẫn.

Mà tiểu đồng áo hồng đứng ở phía bên xa nhất, bên thắt lưng là chiếc tiêu dài màu đen, phía sau là đàn tỳ bà. Bề ngoài kiều diễm tinh xảo, nốt ruồi nước mắt dưới khóe mắt trái lại càng không thể nhầm lẫn, tuy là non nớt, lại không khó tưởng tượng tương mạo sau khi trưởng thành sẽ trở thành mỹ nhân khuynh quốc đến thế nào.

Ba tiểu đồng này vốn là người thanh nhả thoát tục, tướng mạo nghệ thuật sớm đã đánh chấn khắp phủ Mộc Dương, bao nhiêu người muốn có bọn họ làm của riêng, trở thành luyện đồng cất kín. Nhưng ba người tuổi nhỏ võ nghệ cũng cao cường, rất nhiều người không lại gần nổi người họ, cứng rắn là không thể được rồi, mà bọn họ lại càng trung tâm với chủ, mà mềm mại cũng lại không thể.

Tới đây, không ít người tâm tư ‘uyển chuyển’, lúc này thở dài “Aizzz ”

“Bốn người này rốt cuộc là nhân vật thể nào?” có người đột nhiên lên tiếng.

Rất nhiều người vây quanh quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông vừa hỏi kia, trong đó một cụ ông hỏi “Người từ nơi khác tới ư?”

“Vâng, vì thế không biết mấy người này là ai” người này cũng trả lời thật.

Cụ ông chỉ vào trong, giới thiệu nói “Cái người ở giữa vàng sáng lấp lóe mặc giống như nhà giàu mới nổi kia tên là Tịch Thiên Âm, là trưởng tử của thừa tướng đương triều Tịch Triển Linh, người này thích mỹ nhân, độc đoán tinh quái, mọi người gọi là ‘Hoa hoa thái tử’. Mỗi lần gặp được nữ tử mỹ nhân đều sẽ trêu ghẹo một lượt, có lúc thậm chí còn cướp một số người về nhà, có điều lần nào cũng bị Tịch Thừa tướng bắt được. Một số được thả đi, có vài người khác lại trúng ý thừa tướng sống chết cũng không đi liền trở thành thê thiếp của thừa tướng. Các thê thiếp của thừa tướng đều rất sùng nịnh tiểu lưu lanh này, vì thế cậy vào sự bảo vệ của mấy người này, hần cũng trở thành tiểu ác bá nổi tiếng gần xa. 3 tiểu đồng xinh đẹp phía sau cũng là bị hần cướp về bên người, người áo xanh tên là Cổ Ngọc, người áo trắng là Huyền Bích, người áo hồng là Quân Giác, tên của họ được lấy bằng loại nhạc cụ mà bọn họ thường sử dụng.”

“Nếu đã như vậy, Tịch thừa tướng cũng không quản ư? Đây cũng có thể coi là ác nhân mặc cho nghịch tử làm điều ác” đại hán nhìn ba tiểu đồng, có chút phẫn giận.

Cụ ông xoa tay, lắc đầu nói “Đừng có nói bừa, Tịch thừa tướng thanh chính liêm khiết, cương chính không a dua, chính là không bảo vệ. Mỗi lần Hoa hoa thái tử này vừa làm điều ác, Tịch thừa tướng không lâu sau sẽ chạy tới giáo huấn hần vì thế tiểu thái tử này cũng chưa có làm ra sự ác quá mức nào, chính là nói có chút bạo thôi, có điều vẫn là rất đáng yêu.”

“Đáng yêu ư?” hán tử kia kinh ngạc, một người đàn ông, còn là một người già không đẹp lắm được nói là đáng yêu ư?

“Đương nhiên rồi, Thiên Âm của chúng ta đáng yêu nhất” bên cạnh truyền tới giọng một người phụ nhân đã khoảng bốn năm mươi, hạnh phúc mơ mộng gợn sóng trên gương mặt đã có nếp nhăn, hai tay chấp lại thành gỏi đặt dưới má “Đáng người nho nhỏ, mỗi ngày đều hoạt bát, vui vẻ như thế, ca hát lại rất hay, thật đáng yêu mà, ta nếu mà có thể sinh ra một đứa con đáng yêu như vậy, giảm thọ 10 năm cũng sẵn sàng”

Đáng người nho nhỏ ư? Nhìn người ít nhất 8 thước ở trên đài, đại hán cuộn cuộn mấy giọt mồ hôi lớn trên trán “VẬY.....sao ”

“Đương nhiên rồi, có cần gia nhập câu lạc bộ hâm mộ Thiên Âm của chúng ta không? Bây giờ gia nhập lập tức được tặng thẻ giảm giá của Túy Tiên Lâu nha! Thế nào?” phụ nhân vừa hưng phấn lên, lập tức bật ra không ngừng.

“Ách.....việc đó.....” đại hán lần đầu tiên cảm nhận được nhiệt tình như vậy, có chút không biết phải làm sao.

Đại hán bên này ngơ ngác không xong, người nào đó bên kia cũng đôn đốc không ngừng.

“Nhanh chút, Cổ Ngọc, bằng không đợi lúc nữa lão gia tới rồi, ta lại đen đui rồi” Tịch Thiên Âm đôn đốc Cổ Ngọc lưng đeo tỳ bà, giọng nói có chút sắc nhọn.

“Vâng, chủ tử” Cổ Ngọc sau khi đáp lại lập tức ngẩng đầu cao giọng mang theo ý cười, thanh âm còn chưa hết về ngay thơ “Đầu giá lớn nô tài tươi mới vừa ra lò đây, nam tử 20 lượng, nữ tử 30 lượng đây

”

“Đại thiếu gia, xin đừng bán bọn em mà ~” 3 nha hoàn trong 5 nô tài lập tức nước mắt lưng trong, vẻ mặt cầu xin mà nhìn về phía Tịch Thiên Âm. Những người vốn xinh đẹp lạnh lợi, thêm vào bộ dáng thê thiếp yếu ớt này, càng khiến người ta không nhịn được mà yêu thương tiếc nuối.

Nhưng là với ai đó, sớm đã quen rồi, không kiên nhẫn mà vẫy vẫy tay “Bớt lời~ các người dùng ánh mắt đó vô dụng với ta!!!”

“Đại thiếu gia~~” ba nữ tử nước mắt dàn dụa.

Có vài người thương tâm tới cực điểm có mặt trong lòng đều đau thương, người đẹp biết bao a, ánh mắt khiến người ta đau lòng biết nhường nào a

~“Ta bán các người là chuyện quá đương nhiên, bớt giả vờ khóc cho ta!” nằm mơ dùng dư luận áp được ta ư? Không có cửa đâu! Tịch Thiên Âm ngoảnh mặt đi, rất là không vui.

“Người này là lòng dạ sắt đá sao?” đại hán có chút không vui mà nhỏ nói.

Hắn vừa nói, ít nhất nhận được 20 ánh nhìn sắc nhọn. Phu nhân vừa mới lôi kéo hắn cũng quay lại, giận nói “Người không gia nhập thì thôi, làm gì mà phải phỉ báng Thiên Âm của chúng ta?”

“Đây vốn là cậu ta không đúng nha ~” đại hán dừng cảm biện giải dưới đường trường vô số.

“Phì!” phu nhân chỉ nhỏ hán một ngụm, dứt khoát không để ý hắn nữa.

z**y**z**z

Tiếng khóc đứt quãng chỉ cao thêm không thấp đi, phiền nhiễu người nào đó gân xanh bạo nổi, cuối cùng nắm chặt nắm tay, cố gắng hít sâu vào một hơi, vẫn mày mở mắt cười như cũ, quay đầu lại nói với ba cô gái “Bỏ đi bỏ đi, sau khi có tiền ta chia cho các người mỗi người 10 lượng.....tiền tiêu vặt của lão tử nha ~” câu cuối quả thật là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói hết.

Ba cô gái kia lập tức cảm ơn, giống như chỉ đợi hắn nói như vậy.

Mọi người vừa nhìn, tròng mắt căn bản không có nước mắt, chỉ là biểu tình biểu đạt gian trá, so với hồ li còn hồ li hơn.

“Thì ra là vậy” đại hán xấu hổ nói, đám đông đang xem kịch bị hắn làm phiền trừng mắt N cái.

“Vậy chúng tôi thì sao~ thiếu gia!!!” hai trưởng công còn lại nhìn thấy đám nữ tử có lợi, bèn hỏi.

“Không có việc của các người!” Tịch Thiên Âm quay ngoắt đầu, tay giơ lên, quạt trắng mở ra.

“Thiếu gia” hai nam nhân dáng người thô kệch to lớn trao đổi ánh nhìn, âm thầm ước định mà lập tức cả mặt hàm xuân, chốc chốc dùng tay xoa xoa lên cơ ngực của mình, thậm chí đầu lưỡi liếm nhẹ bờ môi, mày mắt trên ghẹo người nào đó.

Vừa mới quay đầu đã nhìn thấy cảnh tượng kích thích như thế này nhất thời sắc mặt trắng bệch, Tịch Thiên Âm đột nhiên quay người, lập tức “Oe”

“Oe” người xung quanh bao gồm cả đại hán cũng đồng loạt quay người lại nôn khan.

“Đại thiếu gia” hai người kia không từ bỏ, bắt đầu dùng tay vuốt nhẹ chân trái gờ cao của chính mình, một lần lại một lần, chậm chậm mà sắc tình, thuận đường gửi tới hai nụ hôn gió.

“Oe” Tịch Thiên Âm và bách tính xung quanh nôn ác liệt hơn.

“Không chịu được, rõ ràng biết ta ghét tới tận cùng mà còn kích thích ta! Đủ rồi, cũng chia cho các người mỗi người 10 lượng” lời này vừa nói, hai người lập tức dừng lại động tác, cung kính mà cúi đầu với Tịch Thiên Âm.

“Có điều, trước lúc đó” Tịch Thiên Âm lau lau miệng, chủ đề vừa đổi, quạt gấp lại, hướng ánh mắt về phía xung quanh, nói “Huyền Bích, Quán Giác, Cổ Ngọc——đánh cho ta!”

Ba tiểu đồng lập tức nhận lệnh, lờ đi tiếng cầu xin của hai người, giơ nắm đầu lên đánh mạnh hai người vài cái. May mắn ba tiểu đồng cũng không nặng tay, nắm đấm cũng không cứng như thế, vì thế hai người cũng chỉ đau đòn hai tiếng, cũng chưa có thương tích gì lớn.

“Con mẹ nó, lần sau còn làm động tác tục tĩu như vậy, sẽ bán các người tới phường tướng công rõ ràng biết ta không chịu được ọc nhớ tới là muốn nôn” biểu tình muốn ôn khan vài cái, Tịch Thiên Âm chấp chấp

tay, nói với bách tính xung quanh “Đủ rồi, quay lại chủ đề. Các vị phụ lão hương thân, ai muốn mua nô tài? Nam tử 20 lượng, nữ tử 30 lượng!”

“Thiếu gia, tại sao chúng ta chỉ đáng 20 lượng vậy? Nữ nhân bọn họ lại đáng 30 lượng!” một trưởng cung mới có chút ủy khuất mà hỏi.

“Bởi vì bọn họ xinh đẹp hơn các người!”

“Xinh đẹp thì để làm gì?” một trưởng cung khác không vui nói.

Thật là——tức chết hân rồi!

Tịch Thiên Âm không nhịn được mà dùng quạt gỗ mạnh lên mỗi người một cái, hận rằng luyện thép không thành gang mà nói “Bởi vì bọn họ là mỹ nhân, để ở trong nhà là một loại hưởng thụ về nhãn giác, không giống các người chỉ biết cường hiếp con mắt của ta, chỉ riêng điểm này đã đáng để thêm chút giá rồi! Người đàn ông không cần gấp, bớt nói nhiều mà hãy làm nhiều, các người cư nhiên còn ngu ngốc làm lộ bản tính của mình với người khác tức chết ta rồi!!!”

Nhất thời xung quanh cùng cười nhẹ, hai trưởng cung cũng đỏ mặt.

“Mau tới mua đi đầu giá nô tài đây” Tịch Thiên Âm giận giữ mà rao gọi, vừa mở quạt, tận sức quạt quạt, khiến mồ hôi chảy do vừa mới mắng người của mình nhanh chóng bốc hơi.

“Phi~” trong đám người bật ra tiếng cười không nhỏ, có điều do Tịch Thiên Âm đang tức tới đầu bốc khói nên không phát hiện, mà ba tiểu đồng kia của hắn lại cảm thấy công lực của người vừa cười thâm hậu, không thể coi thường, mang theo một chút phòng bị mà nhìn nơi phát ra tiếng cười.

Nơi mà họ nhìn, có ba người đứng trong bách tính bình thường, càng hiển lộ ra uy nghi quý khí. Người đứng giữa dáng người cao thẳng, đầu đội phát quan mã ngọc nhuận bạch buộc tóc, mặc cẩm bào thêu kim đào, thắt lưng bích ngọc, chân đi giày thêu mây, anh tuấn phi phàm, dưới mày kiếm là mắt phượng lóe qua ý cười, bờ môi hơi cong lộ ra tà mị, khí thế vương giả bức người khiến người ta không khỏi run rẩy.

Người đứng bên trái người này, dáng người không phân cao thấp với người kia, đầu đội kim quan bảo thạch, mặc bào màu đen thêu hoa văn màu vàng, đai lưng vàng, giày màu đen, mặt như mã ngọc lại sắc nét rõ ràng, đôi mắt như hắc bảo thạch ẩn chứa từng tia ý lạnh, khiến người ta không dám lại gần.

Mà người bên phải lại trái ngược với sự cứng rắn của hai người kia, ôn nhu xuất trần. Mặt như trăng thu, mày như tranh mực, mắt như sóng thu, tuấn nhân tu mày, thần thái phi dương. Mái tóc ngân bạch dài phiếm giống như tuyết trắng dưới ánh trắng, bạch y xuất trần càng khiến người này giống như trích tiên.

Bọn họ rốt cuộc là ai? Có bắt lợi với chủ tử hay không?

Ba tiểu đồng lúc này nghĩ như vậy trong đầu.

– Trong căn phòng tối tăm, người đàn ông yếu ớt bị một người nắm tóc, một ánh đèn cường liệt chiếu tới. “Nói thật cho lão tử!” một người ăn mặc cẩm đầu đập mạnh xuống bàn.

“Nói cái gì?” Mỗ Hiệp giả bộ.

“Vậy ư.....”

Cùng với âm điệu kéo lên, người kia phát ra tiếng cười ngọt ngào “Vẫn chưa ngoan ngoan.....người đầu, dùng hình cho ta!”

Mỗ Hiệp sắc mặt trắng bệch, liều mạng vẽ mặt ngoan cường, còn mím chặt môi, tuyệt đối không thể nhận tội!

“Oh, oh ha, ha, ha, ha woa woa oa oa~~Ôi ha ha ha woa woa oa oa ~” dưới ánh nắng, Mỗ Hiệp bị cột trên dây đu, gót chân xích loét. Trước mặt có một người cầm một bàn lông ngỗng, phía sau không xa trên cột dán chặt một trái sầu riêng. Dưới tác dụng của dây đu, chỉ cần vừa tiến tới trước liền bị chạm gót vào bàn cù, cù đủ rồi lại bị người đẩy về, nhất thời mông và cả cơ thể có tiếp xúc thân mật với sầu riêng.

Ở giữa bên bờ của cực lạc thống khổ sâu xa nhất, Mỗ Hiệp nước mặt đầy mặt “Tôi khai.....ôi hah ha woa woa oa oa

những miêu tả tướng mạo đó là.....ôi ha ha ha woa woa oa oa

đạo văn của

woa woa oa oa ha ha ha

~ Hồng Lôu Mộng ”

2. Chương 2: Tiên Nữ Tỷ Tỷ

CHƯƠNG 2: TIÊN NỮ TỶ TỶ

“Này, năm người các người, đừng có sầu mảy mọng bộ dáng không cam nguyện nữa, tốt xấu gì cũng làm dáng POSE cho mọi người xem, để mọi người chọn hàng một chút, bằng không còn tưởng hàng ta bán là hàng giả nữa, cáo ta tới tận hiệp hội người tiêu dùng thì làm thế nào?” Tịch Thiên Âm bất mãn lẩm bẩm nói.

“Đại thiếu gia, đừng mà, những tư thế kia của người rất buồn cười mà ” một trưởng công lớn gan hơi kháng nghị, lập tức nhận được một cái gõ đầu của người kia.

“Cái gì buồn cười, những POSE kia chính là kết tinh trí tuệ của nhân loại, là thể hiện giữa sức mạnh và cái đẹp, hóa thân của gợi cảm mau làm cho ta, bằng không không có bạc”

Rất nhiều người xung quanh không biết Tịch Thiên Âm đang nói ý gì, nhưng những nô tài đã ở chung với hắn lâu đã hiểu được giọng điệu kỳ lạ của hắn. Thế là, hai trưởng công một người vòng lại ở hai bên eo, bày ra tạo hình lực sỹ, mà một người lại là tạo hình chiến sỹ trầm tư. Ba nha hoàn còn lại, một người làm tư thế Marilyn Monroe, môi hơi bĩu ra, vô cùng gợi cảm. Một người khác quay người lại dùng tạo hình kinh điển chiến sỹ thiếu nữ quay người lại cười, mắt một mí vừa chớp, thanh xuân vô cùng. Một người còn lại thì cầm hoa sen chỉ, thái độ của tiêu thư khuê các nhà đại gia tham kiến bạch nương tử .

Người xung quanh cười to thành tiếng, khiến 5 người vô cùng xấu hổ.

Đã nói đừng có làm rồi, nhưng vị đại thiếu gia chính người không đền mạng này cứ đòi như vậy, bọn họ không còn mặt mũi gặp người rồi “Chủ nhân, lão gia tới rồi!” Huyền Bích đột nhiên bừng tỉnh nói.

Đang chăm điểm tạo hình, Tịch Thiên Âm ngẩng người, run run quay đầu nhìn lại, trong đám người mọc ra một nam tử trung niên vốn nên mặt mang ý cười mà giờ lại mày oán dương cao.

Nam tử thoát nhìn bốn mươi mấy tuổi, mắt mặt có chút giống với Tịch Thiên Âm, chỉ thấy hắn sải bước đi tới, mỗi một bước đi, dường như đều có thể nhìn thấy khói trắng từng lộn bốc lên từ dưới gót giày.

Tịch Thiên Âm khó khăn mà nuốt nuốt ngụm nước bọt, quay người nhắm mắt tự nói “Ta không nhìn thấy, ta cái gì cũng không nhìn thấy, cha đang thượng triều, không có ở đây”

Người nào đó sau khi tự thôi miên mình, mở mắt ra, lại không còn có thể rời mắt nữa rồi——người đẹp quá đi! Tuy là tóc trắng, lại rất có phong tư.

Nơi mà ánh mắt cập tới, người tuyệt sắc như bạch liên đứng thẳng, ôn nhu, thanh nhã, xuất trần, mặt tự trắng thu, mày tự tranh mực, mắt tự sông thu, tuấn nhân tu mảy, thần thái thần phi. Mái tóc bạch ngân thả trên đầu giống như tuyết trắng dưới ánh trăng, một thân bạch y xuất trần lại càng khiến người này tự trịch tiên, phảng phất tuế nguyệt giữa mây bay, phiêu phiêu tựa khổ lưu phong hồi tuyết ánh mắt người kia bắt gặp cùng hắn, chỉ là nụ cười nhân nhật đã tước đoạt đi trái tim y. Tịch Thiên Âm lúc này cảm thấy tim gan mình giống như không còn là của mình vậy, tần số đập của nó ư~~ xin hãy cho tôi su——xiao——jiu——xin——pill. (suxiao jiuxin pills là thuốc chuyên trị hoạt huyết, ứ và giảm đau, tăng lưu lượng máu mạch vành, giảm các cơn đau thắt ngực, thích hợp dùng cho các bệnh tim mạch vành, phình tim...)

“Tiên nữ tỷ tỷ.....”lắm bả lấp lại, ánh mắt si mê, nhìn chăm chú người đẹp áo trắng cũng đang nhìn chăm chăm hẳn.

Hai người bên này “thâm tình” nhìn nhau, bên kia Tịch Triển Linh hai tay xua xua trước mặt Tịch Thiên Âm, không phản ứng?

“Nhóc con, còn dám giả vờ với ta thế nhưng dám nhân lúc ta thượng triều mà bán nô tài trong nhà, nói, đây là lần thứ mấy rồi?” Tịch Triển Linh rống giận mà hét vào tai Tịch Thiên Âm, ép hẳn đối mặt với mình.

Người nào đó cuối cùng đã phản ứng lại bởi đau tai “A cha, đau mà! Nhanh buông tay, ở đây có nhiều người nhìn như vậy? Muốn làm trò cười cũng không dễ nhìn đâu!” đặc biệt là tiên nữ tỷ tỷ của hắn, đừng có mất mặt trước mặt nàng mà.

Vừa nghĩ tới đây, Tịch Thiên Âm nhẩn lại đau nhói ở tai, hơi hơi liếc đầu chào hỏi với người đẹp “Hi ”

“Tuyệt Thương, hẳn hình như đang chào hỏi người”Tông Chính Ngọc Minh cười nhìn Tịch Thiên Âm đang đau, không quên trêu ghẹo mỹ nhân áo trắng bên cạnh, tuy rằng thanh âm nghe có chút ghen tị.

“Ừ~ quả thật là tiểu tử rất đáng yêu, quả nhiên mấy người kia nói không sai” Tần Tuyệt Thương cũng đáp lại gương mặt cười vừa mới tuy rằng có chút vặn vẹo nhưng vẫn nhìn ra là đang cười của Tịch Thiên Âm, cùng với kéo ra “nụ cười” và “Hi” không biết là nghĩa gì kia.

“Hoa hoa thái tuế ư? Ta ở đây sống lâu như vậy mà không biết có người như vậy” Tông Chính Ngọc Minh nhìn Tịch Thiên Âm đang đau đớn tới mức miệng cũng chảy nước mắt, mắt lóe qua ánh sáng bưng chỉ có thợ săn mới có.

Tần Tuyệt Thương như có suy nghĩ mà nhìn Tông Chính Ngọc Minh, trước khi người kia chưa phát giác mà chuyển tới trên người Tịch Thiên Âm, khóe miệng lộ ra ý cười.

“Tịch thừa tướng đã phát hiện chúng ta rồi, có cần đi chào hỏi hay không?” nam tử áo đen hỏi, thanh âm băng lãnh.

Tông Chính Ngọc Minh lắc lắc đầu “Tịch Thừa Tướng đã sớm phát hiện ra chúng ta rồi, có điều nếu hắn đã không tới, chúng ta cũng đừng có làm phiền người ta dạy con!”

“Mày không phải nói là không sợ bị xem trò cười, còn nói mình là công dân ăn cơm của bách tính có nghĩa vụ phải cung cấp tư liệu trò cười sau bữa cơm cho các quán trà hay sao?”Tịch Triển Linh cười lạnh nói.

“Cha à, con chưa từng nói mà a đau, cha nhẹ tay chút”oa oa oa oa người đẹp, đừng nhìn ta mà, quay đầu đi, bây giờ ta đang rất xấu hổ.

“Cái gì, ý của mày là lỗi tai của mày đã hỏng không còn dùng được, tới lời nói của mình cũng không nghe rõ ư? Có phải còn muốn nói tao không xứng làm cha của mày phải không?” cười lạnh tiếp tục.

“Cha, không phải mà, tai của con rất tốt, vẫn là người cha mà con kính phục tự như nước sông chảy không ngừng không nghỉ, càng giống như dòng nước lũ lớn vừa tràn bờ!” Tịch Thiên Âm lập tức chân chó ôm lấy Tịch Triển Linh sùng bái mà “khóc to”, ánh mắt không quên liếc về phía người đẹp áo trắng.

“Hừ, mồm miệng trơn tru, về nhà cho ta con từ khi nào để lại hai vệt râu cho ta thế này? Con còn sợ danh tiếng Hoa hoa thái tuế của mình chưa đủ vang xa ư?” nói xong, tay mạnh mẽ, giật đi hai vệt râu chữ bát đáng yêu của người kia.

“Ôi~” giữ chặt lên chỗ đau, Tịch Thiên Âm hàm lệ nói “Cha à, lần sau muốn giật râu làm phiền người cảnh báo trước một tiếng cho con, rất đau mà bộ râu số 1 đáng thương của con, cha bình tĩnh đi~”

Tịch Thiên Âm nhặt lên bộ râu bị ném trên đất, nhân lúc này quay người, nhìn tiên nữ tỷ tỷ của mình. Vẫn là tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp, nào có vỏ cam giống như mặt cha mình đâu.

“Thiếu gia, nước miếng chảy ra rồi kia” Quân Giác nhịn không được trêu ghẹo.

Nước miếng ư? Ôi.....Tịch Thiên Âm vội vàng lau khóe miệng, lại không có gì cả, đang muốn mắng Quân Giác chơi ác, lại nhìn thấy người đẹp áo trắng cười nhẹ vì mất mặt vừa mới của hắn, lập tức mê tới mất trí

Tiên nữ tỷ tỷ đang cười với hần nha Oh ~~YEAH! YEAH! Người nào đó trong lòng đang vui tới nỗi bộp đột nhiên cảm thấy tai đau “Ai đau, cha, đừng véo nữa, đau chết người rồi!”

Tiên nữ tỷ tỷ, đừng cười mà
cười tới hần không còn mặt mũi!

Tông Chính Ngọc Minh nhìn ánh mắt si mê của Tịch Thiên Âm, sắc mặt hơi trầm, trong lòng có chút không vui “Kịch cũng gần kết thúc rồi, chúng ta đi thôi!”

Nhìn lửa giận đột nhiên của Tông Chính Ngọc Minh, lần này lại là Tần Tuyết Thương cảm thấy thú vị rồi, ha ha ha vừa nghĩ tới đây, cố ý lại lần nữa nở nụ cười mỉa hoặc với Tịch Thiên Âm, sau khi nhìn thấy ánh mắt si mê của người kia và đường trường của Tông Chính Ngọc Minh thì hài lòng mà quay người rời đi.

“Người đẹp.....đừng có đi mà.....”Tịch Thiên Âm muốn chạy tới kéo nàng lại, nhưng cha ở đây không dám quá mức phóng đảng.

Tông Chính Ngọc Minh đi được một nửa, nghĩ tới gì đó, đột nhiên dừng lại, quay đầu lộ ra nụ cười thâm ý với Tịch Thiên Âm.

Tịch Thiên Âm vốn đang thất vọng thương tâm nhìn người đẹp áo trắng đi khỏi tầm nhìn của mình, không ngờ một mắt liếc tới người đàn ông thối mông tuần mĩ bên cạnh người đẹp áo trắng đang nở nụ cười dựng lông gáy với hần, lập tức rùng mình một cái, cảm thấy toàn thân bị dòng điện xẹt qua.

Gã kia thể nhưng cười với hần ư? Sẽ không phải là Gay chứ? Tịch Thiên Âm rất muốn đi đánh người kia một trận, đại ca, người ta có hứng thú không phải là người mà là người đẹp áo trắng bên cạnh người cơ, đừng có nhầm nha, ta chính là không phải đồng tính nha! Cứ coi như thế, cũng không hi vọng là người đâu!

Nhìn con mắt lớn sợ hãi và cơ thể co rụt lại của đối phương, nụ cười của Tông Chính Ngọc Minh càng đậm thêm, còn cười ư? Tịch Thiên Âm nuốt nuốt nước bọt, lại lần nữa rùng mình một cái. Mà ở một bên, Cơ Tinh Nha trước khi rời đi đã cho Tịch Thiên Âm một ánh nhìn sắc đầy khí lạnh.

Tịch Thiên Âm đáng thương bên này mới nhận được 2 nụ cười dựng lông, bên kia nhận được ánh mắt băng lạnh tới thấu xương, càng là ớn lạnh vô số cái “Lạnh quá, lạnh quá khí lạnh này cũng quá mạnh rồi, tôi đã chọc ai ghẹo ai rồi?”

“Đại ca, đừng có chọc cha tức giận nữa được không, cũng không xem xem mình đã bao tuổi rồi, không khiến cha tức giận tới nhảy dựng mới chịu nghỉ ngơi, lần này đệ còn có thể xoa được cho đại ca, lần sau nếu đệ không ở thì sao? Huynh lại không thích Huyền Bích bọn họ động vào người mình, tới lúc đó xem ai sẽ thoa cho, cha thì huynh đừng có mong đợi rồi, tám vị nương thân lại sớm đã chờ mong có thể niết niết cái mông nhỏ của huynh, nếu đệ không ở, cũng không biết thế nào”

“Dừng lại, dừng lại ta nói này Mộ Viễn, đệ đừng có vừa về nhà đã thuyết giáo nữa, tốt xấu thì ta cũng là đại ca mà, vài ba bữa lại bị đệ nói thì ta còn mặt mũi không?”Tịch Thiên Âm bất mãn mà tròng đầu giường trống không, nhị đệ Tịch Mộ Viễn trong miệng nghiêng răng mà ngồi phía sau hần thoa được cho hần.

Nhị đệ này của hần rõ ràng đối với người khác đều lạnh lạnh nhạt nhạt, làm sao lại cứ cần nhần than vãn với người ca ca như hần vậy, giống như bà mẹ già vậy. May là bây giờ làm quan rồi, bởi vì chức vụ không thường xuyên về nhà, bằng không cái tai của hần sẽ bị hành hạ tới thế nào.

“Huynh cũng đừng có chú ý tới đám nô tài đó nữa, huynh biết cha bảo vệ đám nô tài đó lắm mà. Nếu huynh thiếu tiền có thể tìm đệ đòi, tam đệ mỗi tháng đều đưa tiền tiêu vặt mà, còn có lương tháng của đệ cũng đủ dư giả. Nói thế nào đi nữa, huynh cũng tiết kiệm chút, đừng có lần nào ra đường cũng tiêu phung phí tiền, bạc này phung phí vậy, tam đệ kiếm cũng vất vả”.

“Đại ca chính là biết đệ ấy vất vả, vì thế mới không tìm đệ ấy tiếp tục đòi” hưởng hồ tam đệ cái tên quỷ keo kiệt đó cũng không có hào phóng thế, muốn bạc không hỏi rõ cận kề thì sẽ không cho, hần còn có thể có chuyện riêng để nói không?

“Vậy nên huynh mới đi động vào đám nô tài đó ư?” một giọng nói có chút lạnh nhạt từ cửa truyền vào. Không cần nhìn cũng biết đó là tam đệ, Tịch Quân Huyền.

Tịch Mộ Viễn và Tịch Quân Huyền là con của đại nương và ngũ nương, đều là những chàng đẹp trai tượng trưng cho tuần mỹ, người đầu tiên thì ôn hòa người sau thì nghiêm túc.

Còn Tịch Thiên Âm, là con của phu nhân chính phòng đã sớm mất, người cha đáng thương vừa mới kết hôn được hai ba năm đã trở thành góa phu, còn mang theo một gánh nặng, nếu không phải sau này đồ trạng nguyên, còn không chừng bây giờ vẫn còn đang dắt hần đi bán đậu phụ khắp nơi!

“Quân Quân à, ca ca ta thật sự là nhớ đệ chết đi mà, mau lại đây cho ca ca sờ một chút” nói xong, sắc thủ thò về phía Tịch Quân Huyền đã cúi thấp eo đánh giá. Chỉ tiếc bị “bộp” một tiếng đánh rơi. Vô tình mà, vô tình mà hai tiểu đệ này chính là hần nuôi từ bé, tuy rằng chỉ ở chung có vài năm, nhưng trong quá trình trưởng thành của người kia không thể thiếu được vai trò quan trọng của hần, làm sao có thể đối xử với hần như vậy chứ, ai ai cũng nói trưởng huynh như cha, chẳng nhóc nhỏ mông này chính là bất hiếu mà, lần nào cũng dùng ánh mắt rạch hần.

Nhớ lại lúc trước, những ngày tháng tươi đẹp biết bao, bộ dáng hai thằng nhóc nhỏ mông mới cao hơn một thước một trước một sau bám lấy bên cạnh hần, lúc đó đáng yêu biết bao, nhưng mà sau khi lớn rồi thì sao? Đứa trước thì trở thành một con hồ ly phúc hắc, đứa sau thì trở thành một tiểu lão đầu nghiêm túc.

Oa oa oa, đây là cuộc sống của con người sao? Hần có phải nên để cha sinh thêm vài tiểu đệ nữa chơi cùng không?

“Còn muốn cha sinh cho huynh tiểu đệ sao?” Tịch Quân Huyền ngồi trên giường, có chút phần giận mà nhìn đại ca của mình.

“A~” nó làm sao biết được, vừa mới không phải là mình đã lỡ nói ra chứ? Không dám ngẩng đầu nhìn tam đệ của mình, Tịch Thiên Âm dứt khoát vùi đầu vào gối——giả vờ ngủ.

“Nhị ca, đệ lâu rồi chưa nhìn thấy đại ca rồi, huynh hãy đi làm việc công của mình trước đi, đệ tha được cho đại ca” Tịch Quân Huyền hiếm khi mỉm cười, nụ cười này khiến Tịch Mộ Viễn rất lâu chưa nhìn thấy tiểu đệ của mình mỉm cười có chút kinh ngạc, trong kinh ngạc này, cái hộp trên tay cũng đã bị Tịch Quân Huyền lấy đi.

Vừa nhìn trên tay trống rỗng, Tịch Mộ Viễn vô lực mà cười cười, nhìn người nào đó đang nằm trên giường không biết sống chết một cái, trong lòng cầu nguyện hần tích nhiều phúc đức.

“Đại ca, đệ còn có công vụ phải làm, không ở bên huynh được rồi, để tam đệ tha được cho huynh vậy” đợi rất lâu không thấy người nào đó trả lời.

“Ngủ rồi” Tịch Quân Huyền nhìn nói. Hần còn không hiểu được đại ca nhà mình hay sao, vừa ngủ, vành tai sẽ tựa như súng vật nhỏ vậy, tuy rằng không cụp xuống, nhưng ít nhất cũng sẽ mềm đi một chút.

Đại ca quả thật không có cảm giác nguy hiểm, nói ngủ liền ngủ, không hổ tự mệnh danh cái gì mà “vua ngủ”. Tịch Mộ Viễn lắc lắc đầu, vỗ vỗ vai Tịch Quân Huyền, ngữ trọng tâm trường mà căn dặn một câu “Đệ nhẹ tay chút, huynh ấy lần này đã bị đánh không nhẹ” sau đó liền rời khỏi phòng, đồng thời cẩn thận mà đóng cửa lại.

Tịch Quân Huyền nhìn cái mông chẳng chịt những vết máu, đã bị sưng gấp rưỡi, cẩn thận mà xoa được, trong mắt tràn đầy đau tức và không nỡ.

Lần này sao cha lại đánh nặng như vậy, lúc thường cũng chỉ là giơ cao đánh nhẹ thôi, hôm nay đã làm sao rồi. Hần vừa về nhà đã nghe thấy ba vị nương thân khóc thảm thiết, nói là cha lần này đã nặng tay rồi. Riêng cái cán chổi được vạt trên mặt đất đã khiến hần biết rồi hung hăng trừng người cha đang bồi tội cho 8 vị nương thân một cái, bèn chạy tới. Không ngờ đã bị đánh thành như vậy!

“Cha à, đau.....” người nào đó ngủ không quá ngon, hai tay hai chân bắt đầu chồm lên, mà động tác này đã kéo da thịt ở mông, đau càng thảm hơn nữa, gần như là đau tới tỉnh giấc, nhưng lại nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

“Tôi hận các người.....tại sao các người lại bỏ tôi đi”Tịch Thiên Âm vẫn luôn nói mớ, đầu mày chau chặt, tay cũng nghiền lấy thành giường, lực đạo rất lớn, khiến thành giường kia vỡ vụn.

Đại ca quả nhiên còn chưa quên. Tịch Quân Huyền nhìn Tịch Thiên Âm như thế này, trong lòng đau nhói. Hắn biết thân phận thật sự của đại ca, chính là bởi vì đã biết, mới cảm thấy đau lòng.

Khi đại ca 10 tuổi không cẩn thận đã uống rượu, thổ lộ ra sự thật, đời trước chết rồi vẫn giữ được ký ức mà sống lại ở thời không này. Một linh hồn nhảy qua thời gian và không gian, cô đơn mà sống trong một môi trường không có người thân, cô độc biết bao! Nhất thời mọi người đều hoang mang, trốn vào thư phòng của cha để thương lượng làm sao để chăm sóc anh ấy, không để ý tới đại ca đã tự mình chạy mất bởi vì sợ hãi lại một lần nữa bị bỏ rơi. Mà lần chạy này liên 10 năm, cuối cùng mới được cha tìm thấy. Đại ca của 10 năm sau vẫn hoạt bát hòa đồng như thế, nhưng vết thương trong lòng kia lại chưa từng khỏi hẳn. Cho dù được cả nhà yêu thương bảo vệ, nhưng ký ức một đời trước nói bỏ đi nào có dễ dàng bỏ đi như thế được.

Đại ca thường ngày luôn cố gắng tỏ ra vui vẻ, nhưng chỉ khi không còn người khác ở cạnh mới trở về bộ dạng cô độc thật sự.

“Bọn đệ không phải là người thân của huynh sao? Cha, tám vị nương thân, nhị ca, còn có đệ, còn có ba đồng nhi của huynh, huynh không thích hết sao? ”Tịch Quân Huyền vượt đầu của Tịch Thiên Âm, một chút một chút.

Dường như đã nghe thấy lời của hắn, Tịch Thiên Âm cũng không còn đau thương như thế, chìm vào ngủ say. Có điều, trong miệng không ngừng lầm nhảm “Tiên nữ tỷ tỷ” còn phối hợp thêm vào nụ cười si ngốc.

“Tiên nữ tỷ tỷ, ha ha ha”

Ngồi ở bên cạnh hắn, Tịch Quân Huyền nghe được lời gọi lần thứ 100 của hắn, nhìn thấy nụ cười lần thứ 100 của hắn thì không còn có thể ngồi nổi, chau mày đứng dậy chuẩn bị tìm bọn Huyền Bích hỏi rõ ràng.

Đại ca có người trong lòng rồi ư? Không biết gia thế có thanh bạch hay không, có ôn thuận hay không, có hung hãn giống như tám vị nương thân không đại ca tuyệt đối không thể trở thành “sợ vợ” được! Không thể để đại ca bị ức hiếp được!

3. Chương 3: Hỉ Tương Phùng a Long Ca Và Tiểu Âm Đệ

CHƯƠNG 3: HỈ TƯƠNG PHÙNG A LONG CA VÀ TIỂU ÂM ĐỆ

“Woa~”Tịch Thiên Âm vừa dậy đã phát hiện trời đã tối đen rồi, phòng của mình thì tới một cây nến cũng không có, đen xì xì thật sợ chết người. Vừa mới chuẩn bị đứng dậy, đã bị đau đớn ở mông khiến nằm up xuống.

“Đau chết được, cha à, người cũng nhẫn tâm quá rồi!? Không phải chỉ là bán vài tên nô tài thôi sao? Đánh nặng như vậy! ”

“Ừc~~” Tập đoạn bụng báo giờ cho ngài, bây giờ là Mộc Dương phủ 8h tối, Ngài——nên ăn cơm rồi!

“Không có người à~~thiếu gia của các người sắp đói chết rồi ~~”

“Tôi đói mà.....”

..... Cửa cốt kết một tiếng mở ra, một người tiến vào, Tịch Thiên Âm không nhìn rõ là ai.

“Đại ca, đệ đưa huynh đi ăn cơm”

“Là Quân Quân à, tốt quá rồi, đại ca đang đói muốn chết này”Tịch Thiên Âm úp sấp trên giường.

Tịch Quân Huyền đi tới nhẹ nhàng ôm Tịch Thiên Âm lên, cố gắng không động vào chỗ đau của hắn. Tịch Thiên Âm vừa nhìn cơ thể rắn chắc mạnh mẽ của mình, lại so sánh với đệ đệ tinh tế hơn chút của hắn, trong lòng có chút xin lỗi. Dù sao mình luyện võ nhiều năm như vậy, cơ thịt tuy không vạm vỡ, nhưng cũng rắn chắc hữu lực. Mà Quân Quân chỉ học được một chút khinh công giữ mạng, hơn nữa còn là do mình dạy, thoát nhìn mỏng manh hơn rất nhiều.

“Quân Quân, tại sao bây giờ mới ăn cơm?”

“Đợi huynh”

“Thật sự không cần đâu, mọi người ăn trước, ta lại không biết sẽ ngủ tới khi nào mới tỉnh, mọi người đói bụng chờ ta, ta làm sao có thể thể được” nếu là bị người cha vẫn luôn thích ăn oản giần, thì sẽ không vui đâu.

“Đệ đã mang một đầu bếp Thương Long quốc về, thức ăn tối nay đều là những món nghề của y” Tịch Quân Huyền nói.

“Quân Quân là muốn chờ đại ca cùng ăn, đại ca cảm động quá mà” Quân Quân ăn cơm không chau chuốt, nhưng lần nào Quân Quân ra ngoài cũng sẽ mang về những món ăn ngon hoặc mời một số đầu bếp nổi tiếng về, để cho người thích ăn như hắn có thể ăn no căng bụng. Tình cảm huynh đệ như vậy, thật khiến hắn cảm động.

“Quân Quân, lần này ở lại nhà bao lâu vậy?”

Quân Quân từ năm mười mấy tuổi đã bắt đầu kinh doanh rồi, bây giờ chính là ông chủ lớn trên bảy nước. Có điều bởi vì công việc quá bận rộn, vì thế thời gian ở nhà vẫn luôn không nhiều.

“Đợi cái mông của huynh khỏi đệ sẽ đi luôn, ở bên Li quốc có một lô hàng xảy ra vấn đề, đệ phải tới xem một chút”

“Vậy sao đệ còn chưa đi ngay đi, làm gì cứ phải đợi mông của đại ca khỏi?” Quân Quân người này, luôn lấy lợi ích của hắn lên làm đầu. Thật sự là một đệ đệ ngoan, cũng là một đệ đệ ương bướng.

“Nhị ca đêm nay phải trở về lễ bộ ở, huynh còn mong đợi ai thoa được cho mình nữa?”

“Tự mình thoa là được rồi” Tịch Thiên Âm nói, tay của mình lại không phải không với tới, lại nói mỗi lần bị đánh đều đợi đệ đệ thoa được cho, quả thật là mất mặt.

“Việc đã được định rồi”

“Kháng nghị”

“Phản bác”

Cứ nói chuyện như vậy, một chút đã rẽ vào nhà ăn, Tịch Triển Linh và tám vị nương thân cùng với Tịch Mộ Viễn đã ngồi ở đó đợi rồi.

“Thiên Âm cục cựa, có đau không? Đại nương hỏi dồn “Thiên Âm, tim can của ta, có cần tam nương xoa mông cho không?”

“Thiên Âm.....”

.....

“Tám vị nương thân, đại ca đã thoa được rồi” Tịch Mộ Viễn nhìn nụ cười sùng sục của Tịch Thiên Âm và đầu mày càng lúc càng chau lại của Tịch Quân Huyền, vội vàng tới giải vây “Mọi người không nghe thấy bụng của đại ca đang sôi ục ục sao, mau về chỗ ăn cơm đi”

“Đúng đúng đúng, các chị em trở về chỗ hết đi, ăn xong cơm chúng ta tới phòng của Thiên Âm thăm” đại nương phát huy phong phạm lãnh đạo, một chút đã khuyên được mấy vị chị em đang vây xung quanh Thiên Âm trở về.

“Tịch An, lấy vài cái gối mềm cho đại thiếu gia” đại nương lại lần nữa nói.

Quản gia Tịch An lập tức mang vài cái gối đặt lên trên ghế, Tịch Quân Huyền lúc này mới đặt Tịch Thiên Âm xuống. Tám vị phu nhân lại bắt đầu nhiệt tình bắt đầu gấp thức ăn cho hắn.

“Thiên Âm, ăn giò hầm”

“Còn có cá chua ngọt này nữa”

“Nộm gà, không bỏ đậu nành, sẽ không để lại sẹo”

.....

“Tám vị nương thân, đủ rồi, bát của con đã sắp đầy rồi” Tịch Thiên Âm quả thật không nhìn nổi tiếp nữa, một cái bát lớn như vậy, hẳn sẽ phải ăn bao lâu đây.

“Thằng nhãi chết tiệt, sống trong sung sướng mà không biết” Tịch Triển Linh lạnh lạnh một tiếng. Hẳn không có người gấp thức ăn đây, trong bát trống rỗng này. Theo lí mà nói, tám vị phu nhân nên thương người tướng công này như hần chút, khư khư thương thằng con này tới khủng khiếp vậy. Mới hừ xong, lập tức gọi tới tám tiếng “Hừ”, còn có một ánh mắt vừa lạnh vừa sắc nhọn.

Tịch Triển Linh co vào một chút, ngoan ngoãn ngậm miệng, vẫn là chỉ có Tịch Mộ Viễn ôn hòa không nói gì, chọn một miếng thịt gà vào trong bát hẳn.

“Vẫn là Mộ Viễn quan tâm” Tịch Triển Linh cảm động mà gật rục đầu, nhưng khi nhìn thấy miếng thịt trong bát, cảm động lập tức hóa thành khí giận “Mày rõ ràng biết cha ghét ăn phao câu gà! Còn chọn cho cha à?! ”

“Vậy sao? ” Tịch Mộ Viễn ôn hòa mà cười nhìn Tịch Triển Linh ở một bên, ánh mắt vô tội tới cực hạn.

Người này thật sự chính là ‘phúc hắc’ mà Thiên Âm đã nói nha! Thể nghiệm sâu sắc! Tịch Triển Linh lau lau mồ hôi trên trán “Không sao, không sao, sau này chú ý là được rồi! ”

Đáng thương cho ông lão “hoàng hôn” như hẳn, vợ không hiền con không thảo, ngày nào cũng bị ức hiếp ~ đáng thương quá mà.....ánh mắt không khỏi hung hăng liếc về hướng “đầu sở”.

“Cha, người muốn ăn ư, vậy cái này cho cha đây” cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của người nào đó, Tịch Thiên Âm hiểu thuận mà gấp chiếc đùi gà lớn trong bát của mình cho Tịch Triển Linh.

Ánh mắt vừa mới còn giận dữ của Tịch Triển Linh lập tức chuyển hóa thành cảm động, đưa bát ra vội vàng nhận lấy.

“Thật là con trai ngoan biết quan tâm, lần sau cha sẽ đánh nhẹ chút” lập tức tám đường nhìn sắc như dao cộng thêm nụ cười có thâm ý đồng thời phóng về hướng người nào đó đang vui.

Một câu nói không biết sống chết của người trì độn nào đó, đã gặp báo ứng ở sau tháng này.

“Tại sao tiền tiêu tháng này lại giảm mất 100 lượng vậy?” Tịch Triển Linh khóc ử rử mặt hỏi quản gia Tịch An.

Tịch An nói “Lão gia, tam thiếu gia nói người thường ngày chi tiêu không nhiều đến thế, vì thế giảm bớt một nửa chuyển sang chỗ của đại thiếu gia rồi”

“Oa oa oa, tiểu tử thôi không có lông, chỉ thương đại ca mày, không thương cha! ”

Buổi tối “Các phu nhân, bức thư tình này thật sự không phải ta viết mà, ta thề” người nào đó gờn nển quỳ trên phản giặt quần áo run rẩy giải thích.

“Chữ viết trên này rõ ràng chính là của ngươi, còn là gửi cho Ngưng nương cô nương của Văn Hoa Uyển nữa, làm sao, thấy chúng tôi cũ kĩ rồi, muốn phát triển tuổi xuân lần thứ 9 của mình ư?” đại nương nhéo tai hẳn, tức giận chế giễu nói.

“Các phu nhân ơi, đó thật sự không phải là ta viết mà, ta không có làm mà, khẳng định là thằng nhóc Mộ Viễn làm” chỉ có nó mới có thể mô phỏng được nét bút của mình.

“Mộ Viễn ngoan ngoãn hiểu thuận như thế làm sao có thể làm những việc kiểu này? Ông cái lão già không biết xấu hổ lại còn không tự nhận sai mà còn đổ tội lên đầu con trai của mình” vừa nghe thấy hẳn nói con trai đẻ của mình, đại nương càng tức giận hơn.

“Đại tỳ, đừng để ý lão nữa, chúng ta về phòng ngủ đi, đợi lão quý ở đây một ngày, xem hẳn có thừa nhận hay không!” ngũ nương nói, nhận được sự đồng ý nhất trí của mấy vị phu nhân khác. “Các chị em, về phòng, Tịch An, trông coi lão gia, đợi nền tắt rồi mới được đi ngủ, nếu người mà thả người, chúng ta sẽ cho người quý một ngày” đại phu nhân giao cây nền còn sót lại trong tay cho Tịch An.

“Vâng, đại phu nhân” Tịch An nhận lấy, run rẩy gật đầu.

Tám vị phu nhân hùng dũng rời khỏi thư phòng.

Tịch Triển Linh khóc rống “Tám bà vợ đã khổ thế này rồi, lại thêm một người nữa ta còn có thể sống sao”

“Lão gia, đừng có than vãn nữa, các phu nhân vẫn còn thương ngài, cái cây nền này nhiều nhất cũng chỉ cháy trong một canh giờ là hết thôi (2 tiếng)”

“Phản đồ! ”

Tịch Thiên Âm dưới sự chăm sóc đại biệt mấy ngày, vết thương trên mông đã sớm khỏi, Tịch Quân Huyền cũng yên tâm mà rời đi.

Hôm nay là thất tịch, Tịch Triển Linh và mấy vị phu nhân làm hoa đăng ở sân sau.

Triều đình cho những quan viên còn độc thân nghỉ, vì thế Tịch Mộ Viễn còn chưa thành hôn hôm nay về nhà.

Mà nhân vật chính của chúng ta thì sao?

“Tiên nữ tỷ tỷ ơi.....tiên nữ tỷ tỷ à ta nhớ nàng chết được nàng tại sao còn chưa xuất hiện vậy nàng có biết ta đã tìm nàng rất lâu rồi không”Tịch Thiên Âm gồng hai tay lên đầu, nằm lên ghế bập bênh, ngây ngốc nhìn bầu trời, trong lòng tự vẽ ra phong tư người đẹp.

Ba tiểu đồng ở bên cửa nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của công tử nhà mình, đều lắc đầu.

“Chủ tử đã tìm cả nửa tháng rồi, cũng chưa gặp được ‘mỹ nữ’ áo trắng kia” Huyền Bích nhìn Tịch Thiên Âm vẫn còn đang chìm đắm trong trầm tư, có chút lo lắng.

Cổ Ngọc cũng gật đầu “Đã lật gần hết cả phủ Mộc Dương lên rồi.....nếu còn tiếp tục như vậy, chủ tử còn không phải sẽ chán chết hay sao?” lời này vừa nói, đã bị gõ nhẹ hai cái.

Quản Giác nói “Đừng rửa chủ tử! Có điều, ta vẫn cảm thấy việc này không đơn giản như thế, người đẹp áo trắng kia tuyệt đối không thể nhầm lẫn, xem khí chất của y thì càng không phải tìm kiếm người thường là có thể thấy.”

“Nếu nói như vậy, ta lại nhớ tới một người”Huyền Bích suy nghĩ một chút, nói ra kết luận của mình.

“Nếu mà đoán không sai, người đẹp khuynh thành áo trắng này chỉ có một”

Quản Giác và Huyền Bích nhìn nhau cười khổ, người sau cũng nhin không được mà lắc đầu “Người kia không phải người chủ tử muốn là sẽ có được”

“Chủ tử đáng thương.....bị lừa rồi.....”Quản Giác vì vậy đào ra nước mắt đồng tình, mặc niệm cho tình yêu đầu của hắn. Nếu mà thường ngày người bớt đùa cợt, chú ý tới việc thiên hạ nhiều hơn thì sẽ không đau lòng thế này rồi.

“Các người rốt cuộc đang nói tới ai?”Cổ Ngọc không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói tới ai, chớp đôi mắt to mà bức thiết hỏi rõ ràng.

“Không có việc của người” hai người đồng thanh nói.

“Các người đang làm cái gì ở cửa của ta vậy” thanh âm không vui của Tịch Thiên Âm truyền tới, người ta đang nhớ nhung người đẹp đây, bọn họ lăm lăm bà lăm bầm phiền chết được.

Ba người bước vào phòng ngủ, Huyền Bích nói “Chủ tử, đêm nay người không phải đã mời lục công tử thương lượng việc sao? Cũng sắp tới giờ rồi, có phải nên đi rồi không?”

Đúng nha, mình làm sao lại quên mất cuộc hẹn này. Nửa tháng không tìm được người đẹp, vì thế muốn thông qua mạng thám tử của Long ca thăm dò, thế này hôm trước gửi bồ câu đưa thư đi, mượn cố gặp tình cũ, thật ra là muốn nhờ hắn giúp đỡ, dù sao mình cũng lâu rồi chưa gặp Long ca.

“Được, các anh em, mang đàn trống theo, chúng ta đi! ” người nào đó tăng lên hi vọng vô hạn, lại lần nữa nhóm lên ngọn lửa.

Tối nay có lễ hội thất tịch một năm một lần, bốn phía phủ Mộc Dương đều treo đèn hoa đăng nhiều màu, hàng bán rong cũng xuất hiện khắp nơi, có bán hoa đăng chữ tranh, có bán những đồ trang quý trang sức, còn có bán đồ ăn vặt, tiếng nói cười vui tràn ngập kinh đô. Trong đám người tấp nập, có ba nhân vật xuất chúng chậm bước, khi nói khi cười. Người nam nhân ở giữa vô cùng phi phàm, tuấn mĩ vô song. Người tóc trắng áo trắng bên trái, xuất trần thoát tục, như tiên nhân hạ phàm. Người bên phải, cũng anh tuấn xuất chúng, nhưng ánh mắt băng lãnh, nói cũng không nhiều.

Ba người vừa xuất hiện, lập tức thu hút được vô số trái tim, rất nhiều cô gái bạo dạn muốn tiến lên bắt chuyện, đều bị ngăn về. Nhìn cảnh đêm phồn hoa trên đường phố, người người tấp nập, đàn ông thì từng bồng phụ nữ thì vui vẻ, tình nhân đầu đầu cũng thấy, Tông Chính Ngọc Minh thở dài “Lễ hội thất tịch năm nay lại có thể thu hút được nhiều người như vậy! ”

“Vì thế mới khiến người ra ngoài góp vui, người sống hai mươi mấy năm mà tới lễ hội cũng chưa từng đi dạo” Tần Tuyết Thương chế giễu.

“Hắn khi nhỏ đã ra chơi một lần, gặp phải vài nữ nhân ác tâm, vì thế đã bị dọa về nhà” Cơ Tinh Nha không lạnh không nóng mà hé ra việc xấu hổ hồi nhỏ của Tông Chính Ngọc Minh.

“Khó trách hắn lại ghét nữ nhân như thế, nhiều thê thiếp như vậy cũng không thấy hắn sung hạnh mấy người” Tần Tuyết Thương cười nói.

“Các người còn dám lấy ta ra đùa cợt thật, có tin ta sẽ chặt đầu các người không?” Tông Chính Ngọc Minh thốt ra những lời dọa người, trên mặt lại cười tươi vui vẻ.

“Ta nói, chúng ta dường như đã bị đám nữ nhân này nhìn chăm chăm rồi.....” Tần Tuyết Thương nhìn nữ nhân đang nhìn thẳng chăm chăm vào bọn họ, trong lòng có chút không vui.

“Nên là chúng ta, còn người, chỉ có nam nhân nhìn chăm chăm thôi” Tông Chính Ngọc Minh độc ác mà nhắc nhở, trong lòng hoan hô cuối cùng đã báo được thù.

“Vẫn là nhanh tìm chỗ nào trốn một chút thôi, cũng sẽ không sợ đêm hội này đêm dài lắm mộng” Tần Tuyết Thương hung ác trừng gã bạn của mình.

“Chỗ góc ngoặt có một quán rượu” Cơ Tinh Nha dẫn trước vượt qua đám người dùng khinh công lên đỉnh quán, hai người phía sau cũng không chịu thua kém mà theo sau, để lại một đồng nữ nhân si mê phía sau.

Tịch Thiên Âm và mấy người xuyên qua đám người đông đúc, tiến về nơi đã hẹn gặp Tông Chính Tiễn Long — “Túy Tiên Lâu”.

Lễ thất tịch ở bên ngoài náo náo nhiệt nhiệt, mà Túy Tiên Lâu lại lãnh lãnh thanh thanh. Thực khách ngày thường đều tập trung về lễ hội, không nhàn rỗi tới đây mất tiền.

“Thái tuế gia, nhĩ gian phía trên đã có khách bao rồi ngài xem có cần đổi một nhĩ gian khác không?” Chuồng quỳ về mặt phục tùng, gật đầu cúi lưng.

“Bao rồi ư? Là kẻ lớn gan nào, tới đồ của ta cũng dám chiếm, xem ta không đánh hắn tới tìm răng khắp sàn” Tịch Thiên Âm vừa nghe, lập tức giận dữ, chuẩn bị tới trước tìm mối lửa. Nhìn đại sảnh vắng vẻ, hắn còn tưởng không có người cơ, thì ra đã chạy tới nhĩ gian rồi.

“Chủ tử, người đã quên lão gia và tam thiếu gia đã nói gì với người sao, hơn nữa chúng ta đang lén lút chạy ra ngoài mà, vạn nhất lão gia biết được, hậu quả quả thật không dám tưởng tượng” Huyền Bích đầu tiên ngăn hắn lại.

“Mày ngoan ngoãn ở lại trong phòng tự kiểm điểm lại cho cha, không được ra ngoài, bằng không cha sẽ đánh gãy chân của mày!” Tịch Thiên Âm nhớ lại lời răn cha đã nói sau khi xách hắn về nhà đánh một trận.

“Ng ngoan ngoãn ở nhà, bằng không tiền tiêu vặt nửa năm tới không còn”——uy hiếp của Quân Quân.

Tịch Thiên Âm rùng mình một cái, chỉ có thể lui lại một bước “Chuồng quỳ, tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ đối diện với sông Mãn Nguyệt trên lầu 2 cho ta”

Đành chịu vậy, trong năm gian nhĩ gian kia chỉ có một gian là mãn nguyệt cư đối diện với sông Mãn Nguyệt, còn những gian khác đều ở cạnh cửa sổ đối diện đường phố, đông người tấp nập.

“Được tiểu nhị, đưa thái tuế gia và ba vị công tử lên lầu, ta tới phòng bếp làm thức ăn, bảo đảm là đồ mà thái tuế gia thích ăn” Chương quý nói.

“Không cần, mang lên vài đồ ăn nhắm rượu là được rồi, thêm một vò rượu Hoa Điêu” Tịch Thiên Âm gọi chương quý sắp tới phòng bếp lại. Hắn mới ăn cơm tối xong, nào có nhiều bụng chứa đồ ăn như thế?

“Được, tiểu nhân đưa thái tuế gia lên trước, tiểu nhị đi bưng vài món ăn lên đây” chương quý lập tức phân phó, ôm ra một vò rượu từ trên tủ, dẫn bọn họ lên lầu.

“Thái tuế gia, vị trí này được không?” chương quý dẫn bốn người họ lên chỗ ngồi gần cửa sổ, đặt vò rượu xuống, cẩn thận dùng tay áo lau lau vết màu xám ở trên bàn.

“Thái tuế gia, đồ ăn nhắm rượu tới rồi” tiểu nhị cũng không chậm chạp mà chạy tới, bưng xuống năm đĩa thức ăn. “Không tồi, các người xuống trước đi” Tịch Thiên Âm hào phóng mà đưa tiền.

“Thái tuế gia, mấy ngày trước Tịch tam thiếu gia đã đặt 3 nghìn lượng bạc ở quán chúng tôi, chuyên dành để trả tiền rượu và đồ nhắm cho ngài, vì thế số tiền này ngài cất đi, tiểu nhân nhớ giá là được rồi” chương quý sợ hãi mà lùi đi.

“Oh, vậy được, các người xuống trước đi” Quân Quân vẫn thật là có tâm, không hổ là đệ đệ của ta!

“Vâng, thái tuế gia, có gì ngài cứ phân phó tiểu nhân, Tịch Thiên Âm nhìn xung quanh một chút. Đời này vẫn chưa từng ngồi ở đại sảnh, nhà gian của ta ơ

~~“Chủ tử, ngài rồi cuộc hẹn gặp lục công tử lúc nào?” Cổ Ngọc bất an mà ngoi đi nguẩy lại trên ghế.

“Kẻ đáng ghét kia, nếu đã tới rồi không biết còn đang ở đâu nghe trộm nữa, nếu mà vẫn còn đang trên đường tới” mình còn không biết thói quen ác độc của kẻ đáng ghét kia sao, thích nhìn người khác đợi y vừa nghĩ tới đây, người nào đó tức giận mà vỗ bàn.

“Vậy chúng ta còn phải đợi bao lâu, nếu là lão gia phát hiện chúng ta không có nhà” Cổ Ngọc tiếp tục hỏi, không giống Quân Giác và Huyền Bích đều an tâm chờ đợi.

“Yên tâm đi, ta đã thêm chút đồ vào trong canh của cha và mấy vị nương thân rồi, không tới ngày mai thì sẽ không ra được oh ha ha ha.....” người nào đó phát ra nụ cười nhếch mép.

“Chủ tử, ngài thật độc” tới Huyền Bích cũng không nhịn được nói.

“Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu ha ha.....” tuyệt đối.

“Nếu đã như vậy chúng ta cũng không cần lo lắng nữa, đợi thêm một lúc nữa, tin rằng lục công tử sẽ tới rất nhanh” Cổ Ngọc cũng coi như có thể an tâm lại.

“Ta thấy kẻ đó đã sớm tới rồi, không chừng đang ở ngay ngoài cửa sổ. Huyền Bích, Quân Giác, Cổ Ngọc, mang đàn ra, chúng ta hát, ta không tin hắn nghe bài hát mình thích nhất mà không ra” một cái búng tay, Tịch Thiên Âm ra dấu mọi người bắt đầu hát, lập tức 3 đồng nhi bắt đầu gảy nhạc khí của mình.

Cầm một chiếc đũa gõ vào cốc rượu theo tiết tấu, Tịch Thiên Âm đọc “One, two, three” tiếp đó là một tiếng sao du dương mở đầu, dần dần tiếng đàn tranh và tiếng trống lớn mạnh, một khúc hân hoan như rót ra. Lúc này Tịch Thiên Âm đứng lên bưng cốc rượu trong tay mình, hát rằng “Cùng Long ca uống bầu rượu thủy tương phù là bạn, thế gian gặp nhau không dễ dàng mời người uống cốc rượu này”

Vừa hát 2 câu, một giọng hát nam nồng nhiệt hát tiếp, một bóng người bay từ ngoài cửa sổ vào, đứng trước mặt Tịch Thiên Âm, nhận lấy cốc rượu “Hảo hiền đệ may mắn gặp nhau như cổ nhân nói gió thổi, duyên phận là huynh đệ tốt đêm nay cùng đệ uống say”

Người này hơn hai mươi tuổi, y bố nam tử phổ thông màu nâu nhạt, dáng người cao thẳng, gương mặt anh tuấn lúc này tràn ngập nụ cười vui vẻ, khiến vết sẹo dọa người dưới khóe mắt trái thoát nhìn ôn hòa đi không ít.

Âm: Xưng huynh đệ cùng Long ca nghìn chén không say thông dong nhàn nhã

Long: Hảo hiền đệ uống một cốc nhân sinh mộng rồi quay đầu

Rượu ngon trăm năm nghìn cốc cho dù ông chủ muốn ta đi

Chường quỹ đột nhiên chèn một câu: Aizz! Sao lại liên quan tới tôi?

Âm: Kim tương ngọc phụng cầu hoàng nhân gian khó nhất thành đôi

Thiên hạ có người là bạn ta chỉ hận thời gian trôi quá nhanh

Long: Nói không hết uống không đủ là bạn bè tốt hiếm có

Uống rượu nghìn cốc chưa đủ chỉ hận thời gian trôi quá nhanh

Âm: A Long ca ở mọi nơi Long: ở mọi nơi

Âm: bầu trời kia ánh trăng kia lại một đôi Long: Lại một đôi

Âm: đêm nay càng thay phiên nhau không rời Long: mãi không rời

Hợp: tương huy tương ứng như đôi ta

Long: Âm lão đệ đệ say rồi Âm: đệ chưa say

Long: nhật nguyệt nào có thể cùng chiếu? Âm: nào có thể cùng chiếu sáng?

Long: ngày đêm thay phiên cùng nối đuôi

Âm: cùng nối đuôi

Hợp: còn không bằng học những ngôi sao kia từng đôi từng đôi cùng sinh cùng tử, Tịch Thiên Âm và Tông Chính Tiễn Long ôm chầm lấy nhau thật mạnh.

“A Long ca, tiểu đệ nhớ huynh chết được”

“Tiểu Âm đệ, vi huynh cũng nhớ đệ chết mà”

Ba tiểu đồng bên cạnh không giữ mặt mũi mà quay người nôn khan. Nhóm hai người thối mông không tự giác!

“Long ca, đạo này càng ngày càng gọi cảm nha! ”

“Thường thôi thường thôi, Tông triều đệ tam”

“Âm đệ, đệ cũng càng ngày càng tuấn mỹ nha! ”

“Rất xấu rất xấu, thiên hạ đệ cửu”

Đối thoại thiếu dinh dưỡng tiếp tục, ba đồng tử nôn càng lúc càng thảm, hai tên đầu sổ mới ngừng lại.

Phía trên là lời đại khái của bài hỉ tương phùng, quả thật là lời khó hiểu, ta dịch không nổi, nên cố được câu nào thì hay câu đó, hix, k thì ta ném âm Hán Việt vào ~ haha)

“Nói đi, rốt cuộc mời ta tới có chuyện gì? Giục mạnh như thế.”Tông Chính Tiễn Long dùng chân khều một chiếc ghế ngồi xuống, tự rót một cốc rượu.

“Giúp đệ tìm một người”Tịch Thiên Âm nhìn ngoài cửa sổ, rất có cảm tình mà hôm nay đã dán bộ râu số 2——tiên phong đạo cốt. Ai ya, quá đẹp trai mà, không hổ mà bộ râu số 2, nhanh như vậy đã khiến ta tìm thấy cảm giác giống như tiên nhân.

“Sao? Rốt cuộc là vị mỹ nhân nào có thể hấp dẫn được Hoa hoa thái tuế đáng yêu của chúng ta đích thân gửi gắm ta?” y quả thật là đã khơi lên một chút hứng thú “Có điều, đệ vẫn là đừng có tự vờ thâm tình mà vuốt vuốt râu có được không, làm ta rất muốn nôn ~”

Phẩm vị của vị nghĩa đệ này thật sự là không bình thường nha, lần nào cũng mặc giống như nhà giàu mới nổi, cứ nhiên lần nào cũng còn dán thêm các loại hình râu khác nhau! Râu của hôm nay.....thật sự là có chút không dám lãnh giá!

“Đệ không biết tên của nàng, chỉ gặp qua một lần, ở ngay trên phố nửa tháng trước, cả người bạch y xuất trần, tóc trắng như tuyết, đẹp tới không thể nhầm lẫn tiên nữ trên trời cũng không sánh bằng! Trên đời sao lại có thể có người đẹp khuyh quốc tới vậy nha?”

“Áo trắng tóc trắng, tiên nữ trên trời cũng không sánh bằng nữ thì ta không biết, còn nam ư”biết một người, có điều hắn không dám chọc vào, kẻ đó là một ‘người xấu’ tiêu chuẩn đó nha

“Nói bừa, tiên nữ tỷ tỷ sao có thể là nam được?! ”Tịch Thiên Âm giận dữ trừng hắn một cái, lại thêm vào nắm tay uy hiếp.

“Nói đùa, nếu đã không biết tên, vậy không dễ làm rồi” làm thế nào để điều tra đây? Tông Chính Tiễn Long vuốt cằm suy nghĩ. Tịch Thiên Âm đi đến bên cửa sổ, nhìn bán nguyệt mờ lung trên trời, thở dài “Jay Chou à, nếu không phải là anh gặp được tiên nữ tỷ tỷ của tôi ở trong mơ, bằng không làm sao có thể viết ra được khúc nhạc này, còn có Phương Văn Sơn anh làm sao có thể viết ra được lời bài hát hay như thế!?”

4. Chương 4: Hương Hương Công “trư”

CHƯƠNG 4: HƯƠNG HƯƠNG CÔNG “TRƯ”

Chính vào lúc này, mãn Nguyệt Cư có một người tới, độ tầm bốn mươi tuổi, rõ ràng là nam nhân mà lại mang theo vài phần âm nhu, đi thẳng tới trước mặt mấy người Tịch Thiên Âm nói “Chủ nhân nhà ta có lời mời! ”

“Hả?”Tịch Thiên Âm rất kinh ngạc, lớn như vậy rồi mà chưa có ai mời. lẽ nào đã nhìn phải gương mặt đẹp trai của ta, khí chất như ánh mặt trời, cơ thể quyến rũ của ta haizz, FANS bây giờ chính là lớn gan như thế, cứ muốn có tiếp xúc thân mật với ta, nhưng mà ta rất là bận nha. Nếu là mỹ nữ thì có thể miễn cưỡng xem xét một chút, uống rượu trêu ghẹo một chút; nếu là con trai, đá hắn một cái xuống thẳng sông Mãn Nguyệt là được, lãng phí biết thời gian bao nhiêu.

“Long ca, có người mời chúng ta Long ca??? Chạy đi đâu rồi?” Tịch Thiên Âm quay người vốn muốn khoe khoang một chút, nhưng phía sau ngoại trừ ba tiểu đồng, vết sẹo chết dẫm kia căn bản không ở đó, vừa đảo mắt cái đã biến mất rồi. Kẻ này biến thuật di hình sao?

Rốt cuộc là người nào? Cư nhiên muốn mời mình?

“Chủ nhân nhà ta có lời mời! ” người kia lại nói một lần, kéo thân kinh đang du dương trên trời của người nào đó trở về.

“Bỏ đi.....vậy ta cũng miễn cưỡng khó khăn tới xem một chút vậy, ba người các người ở đây đợi ta”Tịch Thiên Âm phui phui quần áo, vuốt xuôi mái tóc, chuẩn bị lấy bộ dáng đẹp trai nhất đi gặp khách.

“Người chủ nhân ta mời là ba vị tiểu công tử này” kết quả——còn chưa đi thì đã bị lão già có thể tranh đua sắc đẹp với xác chết ngăn lại, theo đó phun ra một câu khiến Tịch Thiên Âm nôn chết.

Phiên này tới lượt ba đồng tử của hãn kinh ngạc rồi.

“Tại sao chỉ mời bọn họ?”Tịch Thiên Âm nhẫn lại xúc động muốn đánh người, ai lại trình độ như vậy, tới anh chàng đẹp trai phong lưu ngọt ngào ai gặp nấy yêu như ta mà cũng bỏ qua, quả thật là ** không có mắt, không có mắt nhìn người.

“Chủ tử nhà ta thưởng thức tài nghệ của ba vị công tử, mời ba vị công tử tiến vào gặp mặt”

“Cái gì??? Kẻ hỗn trưởng nào không biết tốt xấu như vậy, tới bản thái tuế cũng không để vào mắt! Gọi hãn lẫn ra đây cho ta! ”nhất thời cảm thấy hoàn toàn mất mặt, Tịch Thiên Âm hung hăng đập bàn “Phủ Mộc Dương này ai không giữ thể diện cho cha ta, tới cả ta cũng dám đắc tội, bảo hãn lẫn ra đây đập đầu nhận tội với bản thái tuế! ”

“Láo xược! Dám hét to gọi lớn ở đây! ”lão nam nhân lông mày đều nhú lên rồi, thanh âm vô cùng sắc nhọn.

“Tên ẻo lả, xéo sang một bên, đại gia một lát nữa sẽ xử lí ngươi! ”Tịch Thiên Âm một tay đẩy hẳn ngã xuống đất.

“Aiz yo cái eo của ta, chủ tử, mau tới cứu nô tài ~”kẻ kia đỡ eo mà hầm hừ, còn không quên gọi cứu binh. “Kẻ tiện dân nào dám láo xược ở đây?” một giọng nữ nhân vô cùng sắc nhọn truyền ra.

Thấy ngay một người, không, heo đi ra. Mặt thì chưa để ý tới, chính là chú ý tới cái ‘móng heo’ dát đầy vàng vừa bước ra khỏi cửa, sau đó là ‘thịt heo’ được bọc trong lụa là, cuối cùng là——cái đầu heo chất béo đầy mặt, đeo đầy lắc vàng.

“Con mụ xấu xí! ”Tịch Thiên Âm không khách khí mà nôn khan.

Mình chưa từng gặp phải người nào xấu thế này! Cơm ăn cả tháng trước đều đã nôn ra cả rồi!

“To gan, dám xỉ nhục bản công chúa”

“Quả nhiên là công trụ.....”tiếp tục nôn khan, con heo này là công chúa, hẳn còn là hoàng đế cơ.

Cha cũng không phải chưa nói cho hẳn, công chúa của bản triều chỉ có 1, là nghĩa nữ của tiên hoàng nhận nuôi, xinh đẹp hoa dung nguyệt mạo, làm sao có thể là con mụ xấu xí này???

“Láo xược, phản rồi phản rồi, bắt kẻ tiện dân này lại cho bản cung”heo béo tức giận rồi, giương răng múa vuốt không phải, giương răng múa giò!!!

Lập tức, có 3 hắc y nhân xuất hiện, muốn bắt lấy Tịch Thiên Âm.

Huyền Bích, Cổ Ngọc, Quân Giác lập tức tiến lên giao thủ với ba kẻ kia, trong thời gian ngắn trên tử lâu chiến hỏa phần phật.

Vốn tưởng rằng ba hắc y nhân này chẳng qua chỉ là loại tầm thường, ai ngờ cũng có chút thâm sâu, tới cả mấy người Huyền Bích cũng chưa phải đối thủ.

Không tốt.....

Nhìn về hướng con heo mập đang dương dương đắc ý, Tịch Thiên Âm lộ ra một nụ cười kì dị.

“Dừng tay! Bằng không ta giết con heo béo này! ”

Không ai ngờ tới Tịch Thiên Âm sẽ nhân lúc bọn họ đánh nhau tưng bừng, đã giở trò trước, dùng con dao giấu trên chân uy hiếp con heo mập.

Ba hắc y nhân lập tức dừng động tác, căng thẳng nhìn nhất cử nhất động của hắn, mà ba người Quân Giác lại chú ý tới hành động của hắc y nhân, đợi thời cơ, lập tức xông tới.

“Heo mập, chơi vui không, tới gia gia ngươi cũng dám chơi đùa! ”Tịch Thiên Âm cười nói.

Heo mập rống giận “Mi tên tiện dân này! Mau chóng bỏ bản cung ra, bằng không bản cung trị mi tội chết!”

“Còn già mồm? Huyền Bích, điểm huyết trối ngươi! ”

Huyền Bích lập tức hiểu được, điểm huyết của ba hắc y nhân và tên ẻo lả, lại đi xuống tìm dây thừng trối bọn chúng lại.

Tịch Thiên Âm buông con heo mập ra, cũng trối ả lại, còn nhét bàn thầu vào trong miệng bọn chúng

Phủi phủi tay, nhìn nhìn kiệt tác của mình, Tịch Thiên Âm ha ha cười lớn “Bà béo, con mụ xấu xí, lão tử cũng không sợ nói cho ngươi, gia gia ngươi ta đây là con cả của đương kim Tịch thừa tướng Tịch Thiên Âm, mọi người gọi là Hoa hoa thái tử! Có bản lĩnh hãy tới tìm ta, ta sẽ để cha ta đánh các ngươi tới tìm răng rụng đầy sàn! ”

“Ưm~”

“Ngươi còn muốn nói gì? Nói cho ngươi, con mụ xấu xí, cha ta chính là đã nói cho ta cái vị Hương Hương công chúa kia là một đại mỹ nhân nha ngươi hôm nay đã đâm phải bản sát rồi, giả ai không giả, lại dám

giả dạng công chúa, với cái đức tính đó của người, nhìn đã muốn nôn! Đều nói người xấu thì không phải do họ, nhưng chạy ra đây dọa người chính là người rất rất không đúng rồi! ”

“Ưm ưm~”

“Chúng ta đi, hôm nay ra ngoài đúng là không xem lịch nha, ra khỏi cửa đã gặp phải rác rưởi! ” người nào đó phì một miếng, đứng dậy rời đi.

“Huyền Bích, hôm nay nước tắm cần thêm chút lá, ta muốn tẩy tẩy mùi hôi”

“Vâng”

“Quản Giác, dán bùa trừ tà trước cửa cho ta”

“Vâng”

“Cổ Ngọc.....”

“Chủ tử còn gì phân phó?”

“Người hôm nay đừng có mộng du nữa”

“.....”

Sau khi một đám người âm ỹ đi, để lại mấy người “ưm ưm ưm”.

Nhã gian bên cạnh Mãn Nguyệt cư

Ba người nam nhân, một người đang ăn những món ăn nổi tiếng của Túy tiên cư, một người khác đang cầm cốc rượu dựa vào cửa sổ, còn một người chống một tay lên mặt, đôi mắt hẹp dài tràn ngập thỏa mãn vì xem kịch hay và hứng thú nồng đượm hơn nữa.

“Tiên nữ tỷ tỷ ư?” Tông Chính Ngọc Minh vẻ mặt quái dị mà nhìn Tần Tuyết Thương, bộ dạng đó giống như đang ghen gì đó mà đỏ bừng cả mặt.

“Tiên nữ.....” khóe miệng Cơ Tinh Nha cũng đang co rút, bàn tay cầm đũa run lên!

“Hừ hừ.....” hung quang trong mắt Tần Tuyết Thương bùng lên, hai nhãn đao phiên bản đặc biệt kỷ niệm phóng về hai người đang ngồi kia.

Hai người còn lại âm thầm ước định mà quay đầu đi, vai run run!

“Không cứu muội muội người sao?” Tần Tuyết Thương không không mang ý tốt mà hỏi, tiên nữ tỷ tỷ ư? Tên lưu manh không có mắt kia! “Không cần, tránh phiền” Tông Chính Ngọc Minh mỉm cười lắc đầu, thoạt nhìn giống con hồ li có được chỗ tốt.

“Thật ác! ” Tần Tuyết Thương không thể không tán thưởng, vương triều Tông Viện này mà thi ai độc nhất, người trước mặt này thắng chắc.

“Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu” Tông Chính Ngọc Minh nhặt một câu của Tịch Thiên Âm.

“Người vừa mới chắc là lục vương gia đi? Thoạt nhìn thì hần rất thân với Tịch Thiên Âm, ‘thân tình’ mà đối xứng như thế” Tần Tuyết Thương thâm ý mà nói, không quên nhìn Tông Chính Ngọc Minh đang chống tay lên đầu một cái.

Quả nhiên sắc mặt Tông Chính Ngọc Minh trầm đi, nhưng không bao lâu khóe miệng đã bắt đầu cong lên thành một độ cong dễ nhìn, nói “Thừa tướng có ba con trai và sau con gái, sáu con gái đã gả đi rồi, con cả Tịch Thiên Âm, vô công rồi nghề, con thứ hai Tịch Mộ Viễn là lễ bộ thượng thư, con trai thứ ba Tịch Quân Huyền là ông chủ của Bách An Quốc Tế”

“Bách An Quốc Tế ư? Ta bế quan vài năm, làm sao lại mọc ra cái cửa tiệm này?” Tần Tuyết Thương kinh ngạc.

“Bách An Quốc Tế không phải là một cửa tiệm, mà là tên gọi chung của rất nhiều cửa tiệm. Dưới cờ của hần bao gồm siêu thị liên doanh Bách An, ngân hàng Bách An, tiệm ăn Bách An, trang phục trang sức Bách An, khoáng nghiệp Bách An, thông tấn Bách An..v.v, gần như bao gồm tất cả những ngành nghiệp kiếm được

ra tiền. Siêu thị liên doanh Bách An, cái cửa tiệm này gần như đều có chi nhánh trên tất cả thành phố lớn của 7 nước, hội tụ lại hàng hóa khắp thiên hạ, ăn uống ngủ nghỉ, không có gì không có, lớn thì có xe ngựa, nhỏ thì có phần son, cần gì có nấy, hơn nữa rẻ hơn so với những giá cả của tiệm thông thường. Ngân hàng Bách An, còn nhiều hơn một cấp so với tiền trữ mà chúng ta hiện có, không chỉ bách tính có thể gửi tiền, nó còn cung cấp khoản vay, cho những thương gia làm ăn hoặc bách tính mua nhà bán mua điền sản..v..v, lợi nhuận trong đó có mỏng có dày, rõ ràng là mang lại lợi ích thực tế cho mọi người, thật ra là có thể kiếm không ít tiền từ trong lợi nhuận"Tông Chính Ngọc Minh giới thiệu từng cái một.

"VẬY TỊCH TAM THIẾU GIA NÀY CHÍNH LÀ NHÂN VẬT KHÔNG ĐƠN GIẢN RỒI" TẦN TUYẾT THƯƠNG kinh thán.

"Thậm chí, tới một số binh khí uy lực lớn không biết tên Bách An Quốc Tế cũng có thể chế tạo" ánh mắt Tông Chính Ngọc Minh không nhìn ra đang nghĩ gì.

"Nếu là như này, đối với Tông triều....." Tần Tuyết Thương nói ra lo lắng của mình.

"Hắn đã đưa hết mọi quyền hành cho ta, hắn chỉ phụ trách kinh doanh" Tông Chính Ngọc Minh đột nhiên nói.

Nhân thân Tần Tuyết Thương lóe lên "Thật thông minh"

"Tất cả khế ước đất đai của Bách An Quốc Tế đều được đưa từng tờ từng tờ tới tay ta khi khởi bước, nhưng có một yêu cầu, không thể tùy tiện chinh chiến" Tần Tuyết Thương như có suy tư "Không đánh giặc, sợ rằng là nguyện vọng của tất cả bách tính. Tịch tam thiếu này nhân tài như vậy mà không ở triều đình, đáng tiếc mà."

"Tịch Quân Huyền nhiều nhất có thể coi là người làm ăn, mà người thật sự có ý thức kinh tế này không phải hắn, mà là đại ca của hắn——Tịch Thiên Âm" Tông Chính Ngọc Minh buông tay xuống, ánh mắt điều hâu.

"Theo tư liệu ta được biết, tất cả mọi thứ đều là chỉ đạo sau màn của Tịch Thiên Âm. Thoạt nhìn người không có tư chất gì như hắn lại có một sức sáng tạo tiềm lực mà cái nhìn xa rộng mà thương nhân bình thường không có. Thêm một câu Tịch Thiên Âm đã từng nói với Tịch Quân Huyền, không có việc không thể làm, chỉ là không nghĩ ra được mà thôi! "

"Thăm tử của người nghe ngóng cũng thật là tường tận! " Tần Tuyết Thương tán thưởng, tới lời của người ta nói mà cũng biết, có thể thấy hắn đã thả bao nhiêu thám tử ở nhà họ Tịch.

"Ta cũng là người không gì không thể làm được nha" Tông Chính Ngọc Minh tự phụ mà mỉm cười.

"Khó trách người lại nhìn trúng hắn, muốn thu phục để dùng sao?" Tần Tuyết Thương hỏi.

"Hắn rất đáng yêu mà" Tông Chính Ngọc Minh trả lời mơ hồ.

"Đủ rồi đi, rõ ràng là muốn có được người ta, còn giả vờ cái gì?"

Rất lâu không mở miệng, Cơ Tinh Nha cũng tham dự thảo luận "Tịch thừa tướng, Tịch Mộ Viễn và Tịch Quân Huyền bảo vệ hắn rất kỹ"

"Mà chính hắn cũng giấu diếm như thế, vì thế có chút khó khăn" Tông Chính Ngọc Minh xoa xoa cằm, rốt cuộc phải làm sao mới có thể có được người này? Hắn cần phải kịp trước khi quân chủ nước khác động thủ nhập hắn vào dưới trướng, nếu không thế, vậy chỉ có thể

"Cứ coi như được bảo vệ, người kia cũng không thể như ý của người khác, người tưởng rằng những việc người nhìn thấy đều là do hắn làm ra sao? Sợ rằng không phải, hắn chính là không phải trở thành như thế vì diễn kịch, mà là căn bản háo sắc rồi! " Cơ Tinh Nha không nhiều lời thế nhưng tổng kết như vậy.

"Tại sao người biết?" Tông Chính Ngọc Minh và Tần Tuyết Thương đồng thời hỏi, có chút kinh ngạc với lời của y.

"Ánh mắt không bao giờ lừa người" nói xong, trên gương mặt băng sơn ngàn năm không đổi đã hơi đỏ một chút. Trời ơi, băng sơn dung hóa rồi không khí cứng ngắc tan chảy trong gương mặt đột nhiên đỏ lên của người nào đó.

“Hắn đã làm gì người? Người có phải đã bị hắn ta làm sao có thể nói lại với Cơ thái sư đây! ”Tần Tuyết Thương bi thán, nhưng trong mắt lại là vui mừng khi thấy người gặp họa giống như xem kịch hay. Mà Tông Chính Ngọc Minh lại niết chặt cái cổ, giống như nếu thật sự là thế, mọi người liền chết cùng nhau.

“Hắn.....là vị hôn phu của ta”Cơ Tinh Nha đột nhiên lạnh mặt lại, không vui mà nói.

“Bịch——” người nào đó ngã xuống mặt đất

“Tông Chính Ngọc Minh, người đừng chết mà ”

Phủ thừa tướng

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, trưởng tử của thừa tướng Tịch Thiên Âm mạo phạm công chúa, khinh thường hoàng tộc, với tội danh trên, vốn nên chém đầu thị chúng, niệm tình công đức thừa tướng, đã nhọc lòng vì nước, trung tâm không hai lòng, Tịch Thiên Âm tội chết có thể tha, tội sống khó tránh. Đánh nặng bốn mươi gậy tại chỗ, ở trong phòng suy ngẫm 1 tháng, ba tiểu đồng tiến cung vào cùng chuộc tội một tháng, một tháng sau Tịch Thiên Âm tiến cung bồi tội lĩnh về, khâm thử, tạ ân”

“Tịch Thiên Âm tiếp chỉ”

“Còn không đi gọi đại thiếu gia! ”Tịch thừa tướng vốn đã khí hư, lại bị kích thích một lần, suýt chút lâm bệnh.

Tên nghịch tử này, lại chọc họa bên ngoài, lần này còn chọc tới cả hoàng gia nếu không phải hoàng tượng nhân từ, toàn gia đều bị chặt đầu rồi.

Vừa nghĩ tới đây, trên cổ đã cảm thấy lạnh lẽo.

“Lão gia.....”

“Cái gì?”

“Đại thiếu gia đã theo mấy vị phu nhân tham gia ‘hoa lạc hội’ rồi”

“Còn không mau tìm tên nghịch tử đó về đây cho ta!!!! ”Tịch Triển Linh rống lớn.

Đáng thương hắn hôm nay khí hư ngã bệnh trên giường, ôm bệnh ở nhà không thường triều, vừa nghe có thánh chỉ, còn tưởng hoàng thượng ban được, kết quả.....thổ huyết a! Đời này nhất định sẽ bị tên nghịch tử kia chọc tức giảm thọ 20 năm!!!

“Thừa tướng, không cần nữa, hoàng thượng phân phó chấp hành tại chỗ, sợ rằng nô tài phải đưa người đích thân đi một chuyến, tới lúc đó trước mặt đông đảo mọi người, này”Phúc công công cũng không nói hết về cuối, ý tứ không nói cũng rõ ràng.

“Tịch An, còn không mang Phúc công công đi.....” cuối cùng, Tịch thừa tướng khí hư hôn mê ngã vào trong lòng đầy tớ.

Hoa lạc hội, là một phong tục Mộc Dương, ngày hôm sau lễ thất tịch, tổ chức hội ca nhạc trên hoa đài giữa sông Mãn Nguyệt. Rất nhiều kỹ viện đều xem hoạt động này thành con đường quảng cáo cho hoa khôi nhà mình, chỉ cần đạt được giải nhất, đạt được Hoa lạc trang nguyên, không chỉ có thể có trăm lượng hoàng kim, mà điều quan trọng nhất là chắc chắn sẽ nổi danh thiên hạ, mỗi khi tới ngày này, sẽ có rất nhiều người tới góp vui, thậm chí còn có người của những quốc gia khác.

Tịch Thiên Âm cũng là lần đầu tiên tham gia, lúc trước kỹ nghệ của mấy người Quản Giác còn chưa thuần thực, vì thế chưa tham gia, kỹ nghệ thuần thực rồi, tiền tiêu vặt cũng sắp hết rồi, đây lại chính là con đường kiếm tiền tốt, thế là liền hi hi ha ha mà báo danh.

“Tiếp theo là Tịch đại công tử của phủ Tịch thừa tướng hiến cho mọi người một bài Tóc như tuyết ”người dẫn vừa nói xong, bốn người Tịch Thiên Âm đã mau chóng lên đài.

“Âm nhi, chúng ta cổ vũ con!!! ”người hét lớn phía dưới là tám vị phu nhân của Tịch thừa tướng, người người không ngại hình tượng mà giống như fan cuồng cuồng nhiệt lắc những tấm biển được viết “Ta yêu Tịch Thiên Âm” “Hội mê nhạc của Tịch Thiên Âm” “Club hâm mộ Tịch Thiên Âm”.

“Bài hát này tặng cho tiên nữ trong lòng ta, một nữ tử khuyên thành bạch y bạch phát, tuy rằng ta chưa tìm thấy nàng, nhưng ta tin rằng người có tình sẽ được đền đáp, nàng nhất định sẽ lại lần nữa xuất hiện trước mặt ta. Mời nghe—— tóc như tuyết, Kăng săng ā mĩ dá (cảm ơn trong tiếng Hàn)——music! ” một cái búng tay, một khúc ưu mỹ mà du dương phát ra từ nhạc khí trong tay ba đồng nhi phía sau hắn.

Huyền Bích gảy đàn tranh, Quân Giác thổi tiêu, Cổ Ngọc lại gõ chiếc trống tinh tế, dùng kĩ pháp mà Tịch Thiên Âm đã truyền cho họ.

Tịch Thiên Âm mang hết đàn của Huyền Bích mà mọi ngày vẫn ở trên lưng Quân Giác xuống, vừa nhớ tới tiên nữ tỷ tỷ, vừa hát

Vàng trắng dường như đã hao gầy

Và nàng càng lúc càng tiều tụy

Ta nâng ly cạn chén trong đêm giá tuyết

Là ai đã khơi dậy chuyện của kiếp trước?

Khiêu khích lời thị phi

Số mệnh đã sắp xếp, dầu dầu thai bao lần vẫn thế...

Nàng chau mày khóc than cho tình yêu một ra đi không quay trở lại

Dù lịch sử đã hóa tro tàn, tình yêu của ta vẫn bất diệt

Cuốn cuộn chảy mãi như ba ngàn dòng nước phía Đông kia

Dùng cả tâm hồn chỉ để hiểu và cảm nhận tình yêu này

Chỉ mãi yêu cánh bướm nàng đã hóa thân..

Tóc nàng tựa như tuyết cứ mãi phiêu dạt trong thinh không

Mời trăng sáng rọi xuống những kỉ niệm ngày ấy

Tình yêu dưới trăng vẫn mãi đẹp như thế..

Tóc nàng tựa như tuyết, rồi lại như từng giọt nước mắt của thời gian

Ta cứ mãi đợi chờ ai đó già đi..

Thế gian say loạn sự biến đổi của thời gian...

Ta dùng sự hối tiếc của mình chỉ để khắc ghi tình yêu giành mãi cho nàng.

(Ta lười dịch nên đã lên mạng đạo một cái lời dịch về, xin tạ lỗi người dịch, nguồn ở trang: sharing.net/forum/showthread.php?t=350891)

Vừa hát xong, phía dưới không có tiếng động, lắng tới chiếc lá rụng xuống cũng có thể nghe thấy tiếng.

Chính khi hắn không biết phải làm thế nào, không biết ai đã đi đầu, woa woa woa

Tiếp theo là từng đợt sóng vỗ tay.

“Thêm một bài nữa.....”

“Thiên Âm, Thiên Âm ta yêu ngươi, giống như chuột yêu gạo vậy! ”

Ba vị nương thân, khỏi cần đâu, lão gia sẽ ghen đó!

“Thiên Âm ”

“Thêm một bài, thêm một bài.....”

“Hát rất hay!!! ”

“Tránh ra, tránh ra.....” tiếng cồng của Hoàng thượng, một đội ngự lâm quân mở đường, người tới là Phúc công công và quân ga Tịch An. Còn có vài ngự lâm quân đang còn chưa rõ là có chuyện gì ẩn Tịch Thiên Âm xuống đất, tuyên bố tội trạng, mọi người cũng lần lượt quỳ xuống.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, trưởng tử của thừa tướng Tịch Thiên Âm mạo phạm công chúa, khinh thường hoàng tộc, với tội danh trên, vốn nên chém đầu thị chúng, niệm tình công đức thừa tướng, đã nhọc lòng vì nước, trung tâm không hai lòng, Tịch Thiên Âm tội chết có thể tha, tội sống khó tránh. Đánh nặng bốn mươi gậy tại chỗ, ở trong phòng suy ngẫm 1 tháng, ba tiểu đồng tiến cung vào cùng chuộc tội một tháng, một tháng sau Tịch Thiên Âm tiến cung bồi tội lĩnh về, khâm thử, tạ ân”

“A

con heo mập kia thật sự là công chúa ư??” Tịch Thiên Âm hét lớn, trong lòng có phần nộ vì bị lừa dối.

Cái bộ mặt heo kia chính là quốc sắc thiên hương mà cha nói??? Đó mà quốc sắc thiên hương ư? Cha à, người lấy mắt heo để nhìn thiên hạ ư?

“To gan, còn không hành hình! ” Phúc công công phẩy tay, gọi người mang theo đại bản tới.

“Âm nhi.....” ba vị phu nhân đau lòng nhìn hấn, muốn tiến tới lại bức bởi hoàn cảnh không dám loạn động.

“Chủ tử” mấy người Huyền Bích cũng gấp tới nóng lòng, không ngờ kẻ chọc vào tối qua thật sự là công chúa.

Ngày hôm nay, Tịch Thiên Âm dùng một khúc tóc như tuyết để nổi danh thiên hạ, đồng thời hài kịch bốn người đại bản cũng được truyền đi, trở thành trò cười cho người thiên hạ. mà tóc như tuyết cũng trở thành bài hát thịnh hành nhất được hoan nghênh ở bảy nước, sau đó không lâu, mười ngọc tọa trước đều bị Tịch Thiên Âm lần lượt dỡ xuống.

Hắn ngày hôm đó bị đánh tới tróc da tróc thịt, vô cùng thê thảm.

Huyền Bích nhớ lại Hương Hương công chúa mà lão gia đã từng hình dung hoa dung nguyệt mạo, đoan trang hào phóng, trong lòng một phiền ác hằn. Lại nhìn nhìn nắm tay niết chặt bởi vì phần nộ của chủ tử, lắc lắc đầu, lão gia, người chết chắc rồi.

“Lão cha chết tiết, ta quyết sẽ không bỏ qua cho lão!!! ” sau một tiếng gầm lớn chói tai, không còn có tiếng vang của Tịch Thiên Âm nữa, chỉ có tiếng “bịch bịch” của đầu gậy gỗ đánh vào da thịt.

“Hắt xì không phải bị cảm mạo rồi chứ?” Tịch thừa tướng kéo kéo cái chăn, xác định đắp cẩn thận rồi mới chuẩn bị tiếp tục nghỉ ngơi.

“Lạnh ” một trận ác hàn, Tịch thừa tướng vừa sắp ngủ, không thể không mở mắt nghĩ một lúc, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, thì thào “Nguy to.....chết chắc rồi! ”

Trong mấy ngày việc này xảy ra, người đang không thể rời khỏi Ly quốc, Tịch Quân Huyền chỉ gửi về một tờ giấy “Một năm tới, cha không có tiền tiêu hàng tháng” mà Tịch Mộ Viễn ở lễ bộ sau khi nhận được tin Tịch Thiên Âm bị đánh cùng với nguyên nhân hậu quả thì chỉ cười một chút, khiến người bên cạnh gan chiến tâm kinh.

Liên tục một tháng, không ngừng có thư tình bị tám vị phu nhân lật ra, Tịch thừa tướng liên tiếp quỳ trên bàn giặt.

5. Chương 5: Tiến Cung

CHƯƠNG 5: TIẾN CUNG

“Tôi có tội, tôi có tội.....Tịch An, hôm nay là ngày thứ mấy rồi? ” Tịch Thiên Âm nằm sấp trên giường, quay đầu về phía bức tranh chữ do chính cha mình đích thân đề viết “tôi có tội” hàng chữ mạnh mẽ hữu lực, hồi Tịch An đang ở phía sau trông coi mình.

Mong thật là đau mà, đại phu nói phải tu dưỡng rất lâu đấy Hoàng đế chết tiết, thật ác.

“Hồi đại thiếu gia, đã 5 ngày rồi”

“Tôi có tội, tôi có tội.....hôm nay là ngày thứ mấy? ”mông vẫn còn rất đau T_T

“Hồi đại thiếu gia, đã qua 12 ngày rồi”

“Tôi có tội, tôi rất cuộc có tội hay không, có tội, không có tội.....Tịch An? ” miễn cưỡng lật nghiêng cái ~cái mông nhỏ đáng yêu của yêm

~“hồi đại thiếu gia, còn khoảng 10 ngày nữa ạ”

“Tôi có tội, tôi có tội, tội hay không.....Tịch.....? ” đã có thể ngồi rồi, cái mông nhỏ đáng yêu của ta, mày chịu khổ rồi!

“Hồi đại thiếu gia, còn khoảng.....hôm nay đã tới một tháng rồi ạ!”

“Sao không nói sớm chút? ”Tịch Thiên Âm vội vàng nhảy lên hắn sắp điên rồi, nếu còn không thể ra ngoài!

“Lão gia nói, nếu người say sưa như vậy, thì đừng có làm phiền người!”

“Lão già chết tiệt, món nợ lần này vẫn còn chưa tính với lão đấy!!!” Tịch Thiên Âm xuống giường, vọt thẳng tới phòng lão gia.

Lần trước bị đánh hôn mê, trực tiếp bị ném vào phòng suy ngẫm, một bước cũng không được ra ngoài, lão hoàng đế còn phải 2 thị vệ tới trông coi, vì thế căn bản không dám ra ngoài tính sổ với cha già.

Vừa ra khỏi cửa, quả nhiên hai môn thần đại ca đã không còn ở đó. Giận bừng bưng mà vọt tới phòng lão cha, vừa vào cửa đã nhìn thấy cha mình nằm trên giường ngủ say, sắc mặt nhợt nhạt hơn ngày thường mấy phần.

Tịch Thiên Âm vô cùng muốn tới xách chân lão lên, đồng thời trong lòng cũng lặng lẽ cầu nguyện ông trời đừng có để ông chết.

“Đại thiếu gia, hay là tắm rửa chải đầu một chút đi!”Tịch An kéo hắn lại.

Tịch Thiên Âm vuốt vuốt bộ râu bởi vì một tháng không cắt mà càng ngày càng dài càng ngày càng rậm của mình, đắc ý dương dương nói “Như này trông tương đối có sát khí!! Ha ha, không cần cắt nữa, trực tiếp đặt làm bộ râu số 6 của ta đi”

“Tịch An, ngươi đang làm gì? ” không đúng, tuyệt đối là thay đổi đề tài.

“Đại thiếu gia, cậu đừng trách lão gia, ngài ấy cũng đã quỳ trên bàn giặt một tháng rồi, hai cái chân cũng sưng tấy rồi”Tịch An đột nhiên quỳ xuống, nhẹ giọng nói.

“Ai bảo lão lừa ta, bằng không ta sẽ không đi đánh cái cô công chúa đó. Một con heo mập xấu như thế, chính bởi vì cô ta là công chúa, lão liền nói cô ta quốc sắc thiên hương, trong mắt lão còn có vương pháp không? ~ còn có người con trai này như ta không? ~~ta nôn~~.....buông tay, ta tìm lão tính nợ!”lão cha vỗ mông ngựa cư nhiên vỗ tới đứa con này bị chính một trận, sao có thể thế được!

“Nhưng.....lão gia cơ thể.....”Tịch An nhìn Tịch Triển Linh đang ho tới gần như lật người, bất an nói.

“Cơ thể cha ta lại làm sao? ”Tịch Thiên Âm có chút gấp gáp, sợ rằng sẽ nghe được lời không hay, lẽ nào ngoại trừ chân sưng, còn có bệnh gì khác ư, lần này tám vị phu nhân làm quá rồi. Cũng không chú ý một chút, cha khi thường cơ thể cứng chắc, nhưng thật sự có bệnh thì không xong rồi không xong rồi.

“Từ sau lần đại thiếu gia người hạ được, lão gia đã hành phòng nguyên cả một ngày (==’ hạ xuân được ấy), sau này vẫn luôn bệnh ở trên giường. Đại phu nói lão gia thường ngày quá lúc mệt mỏi, cộng thêm lần vận động kịch liệt đó vì thế tim gan lá lách thận phổi đều hư nhược. Lão gia mấy ngày nay cơ thể mới tốt lên một chút, hoàng thượng cũng giục thượng triều trò đùa này của thiếu gia, lão gia quả thật bị tra tấn không ít rồi” Tịch Thiên Âm nhìn gương mặt ngủ tới bất an của Tịch Triển Linh, do dự một chút, nhớ tới lần hạ được đó thôi đi, lần này bỏ qua vậy.

“Aizz, bỏ đi, cha ta tỉnh lại nói ta đã tới thăm, không tức giận với cha”Tịch Thiên Âm thở dài, đi ra ngoài.

“Đại thiếu gia, thiếu gia định đi đâu? ”Tịch An hỏi ở phía sau.

“Mộc dục canh y, sau đó đi đón ba đồng nhi của ta”Tịch Thiên Âm lười biếng mà trả lời.

Lão già thối, đừng tưởng ta không thấy lão trao đổi thủ thế và ánh mắt với Tịch An. Còn có, lão còn ăn các loại thuốc bổ Quân Quân mang về từ khắp nơi mà vẫn còn khí hư? Bỏ đi, lão cha thối, rõ ràng biết ta không hạ thủ nổi. Cứ nghĩ lan man như vậy, Tịch Thiên Âm rời khỏi rồi.

Trong phòng, Tịch thừa tướng đang cùng Tịch An chúc mừng cho niềm vui mình có thể thoát thân sau khi không bị phát hiện.

“2 kẻ ngốc!”Tịch Thiên Âm đứng ở nơi xa, nhìn lão cha và Tịch An đang vui thích mà chạy ra, trên mặt mỉm cười.

Tịch Thiên Âm cười ngựa chậm rì rì mà tiến vào hoàng cung, trong lòng không ngừng nghĩ những lời xin lỗi——vẫn thật là phiền phức nha! Rõ ràng hắn nói đều là sự thật, heo mập——rất là thích hợp nha! Còn muốn đánh hắn——triều đại ngôn luận không tự do!

“Tránh ra, tránh ra!”

Trước mặt truyền tới tiếng hét thô bạo, Tịch Thiên Âm nhìn sang, một cỗ kiệu, bốn tráng hán khiêng, phía sau có theo 6 thị vệ thanh y, trước mặt có mấy đại hán mở đường.

“Đại thẩm này? Người ngồi trong kiệu trước mặt là kẻ nào? ” dám khoa trương hơn hắn Hoa hoa thái tuế đây, Tịch Thiên Âm hiếu kỳ mà hỏi đại thẩm bán nước quả bên cạnh.

“Thái tuế gia, ngài hỏi tôi cũng trả lời, cái kiệu đó là kiệu của Cơ thái sư, người này mọi ngày đều là như vậy”đại thẩm có chút cao hứng, rất bà tám mà giới thiệu.

Thì ra y chính là kẻ địch của lão cha mình——Cơ thái sư ư, thật ác tâm!

Tịch Thiên Âm quyết định cũng bắt đầu ghét Cơ thái sư, dù sao y cũng ghét người khoa trương hơn mình! “Đại thẩm, cho ta một nải chuối, nho nữa!”Tịch Thiên Âm cười híp mắt mà móc ra hai lượng bạc.

“Hiếu kính thái tuế gia, không nhận tiền” đại thẩm run rẩy vì cao hứng mà đưa nải lớn, tiểu thái tuế đáng yêu hôm nay mua chuối ở tiệm này của ta ha ha, về nhà kể lại cho mấy tí tí muội muội nghe.

“Thiết, người hiếu kính ta mới không nhận đây”Tịch Thiên Âm nhận lấy nải chuối và nho, ném bạc lên trên gian hàng của bà.

“Tạ thái tuế gia, tạ thái tuế gia” người kia mỉm cười mà nhặt bạc cho vào trong lòng.

Tịch Thiên Âm nhanh chóng cắt mấy quả, ném phần quả bên trong cho ăn mày góc phố, để lại một nải vỏ chuối và nho.

Sau đó ——“Giá!”(tiếng thúc ngựa)

“Tránh ra.....con ngựa trước mặt dừng lại, dừng lại.....”mấy đại hán hoảng loạn mà rống lớn.

“Mau dừng lại.....người đâu, bảo vệ thái sư”

Kháo, dám định đá hắn xuống ngựa, xem nho của hắn đánh này.

“Bịch, bịch” đánh về phía vài thị vệ đang muốn nhảy lên.

Thúc ngựa chạy qua, chạy xung quanh cỗ kiệu vài vòng rồi dừng lại ở góc đường. (Vừa chạy vừa ném...)

Sau đó, vỏ chuối tiến đánh.

“A aiz yooo” thanh âm trượt ngã của kiệu phu, thật dễ nghe! Kéo ngựa dừng lại, nhìn cái kiệu bị đánh tới đầu quay mòng mòng và đám kiệu phu, cùng với bảo tiêu đang ôm bụng lăn qua lăn lại trên nền đất. Tịch Thiên Âm ha ha cười lớn, quét sạch phiền muộn trong lòng.

“Tịch công tử, mời theo nô tài đi bên này”Phúc công công dẫn Tịch Thiên Âm đi về phía sâu trong ngự hoa viên.

Xa xa, đã nghe thấy thanh âm diễn tấu của bọn Quân Giác, đều mang khúc kinh điển của hắn ra lấy lòng công chúa. Nô tài nịnh nọt! Tiểu hồn đản không tâm không phể!

“Phúc công công, tôi có phải tới đó để bồi tội cho công chúa? ”Tịch Thiên Âm có chút bất an, dù sao cũng chưa từng vào hoàng cung, không biết quy củ.

“Đương nhiên. Đúng rồi, Tịch công tử, đừng có nhìn đông ngó tây, chú ý tới đường đi, bằng không nhìn thấy cái gì không nên nhìn chính là sẽ bị phạt đó”Phúc công công nhẹ giọng trước mặt.

“Tạ công công dạy bảo”Tịch Thiên Âm biết Phúc công công đã nhận không ít chỗ lợi của cha hắn, bằng không bốn mươi đại bản ngày hôm đó hắn có dưỡng thân nửa năm cũng không bò lên được, thế là vội vàng cảm ơn, vội đầu mà đi.

Phúc công công dẫn hắn tới trước một chiếc đình, đứng ở một bên đình, trước lên tiếng thông báo “Thừa tướng phủ đại công tử tới”

“Nô tài tham kiến công chúa”Tịch Thiên Âm vội vàng đi tới trước mặt quỳ xuống.

“Khụ khụ.....”

Hắn liếc qua Phúc công công phía bên đang giả vờ ho, đồng thời không ngừng nháy mắt.

Cái gì thế? Lẽ nào hắn nói sai rồi? Oh, đúng, vừa gặp mặt đã xin lỗi, hiểu được hiểu được Tịch Thiên Âm lập tức nói “Lần trước mạo phạm công chúa, tiểu nhân biết tội!”

“Khụ khụ”

Làm sao Phúc công công lại ho ác hơn nữa thế? Không đủ thành ý sao?

Tịch Thiên Âm cũng ho hai tiếng, thanh thanh cổ họng, vang giọng nói “Lần trước tiểu nhân có mắt không trong, mạo phạm công chúa, tự biết mình có lỗi. Trên hổ với trời, dưới hổ với đất, người thân cũng bầy tỏ phần nộ vô cùng với hành vi không chút lí lẽ của tiểu nhân, tiểu nhân cũng tự ở trong lòng kiểm điểm một lượt. Không chỉ tự thấy vô cùng khinh bỉ bản thân, chỗ đau trên cơ thể cũng nhất trí biểu đạt xin lỗi vô tận của tiểu nhân với công chúa, hi vọng công chúa là hóa thân của vẻ đẹp và trí tuệ, đại nhân đại lượng, khoan dung cho tiểu nhân, đồng thời thả ba đồng nhi của ta về nhà, sự cảm kích và sùng bái của tiểu nhân như suối nguồn bất tận, càng như nước lũ hoàng hà tràn ngập vô bờ!”

“Ha ha”

Công chúa này một tháng không gặp sao cổ họng lại thô đi vậy? Đây là cái gì? Một đôi giày tới trước mặt hắn, xa tanh thiên thanh, hoa văn rồng kim tuyến, rồng bay rồng lượn, đầu rồng làm mũi giày, phía sau là xếp bằng đuôi rồng đây là?? “Đứng dậy đi” giọng nói trầm thấp hữu lực vang lên từ phía trên đầu.

Tịch Thiên Âm vội vàng chấp tay “Tạ hoàng thượng”

Sau đó đứng dậy, sắc mặt ủ rũ mà nhìn Phúc công công đang lau mồ hôi hột. Công công, lần sau chúng ta so lại ám hiệu đi!

“Ngẩng đầu lên, để trẫm coi coi rốt cuộc là ai mới chọc khóc hoàng muội ‘đáng yêu’ của trẫm”

Đáng yêu?

Quan niệm thưởng thức vẫn là hoàng gia khí phái nha

chúng ta không bì được, không bì được!

Tịch Thiên Âm chậm chậm ngẩng đầu, tiếp nhận soi xét, đồng thời cũng không quên đánh người người không thể đắc tội nhất Tông triều này.

Dáng người thẳng cao, đầu đội mũ miện vang đai tóc kim long, mặc mang bào thêu hình rồng màu thiên thanh dưới vạt màu vàng sậm, thắt eo bằng đai khảm ngọc, tay chấp sau lưng mà đứng. Anh tuần phi

phạm, phượng nhân hẹp dài dưới mày kiếm, lóe qua ý cười khiến lòng người phát lạnh, bờ môi mỏng hơi cong lộ ra tà mị, khí thế vương giả bức người khiến người ta nhin không được run rẩy.

Cái người này, người này~ không phải chính là kẻ GAY kia sao???? Vẫn đề lớn rồi

~“Tịch công tử, chúng ta lại gặp mặt nhỉ? ”

Người nào đó tâm nhất kinh “Cùng là người lưu lạc thiên nhai, tương phùng hà tất như đã từng quen biết ha ha!”

“Người lưu lạc? Trẫm lại không có lưu lạc tới mức đi bán nô tài ở đầu đường!”

Cá tính đáng ghét, hoàng đế đáng ghét! Đáng ghét nhất là trông lại đẹp trai như vậy! Ghét nhất nam nhân nào đẹp trai hơn hắn!!!

Đáng ghét, lão cha, cha xấu như thế làm gì, xấu xí của người đã truyền hết cho con rồi, người nào đó phần hận trong lòng không thôi.

“Tiểu nhân nói sai, xin hoàng thượng thứ tội”

“Ân, tới đây đi, ba vị đồng tử của người đều ở trong này” hoàng đế trở về vị trí.

Tịch Thiên Âm đi vào trong đình, đứng ở một bên.

“Chủ tử~” mấy người Quân Giác đều chồm tới vòng lấy eo hắn.

“Ba đồng nhi, có phải nhớ ta quá, thế nên bạo ả bạo thực mới béo thêm một vòng rồi không? Cái ôm dày nặng như này, ta thật là.....” cái eo của ta ôi, nặng chết được.

Vẫn là Huyền Bích tự biết mình là ai, đầu tiên buông hắn ra rồi về lại vị trí cũ, hai người sau cũng theo đó rời đi.

“Chủ tử, ngài làm sao lại mọc râu rồi? Có phải cũng giống như lần trước, là giả ư? ”Cổ Ngọc ôn hòa vô hại mà hỏi.

Cổ Ngọc, người là bị diếc ư? Hay là có chứng bệnh hay quên.

“Đương nhiên là thật!” nghiêng răng nghiêng lợi nha, hắn làm sao có thể chọn phải kẻ này chứ——thất sách!

“Nhưng ta vẫn cảm thấy bộ râu chữ bát của chủ tử đẹp, cái này thô quá rồi, nếu mà chủ tử muốn thơm cô nương, sẽ rất khó chịu người ta”

Tịch Thiên Âm giống như nghe thấy thanh âm có cái gì đó bị gãy trong đầu.

“Cổ Ngọc, người không cảm thấy cái này rất có cá tính sao? Lần khác ta lại thêm vào một vết sẹo thể nào? ” nhất định phải nắm chặt nắm tay, không thể xúc động.

“Đó còn không phải thổ phỉ sao? Chủ tử muốn đi cướp sao? ”

“Hoàng thượng, tiểu nhân có thể mang ba đồng nhi của mình về không? ”Tịch Thiên Âm không nói, lập tức quỳ xuống năn nỉ nói, trong lòng nghĩ sau khi ra ngoài sẽ đánh Cổ Ngọc một trận như thế nào.

Hoàng đế nhàn nhã nhàn nhã mà uống chút rượu, sau đó ư nhã mà buông cốc xuống, nói “Không vội, nếu đã tới rồi, vậy đợi thêm một lúc nữa, trẫm nghe ba đồng nhi của người nói, Tịch công tử thiện âm luật, rất nhiều khúc nhạc của bọn họ là do người dạy, trẫm nghe bọn họ đàn tấu một tháng, mỗi ngày một khúc, giai điệu không giống với những khúc nhạc truyền thống, trẫm chính là hiếu kỳ nha? Một khúc hỉ tương phùng hôm thất tịch, một khúc tóc như tuyết hôm hoa lạc hội, trẫm muốn nghe một chút, có thể không? ”

Hắn sao lại biết hỉ tương phùng? Huyền Bích bọn họ chính là không thể tự động làm lộ được, lẽ nào là Long ca? Cũng không quá có thể nha, Long ca lại càng khó cạy miệng hơn lẽ nào, tối đó, hắn ở hiện trường ư????

Này lại quá vấn đề rồi, chính mắt nhìn hắn hành hung

nếu mà như vậy, hắn không có đi ra ngăn lại, vậy thì hắn..... con hồ li đáng ghét! Mượn đao giết người! Mượn tay ta san người ~~cái loại!

“Này.....” vừa nghĩ tới đây, người nào đó trong lòng càng không thoải mái, lão tử lại không phải mãi xứng, người nói nghe liền nghe.

“Sao? ” thanh âm này quá cường thế nha ~người nào đó rung mình một cái, cẩn thận mà trả lời “Hồi hoàng thượng, hỉ tương phùng là khúc hợp xứng của tiểu nhân và đại huynh kết bái, đã từng cam kết chỉ có khi hai người mới được hát, vì thế thứ cho tiểu nhân không cách nào nghe theo. Ngoài ra, tóc như tuyết, chỉ là một chút tâm ý gửi tặng nữ tử trong lòng, thô bỉ dung tục, không ưu nhã không cao quý, sợ làm bẩn tai Thánh thượng. ”

“Vậy sao? ” thanh âm hoàng đế lạnh đi mấy phần.

“Đại huynh kết bái của người tên là gì? ” hoàng đế lười biếng mà mỉm cười, khiến tiểu cung nữ bên cạnh đều đỏ bừng cả mặt.

“Hồi hoàng thượng, Tông Chính Tiễn Long” Tịch Thiên Âm trong lòng hoài nghi hoàng đế này làm sao biết, lẽ nào hắn đã điều tra mình? Nghĩ một chút mình cũng không có mị lực tới vậy nha?

“Vậy người có biết danh huy của trẫm là gì? ”

“.....”lão cha chưa có nói nha quốc họ của Tông triều này là gì?

Hồ thẹn, hắn cư nhiên không biết danh huy của hoàng thượng đương nhiệm sao???

Tông Chính Ngọc Minh mặt nổi gân xanh, ho hai tiếng, nói “Danh huy của trẫm là Tông Chính Ngọc Minh, mà trẫm có một vị lục hoàng đệ, tên là Tông Chính Ngọc Nghiễn, tự Tiễn Long” kẻ dẫn này, thế nhưng tới danh huy của hoàng đế bệ hạ vĩ đại này cũng không biết ~~tức chết hắn rồi, người nào đó oán niệm vô hạn!

Tông Chính Ngọc Nghiễn, Tông Chính Tiễn Long.....

“Hồi hoàng thượng, tiểu nhân hiểu” nếu còn không đoán ra nữa, hắn sẽ chính là thể ngu ngốc đó.

“Lục đệ, người cũng nên đi ra rồi chứ? ” thanh âm trêu đùa, Tông Chính Ngọc Minh đột nhiên gọi về phía ngự lâm.

Một đốt ngón tay rõ rệt vén ra lớp liễu dày đặc, xuất hiện trước mặt mọi người là một nam tử vô cùng tuấn tú, gương mặt trắng ngần hoàn hảo như ngọc bích, ngũ quan tinh chất sắc nét, khiến người ta không thể lờ đi chính là bờ môi hồng nhuận mà ánh bóng, tuy tướng mạo có bảy tám phần giống với vị hoàng đế này, nhưng nhẹ nhẹ một nụ cười khiến Tịch Thiên Âm cảm thấy người trước mặt này càng có mị lực hơn. Mái tóc đen nhánh bóng đẹp dùng bạch ngọc quan bó lại thành đuôi ngựa, dưới đuôi gợn cong tự nhiên mà tản ra thoát nhìn khiến người ta vô cùng thoải mái, phối với y sức hoa quý, cả người giống như thể phát quang hấp dẫn nhãn cầu của người khác.

Này là ai vậy? Kẻ nam nhân muốn ăn đòn, thế nhưng lại đẹp tới huỳnh hoang như thế! _____

Mục lục râu:

Bộ râu số 1——trẻ trung đẹp trai tham kiến chuột yêu phải mèo hóa trang của Bạch Ngọc Đường nam trang ——người nào đó thích nhất!

Bộ râu số 2——tiên phong đạo cốt phát phơi tung bay, rất dài

Bộ râu số 3——phần tử khủng bố tham kiến Osama bin Laden

Bộ râu số 4——An Chuẩn tạo hình của Hoàng Thiếu Minh vai An Chuẩn trong dạ yến

Bộ râu số 5——đại gia Trương Phi không cần nói thêm rồi.....

Bộ râu số 6——suất nam thô kệch tham kiến.....chính là râu mọc lờm chớm.....

hiền muộn trong lòng.

6. Chương 6: Giấc Mơ Bong Bóng——vỡ Rồi!

CHƯƠNG 6: GIẤC MƠ BONG BÓNG——VỠ RỒI!

“Âm đệ” nam tử đi tới trước mặt Tịch Thiên Âm dùng quạt nhẹ gõ vai hắn, thanh âm vẫn sáng vang quen thuộc.

Người này là ai a ~~ thanh âm thật là quen!

“Âm đệ, nước miếng chảy ra rồi kia” kẻ muốn ăn đập dùng quạt đẩy hàm dưới của hắn, đột nhiên tẩu về, trong ánh mắt có ý cười không nói ra.

“A?” Tịch Thiên Âm vội vàng lấy tay lau, cái gì cũng không có, bị chơi rồi, trừng giận người nào đó “Người là Long ca?”

Hoàng đế gọi hắn là lục đệ, vậy thì nói hắn chính là Long ca. Tịch Thiên Âm nhìn một chút, đột nhiên nheo mắt lại đánh giá, không dám xác định, Long ca của hắn không phải nam tử lộm thuộm, khéo mắt còn có vết sẹo sao? Trừ phi trước đây đều đã dịch dung rồi? Tốt nha, dám chơi hắn à

“Là ta mà, Âm đệ, làm sao? Không quen biết rồi?” người kia tà ác mà niết má hắn, thuận đường đánh giá trái phải, cuối cùng đưa ra kết luận “Âm đệ vẫn là cắt râu đi thì dễ nhìn hơn!”

Đáng ghét, hắn ghét nhất có người phê bình tạo hình của mình!

“Người chính là lục đệ của Hoàng thượng” Tịch Thiên Âm nhớ người đàn nam nhân cũng nổi danh như mình ở trong phủ Mộc Dương, người trong miệng của đám nữ nhân kia được bình luận cao của cao, khiến hắn hận tới ngứa răng, thế là nheo mắt lại hỏi “Tông Chính Ngọc Nghiễn phong lưu vô cùng, sang trọng độc đáo, vương của quần hoa, người ta gọi là hoa hoa vương gia?”

“Trong ngàn vạn bông hoa, nửa cánh không nhiễm thân, không sánh được với Hoa hoa thái tử Tịch Thiên Âm!” Tông Chính Ngọc Nghiễn mở quạt, bày ra thế mời rượu. Có điều, trong mắt của người nào đó——chính là hóa thân của cục phân.

Phải nói, Tịch Thiên Âm và Tông Chính Ngọc Nghiễn có thù hận gì! Đó chính là người kia và y đều là những kẻ háo sắc trong phủ Mộc Dương, trời sinh thanh danh của kẻ kia trong lòng mỹ nữ là thần, mà hắn là lưu manh sắc lang danh chính ngôn thuận, vì thế hắn và Tông Chính Ngọc Nghiễn chưa từng gặp trước mặt là tử địch không đội chung trời! Người nào đó không biết, trong mắt của mỹ nữ hắn chính là người đáng yêu nha ~là kiểu tiểu đệ đệ đáng yêu!

“Long ca, một tháng không gặp, càng lúc càng tuấn mỹ nha!” kẻ bây giờ đáng ghét hơn Long ca nam tử thô trước đây, Long ca trước đây chính là rất đáng yêu, ít ra không có cừu oán với hắn.

“Bình thường, bình thường, Tông triều đệ tam, có điều chính là biết trang điểm hơn người nào đó” Tông Chính Ngọc Nghiễn dường như đã nhìn ra ánh mắt oán hận của hắn, mắt nheo lại, lời vụt khỏi miệng giống như rầm mà phóng tới “Âm đệ, người cũng càng ngày càng có cá tính rồi”

“Rất xấu rất xấu, thiên hạ đệ cửu, hoàn toàn là dựa vào bàn tay tài năng”

“Rốt cuộc vẫn là Âm đệ đáng yêu, sự đáng yêu của người là từ trong ra ngoài, dưỡng ra từ trong máu, bằng thanh ngọc khiết chọc người ta thương!”

“Không bì được Long ca tuấn mỹ, sắc đẹp của người là từ xương tới da, cảm thiên động địa, tình này đã trở thành hồi ức tốt đẹp!”

“Vẫn là người đáng yêu.....”

“Vẫn là người đẹp.....”

“Người đáng yêu”

“Người đẹp.....”

Xẹt xẹt xẹt xẹt

~một tia điện màu lam phát ra lửa hoa quang hỏa thạch từ giữa Tịch Thiên Âm và Tông Chính Ngọc Nghiễn.

“Đáng yêu và đẹp là hai việc khác nhau, hình như không thể so sánh nha” một giọng nói chen vào.

“Câm miệng!” Tịch Thiên Âm và Tông Chính Ngọc Nghiễn đồng thời quay đầu rống lớn về phía người phát ra thanh âm.

“Ồ.....vậy trẫm liền ngoan ngoãn câm miệng để các ngươi cãi nhau là được rồi” dám lờ trẫm đi, dám không để ý trẫm ~được được, trẫm phải trở nên xấu, trẫm phải làm bạo quân, trẫm muốn giết người hoàng đế bệ hạ vĩ đại nhất vương triều Tông Viện lúc này trong tim chạy loạn.

Mà ở một phía khác, hai người đột nhiên ý thức vừa chộc phải họa đã ngừng lại cãi nhau.

“Hoàng thượng hoàng huynh , tiểu nhân thần đệ không phải cố ý đâu ~” Tịch Thiên Âm và Tông Chính Ngọc Nghiễn đồng thời quỳ xuống thỉnh tội.

Lại lần nữa nhìn nhau, xẹt xẹt xẹt xẹt

~ “ đứng dậy đi, trẫm rất vui quan hệ của hai vị rất hòa hợp. Vậy nếu hai vị đã đều có mặt, một khúc hỉ tương phùng cũng nên hát đi chứ?” Tông Chính Ngọc Minh cắn răng nghiêng lợi mà mỉm cười.

Trẫm không tức giận, trẫm tuyệt đối không có tức giận, trẫm là hoàng đế vĩ đại, hoàng đế trí tuệ thông minh!.....đêm nay liền phái người diệt bọn họ, để tiêu mối hận của trẫm!

Hòa hợp ư? Hoàng đế là thanh quan nhân sao? Tịch Thiên Âm không nói lên lời.

“Hoàng huynh, chúng ta chính là không phải mãi xướng” Tông Chính Ngọc Nghiễn hơi chau mày, đứng lên phỉ phui bụi trên quần áo.

Hay lắm, như ta đang nghĩ! Tịch Thiên Âm gật đầu!

“Hoàng thượng, ta thấy hôm nay không thích hợp hát hỉ tương phùng, không bằng đổi bài khác nha” Tịch Thiên Âm đứng dậy chấp tay, đột nhiên nghĩ ra một ý hay, trong lòng đắc ý nha.

“Ồ? Đó là khúc nào?” hoàng đế thả đầu mày, trở nên hứng thú.

“Phải xem Long ca có đổi được hay không?” Tịch Thiên Âm khiêu khích mà nhìn về phía Tông Chính Ngọc Nghiễn. Khúc này hẳn chỉ mới hát một lần, người kia nói không dễ nhớ, vì thế chưa coi nó là khúc hát khi gặp mặt của hai người.

“Vậy thì mời” Tông Chính Ngọc Nghiễn cũng không chịu yếu thế mà nhìn lại.

Không trung tiếp tục xẹt xẹt xẹt xẹt

~“Ba đồng nhi, bắt đầu la la la rồi!” Tịch Thiên Âm đứng dậy nói.

Vẫn là Tịch Thiên Âm gầy tì bà, Huyền Bích đàn đàn tranh, Quán Giác thổi sao trúc, Cổ Ngọc gõ chiếc trống tinh tế là công của mình.

Âm: Nghe này la ta muốn ở bên ngươi la la la la la la

Một đôi la la gương mặt ngươi la la la nghìn la vạn la bồi ngươi la la

Lời của ngươi rất la la la la la la la la

Ngọc Nghiễn: ta muốn la có một ngày nào la la la la la

Chỉ hi vọng có la la la la la la la trường la cửu thiên la la la

La của ngươi là la la la la la la la la la la của ta

Âm: Này, có phải là rất rõ hay không?

Ngọc Nghiễn: nói lại một lần!

Hợp: ngươi la ta ta la ngươi mãi mãi la la la đời người la la la la hiếm khi la la la la la sợ la la la la

Không có gì la la la la la la nghìn lời vạn ngữ không gì hơn la la la la la la

Đi khắp thiên hạ có được la la la la la la la

Ngọc Nghiễn: còn có gì muốn nói không?

Âm: không la, nói xong la, có phải rất cảm động không?

Ngọc Nghiễn: vô cùng cảm động

(Cái bài hát dở hơi này tên là thiên hạ vô song thiên hạ địa la, trong cái phim thiên hạ vô song gì đó, ta ==’ luôn) đây là link nghe bài này trên youtube: [.youtube.com/watch?v=ethRngQ7Go4](https://www.youtube.com/watch?v=ethRngQ7Go4)

Nói thật, thật sự không ngờ y còn có thể nhớ được lời bài hát thật, chỉ nghe một lần nha. Nhớ năm đó, mình vẫn là nhìn theo lời mấy lần mới nhớ kĩ được. Vì thế, Tịch Thiên Âm bắt đầu kính phục người trước mắt, càng hát càng say sưa, tia xẹt xẹt xẹt xẹt không thể hòa giải giữa hai bọn họ

~đã trở thành xẹt xẹt xẹt xẹt cảm thông

~.

“Tìm nàng giữa trăm ngàn người, bỗng nhiên quay đầu thấy người kia đứng ngay dưới ngọn đèn dầu mờ.....thì ra tri âm ta đã tìm lâu như vậy lại chính ở ngay bên cạnh ta, thất kính rồi, Ngọc Nghiễn!” Tịch Thiên Âm bỏ tì bà xuống, cúi đầu với người kia.

“Không bỏ lẫn nhau, Thiên Âm!” hần đáp lễ.

Thế là, huynh đệ kết bái quá độ tới cừu nhân lại lần nữa quá độ tới biết mình!

“Sau này có đồ ăn ngon cùng nhau ăn, có mỹ nữ cùng nhau vui”

“Của ta chính là của đệ, của đệ chính là của ta”

“Hảo huynh đệ!” Tịch Thiên Âm tiến lên ôm lấy y.

“Anh em tốt!” dùng lực ôm lại.

“Hai người các ngươi còn muốn ôm bao lâu?” thanh âm có chút băng lạnh của hoàng đế lại lần nữa vang lên, hai người này dám lờ hẩn đi nữa??? Trăm nhất định làm bạo quân, trăm muốn hoang *** vô đạo, trăm muốn tàn sát hiền thần

.....Không ai để ý hẩn, hai người trước mắt chỉ tiếp tục ôm nhau, xung quanh nổi lên bong bóng ảm áp vô hạn.

“Hừ hừ.....” thanh âm của hoàng đế nào đó cực độ bất mãn, thần long không phát uy, coi hẩn là con rắn ư?

“Âm đệ, lát nữa ra ngoài lại ôm tiếp đi” Tông Chính Ngọc Nghiễn buông Tịch Thiên Âm, nói.

“Ok, No Problem” người kia làm một thủ thế, biết hẩn hiểu được lời đầu miệng thường ngày của mình.

“Các ngươi rất tình cảm nha.....” Tông Chính Ngọc Minh lạnh lạnh chế nhạo.

Xem bộ dáng không vui của hoàng đế, nhất định cái ôm vừa mới không coi lão đại trong cung này vào mắt, tâm tình người nào đó đặc ý nha!

“Đương nhiên, tình còn cứng hơn vàng nha” Tịch Thiên Âm ha ha cười lớn, nhớ lại cái tên Lí Chu Nhân trong thiên hạ vô song .

“Tình huynh đệ xong rồi, tóc như tuyết cũng có thể hát rồi đi” hoàng đế chuyển ánh mắt về Tịch Thiên Âm, trong mắt mang theo mỉa mai.

Người nào đó ác hẩn~~ xem ra hôm nay không hát thì không xong rồi, lúc này thật sự đã ứng nghiệm lời của Ngọc Nghiễn rồi——tới mãi xương.

“Tịch công tử, ngươi nếu biết mỹ nhân bạch y mà trong lòng người tưởng niệm không quên kia ở ngay đây, nếu ngươi có thể hát tóc như tuyết cho trăm, trăm sẽ gọi hẩn ra gặp mặt thế nào?” Tông Chính Ngọc Minh đột nhiên nói, trong lòng chặt mảnh Tần Tuyết Thương một vạn lần, bảo người câu dẫn hẩn, bảo người câu dẫn hẩn

Cái gì??? Hắn không nghe lầm chứ, tiên nữ tỷ tỷ ở trong cung?? Lẽ nào nàng là

“Hắn không phải phi tử của trẫm” Tông Chính Ngọc Minh nhìn ra ý nghĩ của hắn, trán nổi hắc tuyến, nhưng cũng không giải thích. Nếu là Tần Tuyết Thương là phi tử của hắn.....Tông Chính Ngọc Minh rùng mình một cái, đột nhiên cảm thấy trời thu sớm đã tới rồi.

“A? Được!” không phải thì tốt, không phải thì tốt, đó chính là lão bà mà hắn nhìn trúng.

“Tóc như tuyết.....chủ tử” Cổ Ngọc lặng lẽ nhắc nhở hắn.

“Ồ, MUSIC” Tịch Thiên Âm trả lời.

Quen thuộc mà gảy cây đàn trong tay, mỉm cười chăm chú nhìn ba đồng nhi của mình, người nào đó trong lòng tiếp tục vẽ ra hình bóng của tiên nữ tỷ tỷ của hắn, hát:

Vàng trắng đường như đã hao gầy

Và nàng càng lúc càng tiều tụy

Ta nâng ly cạn chén trong đêm giá tuyết

Là ai đã khơi dậy chuyện của kiếp trước?

Khiêu khích lời thị phi

Số mệnh đã sắp xếp, dẫu đầu thai bao lần vẫn thế...

Nàng chau mày khóc than cho tình yêu một ra đi không quay trở lại

Dù lịch sử đã hóa tro tàn, tình yêu của ta vẫn bất diệt

Cuồn cuộn chảy mãi như ba ngàn dòng nước phía Đông kia

Dùng cả tâm hồn chỉ để hiểu và cảm nhận tình yêu này

Chỉ mãi yêu cánh bướm nàng đã hóa thân.

Tóc nàng tựa như tuyết cứ mãi phiêu dạt trong thinh không

Mỗi trăng sáng rọi xuống những kỉ niệm ngày ấy

Tình yêu dưới trăng vẫn mãi đẹp như thế..

Tóc nàng tựa như tuyết, rồi lại như từng giọt nước mắt của thời gian

Ta cứ mãi đợi chờ ai đó già đi..

Thế gian say loạn sự biến đổi của thời gian...

Ta dùng sự hối tiếc của mình chỉ để khắc ghi tình yêu giành mãi cho nàng.

“Hảo khúc, hảo từ!” một thanh âm thanh nhã truyền tới, Tịch Thiên Âm mới biết mình đã hát xong rồi, đang ngây ngốc phát thần.

“Tịch công tử âm luật có thể xưng là thiên hạ đệ nhất!” người kia lại nói tiếp.

Có người khen hắn? Tịch Thiên Âm vui vẻ mà quay người nhìn—một người phía sau, bạch y bạch phát, xuất trần thoát tục, như tiên giáng lâm, đúng không phải chính là????

“Tiên nữ tỷ tỷ??” đây không phải chính là a a a a nữ thần của hắn mà!

“Hắn chính là tình nhân trong mộng của chủ tử ư?” thanh âm của Cổ Ngọc đã kéo Tịch Thiên Âm về với hiện thực.

“Phải!” Huyền Bích và Quản Giác đỡ lấy trán, vô lực.

“Tiên nữ tỷ tỷ, nàng tới rồi.....” nước miếng chảy không ngừng, cũng lười lau.

Í, tại sao tiên nữ tỷ tỷ lại chau mày? Lẽ nào ta đã nói sai rồi ư?

“Tiên nữ tử tử, người không thoải mái ư?” lại gọi một lần, làm sao mày càng chau ròi.

“Ha ha ha ha.....tiên nữ ư?” tiếng Ngọc Nghiễn cười điên loạn truyền tới, khiến Tịch Thiên Âm cả đầu mây đen.

“Không phải ư?” lẽ nào không phải tiên nữ, là.....

“Hắn là quốc sư của Tông triều, Tần Tuyết Thương, là một nam nhân hàng thật giá thật” thanh âm của hoàng đế vang lên bên tai, chứng thực ý đoán của người nào đó.

Chồm tới lật cổ áo của Tần Tuyết Thương ra, hầu kết ư? Người nào đó không tin, là giả, là giả, nhất định là muốn ngăn đám sắc lang mà nuốt hạt xuống giả làm nam nhân.

Tay thò xuống khuôn ngực gầy mỏng của Tần Tuyết Thương, phẳng, là giả, là giả, tiên nữ tử tử chẳng qua là thái bình công chúa mà thôi.

Hi vọng cuối cùng nha, tay ngoài dự liệu của người khác mà mò về phía hạ thân của người nào đó

“Thật lớn gan nha, chủ tử”

“Thật vô sỉ nha, Thiên Âm”

“Thật ghen tị nha, Tuyết Thương”

.....Ngày thu đã sớm tới rồi, hai phiến lá rơi lượn vòng lướt qua trước hai người, trong không khí thấu ra một cổ hoang vắng “lãng mạn”

~~“Choang ” để ta chết đi, tiên nữ tâm tâm niệm niệm cư nhiên là nam nhân. Thương nhiên ở đâu, cư nhiên lại đùa cợt ta như thế!!!!????

“Choang

~~” để ta chết đi, giữ đã lâu, hình tượng băng thanh ngọc khiết của ta cứ như vậy mà mất rồi bị sờ rồi, bị sờ rồi.....ta không còn mặt mũi gặp người rồi!!!!

“Có cái gì vỡ vậy?? Choang choang hai tiếng nha.....”

“Hình như là.....”

“Trái tim thiếu nam yếu ớt của ta”Tịch Thiên Âm vô thần mà trả lời, chỉ cảm thấy trước mắt đen lại, liền không còn cảm giác rồi.

“Thanh bạch không thể lấy lại của ta”Tần Tuyết Thương mang nhiên mà trả lời, một cái nhìn khinh khỉnh, cũng hôn mê đi.

“Chủ tử!”

“Thiên Âm!”

“Tuyết Thương” hoàng cung việc này, náo nhiệt nha

Qua đi khoảng một khắc

Hai người trên giường u u tỉnh lại, hai đôi mắt “thâm tình” mà nhìn chăm chăm.

“Người trả lại tiên nữ tử tử của ta!!!!”

“Người trả lại thanh bạch cho ta!!!!”

..... Do hai người vừa tỉnh, đã giống như hùng sư phát nộ mà chiến đấu, vì thế hoàng đế bệ hạ quyết định cách li hai người.

Một người bị lập tức bị kéo về phủ quốc sư, một người cũng bị xách về phủ thừa tướng.

7. Chương 7: Triều Đình Giống Như Chợ Bán Rau

CHƯƠNG 7: TRIỀU ĐÌNH GIỐNG NHƯ CHỢ BÁN RAU

Trung thu sắp tới, thổ phỉ giữa biên giới Tông triều Ương triều chiêu binh mãi mã cầu kết thành một đám ô hợp làm loạn, mạo danh nghĩa hai nước mà khiêu khích vấn đề biên giới. Tông triều và Ương triều đang muốn khai chiến, thám tử mật báo nguyên nhân hậu quả của sự việc. Người quyết sách cao nhất của Tông triều và Ương triều âm thầm liên lạc thư từ, ước định một tháng sau xuất binh liên hợp dẹp loạn, Ương triều phái ra Trấn bắc tướng quân Kiêm Bình Thanh vương Ương huyền Hiên hiệu lệnh một vạn binh mã.

Mà Tông triều cũng phái đi một vạn binh mã, còn với tướng soái là ai, triều đình đang cãi rất là nhiệt tình đây.

Đại bộ phận người đều cổ vũ con trai của Cơ thái sư—Ngự tiền tướng quân Cơ Tinh Nha, thậm chí tới cả Tịch thừa tướng người vẫn luôn không hòa hợp với Cơ thừa tướng cũng tán đồng. Chính là có người không đồng ý nha, đó chính là Cơ thái sư.

Nếu là trước đây, Cơ thái sư chắc chắn bằng lòng, nhưng bây giờ nhìn thấy biểu tình không liên quan tới ta của Tịch Triển Linh liền tức tới ngứa răng, dựa vào cái gì nhi tử của ta phải ra ngoài tìm chết, còn đứa nhi tử thối kia của người lại hoa thiên tửu địa ở ngoài, rất là thoải mái, việc này tuyệt đối không được. Còn có, lần trước đánh mặt chước thua người, bức ta phải đem nhi tử thành nữ nhi mà bán rồi. Lần này, ta muốn nhi tử của người có đi không có về, nhi tử của ta sẽ không cần làm con dâu nhà người rồi, mặt mũi của ta cũng sẽ được giữ lại, ha ha.

Còn nhớ tình hình lần trước bị Tịch Thiên Âm chinh một trận ngã khỏi kiệu, cơ thể đau đớn nửa tháng, Cơ thái sư mất đi lí trí lập tức nêu ra do Tịch Thiên Âm lãnh binh.

“Nhi tử của ta căn bản không nắm rõ về phương diện này” Tịch Triển Linh từ chối tại trận, hung hăng trừng. Cơ Sơ Niên đáng ghét, thế nhưng muốn nhi tử ta ra ngoài tìm chết! Trúng gà thối!

“Người trẻ tuổi nên luyện tập nhiều chút, hổ phụ không sinh khuyển tử, tin rằng với tài trí của Tịch thừa tướng, Tịch công tử cũng không kém là bao, huống hồ ta đã từng tận mắt chứng kiến Tịch công tử thi triển võ nghệ, lãnh binh cũng không phải việc khó” Cơ thái sư lập tức trừng lại, chính là muốn nhi tử người ra ngoài tìm chết, thế nào? Trúng gà thối!

“Hoàng thượng, thứ cho thần nói thẳng, tiểu nhi đạo này tâm tình chán nản, cả ngày mượn rượu tiêu sầu, hỗn loạn mơ hồ, tới thần là ai cũng không phân rõ ràng, sợ rằng không thể thắng trận”

Cũng không biết là chuyện làm sao, từ khi bị xách từ hoàng cung về thì vẫn luôn uống rượu, tới hoa lâu.

“Điểm binh trước trận, quân hấn thế nào, để hấn tinh táo trở lại, liền có thể tiến vào trận chiến, dù sao phía bên Ương triều đã có Bình Thanh vương tọa trấn, chúng ta bên này chỉ cần phối hợp là được” Cơ thái sư một câu nói đã có thể hạ cấp Tịch Thiên Âm không chút tác dụng.

“Điều này cũng cần phải xem nó có đồng ý hay không a!” nếu nó bây giờ nói nổi một câu rõ ràng, Tịch Triển Linh thở dài.

“Thừa tướng, việc nước nguy cấp, sao có thể chỉ suy nghĩ tới cá nhân có đồng ý hay không mà không màng đại cục. Hoàng thượng, không bằng bây giờ tuyên Tịch công tử tiến cung hỏi rõ ràng luôn” Cơ thái sư nói, rất có tình thế không chút nghỉ ngơi.

“Chuẩn tấu, người đâu, tuyên Tịch Thiên Âm vào cùng diện thánh” Tông Chính Ngọc Minh cũng muốn xem xem Tịch Thiên Âm rốt cuộc thế nào rồi, chỉ biết người kia lần trước sau khi bị ba đồng tử kéo về nhà thì ngày ngày mượn rượu tiêu sầu, mặc niệm cho tiên nữ tỷ tỷ của mình. Cơ thái sư này hôm nay cũng coi như làm theo ý nguyện của hắn, bằng không hắn còn không biết viện lí do nào để lại tuyên con người thú vị đó vào cung đây. Vừa nghĩ tới đây, hoàng đế nào đó lại ộ ra nụ cười mỉa mai.

“Việc này.....nó bây giờ đang ở Túy Hồng viện” Tịch Triển Linh căn bản không tìm thấy lời phản bác, chỉ có thể lộ ra nơi nhi tử mình đang ở.

Một loạt tiếng cười nhỏ, khiến Tịch Triển Linh xấu hổ không ngẩng nổi đầu.

Cái gì? Túy Hồng viện ư? Hoàng đế nào đó lập tức biến thành huỳnh đệ trong thất nguyệt, khiến đám thần tử phía dưới đều sợ tới tim gan kinh sợ.

Túy Hồng viện

“Tối tới tối, Thúy Hương, nào.....uống cùng ta.....thêm một cốc” Tịch Thiên Âm ôm Thúy Hương, tập trung lực chú ý đưa rượu ghé vào trong miệng nàng.

“Tịch công tử, đừng uống nữa mà!” Triều Hồng ngồi ở bên cạnh hắt ai oán “Ngài chỉ toàn uống rượu mà không để ý tới người ta”

“Ôi Làm gì có Triều Hồng.....ợ.....mĩ nhân..... của ta, nào, thơm một cái”Tịch Thiên Âm vội vàng hôn lên cái miệng nhỏ của nàng.

Nhưng lại bị nàng dùng quạt ngăn lại “Tịch đại công tử, râu của công tử dài quá rồi, khiến người ta không thoải mái”

“Vậy phải.....có cần ta.....cắt.....cắt đi?”Tịch Thiên Âm vui vẻ trả lời, chuẩn bị đứng dậy lấy dao. Mĩ nhân đều không còn rồi, còn vằn râu làm cái gì? Người ta đặc biệt để lại bộ râu số 6——đẹp trai thô kệch.....oa oa oa, mĩ nhân tiên nữ tỷ tỷ!

Nhưng là dao đang ở đâu đây? Không tìm thấy!

“Công tử, ngài cho em mười lạng bạc, em giúp ngài cắt có được không?” Triều Hồng cười nói.

“Được, nàng nàng cắt.....cho.....ta, ta cho.....cho nàng mười lạng, nếu là.....ta.....ta hài lòng, lại.....cho nàng thêm mười lạng”Tịch Thiên Âm lắc lắc cái đầu, đã không còn phân biệt rốt cuộc là ai với ai rồi.

“Rầm——”dường như là tiếng cửa bị phá.

“Ngọc Nghiễn.....là huỳnh.....đến rồi ư? Mau.....mau lại đây.....cùng đệ.....uống rượu!” Tịch Thiên Âm cố gắng giữ tỉnh táo, làm thế nào cũng không được, đầu cũng hôn hôn trầm trầm.

“Tịch đại công tử, phụng Hoàng thượng chỉ ý, đưa ngài vào cung diện thánh”

Ai đang nói vậy? Không phải Ngọc Nghiễn! Diện thánh? Đi gặp con hung hồ li kia ư? Không muốn..... ta muốn uống rượu, ta muốn ca hát, ta muốn ca hát ta không muốn diện thánh!!!

“Thất lễ!”

“Thất lễ? Ha ha ha, ta hát.....hát cho người nghe.....nghe.....nghe có được không? Vầng trăng..... như đã hao gầy.....nàng cũng ngày càng tiêu tụy, ta nâng chén uống cạn bảo tuyết.....”

Cơ thể làm sao lại rung lên rung xuống vậy? Ha ha, giống như đang ngủ trên giường nệm lò xo nha

“Tóc nàng.....như tuyết thê.....mĩ li biệt.....”

Trên đại diện Nhân Hòa của Tông triều, triều thần trăm họ tới cả Hoàng thượng cứ như vậy mà chờ Tịch Thiên Âm, ít nhiều cũng có mất kiên nhẫn, một trận thanh âm từ xa gần lại

“Tóc nàng.....như tuyết thê mĩ li biệt.....biệt, ...khinh dật cảm động.....ai, Mồi trăng sáng rọi sáng rọi..... xuống những kỷ niệm đẹp ngày ấy, Tình yêu dưới trăng vẫn mãi đẹp. như thế” vẫn là những tiếng ngút quãng, không ngừng có nồn mưa.

Sau đó liền nhìn thấy, hai ngự tiền thị vệ vác trên vai một cái bao——không, nên là một người bị khênh vào điện.

“Oe ”Tịch Thiên Âm khi hai người dừng lại nhìn không được mà nồn ra, toàn bộ chảy xuống trên người thị vệ đang giữ lấy nửa người trước của hắn.

Triều đình rất nhiều đại thần bao gồm cả Tông Chính Ngọc Minh đều chau mày lại.

Vẫn là hai thị vệ kia không nói lời thừa, nhẹ nhàng đặt người rốt cuộc là nồn sạch trong bụng ra xuống nền nhà, lên trước phục mệnh “Hoàng thượng, Tịch công tử tới rồi”

“Ừm, lui xuống đi” Tông Chính Ngọc Minh vẫy vẫy tay, hai thị vệ lập tức rời khỏi.

Tần Tuyết Thương nhìn bộ dáng luộm thuộm nhếch nhác của Tịch Thiên Âm, tức càng không chịu được, hắn còn chưa nôn đây, bị người này sờ vào chỗ kia, người nên khóc nên uống là hắn mới đúng, hắn còn không kịp tức Tịch Thiên Âm không có mắt, vẫn là Tịch Thiên Âm tự cảm thấy bị lừa trước, trở nên khó chịu, hừ!! Nhầm lẫn này sẽ thật rất là sâu sắc nha! Ngu ngốc số một, ai không biết hắn Tần Tuyết Thương là một nam nhân chứ, chỉ có tên nhân tài tâm vô quốc sự này mới vô tri như thế!

Tông Chính Ngọc Minh lại không có biểu tình thừa thừa nào, chỉ là ra dấu Tịch Triển Linh gọi hắn dậy.

“Âm nhi!”

“Ai gọi ta? Hình như là.....là lão già!” trận rung lắc vừa mới thật là ngạt chết hắn rồi, may là đã thổ không ít ra, ngực cũng không khó chịu rồi.

“Không biết lớn nhỏ, mau đứng dậy!”

Làm gì mà đập đầu hắn, đầu càng choáng rồi, sàn nhà cứng quá “Dậy không nổi rồi! Lão già, lão.....lão bắt con về làm cái gì? Lão sắp sinh rồi ư?”

Một trận tiếng cười thấp nghẹn chết người khiến Tịch Thiên Âm đau đầu.

“Ai đang cười ở đó? Cười khiến cho đại gia ta rất.....đau đầu!” làm sao lại có nhiều người đang cười như thế?

“Đây là trong cung!”

“Hoàng cung ư? Lão già, lão đưa con tới hoàng cung làm gì? Hung hồ li đẹp thì đẹp, con.....không hứng thú.....với hắn!” hung hồ li là Hoàng đế, bị bắt thì sẽ thảm rồi.

“Hung hồ li là ai?” một thanh âm quen thuộc vang lên từ trên đầu.

Tịch Thiên Âm muốn xem xem là ai, nhưng mắt mở không ra nổi có phải là cha không?

“Cha.....giọng của cha rất kì quái!”

“Hung hồ li rốt cuộc là ai?”

“Không nói cho người.....không nói cho người, ta mới không nói cho người, tên Hoàng đế mi nhân rất hung kia là hồ li hơn nữa còn là vua!” nóng quá, mặt đất thật dễ chịu, lạnh lạnh, tiếp tục dụi.

Làm sao lại có tiếng hút khí cả mảng lớn như vậy? Không phải chính là chỉ dụi đất thôi sao? Thật nhỏ mọn!

“Ồ, vậy trăm hỏi người, người có muốn đi bình loạn không?”

“Trăm? Người là.....người là hung hồ li!”

“....., Trăm hỏi lại một lần, người có đồng ý soái lĩnh một vạn đại quân đi bình loạn không?”

“Đồng ý!”

“Người đáp ứng rồi, tại sao?” theo lí nói, Tịch Thiên Âm nên thích những ngày tháng chơi bời hơn, làm sao lại muốn lãnh binh chứ.

“Bởi vì ta muốn lợi hại hơn tên quốc sư thối mông kia, đừng tưởng rằng hắn ợ, là quốc sư thì giỏi giang lắm, bình thường thôi, nếu bị đưa về quê hương ta, còn không phải là kẻ nhân yêu thối tha”

“Người.....người.....người cái tên lưu manh này dám mắng ta!” Tần Tuyết Thương tức tới nhảy dựng, vội vàng tới bóp cổ hắn.

“Mắng người thì sao, tên nhân yêu thối tha lừa dối nam nhân thuần khiết trái tim yếu ớt như ta!” bị bóp tới tỉnh lại mấy phần, Tịch Thiên Âm bóp cổ lại.

“Bộ dáng thế này cũng không phải lỗi của ta, ta cũng muốn trở thành người rất nam nhân, cho dù rất xấu cũng đồng ý nhưng mà gương mặt do cha nương cho ta cũng không cách nào.....oa oa oa” Bóp không nổi hần, Tần Tuyết Thương dứt khoát khóc luôn.

Nhất thời không khí trong triều đình bắt đầu không thể khống chế rồi đột nhiên cảm thấy người này thật ra rất đáng thương, bộ dạng là nam mà như nữ cũng không phải là lỗi của hần nha mình lại làm sao rồi, làm sao lại có thể không nhân phẩm mà mắng người ta như thế này.

“Xin lỗi”Tịch Thiên Âm thả tay ra, nghiêm túc xin lỗi, thuận tiện an ủi “Thật ra người rất nam nhân, chỉ là mắt của ta không ra gì, không thì người theo ta luyện võ thể nào, ta bảo đảm không quá mấy tháng, sẽ không còn ai coi như là nữ nhân”

“Oa oa oa.....”lần đầu tiên được người khác nói mình rất nam nhân, Tần Tuyết Thương kích động nha, lập tức chồm tới lòng Tịch Thiên Âm “Ta rất thích nha, chỉ có người mới cho rằng ta rất nam nhân tri kỷ ới.....”

“Người buông ra” Cơ Tinh Nha giống như xách con chim nhỏ mà nhấc Tần Tuyết Thương gầy yếu ném ra một bên, lạnh lạnh nhìn chằm chằm Tịch Thiên Âm.

“Người làm gì?”Tịch Thiên Âm rùng mình một cái.

“Ta sẽ không thành thân với người”Cơ Tinh Nha lạnh lạnh nói.

“Thành thân ư?”

“Con a, nói rất hay, vì phụ chỉ là không cần thận thua con cho hần, vẫn là có cơ hội lật ngược thắng con trở về, vì thế quyết không thể đi làm con dâu nhà người ta nha!” Cơ thái sư nước mắt lưng tròng mà chồm tới.

“Trứng gà thối, thua rồi thì đừng có quỵ nợ nha”Tịch Triển Linh giận hét.

“Ta quỵ nợ thì không được sao? Trứng gà thối.....dựa vào cái gì nhi tử ta văn võ toàn tài thế này, tướng mạo xuất chúng như này phải gả cho thằng con lưu manh không chút tài cán của người? Nhi tử người có xứng không?”

“Ai nói không xứng, Thiên Âm, làm một tướng quân tốt cho tên trứng gà thối này xem xem! Ta không tin con không xứng với nhi tử của tên trứng gà thối đó!”

“Mấy người rốt cuộc đang nói cái gì?”Tịch Thiên Âm ngơ ngác.

“Lần trước cha ta tới nhà người đánh cái mặt chược gì đó, thế nhưng đem ta như tiền cược mà thu cho người làm dâu! Cũng không biết ai phát minh ra cái trò chơi đó, nếu là ta biết được thì không bút đầu hần ra không được”Cơ Tinh Nha ngồi ở bên cạnh hần, nhìn hai vị đại thần hàng đầu đương triều đang cãi dữ dội mà lạnh lạnh nói.

Tịch Thiên Âm lập tức cảm thấy cái cổ lạnh lạnh, trò đó chính là do hần làm ra, bình thường cũng chỉ để cho tám vị nương thân chơi, vừa vận 2 bàn, cũng không biết cha lúc nào cũng dính vào rồi.

“Thiên Âm à, tri kỉ à, chúng ta uống hai cốc.....”không biết từ đâu lấy ra hai chén rượu, Tần Tuyết Thương cũng ngồi tới.

“.....”

“Ở đây có đậu phộng có cần không?” một quan viên ôm một cái rương từ phía sau họ đi tới “Không cần ư, ở đây còn có đậu phụ chiên, nhắm với rượu không tồi vẫn không được? Đậu xanh thế nào, đem qua mới nấu”

“.....”

“Trứng gà thối”

“Trứng gà thối”

.....

“Đại ca, đây là canh giải rượu, đệ vừa tới ngự thiện phòng mang về, uống hai ngụm đi” Tịch Mộ Viễn cũng ngồi xuống, thuận đường đẩy chén rượu của Tần Tuyết Thương ra.

“.....”

“Triệu đại nhân, ngài nói thái sư và thừa tướng lần này ai sẽ thắng?”

“Thừa tướng đi, cũng thắng ba lần rồi”

“Ta cảm thấy là thái sư”

“Hai vị đại nhân, có muốn cược không” một vị quan viên khác đi tới.

..... Trên long ý, người nào đó động mạch bạo trướng trên trán, tay cầm bằng vàng nguyên chất trong bàn tay cực độ bóp chặt mà hóa thành bột vàng.

“Câm miệng cho lão tử!!!!!!!!!!!!!!”

~~”

Nháy mắt, đại diện Nhân hòa nghiêng trái lay phải, mặt đất còn nứt ra vài cái rạch.

Phía dưới yên ắng trở lại.

Không khí yên tĩnh, ai cũng không dám đánh vỡ, ngoại trừ——

Người nào đó ngáp một cái, nói “Cuộc sống giống như cường yêu, nếu người vô lực phản kháng, vậy hãy ngậm miệng mà lặng lẽ hưởng thụ!”

“Bang——”Hoàng đế bệ hạ đáng thương của Tông Viện, lần thứ hai bởi vì bệnh tim phát tác mà hôn mê.

Người nào đó không biết, câu nói này trên triều đình ngày hôm nay đã được rất nhiều người xưng làm cảm ngộ cuộc sống hàng đầu, truyền đi khắp đại giang nam bắc.

Phía trên chỉ là bữa bãi, đây mới là chính văn “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, trưởng tử Tịch Thiên Âm của Tịch thừa tướng túc trí đa mưu, kiêu dũng thiện chiến, phong làm bình loạn đại tướng quân, lập tức thượng nhiệm, khâm thử”

8. Chương 8: Quân Doanh

CHƯƠNG 8: QUÂN DOANH

Buổi sáng ngày hôm sau tại sao vừa tỉnh dậy đã ở quân doanh vậy?

Mở mắt nhìn cái lều lớn.....ngơ ngác.....lại nhìn nhìn ba đồng tử, đang sắp xếp đồ đạc

“Huyền Bích a, ta có phải vẫn còn đang nằm mộng không a? Vừa mới mơ thấy bóp cổ lẫn nhau với Tần Tuyết Thương, cha và kẻ Cơ thái sư kia mắng nhau, còn có mơ thấy Cơ Tĩnh Nha nói với ta còn có Hoàng đế kia phong ta làm Bình loạn đại tướng quân”

“Cung hỉ chủ tử, người không có mơ!”

Mồ hôi hột nha

~~Thật là làm tướng quân sao.....“Nhưng cũng không cần gấp như vậy nha, trực tiếp ném ta tới đây rồi, ta còn chưa có thu dọn đồ đạc nha?”

“Đương nhiên là muốn chủ tử quen với quân doanh rồi, thuận tiện dẫn binh hơn”Cổ Ngọc tiếp lời.

Quản Giác chỉ cái rương trên người nói “Đồ của chủ tử lão gia đã phân phó người mang tới rồi”

Huyền Bích mang canh giải rượu tới.

Tịch Thiên Âm nhận lấy, vừa uống một ngụm, lập tức phụt ra “Phụt~~, Huyền Bích, người bỏ Hoàng Liên vào cho ta ư?”

“Lão gia nói, để người uống chút đắng!” Huyền Bích nói.

“Chủ tử, nếu người đã tỉnh rồi, cũng nên đi luyện binh rồi?” Quan Giác giúp hấn đi giày.

Cổ Ngọc cũng cầm khăn bông ẩm tới, để hấn lau mặt “ Binh sĩ sớm đã tập hợp rồi, không đợi được chủ tử, mọi người đều gấp gáp, mấy phó tướng cũng ở ngoài đợi, người nếu còn không đi ra, có lẽ họ cũng sắp xông vào rồi.

“Chủ tử, đây là của lão gia đưa cho ngài” Huyền Bích đưa Tịch Thiên Âm một phong thư.

“Con a, cố gắng hết mình nha, chúng ta đừng có để tên trướng gà thối đó coi thường, đúng rồi, năm ngày sau về nhà bái đường thành thân, cha đã tìm cho con một người vợ ” Tịch Thiên Âm suýt nữa bị nước bọt nghẹn chết.

Quả nhiên, giấc mơ đêm qua là sự thật. Vậy thì hôn ước giữa hấn và tên Cơ Tinh Nha kia?

Nhất định phải tìm cha hỏi rõ ràng.

“Hấn mà Bình loạn tướng quân cái nương nương nó nào, chính là một thằng nhãi vất mũi chưa sạch, lại còn mặt mũi như vậy, để chúng ta đợi ở đây bao lâu!”

Bên ngoài truyền tới tiếng gầm thô kệch bất mãn, như thể sợ người trong trướng không nghe thấy vậy.

Tịch Thiên Âm và mấy người Huyền Bích nhìn nhau vài cái, tiếp tục nghe.

“Lỗ Sơn, cầm miệng” đây là thanh âm rất văn khí, lại cũng chứa đựng uy nghiêm.

“Đại ca, Lỗ Sơn cũng nói không sai mà. Ai mà không biết tên tiểu tử kia là Hoa hoa thái tử có tiếng ở phủ Mộc Dương, cả ngày uống rượu vui chơi, nào có hiểu luyện binh. Huynh cũng không nhìn thấy hấn ngày hôm qua hấn đã tiến vào như thế nào đâu, uống say bí tỉ bị ngự tiền thị vệ của Hoàng thượng xách vào!”

Thanh âm này lại là ai? Hình như cũng rất bất mãn với hấn!

“Không cần biết trước đây hấn là ai, hấn bây giờ cũng là tướng quân của chúng ta. Phùng Nghiêu, đệ đừng có hồ nháo cùng Lỗ Sơn khiến tướng quân tỉnh giấc!”

Người này là ai a, thật sự là bảo vệ hấn ư! Hấn muốn xem xem!

“Ai quan tâm hấn, hấn còn chưa tỉnh mà!” lại là giọng của cái người tên Lỗ Sơn. Tịch Thiên Âm vén trướng ra, cười rạng rỡ với họ “Chào các vị a?”

“Tướng quân?” người nói nên là người tên Lỗ Sơn và Phùng Nghiêu , nhìn bộ dáng si ngốc của họ.

Lỗ Sơn một thân áo giáp, hung mi nộ nhãn, râu ria đầy mặt, thân thể trắng kiện, quả thật sự giống một ngọn núi nha. Mà Phùng Nghiêu kia, tay chân mảnh khảnh, cũng khá là tinh tráng, xem ra đã luyện võ một thời gian không ngắn, không khiến người ta nhìn thấy là mỏng manh, ngũ quan đoan chính, lại giống một con bê sơ sinh——loại người không sợ chết.

Tiếp tới nhìn người vừa bảo vệ mình, lùn hơn so với hấn nửa cái đầu, cơ thể mỏng manh, quần áo thư sinh, tóc được buộc lại, cố định bằng đàn mộc trâm, để lại một chút tóc mái tản ra xung quanh, khiến người ta nhìn không quá cẩn trọng như thế, dịu dàng trầm mặc, thân thiết với mọi người.

Cũng là một mỹ nhân a! Hà có kẻ nào cũng là nam không thể làm lão bà được

~“Người tên là gì?” Tịch Thiên Âm hỏi người ăn mặc thư sinh.

“Tiểu nhân tên là Chung Quân Li, là quân sư”

“Li trong Lưu li?”

“Li trong li khai”

Tịch Thiên Âm chau mày, sau đó ngược cầm của Chung Quân Li lên, để hấn nhìn thẳng với mình, thổi ngụm khí nóng, tà tà mà cười “Ta chính là không muốn biệt li với người, đổi đi nha!”

Lần này xung quanh đều sững sờ, tới Chung Quân Li cũng như vậy, ngây ngốc nhìn hấn, sau đó——“Bộp”

“Ta tưởng rằng tướng quân chỉ là ham chơi một chút, không ngờ tới ta cũng bị trêu đùa, đáng xấu hổ!”

Đổi tới mọi người xung quanh tán đồng gật đầu, bao gồm cả ba đồng tử của hắn.

Tịch Thiên Âm ôm lấy má trái bị đánh, mặt đầy mày dạn mà nói “Nói đùa thôi mà, ai bảo người đẹp như vậy chứ!”

Tại sao mỹ nhân nào cũng hung hãn như vậy? Huống hồ hắn không phải thật sự thích nam nhân ~ kháo!

“Ta là nam!” Chung Quân Li niết chặt nắm tay, rất có xu thế tấu hấn một trận.

Hắn đương nhiên biết, bằng không Chung Quân Li bây giờ sớm đã rên rỉ ở trên giường của hắn rồi!

“Dám trêu ghẹo của đại ca, ta liều với người!” Lỗ Sơn xông thẳng tới.

“Lỗ Sơn, không được xúc động!” Chung Quân Li một tay kéo y lại, sau đó ngẩng đầu nhìn Tịch Thiên Âm, ánh mắt đậm nhạt “Tướng quân, nên thao luyện rồi!”

“Ôi, đừng giận mà, giận sẽ không đẹp nữa!” Tịch Thiên Âm thành khẩn nói, sau đó đi về phía sân luyện. Chung Quân Li cũng không lên tiếng nữa, đi theo Tịch Thiên Âm đi về phía trước, thuận tiện ngăn lại hai tiểu đệ đang muốn đánh Tịch Thiên Âm.

Một vạn đại quân, ngăn nắp thẳng hàng, hùng vĩ chắc chắn mà xếp hàng trên sân tập——thật là hảo khí thế.

Tịch Thiên Âm đứng trên đài cao, tìm được cảm giác đứng trước cửa thành Thiên An Môn, giơ tay mỉm cười chào hỏi “Các đồng chí

ta chính là tướng quân của các người! Chào mọi người!”

Phía dưới không có tiếng nói chuyện, toàn là biểu tình sững sờ, chưa từng gặp phải tướng quân thích cười như vậy.

Tịch Thiên Âm tiếp tục nói “Là một người chiến sỹ, ta chỉ có ba yêu cầu với các người, một là phục tùng, hai là hoàn toàn phục tùng, ba là tuyệt đối phục tùng. Tất cả hành động nghe chỉ huy, đã hiểu chưa?”

Tĩnh mặc

“Đã hiểu chưa?” tiếng nghiêng răng nghiêng lợi.

Vẫn là tĩnh mặc

“Xem ra các người là không phục rồi, kẻ nào không phục hãy đứng ra cho ta?” Tịch Thiên Âm trầm mặt, thế nhưng muốn hạ uy với hắn? Không biết tân cung thượng nhiệm tam bảo hỏa sao(chỉ người mới nắm quyền thường làm một số việc chứng tỏ mình tài giỏi để thị uy, và lấy quân tâm)?

“Lão tử không phục!” Lỗ Sơn đột nhiên đứng ra, gầm bồm lớn tiếng “Một tên lưu manh chỉ biết uống rượu làm vui còn có thể dẫn binh, căn bản là mang mạng sống của huynh đệ ta ra làm trò cười!”

“Ồ, vậy có cần chúng ta thi thố một chút?” giết gà dọa khỉ, đừng tưởng rằng ta không biết chiêu này, nếu đã có người đưa tới cửa, vậy hắn cũng không khách khí.

“Còn có ta!” kẻ tên Phùng Nghiêu kia cũng đứng lên. Lần này, tới cả Chung Quân Li cũng không bảo vệ Tịch Thiên Âm rồi, bộ dáng rất muốn giáo huấn hắn một chút. Nhất thời vạn quân cao hô, một mảng hoan hỉ.

“Được lắm, để ta mất mặt, xem ta làm sao thu thập các người, vậy cũng lên đi!!” nói xong, Tịch Thiên Âm bày ra tạo hình kinh điển của Hoàng Phi Hồng, đợi bọn họ tiến công.

Hai tiểu tử kia thoát nhìn tưởng rằng hắn là kẻ rả vẽ mà không tài cán gì, cũng không hạ lực. Tịch Thiên Âm chính là không dễ chọc, đầu tiên chơi đùa với chúng, một nhấc chân, một nghiêng eo, trái lóe phải nghiêng, hạ gối, thượng chân, nhảy sau chơi hai người kia tới oa oa kêu lớn.

“Ông nội nó, cho người né!” Lỗ Sơn tức hét lớn, quên mất sử dụng võ công, cứ dùng đao chém thẳng tới.

Tịch Thiên Âm chỉ dùng hai ngón tay đã có thể tay không đỡ đau, nhân lúc hắn kinh ngạc thì ngón tay dùng lực

“Keng~” đại đao bằng thanh đồng của hắn đã bị Tịch Thiên Âm cắt thành hai mảnh, sau đó Tịch Thiên Âm nhấc chân, cả người Lỗ Sơn bay lên trên trời, cuối cùng trở thành một điểm lóe sáng.

“Hừ! Rốt cuộc thì ai là ông nội của ai?!” Tịch Thiên Âm nhìn điểm lóe kia cười lạnh.

“Tôi người rồi, Phùng Nghiêu!” Tịch Thiên Âm nhấc người người đang ngơ ngác kia, một cái quét chân quét người kia ngã xuống đất, hai tay chộp xuống, nhấc hắn lên giờ lên đỉnh đầu, trước mặt một vạn đại quân, lớn tiếng hét “Phục hay không?”

“Phục, phục, phục!” Phùng Nghiêu oa oa kêu lớn.

“Các người thì sao?” Tịch Thiên Âm trừng hai mắt, ánh mắt giống như ngọn đuốc mà quét qua binh sĩ phía dưới.

“Phục!” một vạn đại quân lập tức trả lời, thẳng tắp khuôn ngực, không còn coi thường vị tướng quân mới tới này nữa.

“Lớn tiếng chút!”

“Phục!” tiếng gầm như sấm, khí thế như tuyết lở áp lại. Không đủ, còn chưa đủ

“Nói lại lần nữa, ba yêu cầu của ta là gì!”

“Một là phục tùng, hai là hoàn toàn phục tùng, ba là tuyệt đối phục tùng” uy lực lớn mạnh, hoàng hà tràn sóng, núi sạt đất lở.

“Tốt, nhớ kỹ là tốt!” Tịch Thiên Âm ném Phùng Nghiêu tới chỗ binh sỹ, lực đạo rất lớn, khiến binh sỹ đón hắn ngã thành một mảng.

“Phái hai người đi tìm Lỗ Sơn, những người khác theo Phùng Nghiêu thao luyện, buổi chiều ta dạy quyền!” Tịch Thiên Âm phân phó mệnh lệnh, liền trở về trường của mình. Trên đường, tất cả mọi người đều không dám xuất khí, lặng lẽ đợi hắn đi khuất.

“Bà nó, huynh không thể nhẹ chút aizz yozz.....”

“Bà ai?”

“Đại ca, xin lỗi, đệ sai rồi.....nhẹ chút.....nhẹ chút.....”

Tịch Thiên Âm vén màn trường của Lỗ Sơn, liền nhìn thấy hắn nằm sấp trên giường, Chung Quân Li đang thoa dược cho hắn.

“Tướng quân!” Chung Quân Li có lẽ đã biết được lợi hại của hắn, không còn lạnh mặt như cũ, đứng dậy đón.

“Tướng quân ” mà Lỗ Sơn vừa thấy Tịch Thiên Âm, lập tức co rụt vào trong chăn.

Tịch Thiên Âm nhận lấy rượu thuốc của Chung Quân Li, một tay lôi Lỗ Sơn ra ngoài “Thế nào..... muốn trốn ư? Người không phải rất lợi hại sao?”

Ta lau~ ta lau~ta lau hết mình!!

“Ôi~~tướng quân, nhẹ chút! Tôi sai rồi~ sau này Lỗ Sơn tuyệt đối nghe theo lời của ngài!” bị hắn ấn mạnh, hán tử kia giống như con rắn mà ngoi đi vẹo lại.

“Vậy thì tốt, người mà còn đối đầu với ta, ta sẽ không chỉ đá người một cái đơn giản như thế!” thấy mục đích đạt được, Tịch Thiên Âm đứng dậy rời khỏi đây.

“Tướng quân!” Chung Quân Li cũng theo ra ra khỏi trường.

“Có chuyện gì?” Tịch Thiên Âm hỏi.

“Tướng quân võ nghệ cao cường, hà cớ vì trăm mê tửu sắc, cố ý bại hoại thanh danh?” Chung Quân Li hỏi, ánh mắt điều hâu.

Tiểu tử này muốn mò đáy của hắn ư? Tịch Thiên Âm ha ha cười lớn, không chút che dấu mà nói “Tùy tính mà thôi”

Nói xong, đi về phía sân luyện, chuẩn bị dạy quyền.

Phía sau, tiền hãn là một ánh mắt không thể bỏ qua. Tịch Thiên Âm đứng trên đài cao, để mọi người cưỡi áo ngoài buộc ở eo, trần thân trên mà đứng.

Hắn chống tay đứng, áo xỏ ở bên eo, theo gió nhẹ phiêu dương, ánh mắt quét qua một vòng, vang giọng nói “ trên phương diện hành quân thao luyện, ta là một tay mơ, cũng không gì có thể thể hiện. Có điều, ta đã quan sát một vòng, mọi người hành quân thao luyện lại không hề luyện tập từ cơ sở cơ thể, nhưng phạm thân thể cường tráng hay hư nhược xếp trên sân, qua một lúc so sánh rõ rệt, cả đội ngũ tốt xấu không đều. Hôm nay, ta dạy mọi người một bộ quyền pháp cơ bản, vừa có thể cường thân kiện thể, cũng có thể tăng cường võ nghệ tu vi. Vì thế trong một tháng tới, mỗi ngày buổi sáng luyện tập quyền pháp, buổi chiều hành quân thao luyện, buổi tối nghỉ ngơi. Có điều, hôm nay phải ca hát!”

“Ca hát?” phía dưới một loạt thanh âm không dám tin, tới Lỗ Sơn, Phùng Nghiêu và Chung Quân Li cũng không ngờ tới.

“Đúng, bài hát này rất thích hợp với mọi người vừa luyện tập quyền pháp vừa hát, rất có khí thế, hôm nay đều phải học được!” Luyện võ ư, chính là phải kết hợp với âm nhạc mới được.

“Nghe rõ chưa?”

“Rõ rồi!!!!” tiếng vang tràn ngập không khí.

“Quyền pháp ta dạy mọi người tên là thiếu lâm chương pháp, bộ quyền này kỹ pháp căn bản là tay phải nhanh, mắt mà tinh, người phải linh hoạt, bước phải ổn định, tinh thần phải sung mãn, khí phải trầm, lực phải thuận đạt”

Sân luyện lớn, một vạn binh sĩ lau mồ hôi như mưa, ngoan ngoãn mà theo Tịch Thiên Âm học tập, không ai kêu khổ, ngược lại trên mặt là nụ cười, giống như đã học được võ mật bí tương gì đó vậy.

Hoàng cung, ngự thư phòng

“Oh , hãn đang luyện binh ư? Những binh sỹ kia đều nghe theo hãn ư?” Tông Chính Ngọc Minh buông tấu chương xuống, biểu tình kì dị. Thú vị, thú vị, không hổ là người hãn nhìn trúng! Hãn chính là biết đám binh sỹ kia vốn là đội ngũ của Cơ Tinh Nha, vẫn luôn trung tâm một lòng, làm sao lần này lại phục tùng với Tịch Thiên Âm. Sẽ không là vì người kia là tướng công của Cơ Tinh Nha chứ! Nói tới đây, người hãn khó khăn lắm mới nhìn trúng thế nhưng đã có hôn ước, hãn phải phá hoại, hãn phải phá hoại!

“Việc này có gì kì quái chứ!” Tông Chính Ngọc Nghiễn ngồi ở một bên lại hiểu được rất rõ “Thiên Âm luôn có cách, hãn chính là tiềm lực vô hạn! Đệ sẽ không nhìn nhầm người, bằng không ngày đó cũng sẽ không kết bái cùng hãn rồi!”

“Cụ thể là việc gì!” Tông Chính Ngọc Minh lại giả vờ vui đầu vào đọc, trong lòng pháp phòng suy tính kế hoạch cướp “phu”. Phúc công tiếp tục báo cáo “Hồi Hoàng thượng, Tịch tướng quân ngày đó vừa tới quân doanh, đã tuyên ra quân lệnh: Một phải phục tùng, hai phải hoàn toàn phục tùng, ba phải tuyệt đối phục tùng. Lúc đó, một vạn đại quân không hề nghe lời, thậm chí tới cả hai phó tướng Lỗ Sơn và Phùng Nghiêu đều phản kháng tại trận. Tịch tướng quân lấy một địch hai, một cước đá Lỗ phó tướng tới tận bên hồ hồ thành, lại nhắc Phùng phó tướng lên đỉnh đầu, trước mặt mọi người hỏi ai không phục? Vì thế, sau này không ai dám phản kháng. Máy ngày này, Tịch tướng quân buổi sáng sớm dạy quyền, Phùng phó tướng và Lỗ phó tướng sẽ luyện binh vào buổi chiều, buổi tối một vạn đại quân luyện hát”

“Luyện hát ư?” Tông Chính Ngọc Minh nhướn mày.

Tông Chính Ngọc Nghiễn lại ha ha cười lớn “Không hổ là tác phong của Thiên Âm, dạy học bằng âm nhạc”

“Dạy bằng âm nhạc?” Tông Chính Ngọc Minh hứng thú hỏi.

“Đây là do Thiên Âm đề xướng, hãn luyện quyền hoặc làm bất cứ việc gì cũng không quên âm nhạc của mình, đó chính là sở thích lớn nhất của hãn.....đúng rồi, bọn họ luyện quyền gì, hát bài gì?”

“Hồi vương gia, thiếu lâm chương pháp, còn với tên bài hát thì hình như tên là Nam nhi đương tự cường” Phúc công công lập trả lời.

“Tốt! Ta đã từng thấy Thiên Âm đánh một lần, quả thật là quyền như mãnh hổ, kích chưởng như sấm sét, còn với bài hát ha ha, lại càng tuyệt rồi, bọn họ mỗi ngày lúc nào bắt đầu luyện quyền?”

“Hồi vương gia, mỗi ngày giờ nào?”

“Buổi sáng ngày mai chúng ta đi xem!!!” Tông Chính Ngọc Nghiễn hoan hô lên tiếng. Hoa hoa thái tuế này thể nhưng làm gì dậy sớm thể nha, có vấn đề!

“Lui xuống đi” Tông Chính Ngọc Minh để Phúc công công lui xuống.

“Trẫm vẫn là đã coi thường hử” Tông Chính Ngọc Minh như có suy nghĩ, không ngờ người kia ngoại trừ có cái đầu không bình thường, võ công cũng không tồi nha, điều tra có sai sót mà! Vốn khi viết thánh chỉ, còn có chút đau đầu việc có nên viết kiêu dũng thiện chiến hay không, bây giờ đều hợp tình hợp lý cả rồi.

“Hửn là một viên ngọc thô, càng mài dũa càng sáng chói” Tông Chính Ngọc Nghiễn bưng trà lên, hấp nhẹ một ngụm, không ngờ tới bóng người màu vàng sáng đột nhiên bức gần, sợ tới phun cả ngụm trà ra, Tông Chính Ngọc Nghiễn ho vài cái, nói “Hoàng huynh, huynh có thể đừng có đột nhiên lóe qua đây được không vậy, rất là dọa người”

“Ngọc Nghiễn, ở chỗ đệ có cái đó không” Tông Chính Ngọc Minh không tính toán với hửn, chỉ là công lưng thì thâm thần bí bên tai hửn. Tông Chính Ngọc Nghiễn chau mày, ngơ ngác hỏi “Cái đó gì?”

“Chính là.....” rõ ràng không có người, Tông Chính Ngọc Minh vẫn nhìn trái nhìn phải một lượt mới cúi đầu tiếp tục nói “Chính là thứ khiến nam nhân ngoan ngoãn giao nộp.....”

Nhìn bộ dáng như hiểu như không của hửn, Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt thì thầm nói “Xuân được”

“Ồi.....Hoàng huynh, huynh muốn ăn Thiên ô.....”

Còn chưa nói xong, đã bị người nào đó bịt miệng lại.

“Nếu người không phải đệ đệ của trẫm, người sớm đã chết không chỉ một trăm lần rồi!” Tông Chính Ngọc Minh oán hận nói, tên đệ đệ phóng đáng lười biếng này, mồm không giữ được chút bí mật nào hửn cũng không có cách, hửn rốt cuộc có biết cái gì gọi là vách có tai không?

“Hửn không phải chị mắng huynh là hung hồ li thôi sao? Huynh đã nhỏ mọn như thế! Hửn còn nói đệ là mặt sẹo thôi, sắc hồ li cơ, cả nhà Tông Chính chúng ta đều đã bị hửn nói thành động vật hoặc thực vật rồi, tam ca là gà trống sắt, cửu đệ là bánh trôi, ngũ ca là thanh oa (ếch)” Tông Chính Ngọc Nghiễn tưởng hửn muốn báo thù, vì thế đẩy ta hửn ra muốn khuyên giải.

“Ồ? Là nghĩa gì?” Tông Chính Ngọc Minh vốn muốn phản biện, nhưng vừa nghĩ tới không thể để người khác biết mình thích một nam nhân, mất mặt, vì thế thuận nước theo dòng mà mặc nhận. Nhưng thái độ này của hửn khiến Tông Chính Ngọc Nghiễn nghi ngờ rồi đổi đề tài ư? Vậy sao? Ha ha.

“Gà trống sắt——một cọng lông không nhỏ, ý nói cá tính keo kiệt của tam ca. Cửu đệ tình tính yếu đuối, giống bánh trôi, mặc cho người ta nhào đi nặn lại. Mà ngũ ca, huynh thấy cá tính vừa sợ hãi là nhảy dựng của huynh ấy có giống con thanh oa ở bên bờ không——vừa chạm vào liền nhảy?”

“Ha ha ha.....” Tông Chính Ngọc Minh lần này rất mất hình tượng mà cười ngã lên thư án.

“Vì thế nên nha, đệ rất thưởng thức Thiên Âm, dù sao Tông triều chúng ta cũng không có quy định không cho nam tử làm vợ, vì thế để dứt khoát cưới hửn về nhà là được rồi!” vì để thăm dò kết luận của mình có đúng hay không, Tông Chính Ngọc Nghiễn đột nhiên nói.

“Mơ tưởng!” Tông Chính Ngọc Minh lập tức bật lại.

“Tại sao đây?” Tông Chính Ngọc Nghiễn cười hỏi, quả nhiên có vấn đề nha. Bởi vì hửn là của ta!

“Bởi vì.....đệ cũng không sợ phụ hoàng nhảy từ dưới mồ lên đâm chết đệ à!” Tông Chính Ngọc Minh biện bừa lí do.

“Ông ấy mà muốn đâm đệ, sớm đã đâm 20 năm rồi!” Tông Chính Ngọc Nghiễn hi hi cười trả lời, trời biết phụ hoàng sau khi nhảy ra khỏi nấm mồ sẽ đâm rốt cuộc là ai?! Muốn ăn Thiên Âm có kịch hay xem rồi.

“Tịch Thiên Âm có rất nhiều điểm mơ hồ đáng nghi vấn, đệ đã từng nghĩ qua chưa?” Tông Chính Ngọc minh dứt khoát trả lời như vậy.

“Tịch thừa tướng hai mươi bốn tuổi bắt đầu sự nghiệp, Thiên Âm vẫn luôn đi theo ông ấy. Cho tới cái năm mà Thừa tướng thăng chức bộ thượng thư, cũng chính là khi Thiên Âm mười tuổi, hắn đã rời khỏi nhà ra ngoài, hai mươi tuổi mới bị thừa tướng tìm về, sau khi trở về thì một thân hảo công phu, có điều cơ hội hắn hiển lộ lại rất ít, cũng không nhìn ra là của môn phái nào. Hắn sau khi trở về liền lộ bản sắc hoa hoa thái tuế, cho tới bây giờ vậy hắn 10 năm đó rốt cuộc là ở đâu làm gì, từ đầu tới cuối cũng không tra ra. Đệ cũng đã từng hỏi hắn vì sao che giấu thực lực, sống những ngày náo loạn, hắn nói tất cả đều là hư không, vui vẻ là được. Hắn chính là viên ngọc thô mà đệ tìm được, càng đào xuống dưới càng có nhiều thu hoạch.....” Tông Chính Ngọc Nghiễn nhớ lại những ngày qua lại với Tịch Thiên Âm, khóe miệng nhin không được mà phỉếm nên hoa tiếu.

Tông Chính Ngọc Minh nhìn người đệ đệ đang chìm trong suy tưởng, tâm lại càng gấp “Đệ rốt cuộc có cái đó”

Tuyệt đối không thể để người đệ đệ này cướp mất trước!

“Có nha, tối nay đệ sẽ mang cho huynh”

“Được”

Hoàng huynh à, huynh còn nhớ tiểu Đậu tử của đệ không? Con chó nhỏ màu trắng thuần đã bị huynh cạo thành hói..... đệ rất đau lòng mà!

Người nào đó nhìn Hoàng huynh đang vui đầu tính kế một cái, trong mắt xẹt qua tia sáng đau khổ mà sảo quyết.

9. Chương 9: Huynh Đệ Nhà Tông Chính

CHƯƠNG 9: HUYNH ĐỆ NHÀ TÔNG CHÍNH

Chương tiếp theo mời vừa nghe nam nhi đương tự cường vừa đọc

~Kiêu ngạo đối mặt với những con sóng khổng lồ

Nhiệt huyết như ánh mặt trời đỏ chói

Gan như sắt thép, xương như gang luyện

Hùng trăm nghìn trượng ánh mắt xa vạn dặm

Ta cố gắng trở thành một hảo hán

Làm một hảo hán tử ngày ngày tự cường

Nhiệt huyết nam nhi còn sáng hơn ánh dương

Hey.....ha.....hư.....

Để mỗi ngày ta lấy năng lượng

Đi khai phá đất đai vì lí tưởng ta vội vã

Nhìn con sóng cao lớn lại nhìn bầu trời xanh cao rộng

Ta là nam nhân đương tự cường

Uốn ngực thẳng vai làm trụ cột làm hảo hán

Dùng nhiệt huyết của ta bắn ra trăm nghìn tia sáng!

Làm một hảo hán tử

Nhiệt huyết dâng tràn

Sáng hơn cả thái dương!

Trước mặt của Tông Chính Ngọc Minh, Tông Chính Ngọc Nghiễn, Cơ Tinh Nha và Tần Tuyết Thương, bày ra chính là bức tranh khí thế hùng vĩ này:

Nhiệt huyết cuộn cuộn, trong lời bài hát hùng tráng, mặt trời đỏ đang dần dần lên cao trên mặt đất bằng phẳng, giữa thiên địa tràn đầy sức sống, trên sân luyện đất bụi bay loạn, vạn nam nhi nhiệt huyết xích lửa nửa người trên mà chinh tề đánh hết một bộ quyền, từng chiêu từng thức, khí thế hùng hồn, cương nhu mà đều, Hêy——hêy——hêy—— tiếng hét lớn chen vào trong lời hát, từng tiếng từng tiếng như mãnh hổ mà vang dội đất trời, cứ coi là mồ hôi như mưa chảy xuống, cũng không ai lén lau đi, ngược lại càng cố gắng hơn, chảy ra nhiều mồ hôi hơn nữa. Một tiếng hô của họ đã có thể chấn động trời, một cước chân liên đâm phá địa, một cái huy tay liền có thể nghiền vạn vạn vật đây mới là hùng uy thật sự!

Lại nhìn về phía cao đài, Tịch Thiên Âm đã cạo râu, hiển lộ ra là gương mặt ban đầu, tuy bình phàm nhưng lại có sắc thái, thái độ nghiêm túc không thể bỏ qua, khác với thái độ cười nheo mắt, nhút nhát nhất thường ngày, ánh mắt giống như chim ưng, sắc bén, hẩn dẫn dắt một vạn đại quân huy quyền, so với họ, đồng tác càng tôi luyện hơn, từng chiêu từng thức hành vận lưu loát, cương nhu vừa phải, cơ thể trên xích lửa lộ ra đường nét gầy nhưng rắn chắc đang pháp phòng, cơ thịt giống như tượng khắc, cân đối mạnh mẽ. Vòng ngọc kim li trên cổ, theo động tác của hắn mà tung bay theo, dưới dương quang chiếu xuống, bảo thạch lóe sáng, mồ hôi chảy ra từ trên trán, rỉ ra từ da thịt màu mật, khiến cơ thể nam tính này, thế nhưng lộ ra ánh sáng mỹ hoặc, chọc tới người ta miệng lưỡi khô khốc.

..... Thế cuối cùng đánh xong, Tịch Thiên Âm nhận lấy khăn vải mà Bích ném tới, bỏ môi mím chặt giống như thở dài mà hô ra một ngụm khí, ánh mắt bén nhọn trở nên lưỡi biếng, cánh tay thon dài nhẹ lau đi những hạt mồ hôi trên cổ và trên khuôn ngực, dưới ánh dương thế nhưng lại là một loại hưởng thụ.....

Đường nhìn của tất cả mọi người đều di động theo chiếc khăn may mắn kia, hầu kết lên xuống, xương quai xanh gợi cảm, khuôn ngực đơn bạc mà hữu lực, nhũ châu cứng thẳng

“Ừc

~~”tiếng nuốt nước miếng diện tích rộng trên sân

“Được rồi, tập buổi sáng kết thúc, sau bữa sáng, tiếp tục luyện quyền!”Tịch Thiên Âm mệnh lệnh xong liền rời khỏi cao đài, đi về phía ba đồng nhi.

Binh sĩ cũng tự mình rời đi, đi ăn cơm sáng.

Nhận lấy quần áo Cổ Ngọc đưa tới, Tịch Thiên Âm vội vàng mặc vào.

“Chủ tử, ngài cắt râu đi làm gì? Đây không phải là bộ râu số 6 sao?”Cổ Ngọc không hiểu mà hỏi.

Tịch Thiên Âm ha ha cười lớn “Làm tướng quân thì phải ra dáng tướng quân, vì thế ta quyết định từ bỏ bộ râu số 6, cho dùng sang bộ râu số 5!Cổ Ngọc, hôm nay người giúp ta dán xong ”

“Vâng!”Cổ Ngọc gật đầu

Ha ha, người nào đó nằm mơ được dán bộ râu số 5 của mình——đại gia Trương Phi, anh tư quét sạch nghìn quân ô a ha ha ha ha

“Chủ tử có phải bị điên rồi không?”

“Không phải, chỉ là chìm đắm trong ảo tưởng của chính mình!”

“Chủ tử đáng thương!”

“.....”

“Chủ tử, Hoàng thượng bọn họ tới rồi!”Huyền Bích đột nhiên bịt lấy cái miệng của lớn của Tịch Thiên Âm nói bên tai hắn, ngón tay chỉ về một hướng.

Tịch Thiên Âm nhìn theo hướng đó, một cỗ xe ngựa bên ngoài sân luyện, có đứng bốn người, Tông Chính Ngọc Minh ăn mặc bình thường, Tông Chính Ngọc Nghiễn, Tần Tuyết Thương, còn có “vị hôn phu” của

hắn sớm như vậy tới làm gì, người ta còn muốn về ngủ bù nha, đây không phải là phá hỏng việc tốt của hắn sao?

“Thần tham kiến Hoàng thượng” Tịch Thiên Âm cố nhẫn cơn buồn ngủ, đi tới quỳ xuống hành lễ, lại bị Tông Chính Ngọc Minh ngăn lại nửa đường.

“Không cần đa lễ, đây là ngoài cung” Tông Chính Ngọc Minh nói bên tai hắn, nhiệt khí thổi vào tai khiến hắn lùi sau một bước.

Làm gì mà thân mật như vậy? Thôi chết, đã quên mất người nam nhân này là GAY rồi? Xem ra mình phải bảo trì cự li, vừa nghĩ tới đây, Tịch Thiên Âm vội vàng lùi sau hai bước.

“Tham kiến quốc sư~~” quay người về một người khác.

“Thiên Âm, chúng ta đã là bạn rồi, người gọi ta là Tuyết Thương là được rồi” Tần Tuyết Thương mỉm cười, thoát nhìn rất giống đức mẹ!

“Tuyết Thương”

“Thiên Âm, ta lúc nào có thể tới tập võ cùng người vậy?”

“Người không có việc gì cần làm sao?”

“Quốc sư rất là nhàn, ta lúc nào cũng có thể tới cùng người học”

“Ồ, rất nhàn? Có cần trăm thu lại cái chức vụ này?” Tông Chính Ngọc Minh oán hận nói, dám mơ tưởng được dính bên cạnh Thiên Âm, hử hử, đêm nay phải ám sát ra diệt hắn!

“Này.....không cần mà” Tần Tuyết Thương nhìn sắc mặt không phải tốt lắm của Tông Chính Ngọc Minh vội vàng tự bảo vệ mình.

“Thiên Âm, dạo này thế nào? Nói cho đệ nha, Túy Hồng lâu mới có một hoa khôi mới, rất xinh đẹp nha” Tông Chính Ngọc Nghiễn làm một người bạn rượu thịt quả là tuyệt đối xứng đáng, vừa thấy Tịch Thiên Âm liền vội vàng khoác vai bá cổ nói chuyện của nam nhân, rất là đặc ý.

“Vậy sao, có xinh đẹp như huynh không?” không tốt lành gì mà hỏi, rõ ràng biết hắn mấy ngày này không thể đi.

“Lẽ nào huynh ở trong tim đệ là người đẹp nhất sao? Thiên Âm đáng thương của ta đệ là tâm của huynh, đệ là gan của huynh” Tông Chính Ngọc Nghiễn đột nhiên hai mắt lồi ra hình trái tim mà ôm chầm lấy Tịch Thiên Âm, giả vờ yếu ớt.

Hoàng đế nào đó lúc này quyết định mục tiêu ám sát tăng thêm một người!

“Ta chết cũng không liên quan tới người đứng hay không?.....ọe.....” Tịch Thiên Âm một quyền đánh người nào đó ra, nôn khan!

“Thiên Âm.....đệ có biết vừa nãy đệ gọi cảm lắm không vậy nhìn thấy đệ đánh quyền ta đều chảy nước miếng người ta rất là muốn cùng đệ” người nào đó bịt cái má bị thương “xấu hổ” mà tiếp tục nói.

“Vậy sao? Ta cũng rất muốn cùng huynh có thời gian rảnh đi chúng ta thử một chút, ta trên huynh dưới” Tịch Thiên Âm cũng nghe mà hòa theo, đáy lòng quát cho Tông Chính Ngọc Nghiễn một trận.

“Ta trên đệ dưới! Đệ đáng yêu như vậy, ở phía dưới tương đối tốt. ”

“Không được, huynh đẹp như thế, ở dưới rên rỉ nhất định rất là mị”

“Vẫn là đệ dưới.....”

“Huynh dưới.....”

Cuộc đối thoại càng lúng càng cấp hạn chế của hai người chọc giận người nghe, một người trong đó trước khi hoàng đế nào đó biến thành người Saiya siêu cấp thì lập tức lên trước “ngăn lại” đề tài loại này tiếp tục nhưng.....

“Hai người các người đều ở dưới!” Tần Tuyết Thương tách hai người họ ra hết lớn, bộ dáng chí lý đã hoàn toàn lật đổ hình tượng tiên nữ ‘tỷ tỷ’ trong tim Tịch Thiên Âm.

“Vậy ai ở trên?” Tịch Thiên Âm và Tông Chính Ngọc Nghiễn cùng lúc hỏi.

“Ta!” người nào đó chỉ vào chính mình.

Tần Tuyết Thương? Ở trên.....Tịch Thiên Âm và Tông Chính Ngọc Nghiễn nghĩ một lúc, sắc mặt trắng bệch.

“Lừa các người đó ” Tần Tuyết Thương đột nhiên tiếp lời.

“Hô~ dọa chết ta rồi, rõ ràng là kẻ ở dưới, cứ đòi ở mặt trên” Tông Chính Ngọc Nghiễn vỗ vỗ ngực, thở phào một ngụm lớn.

Tịch Thiên Âm cũng phụ họa theo “Chính thế mà, bộ dáng của quốc sư rõ ràng là làm thụ, làm sao có thể làm công không có thiên lý nha.....”

“Chát”

“Chát”

Hai người mỗi người ôm lấy gương mặt bị thương của mình cầu xin “Quốc sư đại nhân đại lượng, tiểu nhân biết sai rồi!”

Tần Tuyết Thương thối thối bàn tay trái phải vừa mới thi bạo của mình, rất khẳng định mà gật đầu “Biết là tốt!”

Hoàng đế bệ hạ của vương triều Tông Viện trong tình trạng không được chú ý mà suy nghĩ, Tông Chính Ngọc Nghiễn, Tần Tuyết Thương.....trước đánh một nghìn trận rồi mới giết.....còn là tẩm muối.....còn với kẻ còn lại, đêm nay ta nhất định phải ở dưới người ta cầu xin “Ừ.....tha cho ta.....ta không được rồi.....”

“Hoàng thượng.....”

“Hoàng thượng.....”

“Người nói Hoàng thượng đang nghĩ gì?”

“Không biết, có phải là dạo này nóng trong làm sao lại chảy máu mũi thế kia?”

“Hắn cười tới rất là *** đáng nha.....”

“Không có ngày nào không *** đáng.....”

“Không phải đang tư xuân chứ?”

Hoàng đế nào từ trong ảo tưởng tỉnh lại, liền nghe thấy lời đối thoại như vậy, thế là

“Im cho lão tử!!!!!!!!!!”

Sau đó mặt hơi hơi hồng một chút.....suýt nữa thì lộ mất rồi thật nguy hiểm!

“Đừng nháo nữa.....” Tịch Thiên Âm thấy sắc mặt hoàng đế không tốt, dứt khoát chuyển chú ý sang một người không quá thích nói chuyện khác.

“Ồ~ đây là ngự tiền tướng quân Cơ Tinh Nha” Tông Chính Ngọc Nghiễn đột nhiên nhớ tới gì đó, dùng quạt giới thiệu Cơ Tinh Nha.

“Ta biết!” kẻ ngốc này!

“Đúng nha, ta đã quên mất hắn là nàng dâu sắp qua cửa nhà đệ” Tông Chính Ngọc Nghiễn “ảo não” mà vỗ vỗ cái đầu.

Tịch Thiên Âm nhìn sắc mặt không tự nhiên của Cơ Tinh Nha, không nói.....nàng dâu sắp qua cửa! Ngày mai về nhà nhất định phải hỏi rõ ràng!

“Tịch Thiên Âm”Cơ Tinh Nha gọi, trên gương mặt lạnh nhạt không có biểu tình dư thừa “Lão già nhà người hôm qua lại giục hôn rồi, tự mình quyết định ngày mai hai chúng ta thành thân, mà cha ta đồng ý rồi. ”

“Hiểu, ngày mai ta sẽ về chính chết lão”

“Ta.....thích.....người” đột nhiên trên mặt Cơ Tinh Nha phỉm lên màu hồng không tự nhiên.

Cái gì?? Tất cả mọi người có mặt đều trờn lớn mắt Cơ Tinh Nha thích.....

“Không phải, ta thích nhị đệ của người” nhìn bộ dạng kinh ngạc của tất cả mọi người, Cơ Tinh Nha dứt khoát cắn răng nói ra.

“Ồ, thì ra không phải thích ta, là.....cái gì? Người thích nhị đệ của ta?” hần không nghe lắm chứ, tòa băng sơn này thích lão đệ phúc hắc từ sáng tới tối đều cười kia của hần ư?

“Ngậm miệng”Cơ Tinh Nha chau mày, có điều mặt vẫn tiếp tục đỏ.

“Mộ Viễn có vị hôn thê rồi nha, tuy rằng nó không thích, nhưng cũng là do cha làm chủ đội đã, nếu cha ta đã chính ta như vậy, hắc hắc”Tịch Thiên Âm đột nhiên nẩy ra chủ ý, nhìn Cơ Tinh Nha đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, cười hỏi:

“Người có muốn gả cho nhị đệ của ta không?”

Cơ Tinh Nha không có nói nhiều gì cả, chỉ là gật đầu.

“Ngày mai người vẫn là gả tới đi, ta bảo đảm tân lang là tuyệt đối không phải là ta, mà là Mộ Viễn” Tịch Thiên Âm cười nói, trong mắt tràn ngập tính kế “Nhớ đừng có đả thảo kinh xà, tất cả do ta an bài, người yên tâm đội gả là tốt rồi, nên giấy giữa vẫn phải giấy giữa, đừng để lão già nhà người phát hiện điều gì”

“Biết rồi” tuy rằng nhìn biểu tình của người trước mặt thì sẽ có người đen đủi, nhưng đen đủi không phải là hần là được. Tuy rằng không thích gì đại ca tương lai này, có điều bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào hần.

“Ha ha.....Hoàng thượng còn chưa ăn bữa sáng đúng không, đồ ăn ở đây cũng không ngon gì, hoàng thượng và mấy vị đại nhân về cung trước đi, tảo triều cũng sắp đến rồi” nhất thời không tìm được đề tài, đột nhiên nhớ tới canh giờ, Tịch Thiên Âm dứt khoát thúc bọn họ về sớm chút.

“Ta không trở về, ta bồi Thiên Âm đi!”Tông Chính Ngọc Nghiễn cười tới rung đầu, đứng ở bên cạnh Tịch Thiên Âm.

“Đệ không tham gia tảo triều ư?”Tông Chính Ngọc Minh dùng ánh mắt “người dám nói phải ta sẽ giết người” nhìn người nào đó đang nhàn nhã bên cạnh.

“Hôm nay hơi mệt, dạ dày rất đau” người nào đó đột nhiên ôm chỗ đau, đáng thương mà nói.

“Chỗ huynh ôi là bụng!”Tịch Thiên Âm lạnh lạnh chỉ ra.

Người nào đó tay run lên, lập tức dịch lên trên mấy phân “Xin lỗi, nó.....rũ xuống rồi!”

Tông Chính Ngọc Minh nhìn hần, nổi lên mấy sợi động mạch, nghiến răng nghiến lời nói “Có, cần, tuyên, ngự, y, không?”

“Không cần, đệ ở chỗ Thiên Âm nằm một lúc là được, Hoàng huynh người vẫn còn phải tảo triều, thần để không tiễn được rồi” nói xong, giả vờ rất yếu ớt mà dựa vào vai Tịch Thiên Âm, sau đó“dịu dàng” mà nhìn người kia nói

“Thiên Âm, đệ cũng sắp phải đi rồi, huynh cũng thuận tiện tiễn đệ”

“Biên giới cũng không xa, nửa tháng là cũng trở về rồi” giả vờ cái gì hử, không phải là muốn lén lười không tảo triều sao, còn lấy hần mượn cớ, làm cứ như là sinh li tử biệt vậy.

“Vỗ lăm đại hội tháng sau tại Ương triều——”

Người nào đó còn chưa nói xong, đã bị Tịch Thiên Âm một tay bịt miệng lại.

“Hoàng thượng, ta thấy cơ thể của lục vương gia không tốt, không bằng ở lại trường của ta nghỉ ngơi một chút, thuận tiện ta cũng muốn thắt chặt thêm tình huynh đệ với huynh ấy”Tịch Thiên Âm dùng tần số

nhANH chóng mà chớp đôi mắt to thiện lương rất là a dua mà nói, sau đó dùng dư quang khoe mắt hung hăng trừng hung thủ sắp tiết lộ bí mật của hắn một cái, người kia chỉ để lại đôi mắt “vô tội” nhìn hắn.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi móng vuốt của lão già, tới Ương triều chơi, suýt nữa bị tên này phá hoại.

“Đại hội võ lâm.....người coi trầm là kẻ điếc?” Tông Chính Ngọc Minh động mạch bạo nổi, giống như trừng cừu nhân mà trừng cái kẻ nói dối không đở mặt Tịch Thiên Âm.

“Ha ha ha ha.....ai daz, lục vương da, dạ dày đau lắm à, vậy người đi nghỉ đi Hoàng thượng, ngài nên về cung trước đi, thần còn cần phải ăn sáng, thứ cho thần không thể tiễn xa” Tịch Thiên Âm phóng cho người sắp bị hắn bóp tới nghẹn thở trong lòng một ánh mắt tàn bạo, “lo lắng” mà nói.

“Phải a.....” người nào đó hiểu ý, lập tức ôm lấy cái dạ dày bị sệ xuống mà chạy té khói về trong trường của Tịch Thiên Âm.

Coi như người biết khôn! Đương nhiên, không thể bỏ qua ánh mắt muốn lườm thủng người của vị hoàng đế nào đó sau lưng.

“Hoàng thượng, nếu đã như vậy, mấy người cũng nên về trước đi” Tần Tuyết Thương ngoài dự liệu, rất là công khai mà sải một bước chân tới phía bên Tịch Thiên Âm, đối khách thành chủ mà nói với Hoàng đế bệ hạ.

“Người cũng hơi mệt?” Hoàng thượng niết chặt nắm tay, trừng chết hai người bọn họ.

“Hắc hắc~” hai người rất là ngấm ngấm mà cùng đáp lại nụ cười.

“Tĩnh Nha, đi!” Hoàng đế cuối cùng cắn răng cắn lợi, nhân lúc mình còn chưa ra tay thì vội vàng rời đi. Dù sao thứ đêm nay có chính là thời gian hành hạ người kia!

Hoàng đế bệ hạ đáng thương có lẽ còn không biết đêm nay sẽ là ai hành hạ ai nha!

Nhìn xe ngựa rời khỏi, Tịch Thiên Âm lập tức nói với Tần Tuyết Thương “Quốc sư à~, ngài thật là khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác nha!”

“Ồ ha ha ha

” Tần Tuyết Thương cười giống như một phù thủy “Dù sao ta trên triều đình cũng là đứng không ở một chỗ không mở mồm, trong cung cũng rất nhàm chán, không bằng ở lại đây chơi với các người ”

Hình tượng tiên nữ trong lòng người nào đó triệt triệt để để mà bị hủy diệt, theo gió bay đi, không còn bóng dáng, chỉ để lại một quốc sư phù thủy cười rất là tà ác.

Sấm tối, gà trống sất, thanh oa, tới cả bánh trôi cũng tới rồi

Nhất thời đại trường trong quân doanh của Tịch Thiên Âm vô cùng náo nhiệt a

~~“Thiên Âm, ta rất là nhớ người ” bánh trôi——Tông Chính Ngọc Mặc, búp bê tám tuổi tròn tròn mập mập đáng yêu vô cùng, vừa tới liền đẩy Ngọc Nghiễn đang ngồi bên cạnh Tịch Thiên Âm ra, chồm vào lòng hắn, quả nhiên là đã sử dụng tất cả nỗ lực.

“Ta vẫn là lục ca của đệ nha, không biết lớn nhỏ ” Tông Chính Ngọc Nghiễn chốc lát nhảy lên rất cao, gõ hết mình vào cái đầu nhỏ của bánh trôi trong lòng Tịch Thiên Âm.

“Mấy người sao lại tới?” Tịch Thiên Âm hỏi Thanh oa và gà trống sất phía sau bánh trôi.

Thanh oa——Tông Chính Ngọc Kiêm lập tức trả lời “Tiểu cừu nói người sắp đi đánh giặc, liền kéo bọn ta tới tiễn người. Vốn định tới lâu mua chút rượu thịt tối, nhưng tam ca nói người ở chỗ này có, không cần mua nữa!”

Thật không hổ là gà trống sất! Tối cái này cũng tiết kiệm!

“Ai bảo người gọi một chút, liền muốn 10 vò trần niên nữ nhi hồng! Ai mà trả nổi?” gà trống sất——Tông Chính Ngọc Thư không chút đỏ mặt mà phản bác, một chút cũng không khách khí người ta nói hắn bủn xỉn.

Nói ba người này, cũng là quen sau khi kết bái với Ngọc Nghiễn, những ngày tháng đó rất là mơ hồ, cũng không phát hiện bọn họ cư nhiên là vương gia, chỉ là đệ tử phú gia từ đâu tới thôi.

“Tam ca là gà trống sắt.....vẫn là Thiên Âm tốt.....Thiên Âm, ngươi thơm ta một chút, ta sẽ biến ra mười vò nữ nhi hồng cho ngươi” bánh trôi chỉ chỉ cái miệng nhỏ hồng nhuận của mình, ha ha cười nói.

“Thiên Âm, đệ vẫn chưa phải là luyện đồng đi, không thì thơm ta là được rồi, ta đi mua mười vò cho đệ”Ngọc Nghiễn nhiều ở một bên.

“Bỏ đi nào, cũng không ngại ghê tởm!”Tịch Thiên Âm ghét bỏ mà trừng y một cái.

Người nào đó ủy khuất mà “trừng” lại một cái, nói “Người ta là không ngại nam nữ, chỉ có đệ là không ăn ta!”

“Thế~ vô sỉ”Tịch Thiên Âm vừa mắng vừa vùi đầu, thơm thơm lên cái miệng nhỏ có mùi sữa thơm của bánh trôi, sau đó nói “Bánh trôi, đi mang rượu tới đây”

“Thiên Âm thơm ta rồi, miệng của Thiên Âm rất thơm” bánh trôi chốc lát đã nhảy ra khỏi lòng Tịch Thiên Âm, hoan hô mà vọt ra ngoài trướng.

“Thơm ư? Vậy ta cũng thử xem?”Ngọc Nghiễn đồ cái miệng hướng tới.

“Cút!”Tịch Thiên Âm một cước đá y ra.

“Vẫn thật sự hạ được thủ ư ~” người nào đó ôm cái miệng than thở.

Lúc này, bánh trôi dẫn theo mấy binh sĩ đi từ ngoài trướng vào, trong tay mỗi người có xách hai vò nữ nhi hồng, đặt trên đất rồi rời đi.

Buổi tối, mọi người nâng chén uống vui vẻ, không say không về, Tịch Thiên Âm và Ngọc Nghiễn lại hợp ca bài hỉ tương phùng, mọi người trở nên vui vẻ, người kia dưới yêu cầu của mọi người thì cởi thượng y luyện quyền pháp buổi sáng.

.....

Vào đêm, ánh nến bập bùng, nước mắt nện chảy, hôm nay Tịch Thiên Âm chỉ uống vài chén, hầu hết là biểu diễn, vì thế không có say bí tỉ gì, ngủ một lúc cũng liền tỉnh rồi.

Vừa mở mắt ra——trên ngực là thứ gì vậy?

Quả cầu thật lớn.....đây không phải là cái đầu sao? Hình như là Ngọc Nghiễn. Lại nhìn kĩ thêm một chút, kẻ này thể nhưng nằm sấp lên mặt lên bên nghiêng người hấn ngủ, đầu gối lên ngực hấn, trong miệng thể nhưng còn ngậm đầu nhũ hấn!? Lại nhìn xuống dưới, dưới người còn có một kẻ, là bánh trôi úp sấp lên đùi hấn, cái đầu nhỏ còn gối lên đùi hấn, nước miếng còn trực tiếp chảy lên chỗ bộ vị quan trọng của hấn!

Nhấn lại phần nộ trong lòng, mỗi tay xách một kẻ ném ra hai bên, nhìn kĩ tiếp, đầu giường còn có Tần Tuyết Thương y phục bán lộ ánh mắt sợ hãi tới thần tiên cũng không giữ được, trên cột giường còn có Thanh oa đang dựa vào và ôm một vò rượu ngủ ngày o o, còn có gà trống sắt ngủ dưới chân giường tới tới cả giấc mơ cũng không quên mò xoa túi tiền vàng trong lòng mình.

“Ngươi đâu!” vừa xuống giường, Tịch Thiên Âm liền chạy ra ngoài trướng.

“Tướng quân có gì phân phó?” một binh sĩ thủ đêm ở ngoài hỏi.

“Đóng gói mấy người này gửi về phủ của chúng!”

“Tướng quân, bọn họ là.....?” binh sĩ vẻ mặt ngơ ngác.

“Vậy gửi về hoàng cung, sẽ có người nhận”Tịch Thiên Âm vỗ vỗ trán, thở dài.

“Tướng quân, Hoàng thượng truyền khẩu dụ tới, nói có quân tình thương lượng, muốn ngài đi hoàng cung một chuyến”

“Quân tình ư? Được.....tìm mấy người cùng ta gửi mấy kẻ này về cung” thuận đường, thuận đường.

Muộn như vậy rồi, còn có quân tình thương lượng, kháo! Con rùa nào đệ quân tình cho Hoàng đế? Cứ như không báo ngay thì chết ngay đêm nay vậy, nếu đợi ta tra ra là ai sẽ không bút lông tiểu đệ đệ của hần mới lạ!

Người nào đó trong Hoàng cung đột nhiên cảm thấy hạ thể có chút hiện tượng đau nhói, hoài nghi mà nghĩ rồi nghĩ, nhất định là tiểu đệ đệ quá hưng phấn mà thôi.

“Hắc hắc” nhìn cái bình nhỏ trong tay, khoe miệng người nào đó ngoác tới tận mang tai.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Vừa mới tới cửa hoàng cung, mấy người Tần Tuyết Thương liền bị nâng đi rồi, cụ thể là nâng tới đâu, hần không quản.

“Tướng quân đi theo tôi” Phúc công công dẫn Tịch Thiên Âm quẹo trái quẹo phải tới một hoa viên, không phải là ngự hoa viên lần trước, cái hoa viên này rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, cũng ẩm áp hơn nhiều.

“Tịch tướng quân, ngài cứ ngồi trước, Hoàng thượng lập tức tới” Phúc công công vừa mới nói xong, đã nhìn thấy Tông Chính Ngọc Minh đi tới. Ăn mặc không quá chính thức, chính là một chiếc áo ngủ màu hoàng kim của Hoàng đế thường mặc cộng thêm một chiếc áo bào mà thôi, đầu tóc cũng có chút ẩm ướt, chắc là vừa mới tắm xong, gương mặt bị hơi nước nhiễm đỏ, đi đứng chậm rãi, thoạt nhìn có chút lười biếng—ngoại trừ tia sáng hưng phấn trong mắt.

Cảm tình vị Hoàng đế này bàn việc đều gia đình như vậy.

Phúc công công vội vàng rời đi, một ánh mắt, thị vệ và nha hoàn xung quanh đều lui xuống.

Tịch Thiên Âm không có nghĩ nhiều, quân tình nha, càng ít người biết càng tốt.

“Thần tham kiến Hoàng thượng”

“Không cần đa lễ, tướng quân ngồi” Hoàng đế làm tư thế mời.

Tịch Thiên Âm cũng không chối từ, rất hiếm được ngồi bằng vai với Hoàng đế mà.

“Tướng quân, uống một cốc đi, đây là Trầm Nhượng trăm năm” Tông Chính Ngọc Minh ân cần mà rót cho hai người một cốc, ánh mắt lóe sáng, a.....hắc hắc, đợi lúc nữa sẽ được chơi rồi.

“Không phải nói có quân tình.....” Tịch Thiên Âm có chút nghi hoặc, hần mới uống rượu rồi, làm sao lại uống nha, mùi rượu trong miệng còn chưa tan hết đây.

“Vừa nói vừa trò chuyện, trầm cùng người thảo luận quân tình trước nay đều như vậy” đặc biệt là người! Tông Chính Ngọc Minh trong lòng thầm cười.

Nhìn rượu trước mặt, Tịch Thiên Âm càng nghi hoặc rồi, hoàng đế này hình như là quá chu đáo rồi. Hần muốn làm cái gì, sẽ không phải hạ xuân được mình đi?

“Không uống sao? Có phải sợ trầm hạ được? Trầm mới không có không phẩm vị như thế nha, trầm uống trước vậy” Tông Chính Ngọc Minh mỉm cười, dù sao được cũng không hạ vào trong rượu, mà là trên thành chén rồi.

Hần không có không phẩm vị như thế, chỉ là vô cùng không có phẩm vị mà thôi. Uống đi, uống đi, hôm nay sẽ khiến người thần phục dưới long bào của trầm.

Nhìn đối phương uống hết, Tịch Thiên Âm giảm nghi hoặc đi một chút, cũng uống một chén xuống bụng—ai quan tâm, cứ coi như thật sự có vấn đề, vậy liền khai đao với Hoàng đế này luôn.

Trong mắt Hoàng đế nào đó xẹt qua vô số ánh sáng. Nghe lão lục nói, thứ đồ chơi này dính một chút đã không được rồi, người trước mắt này một ngụm liền uống cả một chén, đêm nay xem ra có thể đại chiến rất lâu rồi ầy ô! ầy ô!

“Hoàng thượng, có thể thương lượng rồi chứ” Tịch Thiên Âm hỏi, hần vẫn còn về đi ngủ nha!

Ánh mắt Tông Chính Ngọc Minh xẹt qua một tia gian xảo, cười *** nói “trẫm muốn nói chính là.....trẫm rất thích người”

“Sa? “Tịch Thiên Âm sững người, kinh hoàng mà ngẩng đầu. Tên GAY này muốn làm gì?

Đột nhiên cảm thấy một cỗ nhiệt nóng trong cơ thể, đệ đệ dưới thân rất có tinh thần mà đứng dậy. Quả nhiên bị hạ được rồi, cái tên hồ li vô liêm sỉ này.

“Trẫm thật sự rất thích người, vì thế đêm nay trẫm nhất định phải ô.....” người nào đó vừa nói xong, chính hần cũng cảm thấy không đúng rồi, toàn thân cũng là một cỗ nhiệt nóng, mà chỗ tư mật ngứa ngáy không thôi, rất muốn có thứ gì đó tiến vào giải một chút. Trong lòng kinh sợ, vừa không cẩn thận đã ngã xuống chiếc ghế đá phía dưới.

Tông Chính Ngọc Nghiễn chết tiệt!

Vừa cảm thấy cơ thể bất thường, Tịch Thiên Âm lập tức vận công muốn bức rượu ra.

Rượu là được bức ra, nhưng khí nóng trong cơ thể lại càng lúc càng mạnh, sức mạnh toàn cơ thể đều hội tụ xuống điểm nào đó dưới thân.

“Ưm.....”mà lần này, Hoàng đế đáng thương nào đó dưới sự hãm hại của đệ đệ ruột của mình đã trở thành vật hi sinh cho xuân được.

Tịch Thiên Âm nhìn Hoàng đế đang ngồi trên mặt đất thở dốc, đôi mắt thủy mị hơi nheo lại, mê mang một phiến, bờ môi cắn chặt hồng diễm dục tích, gương mặt tuần mi phiếm hồng dưới hành hạ của xuân được, ngón tay thon dài thò vào trong quần áo tìm kiếm giải thoát. Rõ ràng là một nam nhân, lại câu dẫn được người khác muốn phạm tội.

Nếu đã dám hạ được với hần, vậy hần cũng liền không khách khí rồi. Hần không phải GAY, có điều nghe nói chỗ đó của nam nhân còn thoải mái hơn nữ nhân, đêm nay liền để hần thử một chút! Một tay kéo Hoàng đế tới một khoảnh hoa nhỏ bên cạnh, cởi quần áo của hai người lột xuống mặt đất, đặt Hoàng đế lên đó.

Tông Chính Ngọc Minh đã mất trí, ôm lấy Tịch Thiên Âm hôn loạn, còn to gan dùng chỗ tư mật dụi lên nam căn nóng bỏng của Tịch Thiên Âm.

Nhìn Hoàng đế như vậy, Tịch Thiên Âm đương nhiên không thể nhẫn được, nhưng cũng cố kị Hoàng đế này có thể là về phương diện ‘thụ’ hoàn toàn là một con gà con, vì thế cũng nhẫn lại dục vọng, thuần thực mà chà sát lên nam căn của đối phương, hi vọng hần dễ chịu một chút. Tông Chính Ngọc Minh bị hần kích thích, khổ sở mà tìm kiếm giải thoát, ý chí cũng bắt đầu mơ hồ.

Dục vọng trưởng đầy của Tông Chính Ngọc Minh sau cái bóp cuối cùng của đối phương mà giải phóng ra ngoài, ý chí cũng bắt đầu một chút trở về.

Tịch Thiên Âm lại không chú ý, buông dục vọng của hần ra đổi thành tấn công khuôn ngực.

“Người có biết mình đang làm gì không vậy? ” một thanh âm trầm thấp lạnh lạnh chảy ra khỏi miệng Tông Chính Ngọc Minh, nhưng do được tính, đã thêm vào thở dốc, nghe không hề có chút uy dọa nào.

Tịch Thiên Âm nhìn về người vừa nói, phát giác ánh mắt của hần có chứa một tia cảnh cáo sắc nhọn mà yêu mị?

Cảnh cáo ư? Hần mới là người bị hại có được không? Bị tên vô liêm sỉ này hạ được, nếu không phải y gây ông đập lưng ông, thì bây giờ người nằm dưới đất chính là mình rồi.

Xem ra, không hảo hảo mà thương hần một chút, tự tôn bị thương của mình sao có thể hồi phục?

Bỏ qua kế hoạch tập kích nửa thân trên, tay lại lần nữa tới trên nam căn đứng thẳng kia, tăng nhanh tốc độ làm, muốn xem xem bộ dáng chìm đắm trong *** mị khoái cảm của người dưới thân.

Quả nhiên, không có lời dư thừa nữa, chỉ để lại thở dốc kích tình, cự vật trên tay đột nhiên run rẩy, bạch trọc nhốt nhất tự do phóng ra ngoài, dính đầy lên tay và quần áo dưới thân.

“Thế nào? “Tịch Thiên Âm cười nhìn Tông Chính Ngọc Minh đang thở dốc.

“Nếu còn không buông trẫm ra, trẫm liền gọi người chém người!” nói cái gì cũng không thể để người kia chiếm tiện nghi của mình, Hoàng đế nào đó giờ phút này trong lòng là nghĩ như vậy. Nhưng vừa ngẩng mắt nhìn, mình và người kia đều là xích lô cơ thể, thậm chí y còn nhìn rõ cơ thể mạnh mẽ của đối phương dưới ánh trăng, thon gầy rắn chắc, cái phía dưới thế nhưng còn lớn hơn cả của mình nhất thời có chút miệng lưỡi khô khốc.....

“Lần thứ hai rồi nha, vẫn còn nồng như vậy, nếm thử xem” Tịch Thiên Âm trêu chọc mà giơ lên bàn tay nhiem đầy dịch thể của mình, sau đó nhân đối phương ngây người mà nhập vào bờ môi đỏ hơi mở của người kia.

Mùi tanh nồng tràn ngập khoang miệng, đây chính là mùi vị của mình Tông Chính Ngọc Minh không khỏi liếm ngón tay kia, nhưng người kia lại lập tức rút ra.

“Có ngon không? “Tịch Thiên Âm áp người xuống, hơi thở nóng bỏng bật vào trên mặt Tông Chính Ngọc Minh, nhìn biểu tình bởi vì xuân được mà ý loạn tình mê của đối phương.

Tông Chính Ngọc Minh toàn thân đỏ bừng, bại trận trong cuộc chiến chống lại xuân được, tay vô thức mà mò lên vuốt ve da thịt mình.

“Ồ ô.....” ngứa ngáy trong hậu đình càng lúc càng kịch liệt, Tông Chính Ngọc Minh chỉ giải quyết phía trước, mà phía sau.....cắn môi không muốn phát ra rên rỉ khát vọng, bức mình tỉnh táo lại.

“Bộ dáng cắn môi của ngươi thật dễ thương” thanh âm trêu chọc truyền từ phía trên tới, phía sau bị vật cứng nóng bỏng ngăn lại, Tông Chính Ngọc Minh miễn cưỡng mở đôi mắt mê mang, phát hiện trong ánh mắt Tịch Thiên Âm không còn tùy tính mà lưỡi biếng trước đây, thay thế cho nó là cuồng dã và tà lự, thế nhưng còn tà mị hơn cả hẳn. Quả nhiên không hổ là người hoạch định phía sau màn của Bách An Quốc Tế!

Nhìn người kia giống như thợ săn mà nhìn chăm chăm mình, Tông Chính Ngọc Minh toàn thân bó chặt, vừa hưng phấn vừa sợ hãi, tay đột nhiên bị nắm lấy, lực đạo rất lớn, giống như muốn niết vụn tay mình vậy, Tông Chính Ngọc Minh kinh sợ, nhìn người trước mắt.

“Ngươi nói, ta nên cảm ơn ngươi thế nào đây? ‘chăm sóc’ ta như vậy? “Tịch Thiên Âm tà khí mà thổi khí bên tai Tông Chính Ngọc Minh, hài lòng nhìn thấy sắc mặt đối phương khê biến.

Hắn hẳn hẳn.....muốn làm cái gì?

“Ồ.....” bị bức trao đổi một nụ hôn nóng bỏng ẩm ướt, Tông Chính Ngọc Minh hiển nhiên còn chưa rõ tình hình, nhưng hôn kỹ cao siêu không cho hắn nghĩ nhiều hơn, đầu lưỡi trơn trượt cướp bóc khoang miệng hắn, nhấm nước miếng do hắn rỉ ra.

Bờ môi nóng chậm chậm trượt xuống dưới, hầu kết, nhũ châu trên ngực, giống như một anh hài bú sữa.

Hôn kỹ của kẻ này thế nhưng cao siêu như thế, có thể thấy bên ngoài có bao nhiêu nữ nhân, nếu mà để hắn biết được đám nữ nhân đó là ai hừ hừ.....Hoàng đế rốt cuộc đã được hít thở, trong lòng không biết là đang ghen tị với hôn kỹ cao siêu của đối phương, hay là ghen tị với đám nữ nhân kia có cái phúc khí này?

“Ưm.....a.....” đột nhiên cảm thấy yếu ớt của mình được bao vào trong không gian ẩm ướt ấm nóng. Tông Chính Ngọc Minh nhẹn không được rên rỉ, lập tức cắn chặt môi lại. Tông Chính Ngọc Nghiễn đáng ghét, người chết chắc rồi!

Ngón tay hỏa nhiệt quệt lấy dịch thể vừa mới, khi người phía trước sắp tới cao trào thì đưa vào nơi phía sau chưa từng để người ta chạm vào của người kia, đảo một vòng quanh cái cửa đóng chặt, sau đó nhấn vào.

“Ân, nhanh chút, hiss.....a.....đau.....” cơ thể Tông Chính Ngọc Minh nửa chìm vào trẫm mê, nửa là sợ hãi. Phía trước chìm đắm trong kỹ xảo cao siêu của người kia, phía sau sợ hãi động tác tiếp theo của đối phương.

Cảm giác ngón tay cào lên nội bích của mình, xúc cảm lạ lẫm khiến Tông Chính Ngọc Minh suýt nữa sợ hãi nhảy lên, lại bị Tịch Thiên Âm áp người xuống không cho nảy lên, hướng hồ nơi đó của hắn không nỡ buông ngón tay kia, bởi vì ngón tay đó vừa tiến vào, chỗ đó của mình thế nhưng hút chặt lấy người ta không buông.

“Sao thế? Muốn chạy rồi? Ta còn chưa có chơi đủ nha!” ngữ điệu mang ý vị trừng phạt càng khiến Tông Chính Ngọc Minh kinh sợ, hần.....hần muốn làm gì?

“Nói lại.....một lần, trăm phải.....diệt người!”

“Đợi xuân được của người qua rồi nói đi ~” Tịch Thiên Âm vừa dùng lưỡi trêu đùa phân thân tai của người dưới thân, khiến hần không thể nghĩ loạn, tăng nhanh động tác trong tay, Tông Chính Ngọc Minh vốn muốn giả vờ uy nghiêm lập tức mềm nhũn lại.

“Ừm~” lại là rên rỉ, Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt càng khủng khiếp hơn, xấu hổ mà muốn giấy dựa. Kháo, rõ ràng nên là hần ở mặt trên! Nghe tiếng rên rỉ của hần, Tịch Thiên Âm không chút khách khí mà hôn lên bờ môi đỏ cắn chặt của hần, bàn tay đang khai thác ở đào hoa huyết kia dần dần tăng lên ngón tay, mà một tay còn lại lại cố gắng mà xoa nắn dục vọng của đối phương.

“A~” không thể ngăn nổi khoái cảm hỗn hợp hai bên, Tông Chính Ngọc Minh lại lần nữa phóng dịch thể nóng nhót ra.

Tông Chính Ngọc Minh cảm thấy mình giống như đang ở trên mây, hần chưa từng thoải mái như vậy, tới cả phi tử của hần cũng không mang lại cho hần cảm giác như vậy.

Tiểu huyết của Tông Chính Ngọc Minh bởi vì xuân được, rất dễ dàng khai thác, thậm chí nội bích còn tiết ra dịch thể làm trơn.

Tới lúc rồi, ở đó đã chưa được ba ngón tay. Tịch Thiên Âm nhìn Tông Chính Ngọc Minh đang thở dốc, rút ngón tay ra.

Cảm giác nơi đó trống, Tông Chính Ngọc Minh dục cầu bất mãn mà ngo nguậy người.

Một giây tiếp theo, hai chân bị gấp lại trước ngực, nơi tư mật bạo lộ hoàn toàn trước mắt Tịch Thiên Âm.

“Làm gì? ” Tông Chính Ngọc Minh run rẩy hỏi, trơ mắt nhìn cự vật của đối phương tiến vào nơi đó của mình.

“Đau~” Tông Chính Ngọc Minh sợ hãi nhìn Tịch Thiên Âm, hần thế nhưng

“Có gan hạ xuân được ta, liền phải có dũng khí nhận trừng phạt của ta” Tịch Thiên Âm hung hăng nói. Cố gắng để người dưới thân thích ứng với cự đại của hần, thấy người dưới thân giấy dựa càng lợi hại hơn, liền không để ý nổi, xông thẳng hỏa nhiệt nội tạng của mình vào, một nhát tới đây. Quả nhiên giống như trên sách nói, chỗ đó của nam nhân còn thoải mái hơn nữ nhân.

“A——” Tông Chính Ngọc Minh cảm giác nơi đó toạc ra rồi, đau đớn xé rách nháy mắt truyền tới, thậm chí cảm thấy có dịch thể rỉ ra, không cần nhìn cũng biết là máu. Nhưng, trong cảm giác đau đớn có trộn lẫn hưng phấn được nhét đầy, khoái cảm ma sát thậm chí còn xông thẳng lên não.

“Aizz đừng động, thả lỏng chút ” rõ ràng là phải báo thù, để hần ném được hậu quả, khư khư vừa nhìn thấy bộ dạng người kia bởi vì đau đớn mà cắn chặt đôi môi thì liền không thể tàn nhẫn được, muốn cứ vậy mà thối ra, nhưng dục vọng của chính mình tìm ai phát tiết đây?

Tông Chính Ngọc Minh cố gắng không để mình chảy nước mắt, hần không thể bỏ mất thân phận của mình, đợi được tính giải rồi, nhất định sẽ giết người trước mắt này.

“Kháo, nhẫn chút, lập tức sẽ không đau, thả lỏng chút” nhìn môi dưới đã bị cắn nát của người kia, máu tươi đáng sợ khiến mình đau lòng không thôi, thế là lại lần nữa hôn lấy bờ môi hần. Mà lần này, không còn thô bạo nữa, ôn hòa mà liếm nhẹ nơi bị cắn rách, nhẹ nhẹ vuốt ve sau lưng hần cũng không quên lại lần nữa đùa nghịch phân thân mềm oặt của y, hi vọng có thể khiến người kia rời chú ý khỏi đau đớn.

“Ừm ” nghe lời an ủi đột nhiên của Tịch Thiên Âm, Tông Chính Ngọc Minh mở hai mắt, thấy người kia thương tiếc mà nhìn mình, sau đó nhẹ nhàng xoa vai mình, còn dịu dàng mà hôn mình quả thật không giống với sự thô bạo vừa nãy, giống như gió xuân, dịu dàng như vậy mình đã bao lâu không cảm nhận được rồi?

Nhìn thấy Tông Chính Ngọc Minh có chút thả lỏng, Tịch Thiên Âm hơi động hai cái, hần thật sự không nhẫn nại nữa rồi.

Có lẽ có máu và dịch bôi trơn, tiến xuất dễ dàng hơn chút. Tịch Thiên Âm thuận theo dục vọng, đâm vào. Tông Chính Ngọc Minh cũng đã thích ứng được cự vật, thậm chí hưởng thụ một loại khoái cảm khác. Đột nhiên bị đâm vào một nơi nào đó, rên rỉ một chút, mị chết được.

Tịch Thiên Âm chốc lát đã tìm ra chỗ đó, liền cố gắng mà đâm chầm vào.

“A ư” Tông Chính Ngọc Minh rên rỉ từng lần lại lợi hại hơn lần trước, thậm chí còn nương theo động tác của hắn mà di chuyển, tới cả chân cũng quăn lên eo Tịch Thiên Âm.

Cả hoa viên đều vang vọng tiếng va đập da thịt “bạch bạch” và tiếng rên rỉ thở dốc, kéo dài rất lâu rất lâu.

Nhân vừa mới phát tiết một lần, Tịch Thiên Âm dùng quần áo quăn lấy Tông Chính Ngọc Minh, ôm hắn lên. Nhìn “chiến trường” trước mắt một chút, trong lòng tự hào một phen, lần đầu tiên là đã chiến, thật là có thể gặp nhưng không thể cầu nha (việc tốt chỉ có thể chờ đợi mà được, chứ k thể cưỡng cầu)!

“Tắm cung của người ở đâu? ” đêm nay xem ra không muốn thêm vài lần, được tính sẽ không tán hết. Đưa Hoàng đế này về, rồi tới Túy Hồng viện luôn vậy.

“Ừm, đi qua hành lang là tới” Tông Chính Ngọc Minh vùi đầu vào bờ vai hắn lười biếng nói. Vòng ôm lấy cổ Tịch Thiên Âm, hai chân cuốn lấy eo Tịch Thiên Âm. Một chút cũng không phát giác cái tư thế này có bao nhiêu ái muội!

Bị làm rồi.....cái nơi bị mở lớn thế nhưng bị cái thứ kia đâm.....oa oa.....hắn là Hoàng đế, rõ ràng nên là hắn đâm người khác Tông Chính Ngọc Nghiễn đáng ghét, không chính chết người ta không phải đại ca của người!

Tịch Thiên Âm dứt khoát xích lõa mà ôm Tông Chính Ngọc Minh đi tới.

Đột nhiên hậu đình lại trở nên ngứa ngáy, Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt mà liếc qua Tịch Thiên Âm sắc mặt không phải quá tốt, cắn môi.

Cảm giác thể nhiệt đột nhiên tăng cao và thứ trở nên cứng ngắc nóng bỏng ở bụng dưới của người kia, Tịch Thiên Âm cười hỏi “Người cũng lên rồi? ”

Cũng? Người này lẽ nào cũng Tông Chính Ngọc Minh hơi hạ người xuống một chút, một chút đã cảm thấy vật cứng nóng bỏng, thế là vội vàng giãy ra.

“Đừng động.....sau khi trở về đừng có dùng nội lực bức, càng bức được tính càng lớn, tốt nhất gọi nô tài của người cho người chút nước lạnh, ngâm người một chút là không sao rồi. Hi vọng là xuân được bình thường, đừng có ngâm nước cũng không xong, người tốt nhất cầu nguyện đi!”

“Vậy còn người? ”

“Ta? Đi Túy Hồng viện, dù sao cũng mấy ngày chưa tới rồi, đều đã quên mất những cơ thể mềm mềm đó rồi” tuy rằng biết tư vị của nam nhân là tốt hơn một chút, nhưng mình thích tìm những người quen thuộc lên giường, Túy Hồng viện có hai cô nương đều là do hắn bao rồi, vì thế có dục vọng bất cứ lúc nào cũng có thể đi giải quyết. Có điều, xem ra sau này cũng cần tới phường tiểu quan bao thêm một hai người hầu hạ.

Người này là cật da của hắn cứng sao? Đáng ghét.....hắn rõ ràng đẹp hơn đám nữ nhân thối đó, hơn nữa thân phận.....bah.....có điều phía sau lại bắt đầu ngứa không chịu được rồi, rất muốn có thứ gì đó nhét vào đâm vài cái, thứ đó tốt nhất là tròn tròn, dài dài, giống một cái côn, phía trên có mấy đường văn lồi lõm, tốt nhất là nóng bỏng. Người nào đó cứ nghĩ cứ nghĩ, cơ thể tự phát nhích xuống dưới lại gần cái thứ mà rất giống thứ hắn muốn, sau đó “không cần thận” mà vùi vào cơ thể mình, chỗ tư mật bao lấy cái nam căn đứng thẳng nóng cháy đó, thoải mãn mà rên rỉ “A~” cảm giác được dục vọng của mình tiến vào trong không gian ẩm ướt quen thuộc, Tịch Thiên Âm kinh ngạc một giây, thở dốc một ngụm, rất không khách khí mà hôn sâu Hoàng đế một cái.

“Người cái tên ngốc này, ta đã dự định bỏ qua người rồi”

“Trẫm là không cần thận, hừ” người nào đó không lãnh tình mà quay đầu đi.

“Không cần thận ư? Được.....đợi lúc nữa người đừng có khóc mà cầu xin!”Tịch Thiên Âm ác hận nói, cứ động tác đi lại như vậy, ôm chặt lấy cái hông rắn chắc của người kia, một lần lại một lần đẩy vào, bộ vị kết hợp phát ra tiếng nước ‘bần bặt’ khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Trên đường không có thị vệ, có lẽ là Hoàng đế đã phân phó trước rồi.

Vừa nhớ tới mình bị hạ được, Tịch Thiên Âm nhin không được mà hung hăng đâm người kia mấy cái.

“A~ nhẹ chút”Tông Chính Ngọc Minh bất mãn mà bóp chặt chỗ đó bày tỏ kháng nghị.

Tịch Thiên Âm thở dốc một ngụm, hung hăng cắn nhấm bờ môi hắn “Người tên yêu tinh này, suýt nữa bị người làm ra rồi” thì ra cái nơi này có thể khống chế người ta như vậy nha, xem ra có thể hảo hảo lợi dụng rồi, Tông Chính Ngọc Minh kẻ Hoàng đế ngốc đột nhiên nảy ra cái ý thức ngốc này.

Vừa tới tẩm cung, Tịch Thiên Âm đã xông thẳng tới long sàng rộng lớn, đặt Tông Chính Ngọc Minh lên giường, liền lập tức áp xuống hung hăng làm y. Đương nhiên trên đường đi cũng có mấy lần bị tên Hoàng đế này cố ý bóp mà suýt nữa ra, nếu không phải độ lâu tốt, đã sớm bị gán cái mỹ danh xuất tinh sớm rồi. Đương nhiên, hừ hừ, chỉ cần Hoàng đế này cố ý làm như vậy, hắn cũng hung hăng đánh mông y để tăng thêm tình thú.

Chiếc giường cổ dưới xung lực cự đại, nghiêng nghiêng lắc lắc, phát ra tiết tấu “cọt kẹt cọt kẹt”, dừng rồi lại vang, vang rồi lại dừng, tận tới rất lâu sau mới thật sự chìm vào tĩnh lặng.

Sau khi dục vọng hoàn toàn được giải quyết, dựa vào thánh giác ưu tú của mình, Tịch Thiên Âm biết được phía sau phòng có thủy tuyến, nên là loại ôn tuyến lâm dục đi.

Rút dục vọng đã mềm nhũn của mình ra, nhìn Tông Chính Ngọc Minh đã mệt mà ngủ đi cùng với tiểu huyết sưng đỏ đang chảy ra dịch thể màu trắng đỏ lẫn lộn phía sau, lại thở dài, một tay ôm lấy hắn đi về phía ôn tuyến.

Hoàng đế này, nếu thật muốn hắn chủ động thì không bằng giết hắn đi cho xong, vì thế mấy lần đều dùng tư thế truyền thống, từ phía sau hoặc cưỡi ngựa ... đều không cần rồi. Kháo, làm như vậy cùng một Hoàng đế đã là có không ít tiện nghi rồi, còn muốn so đo nhiều như vậy! Tịch Thiên Âm a, Tịch Thiên Âm.....mày biết điều đi! So với việc nghĩ những thứ này, không bằng nghĩ xem người đàn ông này sau khi tỉnh lại sẽ nói những gì với hắn đi.

.....

“Trẫm sao lại ở đây? ”Tông Chính Ngọc Minh cảm thấy môi trường thay đổi thì cảnh giác mà tỉnh lại, phát giác mình đang ở trong ôn tuyến.

“Bởi vì ta ôm người tới”Tịch Thiên Âm tốt bụng mà giải thích.

“Người!!!! Trẫm phải giết.....” người nào đó cuối cùng đã nhớ lại vừa mới đã xảy ra cái gì rồi.

“Kháo, rõ ràng là người hạ được ta, còn muốn giết ta, người bớt đi thôi. Hơn nữa, đêm nay ta bị người gọi tới là rất nhiều binh sĩ đều biết, nếu là ta xảy ra chuyện gì, người sẽ giải thích thế nào? ”Tịch Thiên Âm sắc mặt quét qua.

“.....”nhất thời không nghĩ ra lí do, Tông Chính Ngọc Minh có chút chán nản. Bây giờ là không thể giết, đợi người xuất cung rồi liền có thể đi, dù sao tuyệt đối không thể để người đàn ông này tiết lộ chuyện đêm nay ra ngoài còn có lão lục, cũng đợi trẫm đi!

“Thứ đó trong cơ thể người tự mình rửa sạch đi”Tịch Thiên Âm ở một bên lau người mình vừa nhàn nhã nói.

Không nói còn tốt, vừa nói lửa giận của người nào đó lập tức dâng cao “Trẫm nhất định sẽ chém người, đợi sau khi người xuất cung!”

“Chém đi, chém đi, cứ coi như chém chết ta, người vẫn cần phải rửa sạch bên trong, đừng trách ta không nhắc người, thứ đó ở lại bên trong sẽ bị tiêu chảy đó”

“Hừ”

Trên mặt thì là hừ, có điều thật sự phải làm sạch thì có chút khó khăn. Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt mà nhìn Tịch Thiên Âm phía trước một cái, nhìn người kia không có nhìn mình, thế là thò tay dùng tay chạm vào.....làm sao có thể nha? Hắn mới không cần mà!

“Ta tẩy sạch cho ngươi đi” không biết lúc nào, Tịch Thiên Âm đã đi tới trước mặt hắn.

“.....”

Một tay ôm lấy Hoàng đế, thuận theo nước ẩm nhập vào giữa móng, ngón tay tiến vào kéo thứ bên trong ra ngoài.

“Ân” vừa mới trải qua kinh nghiệm lần đầu, ở đó của Hoàng đế có chút miễn cảm.

Tưởng rằng người kia sẽ cười nhạo mình, Tông Chính Ngọc Minh đã chuẩn bị để trừng người phía trước rồi, đáng tiếc, người ta còn đang nghiêm túc mà làm sạch, căn bản không có nhìn hắn.

“Lần đầu tiên làm với nam nhân, cứ nhiên thượng người.....tư vị không tồi, tốt hơn bất kỳ nữ nhân nào ta đã từng”

Nghe hắn nói như vậy, Tông Chính Ngọc Minh vốn có chút tức, thế nhưng đỏ mặt một chút, trong lòng còn có chút đắc ý.

Có điều, câu nói tiếp theo của Tịch Thiên Âm đã khiến hắn tức tới đen mặt.

“Được rồi, xem ra ta vẫn là một kẻ đồng tính luyện ẩn hình, sau này dứt khoát tìm nam nhân vậy, dù sao nữ nhân cũng làm chán rồi”

“Ngươi.....”

“Ta ôm ngươi lên”Tịch Thiên Âm không chú ý tới sắc mặt của y, ôm hắn ra khỏi hồ, qua loa mà dùng khăn bố ở bên cạnh lau lau cơ thể hai người rồi ôm Hoàng đế trở về giường, kéo cái thảm dính đầy dịch thể ra, dùng chăn bao kỹ lấy Hoàng đế rồi mới mặc đồ chuẩn bị rời đi.

“Ngươi về rồi? ”

“Ừm, ngươi muốn giết thì giết đi, khi đẹp loạn ấy, còn giờ động thủ bất lợi cho ngươi”Tịch Thiên Âm nhàn nhạt cười, nhìn không ra hắn đang nghĩ gì.

Thế là, cứ như vậy mà đi rồi.

Nhìn bóng lưng đậm nhiên rời đi của Tịch Thiên Âm, trong mắt Tông Chính Ngọc Minh rất phức tạp nhìn theo.

11. Chương 11: Mộ Viễn Thành Thân

CHƯƠNG 11: MỘ VIỄN THÀNH THÂN

Khi năm người Tông Chính Ngọc Nghiễn tỉnh lại, Tông Chính Ngọc Minh đang đen mặt nhìn họ, Phúc công công đứng bên ra dấu cho bọn họ hãy tự cầu mình nhiều phúc.

“Hoàng huynh!” ba vương gia cùng lúc chào hỏi, chỉ có điều có một người cười rất là ngu si.

“Hoàng thượng!” Tần Tuyết Thương cũng chú ý tới không khí xung quanh.

“Nói, các ngươi tối qua đã làm gì?” Tông Chính Ngọc Minh chau chặt đầu mày, nhưng ánh mắt sắc bén lại bắn thẳng về cái người nào đó đang cười vừa ngu si vừa giả tạo kia.

Năm người thấy mặt Hoàng thượng đều đen rồi, thế là lập tức vùi đầu vào ăn năn tối qua không nên uống nhiều rượu như thế. Tiếp theo là một màn náo nhiệt:

“Thiên Âm, ngươi đã hôn cái miệng nhỏ của người ta rồi còn chạy, ngươi không chịu trách nhiệm oa.....” bánh trôi khóc lớn.

“Thiên Âm, rượu còn chưa uống hết, người đã chạy rồi.....ta tìm ai uống đây” thanh oa mắt mát mà nhìn trời, đang nghĩ xem rốt cuộc có khóc hay không đây.

“Thiên Âm, bạc dù sao cũng là tiểu cửu trử, người chạy đi ta không đuổi người” gà trống sắt vừa nói xong liền hứng ba cái lườm của ba người còn lại.

“Thiên Âm, người đã ngủ với người ta mà còn chạy, người không chịu trách nhiệm” Tông Chính Ngọc Nghiễn cũng khóc, còn không quên lau lau nước mắt không biết là có thật hay không trên khóe mắt, lén lút nhìn về Tông Chính Ngọc Minh ở một bên. Hoàng huynh rốt cuộc đã bị ăn chưa a, xuân được tối qua hẳn đưa cho Hoàng huynh thật ra căn bản không phải là xuân được, lau lên vành chén cũng không sao, chính là cái bình rượu đó ha ha, nam tử có hùng vĩ hơn cũng sẽ trở thành lẳng lơ. Tối qua khi tìm Thiên Âm, lại rắc một loại bột khác trong lòng y. Chỉ cần đựng vào bình rượu đó của Hoàng huynh, lập tức sẽ trở thành xuân được khiến nam nhân càng nam nhân hơn. Vì thế khi Thiên Âm nam nhân hơn cả nam nhân ở trước Hoàng huynh còn *** đáng hơn cả nữ nhân.....ha ha ha.....thiên lôi câu động địa hỏa.....củ khô gặp phải lửa rục cháy đi, cháy đi, tận tình mà cháy đi

“Thiên Âm, ta đã nhìn thấy lục vương gia và cửu vương gia ngủ trong lòng trần trụi của người. Một người dựa lên trên người người, thơm tới thơm lui, một người ở hạ thân người liếm đi liếm lại rốt cuộc là người đã bị bọn họ ăn chưa a? Ta còn đi mở sông bạc” Tần Tuyết Thương lẩm bẩm lẩm bẩm mà tự nói, lập tức nhận được con mắt lớn phát quang như sáng soi của Tông Chính Ngọc Nghiễn và Tông Chính Ngọc Mặc.

Mà sắc mặt của Hoàng đế nào đó thì thối thối, cái gì hử, rõ ràng tối qua người kia ở cùng hắn, hơn nữa

Sắc đen trên mặt dần dần biến thành màu đỏ, còn mấy ánh mắt của tất cả mọi người đều đang tập trung trên người Tần Tuyết Thương, bằng không bị phát hiện, mặt mũi của Hoàng đế nào đó sẽ không giữ được rồi.

“Người nói ta thơm cái đó của Thiên Âm?” Tông Chính Ngọc Nghiễn vẩy cái đuôi sắc lang, chảy nước miếng nói.

“Người nói ta liếm phía dưới Thiên Âm?” trong mắt Tông Chính Ngọc Mặc bùng ra những trái tim phần.

“Trước khi ngủ đã nhìn thấy.....sau đó liền ngủ rồi.....” Tần Tuyết Thương nói xong, giống như chứng minh, lập tức ngã xuống mặt đất khò khò ngủ.

“Thiên Âm.....người là của ta rồi.....”

“Không đúng, Thiên Âm là của ta.....” một lớn một nhỏ cãi nhau không ngừng.

Tông Chính Ngọc Minh nhìn quốc sư đang ngủ khò khò dưới đất, lục hoàng đệ và cửu hoàng đệ đang cãi qua lại, còn có ngũ hoàng đệ đang ngồi dưới đất uống rượu, tam hoàng đệ đang vuốt ve túi tiền vàng thì thào tự nói, cuối cùng không nhận được nữa, gầm lớn một tiếng “Cút hết ra cho trẫm!”

Đám người này, từng kẻ đều ăn đậu hũ của Thiên Âm, không thể tha thứ.

Chốc lát, gà bay chó chạy, một đám người tranh nhau chạy ra khỏi ngự thư phòng của Hoàng đế.

“Lục hoàng đệ, người ở lại” thanh âm ôn hòa dừng tóc gáy khiến người nào đó đang chạy đầu tiên run rẩy mà dừng lại, nhìn đồng bạn chạy xa mà để lại hô hoán vô thanh——cứ mạng.

“Hoàng huynh.....” Tông Chính Ngọc Nghiễn tắt suất cao mà chớp mắt, vô cùng nịnh nọt.

“Ngọc Nghiễn, đệ nói ta nên làm sao để cảm tạ đệ đây?” nhìn lục hoàng đệ rõ ràng đang run rẩy mà vẫn cực lực mỉm cười một cái, trong lòng Tông Chính Ngọc Minh hận nha

~Chính bởi vì tiểu tử trước mắt này, cuộc đời thanh bạch của hắn đã có thêm một vết nhơ, hình tượng sáng chói của hắn đã bị tàn phá một nửa

“Không cần khách sáo, Hoàng huynh” xem ra Hoàng huynh đã bị ăn rồi.....ha ha ha.....

“Cuộc thi lục nghệ ba năm một lần sắp bắt đầu rồi đệ đi một chuyến đi”Tông Chính Ngọc Minh cũng đáp lại nụ cười như thế, sau đó thông thả rời đi.

“Đừng mà.....đệ không muốn đi, huynh rõ ràng biết đệ không thích cưỡi ngựa, hơn nữa còn say xe” vì thế sống hai mươi mấy năm mà vẫn chưa rời phủ Mộc Dương.

Hồ sơ X

Tên: Tông Chính Ngọc Nghiễn

Giới tính: nam

Tuổi: 24

Thân phận: lục hoàng tử Tông viện vương triều——Nghiễn Ngọc

Ngoại hiệu: hoa hoa vương gia

Đánh giá của người ngoài: phong lưu vô cùng, sang trọng độc đáo, quần hoa chi vương

Màu sắc thích nhất: màu trắng, màu vàng nhạt

Người thích nhất: Thiên Âm

Việc thích nhất: chinh người, chơi gái

Người ghét nhất: một nhân vật thần bí nào đó sau này sẽ xuất hiện , người cướp mất Thiên Âm

Việc ghét nhất: cưỡi ngựa, ngồi xe ngựa, bị người chinh

Quan hệ với Thiên Âm: anh em tốt nữ hiệp: thật ra hần.....yêu thầm.....Ngọc Nghiễn, ôm gương mặt đỏ bừng: đáng ghét, đừng nói nữa mà

Tư liệu chưa hoàn, về sau bổ sung

Phủ thừa tướng

“Cha, con sẽ không thành thân đâu” Tịch Thiên Âm nhìn hôn phục ở đầu giường, lắc đầu. Muốn hần lấy Cơ Tinh Nha, còn không bằng ném hần vào hầm băng luôn cho xong.

“Không mặc cũng phải mặc, ta chính là muốn danh dự của tên trứng gà thối đó quét đất, nhi tử ruột của mình bị áp ở phía dưới” Tịch Triển Linh hừ lạnh, giống như một đứa trẻ giận dỗi.

“Cha, nếu cha đã muốn sỉ nhục Cơ thái sư kia, vậy không nên gả Cơ Tinh Nha cho con, mà nên gả cho Mộ Viễn” Tịch Thiên Âm nói xong, đường nhìn rời lên người Tịch Mộ Viễn đang uống trà, người kia vừa nghe lời này lập tức rất mất hình tượng mà phụt một ngụm trà ra.

“Tại sao?” Tịch Triển Linh cũng hướng đường nhìn lên người nhi tử thứ hai của mình.

“Cha là thừa tướng, là quan văn, mà Cơ thái sư là quan võ. Mấy năm nay dân gian vẫn luôn có lời truyền là Tông triều văn không bằng võ. Cha nghĩ xem, nếu là bây giờ ngự tiền đại tướng quân được gả cho lễ bộ thượng thư cha nói người ta sẽ nói thế nào? Làm võ nhân có tích sự gì, chính là tướng quân cũng là cho cây bút lông áp” Tịch Thiên Âm từ từ châm lửa.

“Có lí, ta làm sao lại không nghĩ ra nhưng mà, đã sắp bái đường rồi, ta làm sao có thể đổi tân lang a huống hồ, Mộ Viễn đã có vị hôn thê rồi” Tịch Triển Linh có chút thất vọng, một cơ hội chinh tên trứng gà thối tốt như vậy.

“Chính là bởi vì đổi rồi, mới là sự nhục nhã hơn nữa với Cơ thái sư, nhi tử ruột bị đá đi đá lại” Tịch Thiên Âm lại ném vào một bó củi “Còn với vị hôn thê của Mộ Viễn, đánh đá nổi tiếng xa gần, tới nhà ta đảm bảo sẽ nắm quyền, tới lúc đó cha muốn trả lãi, tới vốn cũng không còn”

Quả nhiên lửa lớn cháy rồi.

Trong mắt Tịch Triển Linh lóe tinh quang “Thiên Âm, ở đây giao cho con rồi lúc nữa đưa Mộ Viễn lên, cha đi tiếp đãi khách”

“Cha a.....mấy người.....đại ca

” Tịch Mộ Viễn lắc đầu thở dài, không có lương tâm a, cứ như thế mà bán hán rồi. Cha còn hiểu được, đại ca làm sao cũng

“Mộ Viễn.....đệ có biết tướng quân kia thích mình không?”Tịch Thiên Âm đi tới phía trước Tịch Mộ Viễn, nói ở bên tai hắn.

Lập tức, Tịch Mộ Viễn sững người tại chỗ.

Hôn lễ ngày hôm nay đã trở thành trò hài lớn nhất Mộc Dương phủ, Cơ thái sư không phải là gả nữ nhi mình mị động nhân, mà là nữ tử tuần mi lạnh mạc, mà tân lang nhà Tịch thừa tướng cũng đã đổi người, không phải là hoa hoa thái tử, mà là lễ bộ thượng thư. Tịch thừa tướng cười lớn mà nhìn hôn lễ hoàn chỉnh, Cơ thái sư tức tới xanh mặt.

Sau đó, một đôi tân lang tân nương đã bình an mà báai thiên địa xong.

Tịch Mộ Viễn nhìn tân nương đang ngồi thẳng ở đầu giường, phát hiện trên gương mặt lạnh mạc ngày thường của đối phương thế nhưng có niềm vui thích hạnh phúc.

Bị bắt ép thành hôn, Tịch Mộ Viễn đương nhiên sẽ không thể làm gì với tân nương, chỉ nói một câu “nghỉ ngơi đi” bèn cởi áo ngoài đi ngủ.

Tuy nói Tịch Mộ Viễn phúc hắc, cũng hiểu về chuyện nam nữ, có dự vọng cũng từng tới hoa lâu phát tiết, nhưng việc nam nữ hán vẫn thật sự là không biết tuy cũng có hảo cảm với nữ tử tiền tướng quân, nhưng cũng chỉ dừng ở mức thưởng thức, còn chưa thăng hoa tới mức có thể làm phu thê cả một đời. Vừa nghĩ tới đại ca nói nam tử trước mắt này thích mình, trong lòng có chút vui thích nhưng cũng có chút vận vẹo.

Trong bóng tối hắn có thể cảm thấy đối phương cởi quần áo, nằm úp lên phía bên cạnh hắn, đùa nghịch nam căn của hắn.

Khi chỗ đó của mình tiến vào cái không gian ẩm áp ẩm ướt đó, chính hắn cũng không còn khống chế nổi mình, thuận theo dự vọng mà co động.

Sau khi phát tiết, nâng hàm của người đó lên, có thể nương theo ánh trăng nhìn thấy chất dịch trong suốt bên khóe miệng của cái người tuần mi kia.

Về mặt then thùng, thật ra có thể dùng để miêu tả nam nhân, Tịch Mộ Viễn lần đầu tiên cho rằng như thế.

Dưới đường nhìn chăm chú của mình, người tuần mi kia, thế nhưng nhét cái thô trắng của mình vào tiểu huyệt phía sau mông. Nhìn gương mặt đau tới xanh mét của đối phương, Tịch Mộ Viễn lần đầu tiên đau lòng với người không phải người thân, nam tử này nhấn chịu đau, chủ động hầu hạ hắn.

Mà khoái cảm sau đó, chính mình thế nhưng trầm say như thế.

Muốn nam tử tuần mi kia hết một lần lại một lần, nam tử đó nhu thuận, không có lạnh nhạt thường ngày, không có một chút cảm giác tướng quân nào, cũng không bày ra mặt mũi nam nhân, thậm chí hắn có thể cảm thấy sự lấy lòng và phối hợp của đối phương.

Nhìn ánh mắt nhu tình của đối phương, Tịch Mộ Viễn đã cười rất chân thành, kéo lấy nam tử hỏi “Tại vì sao thích ta?”

“Không biết, lần đầu thấy huynh đã thích rồi”

“Nhất kiến chung tình?”

“Phải”

“Ta cũng thích đệ.....”

Hắn cũng thích người nam tử này rồi, là nam tử thì lại làm sao, là tướng quân thì lại sao chứ thích thì cũng thích rồi.....

Sau đó, Tịch thượng thư và Cơ tướng quân hòa hòa hợp hợp mà sống với nhau cả một đời, Tịch thượng thư cũng không nạp thiếp, một đời chỉ yêu thê tử của mình. Lời ngoài đề: từ đó Tịch nhị thiếu gia cũng đã đâm lên con đường nam nam không lối về...

* * *

Hoàng cung, ngự thư phòng

Tông Chính Ngọc Minh khoác áo đơn ngồi trên ghế rồng, phê sửa tấu chương.

Tịch Thiên Âm đứng ngoài cửa, nhìn người trên ghế rồng.

Bề ngoài tuấn mỹ, dung mạo anh khí vô cùng, khí chất bá khí tà lự, nam nhân như vậy cứ nhiên nghênh hợp dưới thân mình.

Nghĩ không thấu, nghĩ không thấu, tuy biết người kia là bởi vì xuân được mới ủy khuất ở dưới thân hắn, nhưng trong lòng vẫn luôn có chỗ cảm thấy không đúng nam tử như vậy, một Hoàng đế, tru hiền thần phạt phản loạn, không có thủ đoạn tuyệt đối không thể ngồi vững cái ngai vàng kia. Hắn hôm nay đã đặc biệt hỏi cha về thành tựu chính trị của Hoàng đế, cũng có chút hiểu biết về rất nhiều việc của Hoàng đế chính là bởi vì như vậy, vì thế có rất nhiều điểm không thấu, chính mình dễ dàng như thế

Không biết bao lâu, Tông Chính Ngọc Minh thế nhưng gục xuống bàn ngủ đi.

Tịch Thiên Âm ngưng lại suy tưởng, đi vào, ôm hắn lên.

Ngủ như vậy, rất dễ nhiễm lạnh, không biết chăm sóc mình chút nào!

“Buông trầm xuống, trầm không phải nữ nhân” Tông Chính Ngọc Minh vừa bị chạm vào, đã tỉnh rồi, sau khi nhìn rõ người tới là ai, hét lên.

“Hung hãn cái gì, hôm qua còn không phải đã bị ta ôm” Tịch Thiên Âm cũng có chút tức giận, khó chịu nhất chính là bị người khác la hét, vì thế trong nhà cũng không ai dám chọc vào hắn.

“Người.....” Hoàng đế chốc lát đã tắt lửa.

“Tốt bụng ôm người đi ngủ, người thế nhưng dám?” Tịch Thiên Âm đang chuẩn bị một tay ném hắn xuống ghế rồng thì đột nhiên ngừng lại động tác.

Tông Chính Ngọc Minh chú ý tới hắn không đúng, sau khi nhìn thấy ba cái gối lót mềm mại đầy đầy trên ghế rồng mà đối phương chú ý tới thì lập tức đỏ mặt.

Tịch Thiên Âm ngồi lên ngai vàng, đặt hắn lên đùi mình, tay chậm chậm luồn vào trong quần của Tông Chính Ngọc Minh, khi sờ tới nơi sưng đỏ đó, thương tiếc hỏi “Làm sao không thoa được?”

Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt trừng Tịch Thiên Âm, thoa được? Hắn một Hoàng đế làm sao có thể không biết xấu hổ mà tìm ngự y đòi được? Càng không thể đi tìm thê thiếp đòi rồi!

Tịch Thiên Âm thấy sắc mặt hắn liền biết rồi, thế là nói “Ta bế người đi nghỉ ngơi, sau đó đi tìm được cho người.”

“Trầm còn chưa xem xong tấu chương” Tông Chính Ngọc Minh lắc đầu, vẫn còn chưa từ bỏ cách lấy mất giết người.

“Ngày mai xem tiếp cũng không muộn”

“Người tưởng rằng trầm giống người, làm tướng quân còn có thể chơi bởi như thế. Đồng này xem không xong, ngày mai dồn lại càng nhiều hơn nữa” Tông Chính Ngọc Minh vừa ngáp vừa chế giễu.

“Thôi được, ta bồi người xem” Tịch Thiên Âm cũng không nói gì, lười cãi với hắn. Thế là đặt hắn lên ghế rồng, chính mình thì tới giá sách phía sau tìm một cuốn tiểu thuyết ngồi xuống ghế nằm đọc.

Tông Chính Ngọc Minh phê tấu chương, không quên hung hăng trừng cái người không chút cố kỵ kia.

“Người làm sao lên vào được?” Ngự tiền thị vệ thế nhưng không bắt lấy hắn? Vô công của hắn đã cao tới mức tới về tự do sao?

“Đường hoàng mà đi vào.”

“Sao?”

“Hoàng thượng tìm ta thương lượng sự tình.”

“Đám thùng cơm vô dụng, lời nói dối tầm thường như vậy mà cũng tin.”

“Phải

~~ cũng không biết ai đã bởi vì cái lời nói dối tầm thường này mà thất thân đấy?”

Lập tức, bản tấu chương nào đó trên bàn đã có vết nứt toác.

Nhẫn nại, nhất định phải nhẫn, bây giờ không thể động thủ.

Tông Chính Ngọc Minh áp lại xúc động giết người, tiếp tục đọc.

Tịch Thiên Âm cũng không cãi với hắn, ở một bên hứng thú đọc sách.

Thời gian cứ trôi đi trong không gian yên tĩnh.

“Ồ.....”

Nhìn động tác nhu huyết thái dương của Tông Chính Ngọc Minh, Tịch Thiên Âm quan tâm hỏi “Làm sao rồi?”

“Aizz, không có gì.....” Tông Chính Ngọc Minh lắc đầu, niết chặt lấy tấu chương trong tay.

“Rốt cuộc làm sao rồi?” Nhìn bộ dáng đầu mày sắp chau siết lại của đối phương, Tịch Thiên Âm buông sách trong tay đi tới trước mặt hắn xem xem có chuyện gì.

“Nước lũ này.....khu vực Tần Châu năm nào cũng có nước lũ lớn, đe dọa cao hơn nữa cũng vô dụng, bạc lãng phí không ít, mất đi tính mạng bao nhiêu bách tính như vậy khiến trầm đau lòng, lẽ nào không có một cách giải quyết thiết thực nào sao?” Tông Chính Ngọc Minh ảo não mà ném tấu chương sang một bên, nói nỗi chán nản của mình ra.

Tịch Thiên Âm đi tới cầm lên, đọc kỹ, nói “Có bản đồ không?”

Tông Chính Ngọc Minh không biết hắn muốn làm gì, có điều vẫn là tới từ phía sau lấy ra một cuộn giấy da.

Tịch Thiên Âm xem kỹ, đối chiếu với địa thế đó rất lâu, chỉ một chỗ trên bản đồ nói “Vùng này có người sống không?”

“Đương nhiên có, đây chính là thành trấn phồn hoa nhất khu vực Tần Châu.”

“Có phải mỗi năm cứ tới mùa này, nước mưa vùng này đặc biệt tăng cao không?”

“Phải, vì thế cứ mùa này thì sẽ có rất nhiều người chết.”

“Rời tất cả dân chúng vùng này đi.”

“Trẫm cũng từng nghĩ tới, nhưng một vùng phồn thịnh như vậy, rời khỏi đó, bách tính làm sao sống đây?”

“Khu vực cách nơi này không xa địa thế tương đối cao, tuy rằng cằn cỗi, nhưng cũng tốt hơn là không. Đợi rời bọn họ đi rồi, lập tức đào đập nước, để nước sông chảy đi.”

“Đó không phải là xong cả rồi sao” nói cũng bằng không nói, Tông Chính Ngọc Minh nhìn coi thường.

“Không, nhân lúc này khoét rộng sông, vùng này bình thường nhỏ hẹp sẽ được mở rộng hơn nữa, bởi vì nó chính là nguyên nhân chủ yếu nước sông tăng cao, sau khi mở rộng thì lại xây đập, cứ coi là sau này lượng nước mưa ngập hơn nữa, chí ít cũng sẽ không trở thành lũ quét. Mà vùng di cư này, đã được phù sa của dòng sông vun đắp lại chỉ sẽ khiến nơi này càng giàu có hơn nữa, dùng để khai thác nông nghiệp, cộng với sử dụng đập nước, không quá 10 năm sẽ khiến vùng này trở thành ngư mễ chi hương được người người ca ngợi”

“Ngư mễ chi hương sao?” Tông Chính Ngọc Minh như có suy nghĩ mà nhìn Tịch Thiên Âm, ánh mắt điều hâu.

“Phải, làm sao, không tin sao?” Tịch Thiên Âm cười hỏi “Nếu là điều kiện cho phép, làm nông nghiệp ao nuôi hoa màu, ở đây sẽ phát triển nhanh hơn nữa”

“Nông nghiệp ao nuôi hoa màu?” Tông Chính Ngọc Minh nắm bắt được một từ ngữ mới.

“Không có gì..... nói bữa thôi, người tiếp tục phê tấu chương của người đi”

“Kháo, keo kiệt”

“Ta đi đây”

“Đi?”

“Về ngủ”

“Người coi hoàng cung của trẫm là cái chợ ư, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?”

“Không lẽ nào người còn giữ ta nghỉ ngơi?”

“VẬY NGƯỜI MAU ĐI!”

“Ta còn chưa muốn đi”

“Người muốn làm.....ô.....”

“Xuyết, đừng nháo, bằng không thị vệ của người sẽ tiến vào, nhìn được thì không tốt đâu”

“Người cái tên.....ừm.....”

.....

Một canh giờ sau, Hoàng đế nào đó chảy nước mắt, thở dốc trên ngai vàng nhiễm đầy dịch thể, oán hận nói “Năm lần.....lần sau cùng muốn.....”

Người bên cạnh nhướn mày “VẬY SAO?”

“Hừ”

“Đứa trẻ không ngoan, mau ngủ” nói xong, ôm người còn đang ai oán kia lên, đi về phía hướng tẩm cung.

Không phải là nghĩ tới sáng mai hai người đều có việc, nào có thể để Hoàng đế này có cơ hội thở dốc chứ.

* * *

12. Chương 12

CHƯƠNG 12:CỔ NHÂN

“Tướng quân, những ngày còn lại có phải vẫn dựa theo kế hoạch thao luyện ban đầu không?” Chung Quân Li hỏi.

“Thao luyện ư?” Tịch Thiên Âm mơ mơ hồ hồ, khát, làm sao mình lại thất thần rồi dạo này cứ luôn nhớ tới người kia phải chăng đây chính là tương tư trong truyền thuyết sao? Xem ra, người đó cũng đã chiếm một góc trong lòng rồi.

Chung Quân Li nhìn Tịch Thiên Âm vừa mới đáp lại hần một câu rồi lại bắt đầu thất thần một cái, không nói lên lời.

Qua khoảng chừng một nén nhang, người nào đó mới phản ứng lại

“Buổi sáng thao luyện, buổi chiều do hai vị phó tướng huấn luyện chính quy ta lần này cũng là lần đầu làm tướng quân, không biết sắp xếp của trước đây có hợp lí hay không, người có kế hoạch gì không?”

“Sắp xếp của tướng quân cơ bản giống với của Cơ tướng quân, cứ tiếp tục như vậy đi” Chung Quân Li cẩn thận nói.

“Em dâu hai ư.....được a, cứ làm như vậy đi” Tịch Thiên Âm trầm tư một lúc, lập tức gật đầu “Người hãy sắp xếp đi” nếu Cơ Tinh Nha cũng sắp xếp như vậy, xem ra kế hoạch trước đây không có gì không hợp lý, vậy liền an tâm rồi.

“Nếu đã như vậy, đợi bộ quyền pháp này thành thực, ta lại dạy bọn họ gì khác vậy. Dạy một ít kỹ thuật vật, cứ coi như gặp phải cao thủ, cũng có thể đánh bại kẻ đó trong thời gian ngắn để chạy trốn” dù sao khá đơn giản mà.

Ánh mắt Chung Quân Li lóe qua quang mang vui vẻ, vội gật đầu lui xuống.

Tịch Thiên Âm lại bắt đầu thất thần, nếu đã trở về quân doanh rồi, liền làm tướng quân cho tốt vậy, đừng có làm phụ sự kì vọng của cha, còn có cũng phải cố gắng xứng với người kia a

Tịch Thiên Âm ban ngày chăm chỉ luyện quân trong quân doanh, ban đêm lại tuồn vào hoàng cung quần lấy Hoàng đế kia, nhìn bộ dáng đáng yêu nộ mào tròng mắt sau khi xong xuôi của đối phương, trong lòng cảm thấy có người xiềng xích mình cũng không tồi, cứ như vậy mà náo động, ngày tháng trôi qua cũng rất vui vẻ.

Ngày này, Tịch Quân Huyền đã tới rồi, Tịch Thiên Âm đang giám sát trong đội ngũ thao luyện.

“Đại ca” Tịch Quân Huyền một thân thanh sắc tố y đứng trong một đám nam nhân cởi trần thân trên có chút đột ngột, Tịch Thiên Âm vội vàng kéo hắn tới khu đất trống ở một bên.

“Quân Quân à, đại ca nhớ chết đệ rồi

đúng rồi, đệ làm sao lại tới đây? Đệ chỉ cần cho người báo một tiếng, huynh sẽ lập tức trở về, làm gì mà cứ phải chạy tới đây, rất bận nha ~” vừa đứng lại, Tịch Thiên Âm lập tức ôm chầm lấy.

“Đại ca, huynh làm tướng quân rồi ư?” Tịch Quân Huyền chau mày, bộ dáng không tán đồng.

“Không được sao? Nhìn ta đẹp trai không?” Tịch Thiên Âm bày ra chiến giáp sáng bạc của mình.

“Đẹp, đại ca vẫn luôn đẹp” Tịch Quân Huyền khen, nhìn nụ cười hạnh phúc của Tịch Thiên Âm cũng không nói gì nữa.

“Đệ mang thứ gì tới vậy?” Tịch Thiên Âm chú ý tới xe ngựa phía sau Tịch Quân Huyền.

“Không.....muốn giới thiệu một người cho đại ca thôi” nói tới đây, mặt của Tịch Quân Huyền còn đỏ một chút.

“Ồ? Ai vậy, người trong lòng của đệ?” nhìn gương mặt xấu hổ của đệ đệ mình, Tịch Thiên Âm cười ***. Người đệ đệ tính cách lạnh nhạt của hắn này thế nhưng biết đỏ mặt nhất định có vấn đề!

Xem ra Tịch gia nhà mình lại sắp có việc hỉ rồi, lần này là tam đệ mà hắn yêu thương nhất thật sự có một loại vui thích giả nữ nhi.....không, nhi tử lấy vợ!

“Cái miệng lại không rửa sạch, đáng đánh” thanh âm ôn hòa truyền ra từ trong xe, ngắt quãng trí tưởng tượng bay xa của ai đó.

Thanh âm này, thanh âm này.....

“Phu tử?” giọng nói của Tịch Thiên Âm mang theo sự chờ mong và không xác định.

Lúc này, một người đi xuống từ trong xe ngựa. Gương mặt thanh tú đã có một chút nếp nhăn, nhưng vẫn phong nhã mê người, mái tóc đen bóng được thắt đơn giản bằng dây vải ở phía sau đầu, áo ngoài màu xanh nhạt, ánh mắt mỉm cười ôn hòa nhìn về phía Tịch Thiên Âm đang kinh ngạc.

“Thật sự là phu tử!” Tịch Thiên Âm kích động đi tới.

“Tiểu Âm nhi cũng trưởng thành rồi, đã làm cả tướng quân rồi” Liễu Văn Tố giống như từ phụ mà xoa đầu Tịch Thiên Âm, tuy rằng Tịch Thiên Âm còn cao hơn cả hắn.

Nhìn nụ cười rạng rỡ bên khoe miệng đối phương, trong tim Tịch Thiên Âm kích động mà cảm thấy mình sắp không thể chịu được nổi. Chính là nụ cười như vậy không phức tạp giống như Mộ Viễn, mà là nụ cười thật lòng ôn hòa, mãi mãi như một cơn gió xuân.

Quả nhiên là phu tử..... khi mình 5 tuổi thì đã có phu tử này rồi, 5 năm đó đã sống vô cùng vui vẻ, không chỉ học kiến thức, cũng học cả nhạc khí. Phu tử cái gì cũng biết, bác học đa tài, nghiên cứu sâu rộng, cứ coi như mình cùng hắn thảo luận về những thứ mà thế kỉ 21 mới có, hắn cũng có thể tiếp nhận, thậm chí phát biểu ý kiến của mình. Mình tiết lộ như thế, phu tử lại không hề nói ra gì cả, thậm chí là bảo vệ mình. Hắn là người mà trong tim mình vẫn luôn kính phục nhất. đáng tiếc năm mình 10 tuổi bỏ đi, phu tử cũng rời đi rồi. là mình hại hắn mất việc, vì thế trong lòng vẫn luôn vương vấn.

“Sư nương người ở trong xe đợi, ta chỉ là thuận đường qua đây. Chính là muốn nói cho người, năm đó ta rời đi, không phải là cha người đuổi ta đi, mà là ta tự mình rời đi”Liễu Văn Tố nói.

“Thật vậy?”Tịch Thiên Âm hoài nghi hỏi, phu tử không phải lừa người, phu tử này chính là rất biết chính người.

“Tiểu Âm nhi, bắt đầu từ khi ta dạy con, ta đã biết con đặc biệt, độ tuổi 5 tuổi mà đã có tâm trí của người trưởng thành. Ta không muốn hỏi những chuyện trước đây của con, chỉ là đơn thuần muốn làm thầy của con, vì thế năm đó ta không chỉ coi con là học trò của ta, hơn nữa còn coi con là tri kỉ của ta, chúng ta vừa là thầy trò vừa là bạn. Sau khi con đi, ta cũng không còn muốn ở đó nữa”Liễu Văn Tố giải thích, nhớ lại những ngày tháng vui vẻ đó, trong mắt có ẩm ướt

“Phu tử”Tịch Thiên Âm nghe hắn nói như vậy, trong lòng vô cùng cảm động, khoe mắt cũng bắt đầu ẩm ướt.

“Con cái thằng nhóc này, đã làm cả tướng quân rồi, còn chạy nước mắt nữa. Mau lau khô đi, đừng để binh sĩ của con nhìn thấy sẽ cười con. Ta không ngại con mất mặt, nhưng nếu để người ta biết con là học sinh của Liễu Văn Tố ta, ta thật sẽ mất mặt đó” Liễu Văn Tố đùa cợt.

“Phì”Tịch Thiên Âm không nhịn được cười.

“Tiểu Âm nhi, đừng có sống như vậy nữa, không giống con chút nào, con là ai thì hãy là chính mình, đừng ngại người khác thấy thế nào nghĩ thế nào, cứ giống như con đã từng nói, hãy sống là chính mình”Liễu Văn Tố vỗ vai hắn.

Tịch Thiên Âm gật đầu, trong lòng kích động.

Như vậy, Liễu Văn Tố cũng yên tâm rồi, quay người nói với Tịch Quân Huyền”Tiểu Huyền, ta vào trong xe trước, con tiếp tục nói chuyện với đại ca một chút, lúc nữa đi tiếp cũng không muộn”

“Phu tử không ở lại sao? Muốn đi đâu vậy?”Tịch Thiên Âm hỏi.

“Sư nương của con là nữ tử của Vương triều Hạ Liên, gả xa tới chỗ ta, mấy năm nay tâm tư nhớ quê vô cùng, vì thế chúng ta quyết định nghìn dặm tới nương gia”

“Cũng chỉ có nữ tử mạnh mẽ vương triều Hạ Liên mới có thể chế ngự được phu tử”Tịch Thiên Âm hứng thú nói.

“Con lại nói vẹo sang ta lãnh đạm”Liễu Văn Tố giả vờ muốn gõ đầu hắn, trêu chọc hắn một lúc, liền quay lại xe ngựa.

“Đại ca, huynh tiếp tục thao luyện đi, đệ cũng không có gì cần nói, dù sao huynh chỉ cần bảo trọng sức khỏe lại được, nếu mà cần dùng tiền gấp, cứ tới kế toán mà lĩnh, em đã dặn dò bọn họ rồi”Tịch Quân Huyền nói.

“Bây giờ đi luôn ư? Vừa mới trở về mà”Tịch Thiên Âm chau mày, Quân Quân cứ bận rộn như vậy, chưa tới ba mươi tuổi liền sẽ mệt chết. Đợi lần sau nó trở về, bảo nó giao quyền kinh doanh ra, ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi.

“Nhân lúc trên đường không có báo tấp gì thì mau mau tới, bằng không thời tiết mưa bão thì muốn đi cũng không đi được rồi. lần này phải tới vương triều Hạ Liên coi quản sản nghiệp, thuận đường đưa cả nhà phu tử đi, huynh đừng lo lắng!”

“Ừm, đệ làm việc huynh yên tâm. Đúng rồi, đưa phu tử về nhà, nên sắp xếp thế nào thì hãy sắp xếp, đừng để người nhà sư mẫu coi thường phu tử, hẳn chính là có chúng ta làm chỗ dựa đó” Tịch Thiên Âm nói, sợ có người bắt nạt phu tử.

“Đệ biết rồi, chỉ là huynh.....” Tịch Quân Huyền muốn nói lại thôi, ánh mắt có lo lắng.

“Làm sao vậy?”

“Đại ca, huynh dạo này vui vẻ không?”

“Vui vẻ chứ, làm sao rồi?” thật là đứa trẻ kì lạ.

“Không có gì.....vui là được rồi, đúng rồi, đệ đi đây” Tịch Quân Huyền không nói gì khác, cũng quay người rời đi.

“Tiểu quỷ thích lo lắng linh tinh” Tịch Thiên Âm mỉm cười.

Chỉ là không biết, sau khi hai huynh đệ từ biệt, những việc lần lượt xảy ra tiếp theo, ít nhất năm năm, không có gặp mặt.

Thao luyện cả một ngày, lại gặp được cố nhân đã lâu, viên đá trong lòng cũng coi như rơi đi rồi, Tịch Thiên Âm rất là thỏa mãn.

Buổi tối lấy nước, được mấy người Huyền Bích hầu hạ tắm rửa, liền lên giường đi ngủ.

Sau đó lại lật qua lật lại cũng không ngủ được, trong đầu toàn là ánh mắt của Quân Quân.

Chính mình cũng không hiểu, rốt cuộc vì sao lại nhớ tới ánh mắt đó, cứ như vậy mà cũng ngủ đi.

“Tướng quân ” cảm giác tiếng ồn bên tai rất lớn, thanh âm đó giống như đang thăm dò một người chết hay chưa vậy.

Tịch Thiên Âm chau mày tỉnh lại, mới cảm giác không khí mình hít vào làm sao lại có nhiều mùi khói như vậy.

Vừa nhìn, phát hiện mình thế nhưng ở xung quanh biển lửa, rèm trướng đã bị thiêu mất một phần ba hẳn cư nhiên còn có thể ngu say, thật không hổ là “vua ngủ”

“Tướng quân ” bên tai truyền tới tiếng vang quen thuộc, Tịch Thiên Âm vừa nhìn bên cạnh, Chung Quân Li khoắc chắn Ứt đứng ở một bên.

“Tướng quân, hãy ra trước đã” Chung Quân Li chia một nửa chắn tới, vội vàng bảo vệ hai người xông ra.

“Khụ khụ khụ khụ.....” Chung Quân Li bị khói hun tới ho.

“Có chuyện gì vậy?” Tịch Thiên Âm hỏi.

“Bình sĩ canh đêm nướng khoai lang, không chú ý tới lửa, dẫn tới đồng cỏ ở một bên, kết quả lại bén vào rèm trướng, từng cái nổi tiếp, đều đã cháy tới tận chỗ ngai rồi, ngai không nghĩ thấy mùi khói nồng sao” Chung Quân Li nhìn coi thường.

“Không nghĩ thấy, vẫn là nghĩ thấy mùi khoai lang nướng đó”

“.....”

“Mẹ nó chứ, ai nướng vệt vậy? Suýt nữa thiêu chết đại gia”

Máu lên não chậm mà nhảy lên, Tịch Thiên Âm lập tức xông về phía sân.

“Chủ tử” Huyền Bích ba người xông từ một chỗ khác lại, lo lắng mà nhìn Tịch Thiên Âm.

“Không sao, còn chưa chết” Tịch Thiên Âm xua xua tay.

Bên ngoài, mấy binh sĩ canh đêm quỳ ở đó, đợi chịu phạt.

“Nói, ai nướng khoai lang?” Tịch Thiên Âm hét.

“Tướng quân, là tiểu nhân” một binh sĩ mặt đầy bầm khói cúi đầu.

“Người cái tên ngu ngốc này làm sao lại làm lửa bùng lên vậy? Người muốn thiêu chết bản tướng quân sao?” Tịch Thiên Âm phun khói.

“Tướng quân, tiểu nhân không phải cố ý. Chỉ là khi nướng khoai không cẩn thận để đai quần dính vào đám lửa, kết quả”

“Người làm sao mà để đai quần vào đám lửa?” Tịch Thiên Âm triệt để không nói lên lời.

“Tiểu nhân, khi đi đào khoai thuận đường có đi tiểu, kết quả không có thất lại đai quần, lết một đầu đai lên trên đồng khoai, đợi khi dồn khoai vào lửa, tôi đi chuẩn bị cỏ cho ngựa, kết quả một đầu khác lại rơi vào trong đồng cỏ, tôi cho ngựa ăn bắt đầu ngủ một chút, chốc lát đã ngủ thấy mùi khói sau đó nhìn thấy lửa.....nhất thời không dập được sau đó.....”

“Sau đó liền thiêu tới tận chỗ ta rồi” Tịch Thiên Âm tiếp lời, triệt để than thở sự thần kì của tạo hóa.

Có một số người quả thật là đã thiếu dây thần kinh não!

“Chung Quân Li, người xử lí người này đi, ta cũng không hiểu quân pháp. Còn có, mọi người hãy tập hợp lại ở những lều chưa bị lửa thiêu, ngày mai ta báo lên triều đình, để phía trên phát lại vật tự” Tịch Thiên Âm ngáp một cái.

“Tướng quân còn người?” Chung Quân Li hỏi.

“Ta? Về phủ thừa tướng ngủ, ba đồng nhi, theo ta cùng về đi” Tịch Thiên Âm phân phó.

Vừa về tới phủ thừa tướng, Tịch Thiên Âm đã mắng không ngừng.

Quả thật là ** đen đui, nướng khoai nang, nướng khoai lang, suýt nữa đã đem ta thành khoai lang nướng rồi.

Tịch Thiên Âm lại lau mặt lần nữa, sau đó lại lên giường đi ngủ, kết quả cả giấc mơ đều là khoai lang nướng.

Khó khăn lắm mới lật người thoát khỏi ác mộng khoai lang, kết quả lại mơ thấy Quân Quân cầm khoai lang nướng lo lắng nhìn hấn. Làm sao lại toàn là khoai lang a

Thiên địch rồi

Tịch Thiên Âm hần hận nghĩ, nhất thời không ngủ nổi, lật người tỉnh dậy, mặc áo đi Hoàng cung. Ngự thư phòng không có sáng đèn, vậy thì chính là ở tấm cung rồi. thế là tránh khỏi thị vệ, từ cửa sổ lộn vào.

Tông Chính Ngọc Minh đang ngủ say trong tấm cung, nước miếng đều chảy xuống gối rồi.

Đứa trẻ này~ nhìn Tông Chính Ngọc Minh cả trong giấc mơ cũng không quên cười, Tịch Thiên Âm vô lực mà mỉm cười, vội vàng cởi áo ngoài chui vào trong chăn.

“Người sao lại tới đây?” Tông Chính Ngọc Minh bị hấn làm tỉnh, mở mắt ai oán, có điều cơ thể lại dựa vào “Thật lạnh, chẳng ấm chút nào”

“Vì thế mới tới tìm người ấm giường” Tịch Thiên Âm không hảo khí mà nói, nghiêng người ôm lấy lật người Tông Chính Ngọc Minh, để hấn nằm sấp lên trên người mình. Hắc, tiểu tử này thế nhưng dám trách người hấn lạnh, cũng không xem xem bây giờ là thời tiết gì, Tông triều mỗi khi tới tháng tám đều sẽ tới thời kì lạnh, sau đó mới có thể có được mùa hè tươi đẹp.

“Hừ”

“Thân người thật ấm.....lại không mặc y phục ư? Chuẩn bị câu dẫn ai?” Tịch Thiên Âm vuốt cơ thể trần trụi của Tông Chính Ngọc Minh.

Tông Chính Ngọc Minh nằm sấp trên ngực hấn, lấy răng cắn hấn “Trẫm quen ngủ trần, người đừng làm nữa, đã muộn vậy rồi”

“Người ngủ, ta làm là được rồi, hầu hạ người có được không?” Tịch Thiên Âm lấy ngón tay lướt vòng quanh chỗ tư của đối phương, chậm chậm trên ghẹo.

Tông Chính Ngọc Minh hừ hấn một tiếng “Cái loại hầu hạ này không cần cũng không sao”

“Tiểu tổ tông, thật sự là phục người rồi ngoan, người ngủ, không làm phiền người” trên miệng thì nói như vậy, trên tay Tịch Thiên Âm lại không có ngừng, đổi cách khác trên ghẹo.

Không lâu sau, Tông Chính Ngọc Minh đã bắt đầu thở dốc nhẹ “Người còn muốn người ta ngủ hay không”

“Ngủ đi, ngủ đi, Ngọc Minh thân yêu của ta, bảo bối của tướng công lập tức sẽ an ủi người” Tịch Thiên Âm nhỏ tiếng hát bên tai hắn.

Mặt Tông Chính Ngọc Minh đều đã bắt đầu nóng lên “Câm.....”

Tịch Thiên Âm một ngụm hôn lấy y, nuốt lại lời chưa nói hết của y, ưỡn người một cái nhét bảo bối trường sưng của mình vào bên trong tiểu huyết của Tông Chính Ngọc Minh, vừa vận vừa nẩy hắn đã khai thác đủ lâu, tiến vào không có khó khăn đến thế. Vừa hôn đối phương, vừa đưa đẩy. Nuốt lấy tiếng rên rỉ và bất mãn của đối phương.

“Ừm.....” mỗi lần khúc thịt nóng bỏng kia tiến vào trong cơ thể của mình, Tông Chính Ngọc Minh đều sẽ cảm thấy cơ thể có một loại bó chặt hưng phấn, khoái cảm thỏa mãn và điên cuồng đó giống như sóng mà đánh vào chính mình, đặc biệt là thời điểm sắp tới cao trào, luôn cảm thấy mình sẽ bị chìm chết trong dòng nước sóng kia

“Làm sao còn chưa rút ra?” sau cao trào, Tông Chính Ngọc Minh vỗ Tịch Thiên Âm ở phía dưới.

“Không muốn lấy ra, cứ như vậy đi”Tịch Thiên Âm cũng bắt đầu buồn ngủ rồi.

“Người.....”Tông Chính Ngọc Minh muốn đứng dậy, nhưng còn bị Tịch Thiên Âm một tay áp xuống trở về.

“Không muốn làm thêm một lần nữa thì hãy mau ngủ đi”Tịch Thiên Âm nhắm mắt uy hiếp.

Tông Chính Ngọc Minh quyết định không tính toán với hắn, giận giữ mà cắn loạn lên khuôn ngực hắn.

Tịch Thiên Âm ôm chặt hắn, khoe miệng cười khổ, tên ngốc này, còn thật sự muốn thêm một lần nữa sao?

* * *

13. Chương 13

CHƯƠNG 13:TỎ TÌNH

Có những lúc thích một người không chút , cứ như vậy mà thích thôi.

Có những khi thích một người bắt đầu từ việc làm tình, Tịch Thiên Âm cảm thấy thật sự ** nó rất có lí!

Nghe thấy binh sĩ bàn luận lễ hội buổi tối, Tịch Thiên Âm liền muốn cùng Tông Chính Ngọc Minh đi chơi một buổi tối.

Buổi chiều không có tâm tư cùng hai phó tướng thao luyện quân đội, thế là về trường thảo ra một kế hoạch: dạo phố——ăn cơm——tay nắm tay đi tản bộ bên hồ——đưa người kia về nhà tất cả giống như nam nữ yêu sau đám của thế kỷ 21.

“Ha ha ha” người nào đó đắc ý một lượt với kế hoạch của chính mình.

Tính toán xong xuôi, đợi tới sẩm tối liền tìm cơ rời quân doanh tìm Tông Chính Ngọc Minh.

Tịch Thiên Âm ngồi trên ngói lưu li trên tấm cung của Tông Chính Ngọc Minh, nhìn người kia chuyên tâm luyện võ, trong miệng lầm bầm “Đẹp trai a~~ kẻ này nếu là ở thế kỷ 21 tuyệt đối sẽ mê đắm một mảng nữ nhân luôn, kẻ họa thủy này.....để bản đại gia kết thúc người đi!”

Lấy tôn chỉ “thay trời hành đạo”, Tịch Thiên Âm lôi ra cái khăn thường ngày dùng để lau tay bịt lên mặt, giả làm thích khách nhảy xuống từ mái nhà, đánh mấy chiêu với đối phương. Tông Chính Ngọc Minh võ công không kém, tuyệt đối có thể xem là một đối thủ giỏi, cứ coi là ở giang hồ cũng là một cao thủ. Có điều, so với hắn, vẫn là còn kém xa, vì thế cuối cùng Tịch Thiên Âm một chiêu giam đối phương vào trong lòng, hô nói “Cướp đây!”

“Cướp cái gì?” Tông Chính Ngọc Minh vẫn không chút hoang mang.

“Cướp sắc!”

“Trẫm sớm đã biết là người rồi” Tông Chính Ngọc Minh kéo khăn của hắn xuống, giận nói “Còn dám cướp sắc?”

“Hắc hắc”

“Làm sao sớm vậy đã tới rồi, còn may trẫm khi luyện võ đã lui thị vệ xuống, bằng không người bây giờ đang bị xem là thích khách mà bị bắt rồi” Tông Chính Ngọc Minh giẫy ra khỏi lòng hắn.

Tịch Thiên Âm cười nói “Tìm người ra ngoài chơi”

“Bên ngoài có gì vui để chơi?”

“Đêm nay có hội”

“Phàm tục”

“Có ta sẽ không phàm tục rồi” Tịch Thiên Âm dứt khoát vác hắn lên vai.

Tông Chính Ngọc Minh đáng thương một nam nhi đường đường 8 thước lại giống như nữ nhân mà bị Tịch Thiên Âm vác như vậy, còn giống như một nữ nhân mà quấy chân, đập “Buông trẫm xuống!”

“Không buông, chính là muốn mang người đi” Tịch Thiên Âm tiếp tục đi về phía trước.

“chúng ta vẫn phải đi hóa trang một chút đi, bị người ta nhìn thấy sẽ không hay đâu”

Nghĩ nghĩ thấy rất có lí, trên đường này có ai không nhận ra Hoa hoa thái tử hắc đầu, thế là buông Tông Chính Ngọc Minh xuống.

Bị vác tới có chút thiếu ô xi, Tông Chính Ngọc Minh đỏ bừng mặt, hung hăng trừng hắn một cái.

Cái gọi là trong mắt người tình ra Tây Thi, ánh mắt này vào trong mắt của người nào đó quả thật là phong tình vạn chủng, mỹ tuyệt thấu nhân, thế là

“Ừ.....” Tông Chính Ngọc Minh đập lên vai Tịch Thiên Âm. Người này, không chút dấu hiệu mà đã hôn, khiến hắn suýt nữa không thở nổi.

“Thật là yêu tinh mà” hôn xong rồi, Tịch Thiên Âm còn chưa muốn ngưng mà liếm môi đối phương, lại lần nữa cảm thán.

“Nói bừa.....” đỏ mặt, Tông Chính Ngọc Minh giận nói.

“Được rồi, còn không đi thì ta sẽ không nhẫn được mà ăn người ở đây” Tịch Thiên Âm giúp hắn bỏ kiếm xuống, kéo hắn đi về tẩm cung.

Vừa tới tẩm cung, lập tức hóa trang luôn, may là lúc trước Tông Chính Ngọc Minh đã chuẩn bị một ít đồ vì để tuần ra khỏi cung, vì thế cũng không lãng phí quá nhiều sức lực.

Hai người cưỡi ngựa vào, đổi một bộ đồ vải thô, buộc loạn tóc lên, lại rắc lên đó một số thứ giống như tro bụi gì đó, thoát nhìn rất giống hai tiểu tử nghèo.

Ra ngoài đường, hai người dạo chỗ này, lúc lại đi dạo chỗ kia, xem người ta phun lửa, giữ thăng bằng, diễn tạp kĩ câu cá vàng, đoán câu đố.....chơi vô cùng vui vẻ.

Tịch Thiên Âm chú ý tới Tông Chính Ngọc Minh si ngốc nhìn dán vào một đôi mẹ con, người mẹ mua một sâu hồ lô đường cho con gái, nữ nhi ăn rất vui vẻ.

Thấy đường nhìn của Tông Chính Ngọc Minh rơi lên thứ trong tay cô bé nhỏ, trong mắt có cô đơn. Tim lay chuyển.

“Cho.....” Tông Chính Ngọc Minh vừa hồi thần đã nhìn thấy thứ đồ ngọt xuất hiện trước mặt mình, nhìn nghi hoặc về phía người kia.

Tịch Thiên Âm ăn sâu trên tay mình, đặt một sâu khác vào trong tay Tông Chính Ngọc Minh”Lâu lắm chưa ăn rồi.....đột nhiên muốn ăn chút xem

Tông Chính Ngọc Minh nhận lấy, nhìn sắc đỏ tươi rói đó, trong mắt ảm ướt.

“Một chuỗi hồ lô đường đã có thể cảm động như vậy, bây giờ ta đưa ngươi đi ăn đồ ngon hơn, ngươi có phải sẽ lấy thân báo đáp không?”Tịch Thiên Âm cười nói.

“Đi”Tông Chính Ngọc Minh đẩy hẳn ra, nhét hồ lô đường vào trong miệng.

Chỉ một quả đã có thể nghiêng người ta nhớ lại mùi vị mà khi nhỏ đã từng ăn một lần, ngọt giống như trước đây vậy, mắt Tông Chính Ngọc Minh nhắm thành hình lưỡi liềm

~Tịch Thiên Âm dẫn Tông Chính Ngọc Minh tới một quầy nhỏ ngồi xuống, gọi một ít đồ.

“Đây là cái gì?”Tông Chính Ngọc Minh nhìn thứ loạn cào trong bát chau mày.

“Chè hoa quả”Tịch Thiên Âm giới thiệu.

“Chè hoa quả?”

“Cô đặc nước đường đã cho thêm sữa lại thành băng sau đó đập vụn nhỏ ra, bỏ vào đậu xanh đã nấu chín, đậu mật còn có đậu đỏ, còn có các loại hoa quả khác nhau, cuối cùng rắc lên mứt quả thì sẽ thành chè hoa quả thể này, còn giải khát hơn so với nước ép mận đá, ngươi ăn thử xem”Tịch Thiên Âm cực lực giới thiệu.

Tông Chính Ngọc Minh cẩn thận mà múc một muỗng dưa hấu có rưới nước mận vào trong miệng, quả nhiên cảm thấy không tồi, mùi vị riêng biệt của các loại đậu thêm vào vị ngọt của nước quả còn có cảm giác băng lạnh rất tuyệt.....

“Không tồi chút, nói cho ngươi, thứ này là ta dạy ông chủ ở đây làm đó”Tịch Thiên Âm thần thần bí bí mà chồm tới nói.

“Vậy sao?” người này còn biết những thứ này? Quân tử xa nhà bếp không phải sao?

Quên mất, người này căn bản không phải là quân tử !

“Ta còn biết những đồ khác, sau này có cơ hội ta sẽ làm cho ngươi thử xem, Pizza, Hamburger, bít tết, thịt nướng, trà sữa trân châu, Pudding trứng, bánh trứng gì đó đồ ăn nhanh của thế kỉ 21 ta căn bản đều học được”Tịch Thiên Âm dương dương đắc ý nói.

“Thế kỉ 21, thức ăn nhanh?”Tông Chính Ngọc Minh bắt được từ ngữ mấu chốt.

“Ha ha ha.....không gì cả, tiếp tục ăn!” sao mà vừa không cẩn thận đã suýt nữa tiết lộ rồi, lần này không cần quá khoe khoang.

“Ngươi lại gợi hứng thú của người ta, cái nông nghiệp ao cá hoa màu lần trước ngươi còn chưa có nói”Tông Chính Ngọc Minh hung hăng đá người nào đó một cái ở dưới bàn, oán giận nói.

“Đau” miệng của người nào đó đều méo rồi, người này thật sự là bạo lực a, không việc gì mà đóng vai ‘bạn gái’ man dợ với hắn!

Lùm cây nhỏ bên bờ sông Mãn Nguyệt vẫn luôn là khung cảnh tốt cho tình nhân hẹn hò, Tịch Thiên Âm và Tông Chính Ngọc Minh một đường đi tới, đã chạm phải không ít nam nữ lớn gan hẹn hò.

Tịch Thiên Âm thấy Tông Chính Ngọc Minh đi tới an nhiên ở bên cạnh, thở dài một ngụm, cùng Hoàng đế là khó như vậy sao? Thật không có tình thú, tốt xấu cũng nên nghiêng vào lòng hắn, tựa hoặc là ma sát bờ vai, hắn sẽ có cơ hội cởi áo ngoài khoác lên đối phương khung cảnh này.....nghĩ nghĩ, cũng tầm thường!

“Ngươi lại thở dài cái gì hả?”Tông Chính Ngọc Minh hỏi.

Tịch Thiên Âm không trả lời hắn, lớn gan mà nắm lấy tay Tông Chính Ngọc Minh mà ma sát “Hắc hắc, trời tối quá rồi, ngươi lại không thuộc đường, sợ ngươi đi lạc mất”

“Hừ” có điều Tông Chính Ngọc Minh cũng không rút về.

Hai người giống như một đôi vợ chồng già mà tản bộ bên sông.

Khi tìm thấy một nơi không có người nào, Tông Chính Ngọc Minh dường như có lời muốn nói, mặt đã đỏ bừng.

Tịch Thiên Âm thấy bộ dáng Tông Chính Ngọc Minh muốn nói lại thôi thì hiếu kì hỏi “Người muốn nói gì?”

“Người có.....thích.....ta không?”

“Thật là một câu hỏi ngu ngốc” Tịch Thiên Âm lắc đầu, đưa hân tới một gốc cây ngồi xuống.

Quay đầu nhìn gương mặt thối thối của đối phương, Tịch Thiên Âm kéo y vào trong lòng “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão (nắm tay của người, bên người mãi mãi)”

Nói vậy, nắm lấy tay trái của Tông Chính Ngọc Minh, thành khăn mà hôn lên trên đó.

Tông Chính Ngọc Minh vui mặt vào bờ vai hân, giống như một nữ tử xấu hổ “Ta cũng thích”

Nói xong, tay thò vào trong đáy quần của Tịch Thiên Âm.

Tịch Thiên Âm một tay bắt lấy bàn tay làm loạn kia “Hôm nay không làm, chỉ nói chuyện”

“Không làm sao?” thanh âm có chút thất vọng.

“Giữa tình nhân đâu phải chỉ có làm những việc đó, ta lại không phải cảm thú” Tịch Thiên Âm gõ lên đầu y “Ta ở trong lòng người lẽ nào chính là loại người chỉ biết làm việc đó thôi sao?”

“Cũng gần như thế” Tông Chính Ngọc Minh nhỏ giọng lẩm bẩm, kết quả vẫn là bị nghe thấy.

“Được nha, nếu ta ở trong lòng người đã là hình tượng như vậy, vậy thì ta sao có thể làm phụ sự kì vọng của người chứ” Tịch Thiên Âm tà mị cười, áp người nào đó xuống thân.

“Người đã nói không làm mà” Tông Chính Ngọc Minh giãy dụa.

“Dọa người thôi” Tịch Thiên Âm mỉm cười.

Không khí mờ ám bao quanh hai người, thời gian ngắn mọi người đều không nói.

Nhìn ánh mắt tươi sáng chỉ ánh lên hình bóng mình của đối phương, Tịch Thiên Âm giống như bị mê hoặc, nhắm mắt hôn xuống.

Mà Tông Chính Ngọc Minh cũng nhắm mắt lại, mang chút run rẩy mà nghênh đón nụ hôn dịu dàng đó.

Con mắt, chớp mũi, tiếp đó mà bờ môi ngọt ngào, câu dẫn cái lưỡi nhỏ của đối phương cùng quấn lấy với mình, nhấp lấy dịch thể ngọt ngào, trao đổi nhiệt tình lẫn nhau.

“Thật muốn cả đời này cứ ôm người như vậy” Tịch Thiên Âm ôm Tông Chính Ngọc Minh, cảm thán nói.

“Vậy ta không làm Hoàng đế nữa”

“Ngu ngốc, đừng nói loạn, như này là đủ rồi” Tịch Thiên Âm búng một cái nhẹ lên trán y, hoàng vị kia nào nói bỏ là có thể bỏ như vậy được!

“Ôi” Tông Chính Ngọc Minh trừng hân một cái rồi vui đầu vào lòng hân, bắt đầu ngáp.

“Người ngủ đi, đợi lúc nữa ta đưa người về cung” Tịch Thiên Âm ôm hân, chốc chốc lại xoa lên lưng hân.

Không lâu sau, Tông Chính Ngọc Minh đã ngủ mất.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão, người thật sự hiểu được ý của ta sao?” nhìn gương mặt ngủ say của đối phương, Tịch Thiên Âm móc ra một cái nhẫn từ trong lòng, nắm lấy tay trái người kia, chậm chậm đeo nhẫn lên ngón vô danh của đối phương “Ồ què ta, đây chính là cam kết của ta dành cho người, ta yêu người”

“Ưm” giống như là đáp ứng hân, Tông Chính Ngọc Minh đáp một tiếng trong giấc mơ.

Tịch Thiên Âm mỉm cười.

Khi Tông Chính Ngọc Minh tỉnh lại, thì đã ở trên long sàng của chính y rồi, khi ôm mặt cảm nhận được sự trói buộc cộm lên trên bàn tay trái. Nhìn mu bàn tay trái, trên ngón vô danh lóe ra ánh sáng bạc. Vào niên đại này còn chưa có nhẫn, chỉ có nhẫn dạng này, chỉ có nhẫn ngọc lớn, vì thế cũng cảm thấy hiếu kì. Tháo

chiếc nhẫn được đánh bằng bạc kia xuống, không có hoa văn dư thừa, chỉ có chữ “Âm” và ” Minh” cùng với một kí hiệu chưa từng nhìn thấy được khắc bên trong nhẫn.

Sau thời gian ở bên gần gũi, Tịch Thiên Âm lại chìm vào thao luyện.

Mấy ngày liên tiếp, mệt tới đủ phẩm.

Khi ba ngày cuối cùng, trong cung truyền ra thánh chỉ, nói Phó Nghiêu điện hạ của vương triều Khoáng Minh tới thăm, buổi tối phải thiết yến đãi khách, bách quan đều phải nhập tiệc.

Nghĩ tới có thể thấy tình nhân của mình, Tịch Thiên Âm rất là hưng phấn, vội vàng trở về tắm rửa ăn mặc một lượt, bỏ qua tạo hình Hoa hoa thái tử như nhà giàu mới nổi của mình, nghiêm túc khoác một bộ hình đầu, phải chú ý hình tượng, không thể mất mặt, dù sao bây giờ cũng là tướng quân rồi. (==’ cũng biết là mất hình tượng cơ đấy)

Buổi tối hưng phấn bừng bừng mà đi, rồi lại ngẩn ngơ kèn kẹt mà chạy về.

Được lắm người Tông Chính Ngọc Minh, người ta tặng mỹ nữ người cũng dám nhận, còn có Phó Nghiêu kia dựa gần thế, nói chuyện vui vẻ thế, từ đầu tới cuối một câu cũng không nói cùng đại gia ta, có đem ta đặt vào trong mắt hay không? Càng đáng ghét hơn là, thế nhưng không có đeo nhẫn kết hôn ta tặng!!!

Phó Nghiêu kia có đẹp trai hơn ta, cười cũng dịu dàng, nhưng loại nam nhân này thường phúc hắc a, ví dụ cụ thể có thể tham khảo nhị đệ nhà ta, xem hấn chính cha Tông Chính Ngọc Minh, người không có ánh mắt, bỏ qua một nam nhân tốt tuyệt thế như ta không cần, dám cho ta leo tường?

Đáng ghét đáng ghét!!!

Người nào đó ghen đỏ mắt mà ngủ một đêm.

Buổi sáng hôm sau bừng mắt gấu trúc tiếp tục thao luyện!

Vốn là chờ đợi Tông Chính Ngọc Minh sẽ chạy tới bồi tội với mình, kết quả là tới cái bóng cũng không có.

Nhớ tới ngày mai phải rời khỏi rồi, Tịch Thiên Âm dứt khoát mà hóa bị động thành chủ động, đi tìm Tông Chính Ngọc Minh, hảo hảo mà đào tạo lại vợ chồng. Thế là, dạy xong quyền pháp ăn xong cơm sáng, chuẩn đi luôn!

Đối phương nên là sắp hạ tảo triều rồi đi, đi ngự thư phòng đợi y!

“Đây chính là kết quả người điều tra được sao? Trẫm để các người ăn phí cơm sao?” Tông Chính Ngọc Minh ném một thứ giống như quyển sổ tới trước mặt người kia, ánh mắt sắc nhọn băng lạnh trừng người kia.

“Hoàng thượng tha mạng a! Có một số thứ quả thật là không tra được a tiểu nhân cũng không có cách, phải nhiều thám tử hơn nữa cũng chỉ có đi không có về” nam tử đang quỷ liệu mạng dập đầu.

“Tô Nã, trẫm cho người thêm thời gian ba ngày, cần phải cho trẫm một kết quả tường tận, bằng không, hừ hừ, đây chính là kết cục của người!” Tông Chính Ngọc Minh vừa nói xong, thứ trong tay lập tức hóa thành mảnh vụn.

“Vâng, tiểu nhân tuân mệnh”

“Cút!”

Nam tử lập tức đứng dậy rời khỏi ngự thư phòng.

Nam tử vừa rời đi, Phúc công công đã tiến vào rồi, nói một câu bên tai Tông Chính Ngọc Minh, đã nhìn thấy trên gương mặt tà mị của người kia phẩm nên nụ cười tàn độc.

Cũng thấp giọng nói một câu bên tai Phúc công công, Tông Chính Ngọc Minh bèn để Phúc công công rời đi.

Vào cái khắc khi quay người, chú ý tới bóng người xẹt qua ngoài cửa sổ, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Trong đêm, Tịch Thiên Âm nằm trên giường nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy hôm nay, đáy lòng băng lạnh, đó mới là bộ dạng thật sự của y đi, y là hoàng đế

Lần đầu tiên gặp mặt đã biết người nam tử này là một kẻ tàn nhẫn, chỉ là phát triển sau này có chút ngoài dự liệu, hoàng đế tà mị kia cuối cùng lại trở thành tình nhân của mình. Mỗi lần nhớ tới người làm nũng trong lòng, quả thật không thể tưởng tượng được một mặt này. Lẽ nào hắn chỉ có ở trước mặt mình mới có vẻ dịu dàng đó?

Chỉ không rõ một người nổi bật vượt trội như vậy, thế nhưng cam nguyện thừa hoan ở dưới thân mình, ôn thuận dịu dàng với mình. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Ánh mắt lo lắng của Quân Quân lại tràn lên Quân Quân đã từng giao tiếp không ít với Hoàng đế đi.

Khi một vụ làm ăn ảnh hưởng tới toàn quốc, đối với người lãnh đạo của quốc gia chính là một loại uy hiếp, năm đó hắn chính là lo tới điểm này, vì thế muốn Quân Quân giao tất cả quyền của Bách An Quốc Tế cho Hoàng đế, tuy rằng lúc đó hắn không hề biết Hoàng đế là ai chỉ là.....trong lòng luôn cảm thấy có gì không đúng!

Khi sắp mang theo nghi vấn này mà chìm vào giấc mộng, đột nhiên cảm thấy có người lại gần, cảnh giác của người luyện võ khiến Tịch Thiên Âm lập tức tỉnh lại, lật người một cái bịt lấy cổ người kia.

“Thiên Âm” thanh âm quen thuộc truyền tới.

“Người cái tên ngốc này.....sao lại tới đây, không ngoan ngoãn ở lại trong cung sao?” Tịch Thiên Âm theo thói quen mà ôm lấy, nói “Đây là quân doanh, không phải chợ rau, cũng không sợ bị phát hiện sao”

Suýt chút nữa đã để hắn vào chỗ chết rồi.

Lần trước, hắn buổi tối chuẩn vào trong tấm cung của Tông Chính Ngọc Minh, đối phương thế nhưng không có cảnh giác giống như hắn, rốt cuộc là ngủ say, hay là căn bản cố ý?

“Người ta nhớ người mà, không ngủ được” Tông Chính Ngọc Minh nói.

“Người đều đã hai mươi mấy rồi còn làm nũng, người còn làm sao làm hoàng đế a, bách quan của người nhìn người thế nào a” vừa nói tới đây, lại nhớ lại cảnh tượng hôm nay.

Người trong lòng là Hoàng đế a, không có cái đầu và thủ đoạn sắc bén thì không ngồi vững nổi cái vương vị kia.

“Nhưng mà trước mặt Thiên Âm, ta chính là không cách nào như cũ, đều là Thiên Âm hại” Tông Chính Ngọc Minh ủy khuất quá rồi.

“Vậy sao?” một Hoàng đế thật sự cam nguyện như vậy sao? Rốt cuộc người này có tâm tư gì với hắn chứ?

“Đương nhiên rồi, ta chỉ thích Thiên Âm”

“Người tại sao lại thích ta?” mình trước nay chưa từng xác định vấn đề này.

“Bởi vì trong cung rất cô độc, không có người dịu dàng đối xử với ta như người. Mỗi ngày đều phải đối mặt với tất cả loại người, rõ ràng không muốn làm như thế, nhưng có những việc cần phải. phải để người ta sợ ta, còn phải ngụy trang, khiến người khác không đoán thấu”

Cung đình hỗn tạp sẽ khiến tâm trí một người vẩn vơ.

Đây là lời dạy của những màn kịch liên tiếp trong lịch sử.

Thì ra người trong lòng này cũng là một vật hi sinh.

“Thiên Âm không thích ta như vậy sao? Vậy ta có thể thay đổi” vô cùng cẩn thận mà nói.

“Aizz, bỏ đi, như này cũng rất tốt” Tịch Thiên Âm đau lòng mà vuốt đầu hắn. Ngọc Minh, ta tin người, đừng lừa ta, ta chống đỡ không nổi đâu!

“Thiên Âm, vì sao mấy ngày nay không tới tìm ta?” Tông Chính Ngọc Minh nằm trên người hắn, đáng người cao cao mà còn dán vào trong lòng Tịch Thiên Âm.

“Hừ hừ” không nhắc còn tốt, vừa nhắc hắn liền tức giận rồi.

“Người không phải là ghen chứ, ta không có chạm vào nữ nhân kia, tùy tiện phong một danh hiệu rồi ném vào hậu cung để cô ta tự sinh tự diệt rồi” Tông Chính Ngọc Minh giải thích, thơm một cái trên mặt hân, làm nũng nói “Đừng giận nữa”

“Ta không phải hỏi nữ nhân đó, mà hỏi người cùng với tên Phó Nghiêu kia, nói thật ra, hai người các người không có gì?”

“Phó Nghiêu? Làm sao có thể? Ta không có thân với hân!”

“Không thân, không thân người nói chuyện với hân nhiệt tình thế làm gì, nếu là thân rồi thì còn không phải là lấn tới giường luôn sao?” không thân cũng dám câu dẫn, tức chết hân rồi.

“Chỉ là chưa từng đi Khoáng Minh, vì thế hỏi một chút việc của người bản địa thôi, người phải tin ta” Tông Chính Ngọc Minh vội vàng nói.

“Sau này tránh tên dã nam nhân đó ra xa chút!” tránh việc hân nhìn tức giận.

“Hân không phải là dã nam nhân!” Tông Chính Ngọc Minh biện giải, vương gia của một nước thế nhưng bị người này nói thành gian phu rồi!

“Hừ!” hung hăng hôn lên miệng đối phương, mang theo ý vị trừng phạt mà cắn bờ môi hồng nhuận đó.

Hôm nay hân liền chơi chút SM mức nhẹ ! Dạy bảo tình nhân không nghe lời này.

Áp chặt đối phương, cởi hết quần áo hai người, rút đi đai lưng hai người. vốn muốn cột hai tay đối phương lên đầu giường, hết quả phát hiện đây là quan doanh, không có loại giường cao cấp đó. Thế là chỉ dùng một trong số đó, kéo hai tay đối phương áp lên trên đỉnh đầu. Mà chiếc thắt lưng còn lại ư, vì để đối phương không phát ra thanh âm dẫn binh sĩ tới hừ hừ.....

Gập đôi chân thon dài rắn chắc của đối phương lên trước ngjwc, dùng nước miếng làm ẩm ngón tay khai thác hai cái liền xông vào.

“A” đau đớn xé rách khiến Tông Chính Ngọc Minh kêu ra tiếng, còn may có thắt lưng đã bịt bớt một phần, nên nghe càng giống rên rỉ hơn.

“Ngoan, đợi lúc nữa sẽ không đau nữa” vùi dục vọng vào nơi sâu, Tịch Thiên Âm không có động, đợi đối phương thích ứng, tay cũng không nhàn rồi, trêu ghẹo trên cơ thể mỹ lệ kia.

Qua một lúc, Tông Chính Ngọc Minh đã thích ứng liền tự mình động.

“Yêu tình, quả thật là muốn mạng người” Tịch Thiên Âm hung hăng vỗ lên cái mông không ngoan ngoan kia.

“Oa oa.....” nào biết đối phương càng động lợi hại hơn.

“Bảo người không nghe lời, cho người câu dẫn người, cho người không nghe lời, cho người câu dẫn người” nâng cao cái mông rắn chắc của đối phương, rút cái chần ở bên cạnh để dưới đó, mở ra cái mông xinh đẹp, để mình đâm vào sâu hơn nữa. Mỗi một giáo huấn một câu nói, cứ hung hăng mà xông vào.

“Oa.....ừm.....”

Nhìn đối phương cắn chặt dây lưng, không thể khép mồm lại, cảnh tượng *** dâng nước miếng rỉ ra từ khoe miệng và thắt lưng, muốn cũng không thể nhổ thắt lưng ra, rút nam căn ra khỏi tiểu huyết, nhét vào cái miệng nhỏ rên rỉ kia.

“Oa oa.....” hai tay không thể động đậy, trong miệng lại bị ép nhét vào cự vật, Tông Chính Ngọc Minh nhất thời cảm thấy khí sắp không còn rồi.

Mỗi lần đều chọc tới vòm họng, lưỡi không dám loạn động trong không gian chật hẹp, khó khăn lắm đợi được đối phương bắn tinh, rút ra thứ sắp khiến hân nghẹt thở. Vốn tưởng được giải phóng rồi, ai ngờ tiểu huyết lại lần nữa bị lấp đầy.

“Ừm.....oa” một ngụm cắn lên vai Tịch Thiên Âm, Tông Chính Ngọc Minh quyết định phải báo thù vừa mới.

Không chút để ý đau đớn trên vai, Tịch Thiên Âm tiến công hăng hơn nữa, từng chút từng chút mà đâm thẳng vào nơi mềm cảm sâu nhất của Tông Chính Ngọc Minh.

Mà người kia lại cắn chặt lấy vai đối phương không để rên rỉ truyền ra.

Tông Chính Ngọc Minh và Tịch Thiên Âm cứ giống như hai con dã thú cắn xé mà công kích nhau.

“Hô ”bắn ra dịch thể tích lũy đã lâu, Tịch Thiên Âm rút dục vọng ra, cởi bàn tay bị bó buộc của đối phương.

“Đáng ghét ” cảm giác tay vừa có thể hoạt động, Tông Chính Ngọc Minh lập tức đánh xuống, mắt phiếm lệ.

“Xin lỗi, xin lỗi, ta không lên đút người thứ đó”Tịch Thiên Âm hoang mang xin lỗi “Ta cũng là không nhịn được mà, ai bảo cái miệng người ngon như thế chứ”

“Chết đi” lại một lần đánh tới.

Lần này Tịch Thiên Âm mới cảm thấy vai bị cắn rất là đau, không khỏi hít ngậm khí.

“Làm sao rồi, đau lắm ư, ta không phải cố ý”Tông Chính Ngọc Minh nhìn nơi y cắn đối phương đang không ngừng chảy máu, cũng bắt đầu sợ hãi.

“Không sao, người liếm hai cái, máu sẽ ngưng ngay”Tịch Thiên Âm an ủi nói.

“Thật sao?”Tông Chính Ngọc Minh bất an hỏi.

“Đương nhiên là thật”

Lần này không nhận được trả lời, Tông Chính Ngọc Minh cẩn thận mà thò lưỡi liếm lên, dịu dàng tỉ mỉ, không bỏ qua một cm nào.

Nhìn động tác nhu tình như nước của người dưới thân, Tịch Thiên Âm giữ lấy cảm đối phương, hôn lên bờ môi đỏ hơi mở kia. Người đàn ông này, thật là thích a.

“Đây là ý gì?”Tông Chính Ngọc Minh gồng đầu lên ngực Tịch Thiên Âm, vuốt nhần hỏi.

Tịch Thiên kéo chân đạp lên hai người, vuốt nhần bạc trên ngón tay như bạch ngọc của người kia nói “Quê hương ta khi nam nữ thành thân, đều sẽ đeo nhẫn kết hôn lên ngón vô danh bên tay trái của đối phương, bởi vì trên ngón vô danh có một mạch máu chạy thẳng về tim, đeo nó lên, biểu thị nắm giữ trái tim đối phương hoặc là tâm tâm tương ấn”

“Là phu thê mới đeo sao?”

“Phải”

“Nhưng chúng ta không có.....”

“Không phải thì làm sao, quan trọng là ta yêu người” hôn lên nụ hôn chân thành, Tịch Thiên Âm kì vọng trong tim, chỉ hi vọng người đừng lừa ta!

Sau khi kết thúc nụ hôn, Tông Chính Ngọc Minh nhỏ giọng nói”Ta cũng yêu người”

Nói xong lấy ra một vật từ trong lòng “Đây là phù bình an ta vẫn luôn đeo, bây giờ tặng cho người, đợi người trở về, ta sẽ thú người”

“Người vẫn còn nhớ muốn ta gả cho người nhưng người vẫn không phải bị ta áp”Tịch Thiên Âm nửa là cảm động nửa là bất lực.

“Cầm lấy đi.....”Tông Chính Ngọc Minh thất bùa bình an lên trên cổ Tịch Thiên Âm”Đừng có tháo xuống nha”

“Ngu ngốc” nhìn bộ dáng cẩn thận của đối phương, Tịch Thiên Âm hạnh phúc mà hơi buồn lo lắng.

Ngu ngốc, ngu ngốc.....hai người quấn quýt trong trại một đêm, Tông Chính Ngọc Minh cắn gối, hóa rên rỉ thành tiếng nức nở nhỏ.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14: BÌNH LOẠN

Ngày hôm sau, đại quân liền xuất phát rồi.

Chậm rì rì mà đi rất lâu, cũng không biết mấy ngày, mới tới nơi giao giới giữa hai nước——núi Thiên Bi. Trên núi có đối tượng bao vây——gần một vạn thổ phỉ.

Vì sợ đám thổ phỉ này biết kế hoạch liên minh tập đánh, đầu não hai nước tương kế tựu kế, tuyên bố hai nước tuyên chiến, đợi đưa quân đội tới biên giới thì lập tức vây đánh núi Thiên Bi, rồi mới mượn tay cũng không muộn. Đáng thương đám thổ phỉ vẫn còn đợi ngư ông đắc lợi kia, còn chưa kịp vui vẻ đã bị bao vây rồi!

“Đây chính là Bình Thanh vương Ương Huyền Hiên của Ương triều!” Chung Quân Li chỉ về một người trên lưng ngựa dẫn đầu quân đội ở phía trước không xa.

“Có cần tới chào hỏi hay không?” Tịch Thiên Âm hỏi.

“Dù sao cũng không phải kẻ địch của trận tới, chắc là có thể” Chung Quân Li ra dấu cho kì binh vây một kì ngữ.

Không lâu sau, đã thấy đối phương vây lệnh kì.

“Tướng quân, bọn họ ra dấu chúng ta tới phía giữa hai quân” Chung Quân Li giải thích cho hần nghe.

Tịch Thiên Âm ngự mã đi về phía giữa, quả nhiên người kia cũng thúc ngựa đi tới.

Một thân áo giáp sáng bạc uy vũ, nón bạc hoa văn rồng, tay cầm trường mâu, gương mặt anh tuấn ẩn giấu sát khí không thể thiếu trên chiến trường, lại lấy ý cười mê hoặc địch nhân.

“Tông triều Tịch Thiên Âm tham kiến Bình Thanh vương gia” Tịch Thiên Âm chấp tay nói, rất hài lòng đối phương bị tạo hình của hần làm shock. Mấy ngày nay không có mặc áo giáp bạc, bởi vì giáp quá nặng rồi, khi lên ngựa cư nhiên khiến hần hụt chân một cái, vì thế quyết định đáp nó ra, khôi phục tạo hình Hoa hoa thái tuế.

“Đa lễ rồi, nên là bản vương chào hỏi mới đúng” Ương Huyền Hiên khách khí trả lời, khỏe miệng có chút co rút.

“Được phụng mệnh lệnh của Hoàng thượng, tới đây cùng diệt địch với Bình Thanh vương gia, là phúc ba đời” tiếp tục nịnh nọt.

Lần này Ương Huyền Hiên không có trả lời nịnh nọt của hần, mà là hỏi “Vì sao tướng quân không mang binh khí?”

“Ha ha.....ta là bị đẩy đi, chưa từng lãnh binh bao giờ không biết dùng mấy thứ đồ chơi này lắm!” Tịch Thiên Âm không chút che đậy mà ha ha cười lớn, hào phóng mà vuốt vuốt bộ râu quai nón mới dắn.

“Vậy tướng quân có dự tính gì?”

“Dự tính ư? Đợi chúng xông tới cùng chúng ta đánh!” Tịch Thiên Âm dựa theo thực tế mà nói, trong lòng nghĩ lại là đêm nay có cần phải bôi đen mặt, như vậy càng có lực uy hiếp hơn.

Trán Ương Huyền Hiên nháy ra mấy sợi tĩnh mạch, lại là rất khách khí hỏi “Tướng quân vì sao cho rằng bọn họ sẽ xuống núi? Lê nào tướng quân có mưu kế gì khiến chúng không thể không xuống núi ư?”

“Phái người lên núi đi!” Tịch Thiên Âm chậm rãi trả lời.

“Giết kẻ đứng đầu thổ phỉ ư?” Ương Huyền Hiên nhìn hần như nhìn kẻ ngốc.

“Sai, đương nhiên là đốt lương thực nếu không được thì phóng hỏa thiêu núi” Tịch Thiên Âm vuốt vuốt cằm, cố ý ra vẻ do dự “Rốt cuộc là đốt lương thực, hay là đốt núi đây?”

Lần này tới phiên Ương Huyền Hiên kinh ngạc rồi, không chớp mắt mà nhìn hần, ánh mắt nhìn kẻ ngốc biến thành ý vị thâm thường, thế nào? Bị bản tướng quân dọa shock rồi sao?? Ha ha ha

Đêm tối, núi Thiên Bi cháy rực mảng lửa lớn, Huyền Bích và Quán Giác mặc đồ dạ hành trở về báo cáo “Chủ tử, đã thiêu lương thực rồi, lúc đó hạ thủ hình như còn có kẻ khác!”

“Ừ, mau đi nghỉ đi, ngày mai còn phải gọi trận” Tịch Thiên Âm gật đầu, để bọn họ lui xuống trước.

Vớ vẩn, dùng có tướng ta không biết người cũng phải người đi đốt lương thực! Ương Huyền Hiên!

Ngày hôm sau

Tịch Thiên Âm đứng dưới chân núi gọi trận “Thổ phỉ Núi Thiên Bi nghe đây, hôm nay Ương triều Bình Thanh vương gia và Bình Loạn tướng quân của Tông triều gia gia người ta đây bây giờ đàm phán với các người. Nói cho các người, các người đã bị bao vây rồi, lương thực cũng không còn rồi, mau chóng hạ vũ khí, ra đây đầu hàng!”

Hai vạn quân đội tĩnh mặc.....

“Gia gia người thì có, có loại đơn đầu đó, lấy đại quân áp chúng ta thì có bản lĩnh gì?” một đám thổ phỉ dưới chân núi xếp hàng chỉnh chu, kẻ đứng đầu hét lớn.

“Đơn đầu thì đơn đầu!” Tịch Thiên Âm ra dấu một ánh mắt với Bình Thanh vương, sau đó tự mình lên ngựa ra trận.

“Tiểu cặn bã, xem đại đao của gia gia người!” người kia thúc ngựa xông tới.

Tịch Thiên Âm không hoang không mạn, chỉ là hét lớn “Các anh em lên!”

Sau đó một vạn đại quân lên trước, một trận chém loạn, người kia biến thành thịt vụn.

“Đại quân huynh đệ a, người chết thảm quá mà

.....Người không giữ chữ tín! Rõ ràng đã nói là đơn đầu!” một người khác dùng trường mâu chỉ Tịch Thiên Âm.

Người nào đó rất nghiêm túc trả lời “Là đơn đầu a, hấn một người đầu với toàn quân của ta!”

Người đối diện kia shock rồi, không cam tâm mà lại hỏi “Vây quần đầu thì sao?”

“Toàn quân ta đánh một mình hấn!”

Tất cả mọi người đều tĩnh mặc rồi thương cảm cho người chết đi đó người chết trên tay một tên ma quỷ

“Được, bây giờ ta lại nói một lần, lập tức đầu hàng, nộp vũ khí không giết!” Tịch Thiên Âm hét nói.

“Chúng ta liều chết không quỳ.....” người đối diện gầm lên.

“Nếu là cách người không đầu hàng, vậy đừng trách chúng ta không khách khí rồi. Các huynh đệ, toàn bộ bắt sống cho ta. Mỗi người một bao thiên hạ xuân được, sau đó nhốt vào với nhau. Đợi bọn chúng tự phát tiết xong, chúng ta liền đem chúng hiếp trước giết sau, lại hiếp lại giết sau đó hiếp xác.....sau đó phanh xác! Sau đó lại.....”

Còn chưa nghĩ ra nói gì tiếp chỉ thấy hàng đội chỉnh tề trước mặt quỳ rạp xuống một mảng, toàn bộ giờ đao đầu hàng! Chán thật, hấn còn chưa nói xong mà!

“Tịch tướng quân, phải trở về rồi ư?” Ương Huyền Hiên hẹn Tịch Thiên Âm tới một cái đình thông ở núi Thiên Bi hỏi.

“Không, quân đội trở về, ta phải cùng ba đồng nhi tới Ương triều của các người tham gia võ lâm đại hội” Tịch Thiên Âm trả lời sự thật.

Trong mắt Ương Huyền Hiên phóng ra ánh sáng “Tịch tướng quân cùng với bốn vương cùng về, để bốn vương làm trọn đạo chủ nhà hiếu khách”

“Cung kính không bằng tuân lệnh” Tịch Thiên Âm cười nói, trong lòng vui tới nở hoa vì số bạc tiết kiệm được.

Lập tức, hai phong tu thư được đưa cho Tông Chính Ngọc Minh, báo cáo quân tình xuất phát về Tông triều.

Tông triều, đại diện nhân hòa, Tông Chính Ngọc Minh đang tảo triều, đột nhiên nghe thấy quân tình cấp báo từ bên ngoài, lập tức để người gửi thư trình lên, Phúc công công đọc tại trận

“Thiên hựu ngày mười ba tháng 8 năm 10, Tông triều và Ương triều ở biên giới núi Thiên Bi lấy mục tiêu là thổ phỉ trong núi đã tiến hành diễn tập quân sự liên hợp. Đây là diễn tập liên hợp về lĩnh vực an toàn phi truyền thống mà Tông triều lần đầu tiên hành cùng Ương triều. từ tham khảo chiến lược, chỉ huy chiến đấu tới hành động chiến thuật, hai nước Tông Ương lần đầu liên hiệp tổ chức diễn tập quân sự này, đã huy động sự tham gia của binh chủng chủ yếu là lực lượng vũ trang truyền thống, mức độ diễn tập đã vượt ngoài lãnh thổ hai nước, nội dung diễn tập càng là cách thức tác chiến loại hình mới và hành động tác chiến chiến đấu ứng phó quan trọng. Tiến hành thành công diễn tập, cho thấy hợp tác thực tế trong lĩnh vực an toàn lãnh thổ quân sự hai nước đã đặt một bước mở lớn của hai nước, quan hệ hiệp tác chiến lược của Tông Ương hai nước đã đạt tới một trình độ mới. ”

Triều đường một phiến tĩnh lặng, nhưng có thể nhìn ra nắm tay niết chặt và hàm răng nghiến chặt của người đang ngồi trên long tọa.

Phúc công công run lấy bầy mà mở phong thư thứ 2, đọc “Thiên hựu ngày mười ba tháng 8 năm thứ 10 sau diễn tập quân sự, Tông triều Bình Loạn tướng quân Tịch Thiên Âm đã gặp được Ương Huyền Hiên Bình Thanh vương của Ương triều trước trận đấu tại núi Thiên Bi. Tịch Thiên Âm phát biểu, hợp tác ngoại thương Tông Ương phát triển nhanh chóng, đã mang lại những điểm có lợi thực tế cho nhân dân hai nước, đã trở thành sức mạnh thúc đẩy và trụ cột quan trọng trong phát triển ổn định quan hệ song phương. Đã xuất hiện một số vấn đề và co sát trong hợp tác ngoại thương hai nước, hai bên nên dựa theo nguyên tắc hai bên cùng có lợi, cùng phát triển, thông qua đối thoại và hiệp thương hữu nghị để thỏa thuận xử lí. Ương Huyền Hiên đã giới thiệu nhân tình phong thổ Ương triều đồng thời bày tỏ, hần sẽ cố gắng hết sức để thúc đẩy phát triển trong quan hệ Tông Ương. Đồng thời, Ương Huyền Hiên đã mời Tịch Thiên Âm tham gia võ lâm đại hội một năm một lần tại Ương triều, Tịch Thiên Âm vô cùng vui vẻ nhận lời, quân đội vẫn trở về như dự trình”

“Người cút về đây cho trẫm!!!”

Một trận gào rống, đại diện nhân hòa nghiêng nghiêng ngả ngả người nào đó đang trên đường tới Ương triều đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, lập tức khoác thêm một cái áo “Kì lạ, còn chưa có tới mùa thu mà!”

Mấy người Tịch Thiên Âm, Ương Huyền Hiên đi trước, đại quân phía sau chậm chậm đi về. Ba ngày cưỡi ngựa đã tới quốc đô Ương triều.

Tịch Thiên Âm và ba đồng nhi ở trong Bình Thanh vương phủ của Ương Huyền Hiên, hưởng thụ đãi ngộ của khách quý. Ương Huyền Hiên hồi cung phục mệnh.

Hoàng cung Ương triều

“Ồ, chiến tranh cứ như vậy kết thúc ư?”lời kinh nghi thốt ra từ một bờ môi mỏng, người nói nhấp nhẹ cốc trà, mang theo cẩn trọng.

Ương Huyền Hiên lại một lần khẳng định mà trả lời.

“Phải, Bình Loạn tướng quân kia rất thú vị!”ngón tay thon dài gõ nhẹ khung cửa, giống như đang suy tư.

“Tịch Thiên Âm là một kẻ có tiền nổi tiếng ở Mộc Dương phủ, người ta gọi là Hoa hoa thái tuế. Một khúc tóc như tuyết danh chấn thiên hạ, truyện cười bốn mươi đại bản cũng truyền khắp thất quốc. Sau khi gặp được hần, giống hệt như hình tượng công tử lưỡi biêng, ăn mặc cầu thả trong lòng, lại có một cảm giác kì lạ, khiến người ta không thể bỏ qua. Trận chiến này, trong lòng ta bất luận thế nào cũng không thể đoán được là kết cục thế này”Ương Huyền Hiên vừa nói tới đây thì có chút không cam tâm.

“Trẫm rất muốn xem Tịch Thiên Âm là người như thế nào?” người kia vuốt vuốt nhẫn bạch ngọc trong tay, nói “Có thể nói ra lời như này ‘cuộc sống như là cưỡng hiếp, nếu người vô lực phản kháng, vậy hãy nhắm

chặt mắt mà lặng lẽ hưởng thụ', không phải là người hữu tình kinh thế hãi tục, thì chính là người vô tình đồng xuyên hồng trần. ”

Ương Huyền Hiên không nhịn được cười lớn “Ha haha, tên tiểu tử này thật ngốc. Xem bộ dáng hần lém lỉnh của hần, nói ra những lời này không có gì kì quái. Người không biết hai phong quân tình gấp kia của hần mới gọi là thú vị, ta nghĩ Hoàng đế Tông triều kia xem xong tuyệt đối thổ huyết!”

“Ồ, nói thử xem?” người kia dường như vô cùng hứng thú.

Ương Huyền Hiên nhớ tới lúc đó ở bên cạnh Tịch Thiên Âm, nhìn hần cẩu thả mà nói ra những lời đó, bức quân sư của hần viết tình trạng quân tình có chút khó khăn, thế là cứ thế là cứ thế mà dễ nghe.

“Người này sợ rằng là người khó đoán nhất trong những người trầm đã gặp rồi!” người kia sau khi nghe xong, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mê li, không biết đang nghĩ gì.

Buổi chiều, Ương Huyền Hiên mời Tịch Thiên Âm đi chơi, bị từ chối, vì người nào đó đang tu chỉnh nhan sắc, chuẩn bị cho một cuộc ra mắt kinh diễm.

“Lan phu nhân, người không thể vào!”

“Cút ra, ta phải xem xem bộ dạng của ba con hồ li tinh kia như thế nào?”

Ngoài cửa, truyền tới tiếng the thé, khiến bàn tay cắt râu của người nào đó nhất thời run lên, cắt vào thành một đường máu.

“Chủ tử, bộ râu số 3 của ngài đã mang tới rồi, bây giờ dán..... ôi trời, chủ tử, người chảy máu rồi!”

“Cổ Ngọc đừng có lớn tiếng còn không mau đi lấy thuốc cầm máu tới đi” Quản Giác lập tức ngăn cản y nói tiếp, thuận tiện đi tới giữ lấy cơ thể chuẩn bị bùng nổ của Tịch Thiên Âm, đoạt lấy con dao trong tay hần “Chủ tử sao phải tức giận chứ, cái loại việc hay ho như này không phải giết thời gian rất vui hay sao?”

“Ha ha” lời của Quản Giác khiến người nào đó đột nhiên nhớ tới một bộ phim cũ, khoe miệng tự giác ngoác tới tận tai.

“Ta chính là Lan phu nhân mà vương gia yêu thương nhất đây! Các ngươi cái đám nô tài không biết tốt xấu này thế nhưng dám cản ta? Hồ li tinh, còn không mau ra bái kiến ta!”

“Hồ li tinh?” Tịch Thiên Âm nhìn về hướng ba đồng nhi quả thật tướng mạo bất phàm của mình, ba người kia rõ ràng giơ tay bộ dáng không biết phải làm sao, bày tỏ không liên quan tới mình.

“Cho cô ta vào! Tịch Thiên âm gọi nói, hôm nay hần phải xem xem ai có thể làm gì đồng nhi của hần? Ha ha ha, kịch hay mở màn rồi! sau đó liền nhìn thấy một nữ tử quần áo hoa lệ tướng mạo mỹ diễm, nhưng lại có chút độc ác tiến vào phía sau còn có ba nha hoàn vừa nhìn đã biết là ác nô.

“Người là ai?” nữ nhân Lan phu nhân kia vừa nhìn thấy Tịch Thiên Âm đã thề hỏi.

Tịch Thiên Âm tạo dáng sắp nôn, hỏi lại “Người lại là ai?”

“Ta là thị thiếp duy nhất của vương gia!” nữ nhân kia cao giọng nói, ánh mắt rất là đắc ý.

“Ồ, thì ra là thiếp mà tục ngữ nói thê không bằng kĩ đó a!” người nào đó “chợt bừng đại ngộ” mà gật đầu

Người kia lập tức lật mặt, gương nanh múa vuốt mà hét với ác nô nha hoàn của mụ “Xử lí tốt tên nam nhân xấu xí này!” mụ vừa nói xong, ba đồng nhi lập tức đứng chắn trước Tịch Thiên Âm, chặn hần lại phía sau.

“To gan!” ba đồng nhi hét nói, không sợ tranh đấu với thế lực ác chút nào. Nhớ ban đầu bọn họ tới công chúa cũng dám đánh rồi, còn sợ mụ thiếp này sao?

“Các ngươi chính là ba tiểu hồ li tinh kia sao!? Nữ nhân kia đã trừng lớn mắt rồi.

“Hồ li tinh? đây là ba đồng nhi của ta, mụ thiếp kia a, mụ có phải đã nhận lầm rồi?”

Tịch Thiên Âm hỏi. cứ coi là hồ li tinh, thì vương gia các ngươi cũng sẽ không thích bọn họ đi a, trừ phi hần cũng là Gay giống ta.

“To gan ”nữ nhân kia hét lên, còn khá là uy nghiêm.

“To gan? Người còn chưa biết ta là ai chứ?” cũng không nghe ngóng cho kĩ một chút, giờ đã chạy tới gây sự rồi.

“Không phải chính là khách mà vương gia mời tới hay sao? Ta nói cho người, chỉ cần các người câu dẫn vương gia, ta sẽ liền không khách khí với cách người!” nữ nhân này cũng biết họ là khách, cư nhiên nhận lầm hấn thành tình địch! cái con mụ ngực lớn không não này, tóc dài kiến thức ngắn Ương Huyền Hiên, người tính kế giỏi lắm, thông qua thê thiếp của người để dò đáy của ta. Nói cho người biết, gia gia người ta đây tới ương triều tuyệt đối không phải làm gián điệp, ta cũng không có ngọc tàng gì để các người moi, vì thế ta đành phải sorry rồi! “Ba đồng nhi, thưởng mụ ba cái tát!”

“Người dám, ta chính là đừng có tưởng rằng người có thể ở trong Thanh Phong viện, ta sẽ phải sợ người, người muốn làm vương phi còn sớm đó?”

Thanh Xuân viện? có liên quan gì tới việc này! Cái viện này cũng chỉ là hấn chọn bữa thôi, có điều xem chỗ này tu sửa tương đối thoải mái.

“Ai nói người sao?Ta chính là ở trong Thanh Xuân viện đó người muốn làm sao? Có bản lĩnh thì đi tìm vương gia của các người mà cãi đi” người nào đó xoa xoa cái tai, chậm rãi trả lời.

“Người cái tên tiểu quan không biết xấu hổ này” nữ nhân đáng thương này còn chưa kịp mắng xong đã bị ba đồng nhi của Tịch Thiên Am từng người một từng cái tát sưng mặt rồi, sau đó còn không còn hình tượng mà bị ném ra khỏi cửa.

“Ta phải đi nói với Vương gia!” nữ nhân dần độn! Không còn thuốc chữa! Bình Thanh vương làm sao có loại thê thiếp thế này, trừ phi hấn thích bị làm phiền có thứ để điều tra

“Ba đồng nhi, chúng ta không ở trong vương phủ nữa, chúng ta tới nhà khách!” Tịch Thiên Âm phân phó.

“Chủ tử, người không phải nói là ở đây có thể ăn no ngủ kĩ, mà không cần mất tiền hay sao?” Cổ Ngọc hỏi.

“Nhưng đó cũng phải cần không có ai giám sát a!” người nào đó mím môi cười, nhặt lên một hạt đậu phộng vừa mới tách, đánh ra phía ngoài cửa sổ, liền nghe thấy một tiếng kêu đau ở ngoài

Cổ Ngọc lập tức vẻ mặt tức giận, muốn ra ngoài bắt người.

“Đừng gấp, chúng ta giữ lại chút mặt mũi cho Vương gia! Tịch Thiên Âm giữ lấy hấn.

“Ba vị đồng nhi, phải theo ta chịu khổ rồi, có chuẩn bị không? Tịch Thiên Âm hỏi, không thể bằng cảm y ngọc thực ở phủ thừa tướng được.

“Chủ tử, người lại nói những lời chán nản như vậy ”Huyền Bích bắt màn mà lắc đầu.

“Không có tiền có thể kiếm mà!” Quần Giác nói.

“Đúng thế nha..... Chúng ta đi mãi nghê ”Cổ Ngọc chỉ đồng nhạc cụ trên bàn.

“Chủ ý hay! Thật không hổ là ba đồng nhi bảo bối của ta, thơm một cái nào!” lập tới gửi nụ hôn lang sói. Ba đồng nhi vội vàng tản ra, để lại tên sắc lang nào đó ngây ngốc tại trận.

“Thật vô tình!” người nào đó thở dài. Cuối cùng tự thu dọn quần áo của mình, đeo nhạc khí lên lưng mình, dưới tình trạng không ai ngăn trở mà leo tường rời đi. Bốn người không có mục đích mà đi lại trên đường phố không quen thuộc.

Chủ tử, chúng bây giờ đi đâu đây?” Cổ Ngọc hỏi.

“Còn có thể đi đâu? Kiếm tiền thì phải tới nơi đông người rồi, ta vẫn luôn muốn tới trà lâu thể nghiệm một chút cảm giác mãi xương!”

“Từ lâu trước mặt thoát nhìn không tòi!” Quần giác liếc mắt chỉ về phía chiếc cờ tửu lâu phát phới phía trước.

“Nói trước, chúng ta cải trang thành bốn huynh đệ, ta là đại ca, Huyền Bích thứ hai, Quản Giác thứ ba, Cổ Ngọc nhỏ nhất. Chúng ta chính là vì gia đình bị diệt, lưu lạng tới đây, mãi xướng để kiếm sống” Tịch Thiên Âm nói.

“Mấy ngày này vô lâm đại hội sắp bắt đầu rồi, rất nhiều người giang hồ để tụ tập ở đây, ắt hẳn tiền tài cũng không ít” Huyền Bích phân tích.

“Chính thế..... cũng không biết đám người giang hồ suốt ngày đánh đánh giết giết đó lấy gì mà sống, chứ chứ lật tay đều có thể biến ra bạc!” Hân là chán nản a!

“Chủ tử, đừng thảo luận nữa, đợi chút nữa sắp ăn cơm tối rồi, chúng ta mãi xướng trước, sau đó ăn cơm ở trọ đi!” Cổ Ngọc vội vàng nói.

“Ok, Let’s go ”

15. Chương 15: Mãi Nghề Tửu Lâu

CHƯƠNG 15: MÃI NGHỀ TỬU LÂU

Vừa tiến vào gian “tụ hiền lâu” (nơi tụ tập nhân tài), tiểu nhị liền nhắc mông chạy tới “Khách quan dùng cơm hay là ở trọ? ”

“Mãi nghề! ” người nào đó trực tiếp nói.

Tiểu nhị nhìn bộ dáng hung thần ác bá của người nào đó, cũng không dám ngăn lại.

Bốn người trực tiếp bước tới lầu hai vẫn luôn là nơi được coi là xảy ra nhiều việc.

Ngước mắt nhìn, toàn là người giang hồ, có những kẻ giống như tới từ nơi hoang vu chưa từng du nhập xã hội, cũng có những công tử giang hồ ưu nhiên tự đắc. Tịch Thiên Âm biết trào lưu giết người thịnh hành nhất năm nay là công tử thư sinh vô hình, một chiếc quạt cũng có thể làm vũ khí, tùy tay cũng có thể hất ra một bao bột độc. Từ khi bốn người bọn họ tiến vào, đã bị những người có mặt ở đây quét mắt đánh giá khá lâu, xác định có mang theo tính công kích nào hay không.

Tịch Thiên Âm thanh giọng một chút, chấp tay nói “Các vị đại gia, cái gọi là khắp tứ hải đều là huynh đệ. Tiểu đệ trong nhà gặp nạn, nhà ở bị hủy hết, song thân qua đời, để lại ba đệ đệ và ta. Trên đường bốn huynh đệ chúng ta mãi nghề kiếm sống, hôm nay lưu lạng tới đây, hát khúc nhạc cho mọi người. hi vọng người có tiền thì góp chút tiền, huynh đệ chúng ta vô cùng cảm kích! ”

“Hát thì không cần rồi, người để ba đệ đệ kia của người hầu hạ ta một đêm, ta sẽ cho các người mấy lượng bạc” một hán tử thoát nhìn rất cao lớn nói, vô cùng tục tĩu.

“Người không cần mặt mũi! ức hiếp người khác! ” một tiểu cô nương áo đỏ ở bên cửa sổ đứng dậy giận dữ nói. Tiểu cô nương kia khoảng tầm mười hai mười ba, vẻ ngoài thanh khiết, mị tình mục tú, giữa hàng mày có một nốt ruồi son rất mê người, hai tay còn nắm một cây roi da màu hồng.

Hán tử kia vừa nhìn, lập tức ha ha cười lớn “Ta còn tưởng là ai cơ? Thì ra là quả ối nhỏ cay không ai cần a! Làm sao, vị hôn phu chạy rồi, thấy nam nhân thì liền không vui ư! ”

“Con tinh tinh đáng ghét, nhận một roi của ta! ” tiểu cô nương tức tới mức roi da lập tức quất về phía hán tử kia.

Hán tử kia không hoang không sợ, nhắm trúng đầu roi da quất xuống bắt lấy, lật tay một cái, khiến tiểu cô nương không kịp tránh mà ngã xuống đất.

“Người ” tiểu cô nương vừa đứng dậy, lập tức có mấy chiếc phi tiêu bay tới.

Hán tử kia dường như chỉ đợi cô ra tay, tay áo phất lên, một cơn gió đánh bật lại mấy chiếc phi tiêu.

Tiểu cô nương không ngờ tới tình cảnh này, ngây ngốc tại chỗ.

Tịch Thiên Âm trong lòng khê động, lập tức lấy chiếc đĩa trên cái bàn bên cạnh đánh tới hất bay mấy phi tiêu kia.

Tiểu cô nương nhìn thấy có người cứu rồi, nhân lúc người kia ngơ ngác vội vàng điểm huyết đạo của hắn, khiến hắn không thể động đậy.

“Hô ” nhìn thấy tiểu cô nương không có bị thương, trong lòng Tịch Thiên Âm cũng yên tâm.

“Đại ca ca, cảm ơn huynh! “tiểu cô nương thu lại mấy chiếc phi tiêu, vội vàng chạy tới cảm ơn.

“Tiểu cô nương, muội trông thật đáng yêu. Muội lại đáng yêu như vậy, vì thế đừng có đánh nhau với người khác, sẽ không còn đáng yêu nữa. Có điều, muội vừa mới ra mặt giúp huynh, huynh nên cảm ơn muội. Như này đi, bài hát đầu tiên của huynh tặng cho muội, không thu tiền. ”

“Được! ” tiểu cô nương kia thu roi lại, giúp hắn xếp ghế tới.

Ba đồng nhi lập tức kéo ghế ngồi xuống.

Vẫn là tổ hợp như trước, Tịch Thiên Âm ôm tì bà, chớp chớp mắt với tiểu cô nương kia”Bài hát này tên là “Sang cô nương”, tặng cho muội nha. ”

“Vâng! ” tiểu cô nương hưng phấn gật đầu, trẻ nhỏ tâm tình thỏa mãn.

Những âm luật vui vẻ hoạt bát vang lên từ ngón tay, Tịch Thiên Âm cười với tiểu cô nương: “Bài hát này chỉ tặng cho muội nha! ” nhìn bộ dáng mỉm cười của cô ấy, nhớ tới tiểu bánh trôi trắng trắng mập mập.

Say rồi mới khi tỉnh tuyệt thế nào

Yêu rồi mới biết cái đẹp của ái tính

Một bát rượu a một bát trà a

Mạnh dạn nói cười ha ha ha

Núi này còn có núi cao hơn

Càng yêu càng đậm thật là nguy

Một con lừa ư ngựa cao hơn

Nghìn dặm kiếm tìm tình lang

Nếu trong núi gặp tiên thì cho xin thuốc

Chữa tôi tương tư, lòng không đau

Khư khư con lừa tìm lang trung

Khiến tôi từng bước từng bước nhớ tình lang

Hồng nhan bay bay bóng chập trùng

Trong nước trên trời làm gì đều có ánh trăng

Cứ coi là sang cô nương

Mang tới nước mắt châu

Mặt trời lặn về tây, hãy mau đuổi theo

Hồ nhỏ gió đông làm sao biết tôi nhớ ai

Tịch dương đỏ không xám

Trong thiên hạ người xứng với tình yêu của ta nhất là chàng

“Có hay không? Tặng cho muội đó, sau này đây chính là quyền lợi của muội rồi, chỉ có muội mới được hát bài này, ca ca sau này cũng không hát nữa! “Tịch Thiên Âm nói với tiểu cô nương đang nghe rất say sưa.

“Đại ca ca nói thật ư? ” tiểu cô nương ánh mắt sáng bừng, đột nhiên xẹp xuống cái miệng nhỏ” nhưng mà muội chưa có nhớ mà! ”

“Đại ca ca còn phải ở lại đây mấy ngày, muội muốn học thì cứ tới tìm huynh! ”

“Thật vậy chứ, muội cũng ở đây! ” tiểu cô nương hứng phấn gật đầu.

“Được rồi, vậy muội cứ đợi ở đây, ca ca còn phải mãi xướng, ca ca còn phải mãi xướng, bằng không không kiếm được bạc thì sẽ không thể ở trọ! “Tịch Thiên Âm vỗ vỗ vai của cô nhóc.

“Đại ca ca, muội cho huynh bạc, huynh chỉ hát cho một mình muội được không? Không cho bọn họ nghe! ” tiểu cô nương cười giống như một con mèo nhỏ, vô cùng đáng yêu.

“Sau này đại ca ca phải rời khỏi đây, không thể chỉ hát cho muội mãi được, ca ca còn phải kiếm lộ phí”Tịch Thiên Âm nói.

“Vâng, vậy huynh hát đi! ” tiểu cô nương gật đầu, sau đó chạy về chỗ ngồi.

Tịch Thiên Âm nhìn những người mới đầu còn không vui mà nhìn bọn họ thì khi bọn họ hát thì đổi thành gương mặt say sưa, còn có những người thậm chí còn lấy đĩa gỗ vào bát theo tiết tấu, trong miệng cũng hừ hừ ngâm nga.

“Tiểu ca, hát cho tôi một khúc đi! ” người nói là một tiểu cô nương ngồi ở bàn vị trí không xa, ba người trên bàn đều trông rất được, mà người nói là một vị thiếu niên anh tuấn, chưa đầy đôi mươi, thân người bạch sắc y phục ngắn bó gọn, bộ dáng cười híp mắt. vừa nhìn giống như một người rất thuần khiết, không chút giả vờ, thích cười thích vui.

Tịch Thiên Âm nhất vui cao hứng, cũng không khách khí “Bài hát này cần 50 lượng! ”

Người đang ngồi đều phát ra tiếng kinh thán, không ngờ con sư tử hấn vừa mở miệng, khẩu khí đã đòi 50 lượng.

“Được! ” thiếu niên kia rất hào sảng gật đầu.

Những người đang ngồi lại là một tiếng kinh thán, không ngờ thiếu niên còn thật dám làm.

“Nụ cười đắc ý! “Tịch Thiên Âm nói với Quân Giác, người kia gật đầu, khó miệng cong lên, vui vẻ lập tức dùng tiêu thổi ra những nốt nhạc nhẹ vui.

Đời người vốn là một vở kịch

Ân ân oán oán cần gì quá để ý

Danh và lợi a là thứ gì

Sinh ra không mang tới chết không mang theo

Thế sự khó lường bi hỉ nhân gian

Kiếp này vô duyên kiếp sau gặp lại

Yêu và hận là trò chơi gì

Chuyện tới đâu cầu tự đi qua

Vẫy tay chào tay áo không về

Lấy rượu làm vui là tới lúc

Nghìn vàng kia tuy tốt

Vui vẻ khó tìm tiêu sái đi qua con đường lớn

Tôi cười đắc ý

Lại đắc ý mà cười

Cười nhìn người hồng nhân bất lão

lấy rượu làm ca
 Ta cười đắc ý
 Lại đắc ý mà cười
 Cầu có được một đời vui vẻ
 “Bộp bộp bộp~” thiếu niên kia nhảy lên hết sức vỗ tay, hoan hô nói “Thật là rất hợp với ta a! ”
 “Không quy củ, ngồi xuống ” người ngồi cùng bàn, dừng đũa đánh vào tay hắn, ra dấu hắn an phận.
 Thiếu niên kia lập tức ngồi xuống, xem ra rất là nghe lời người kia.
 “Tiểu huynh đệ, 50 lượng! “Tịch Thiên Âm vội vàng tiến tới lấy bạc.
 Thiếu niên kia lập tức móc ra một đĩnh bạc từ trong lòng một đĩnh bạc khoảng 50 lượng
 “Hát thêm bài nữa k? ” thiếu niên hỏi, rất là hiếu kì.
 “Tôi mỗi ngày chỉ hát 3 bài, chỉ là bài cuối cùng, mọi người cao hứng, thế nào cũng được, cho vui thôi mà!
 “Tịch Thiên Âm gật đầu, nhét bạc vào trong lòng”Tôi biết các vị ngồi đây đều là hảo hán giang hồ, gọi là những người lưu lạc thiên nhai, gặp nhau hà tất đã từng quen, khúc này đặc biệt gửi tặng”
 “Chủ.....đại ca, bài gì? “Cổ Ngọc hỏi.
 “Thương hải nhất thanh tiếu! “Tịch Thiên Âm đi tới niết mặt của cậu, kinh điển xuyên việt a, làm sao có thể không hát?
 “Vậy cần bọn đệ khàn giọng giả thành thực ư? “Cổ Ngọc tiếp tục hỏi.
 Người này, thật không đủ cảnh giới!
 “Mọi người muốn hát gì thì hát nấy, đừng nói nhiều nữa” Quản Giác gõ gõ đầu cậu.
 “Thôi được, đệ bắt chước giọng của tên tượng đá vừa nãy là được rồi” Cổ Ngọc chỉ đại hán bị điểm huyết kia ủy khuất nói, dáng vẻ ngây thơ chọc cười rất nhiều người.
 “Được rồi, bắt đầu đi! “Huyền Bích nói.
 Biển xanh cười dạt dào đôi bờ sóng
 Chập trùng theo sóng nhớ sáng nay
 Biển xanh cười nhấp nhô thủy triều lên
 Ai thắng ai thua trời mới biết
 Giang sơn cười khói mưa xa
 Sóng lượn sóng vỗ hồng trần thế sự biết bao nhiêu
 Gió xanh cười nhưng sao cô quạnh
 Lòng còn hăng hái nhưng trời tối mất rồi
 la la la la la
 la la la la la
 la lala la la la la la la la la la la
 la la la la la
 la la la la
 la lala la la lala la la la lala la
 biển xanh cười dạt dào đôi bờ sóng

chập trùng theo sóng nhớ sáng nay
Trời xanh cười đề đã sống một đời
Ai thắng ai thua trời mới biết
Giang sơn cười mưa bụi bay
Sóng lượn sóng vỗ hồng trần thế sự biết bao nhiêu
Người dân cười không còn cô độc
Hằng hái vẫn còn đang si si cười cười

Tịch Thiên Âm gầy tí bà, Quán Giác thổi tiêu, tiêu của hắn là chủ đạo, , giống như con chim bay khắp trời vô tận, mà đàn tranh của Huyền Bích lại giống như những làn sóng chập trùng, tiếng trống của Cổ Ngọc, khiến tiếng sóng lại càng dũng mãnh hơn. Tỳ bà tiêu hợp tấu, lại cộng thêm tiếng hát hào sảng của ba người, đã như tiến vào cảnh giới, giống như bọn họ thật sự đang ngồi trên chiếc thuyền lay động “tiểu ngạo giang hồ” kia, dùng tiếng hát để cảm thán giang hồ.

Một khúc hát xong, một khoảng tĩnh lặng.

Hồi lâu, tiếng vỗ tay lan tỏa, tiếng bình luận vỡ òa—woa la la đã có trăm lượng bạc vào túi.

Có cần phải vào nhà gian không nhỉ? Không thể để bọn họ nghe không nha, đi tới một trong số gian phòng, vừa định gõ cửa, bên trong đã xộc ra hai người.

“Thiên Âm, chúng ta thật có duyên nha, ở đây mà cũng gặp được đệ! “Ngọc Nghiễn ôm chầm lấy, ôm chặt người nào đó tới không thể thở nổi.

Bánh trôi dùng sức cố gắng đẩy hắn ra”Thiên Âm, người thơm cái miệng nhỏ của người ta rồi, còn không chịu trách nhiệm đã chạy mất! Người đền, người đền.....”

“Cút ra, Thiên Âm là của huynh! “Ngọc Nghiễn xách cổ thắt nhóc, ném nó ra đằng sau, sau đó dùng chiều cao thấp hơn người nào đó một inch cố gắng dúi vào trong lòng của người nào đó “Thiên Âm, đệ đều đã ngủ cùng chần gối với người ta rồi, đệ cư nhiên còn chạy mất nam nhân không chịu trách nhiệm.....chúng ta trở về thành thân đi! ”

“Thiên Âm phải gả cho đệ! ”

“Gả cho huynh! ”

“Gả cho đệ! ”

.....

“Tiểu nhị, lấy ba gian phòng, thuận đường ném hai kẻ vô vị này vào trong! “Tịch Thiên Âm nói với tiểu nhị.

Tiểu nhị gật đầu, vội vàng gọi người giúp xách hai người bị điểm huyết này đi.

“Hai cái kẻ này.....” nhu nhu huyết thái dương, đột nhiên có xung động muốn đánh người.

“Bọn họ là ai? ” tiểu cô nương nhảy nhót chạy tới, nhìn một lớn một nhỏ tạo hình cứng ngắc bị xách đi, không khỏi vui vẻ cười lớn.

Tịch Thiên Âm thở dài, nói “Nhóm hai người phiền nhiễu, loại siêu cấp phiền nhiễu! ”

“Đại ca ca, muội mời huynh tới nhà chơi có được không? ” tiểu cô nương kéo tay áo Tịch Thiên Âm, nước mắt rưng rưng.

“Người có biết cô ấy là ai không? ” thiếu niên vừa nãy đột nhiên đi tới, nhìn cô gái nhỏ bên cạnh hỏi.

“Ai vậy? ” hắn không biết, nhân vật có mặt có mũi trên giang hồ hắn không biết một ai, ngoại trừ

“Nàng là minh châu trên tay của minh chủ võ lâm, Nhiệm Hồng Kiêu mà mọi người đặt xưng hiệu là Xích tiên tiểu lạt tiêu” thiếu niên kia khoa trang mà thở dài “Loại gia đình rất là biến thái đó không đi cũng chẳng sao, hay là tới nhà chúng ta đi! ”

“Nhà ngươi cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, Đường gia nổi tiếng với chế độ, bước vào rồi là không có ra được!
” Nhiệm Hồng Kiêu chế giễu nói.

“Tốt hơn nhà ngươi, có 3 ca ca yêu em gái cuồng, nếu mà hấn mà đi rồi, tuyệt đối sẽ bị ca ca ngươi chính tới không còn ra người ngợm! ”

“Đường Lạc Phi, ngươi con heo này, ta ghét ngươi! ” Hồng Nhiệm Kiêu tức giận quát roi đi.

Sau đó hai người đánh nhau rất là tương bưng.

“Trời ơi để tôi chết đi mà! ” Tịch Thiên Âm hét lớn.

“Bá kiến tướng quân! ”

Gì? Đây không phải là Chung Quân li hay sao? Hấn sao lại cũng tới đây rồi!

“Ngươi không đi? ”

“Hồi tướng quân, Hoàng thượng hạ lệnh tiếp tục ở bên giới liên hợp diễn quân, cho tới khi chủ soái đồng ý về triều! ” Chung Quân Li lấy thủ dụ của Hoàng đế còn có một dòng chữ mật trong ống.

Tịch Thiên Âm nhìn cái thủ dụ có viết “Ngươi không rút về đây cho trẫm, trẫm sẽ để một vạn đại quân lại chơi với ngươi! ” bên cạnh còn đóng cả ngọc tỷ, áp xuống xúc động muốn đánh người.

Mở ra hàng chữ mật, chỉ nhìn thấy bên trên viết “Thiên Âm, về đây mà, ta rất nhớ ngươi”

Tên Tông Chính Ngọc Minh này!

“Tiểu nhân tham kiến tướng quân! ” một người ăn mặc nô tài đi tới.

“Ngươi lại là ai? ” người nào đó vô lực hỏi, hôm nay thật là ngày tốt để tụ họp.

“Hồi tướng quân, tiểu nhân là nô tài của vương phủ Bình Thanh, phụng chỉ ý của vương gia mời tướng quân hồi vương phủ, vương gia đang đợi ngài rồi, Hoàng thượng muốn triệu kiến ngài! ” nô tài kia nói.

“Tiểu ca, trừ phi huynh chính là Bình loạn tướng quân kia chứ? ” Đường Lạc Phi dùng đánh nhau, quỷ dị mà nhìn Tịch Thiên Âm.

Lời này của hấn vừa nói ra, lập tức khiến người trong tửu lầu bạo động, rất nhiều fan hâm mộ tập lập muốn kí tên, bây giờ ai mà không biết hoa hoa thái tử đương danh thiên hạ với khúc Tóc như tuyết?

“Ca ca, huynh thật là quá tuyệt, nhiều người tìm huynh như vậy! ” một câu này của Hồng Nhiệm Kiêu, khiến người nào đó “phụt” đứt đoạn sự căng thẳng trong lòng.

“Thiên Âm a, đệ làm gì mà điểm huyết của người ta mà, người ta khó khăn lắm mới giải ra được người ta chính là đã chịu đựng nỗi thống khổ say xe Thiên Âm, đệ làm gì nhìn ta bằng ánh mắt này đệ.....đệ đừng tới đây a! ” giải huyết đạo rồi lại chạy về phía bên người nào đó, Tông Chính Ngọc Minh nhìn biểu tình bất thiện của người nào đó từng bước từng bước mà thối lui, biểu tình sợ hãi.

Tịch Thiên Âm một tay chụp lấy cổ của hấn, cổ sức bóp, còn không quên nghiêng răng nghiêng lợi nói “Đều là ngươi nếu không có quen ngươi, không có kết bái với ngươi, ta bây giờ vẫn còn đang tiếp tục tiêu dao làm hoa hoa thái tử của ta, cả ngày ăn uống vui vẻ không có thống khổ phiền não ngươi chết đi cho ta, ngươi cái tên thảm họa này!!! ”

“Khụ khụ Đờng.....” người nào đó giãy dụa.

Lúc này, lầu hai gọi như là loạn, đều nhìn người nào đó bạo hành!

Huyền Bích vội vàng tới kéo hấn “Chủ tử, đừng mà, lực công tử sắp tắc thở rồi! ”

“Đừng quẩn ta, ta giết hấn! ” người nào đó đã tức tới cực điểm rồi.

“Tướng quân, người giết lực công tử cũng vô dụng, vẫn phải đối mặt với những việc này, không bằng lưu lại hấn một mạng, thỏa sức hành hạ, để tiêu đi nỗi hận trong lòng ngài! ” Quán Giác khuyên nói.

Người nào đó nghĩ một chút, cũng không tồi, liền buông người trên tay ra.

“Khụ khụ khụ.....Thiên Âm, đệ thật là không có lương tâm khụ khụ.....tốt xấu thì cũng đã kết bái rồi” Ngọc Nghiễn đỏ bừng cả cổ, thở dốc.

Không nói kết bái còn được, vừa nói Tịch Thiên Âm lại cho hắn một ánh nhìn sắc như dao. Tên này, thế nhưng còn nói dối tuổi!

“Chung phó tướng, người về quân doanh trước đi, hạ lệnh chỉnh đốn tại nơi” Tịch Thiên Âm nói với Chung Quân Li đang đợi lệnh ở bên cạnh.

“Vậy tướng quân vẫn muốn.....” Chung Quân Li nhìn hắn, có chút do dự.

“Ta bây giờ tới bái kiến Ương triều thánh thượng, đợi võ lâm đại hội kết thúc sẽ trở về ngay! “Tịch Thiên Âm nói.

“Thiên Âm, ta cũng đi, mang ta đi, mang ta đi! ” Ngọc Nghiễn nhiều ở một bên.

Tịch Thiên Âm trừng xéo hắn, người kia lập tức ngoan ngoãn nghe lời.

“Đi lên mang Bánh trôi tới đây giao cho Chung phó tướng, theo ta vào cung! “nhìn vết hằn trên cổ hắn, Tịch Thiên Âm trong lòng mềm lại, cũng theo ý của hắn.

Người kia vui vẻ mà vội vàng chạy đi, ôm Bánh trôi xuống giao cho Chung Quân Li.

“Bánh trôi, ngoan ngoãn đợi chúng ta ở quân doanh với Chung phó tướng, chúng ta mấy ngày nữa sẽ về! “Tịch Thiên Âm nói với Bánh trôi.

Bánh trôi bị hắn điểm á huyết không thể nói chuyện được, chỉ là những giọt nước mắt lớn như hạt đậu chảy xuống không ngừng.

“Bánh trôi, đừng khóc có được không, trở về ta sẽ đưa đệ đi ăn! ” tiếp tục chọc ghẹo.

Vẫn đang khóc, hơn nữa tình hình càng ngày càng trầm trọng.

“Bỏ đi, Chung phó tướng, người về trước đi, ta mang theo hắn! “Tịch Thiên Âm giải huyết đạo của Bánh trôi, người kia lập tức ngưng khóc, dang hai tay với hắn “Ôm ”

Tịch Thiên Âm đang muốn đưa tay tiếp, Ngọc Nghiễn đã một bước cướp mất “Vẫn là ta ôm đi, ta sẽ “thương” thật là thương đệ, tiểu Bánh trôi! ”

“Woa lực ca bắt nạt ta! Thiên Âm, ta không cần huynh ấy ôm! “tiểu bánh trôi lập tức tuôn ra những dòng lệ vừa mới thu lại.

“Vậy thì xuống tự đi đi! ” người nào đó mặt vô biểu tình mà hạ lệnh, hai người này thật là phiền chết rồi.

Tiểu Bánh trôi nhìn sắc mặt của Tịch Thiên Âm, lại nhìn ánh mắt không có ý tốt của Ngọc Nghiễn, cẩn thận nhảy xuống, chạy tới bên cạnh Tịch Thiên Âm, nắm lấy tay hắn, sau đó làm mặt quỷ với Ngọc Nghiễn, người kia phản kích, mặt quỷ đó càng khó nhìn hơn.

“Phụt ” tới cả Tịch Thiên Âm cũng không nhịn được mà bật cười với mặt quỷ của Ngọc Nghiễn.

“Thiên Âm, đệ cười thật là dễ nhìn! ” người nào đó nịnh nọt nói.

“Đúng thế! ” tiểu bánh trôi cùn phụ họa.

“Không cười thì rất xấu hay sao, đúng không? ” chỉ có đạt được chỗ tốt thì mới khen người khác.

“Không phải mà, Thiên Âm lúc nào cũng đẹp! ” một lớn một nhỏ rất là đồng chí hướng trả lời.

“Bỏ đi! “Tịch Thiên Âm thở dài, gặp phải đôi huynh đệ này thì chịu vậy.

“Chung phó tướng, trở về đi! “Tịch Thiên Âm lại nói, người kia lập tức gật đầu rời đi.

“Đường tiểu ca, tiểu Hồng Kiều, gặp lại ở võ lâm đại hội! “Tịch Thiên Âm nói với hai người bạn mới quen.

“Ca ca, muội giữ chỗ cho huynh, hàng thứ nhất nha! ” tiểu Hồng Kiều hưng phấn gật đầu.

“Cảm ơn muội, tiểu Hồng Kiều” Tịch Thiên Âm cười cảm ơn.

“Gặp lại ở Vô lâm đại hội, tiểu ca.....không, Tịch tướng quân! “Đường Lạc Phi đột nhiên sửa lại.

“Đủ rồi, ta đây chính là một kẻ giả mạo, trở về sẽ từ chức. Tứ hải đều là huynh đệ, đệ vẫn là gọi ta là Tịch đại ca đi, ta cũng gọi đệ tiểu Phi”Tịch Thiên Âm nói.

Đường Lạc Phi lập tức gật đầu “Vây được, Tịch đại ca, gặp lại ở vô lâm đại hội”

“Về vương phủ trước nha? “Tịch Thiên Âm hỏi tên nô tài đã đợi ở bên rất lâu kia.

“Tướng quân mời! ” nô tài kia nói.

Tịch Thiên Âm sáu người cùng theo hần rời đi, khi xuống lầu, Tịch Thiên Âm như có suy nghĩ mà nhìn một căn nhà gian phía sau một cái, ánh mắt đã nhìn chăm chăm hần rất lâu rồi kia, mình từ khi nào đã bắt đầu phát hiện thấy? Có lẽ là khi bắt đầu hát đi, càng lúc càng mãnh liệt. Không đoán ra được là ai, cũng không muốn đoán!

16. Chương 16: Dạ Yến

CHƯƠNG 16: DẠ YẾN

Vừa về tới Vương phủ, đã nhìn thấy Ương Huyền Hiên và mục thiếp đánh đá của hần đợi ở đó.

“Tịch tướng quân? “Ương Huyền Hiên quý dị mà nhìn Tịch Thiên Âm, rõ ràng là một quân nhân râu mọc đầy mặt, làm sao lại đột nhiên biến thành một văn nhân sạch sẽ tươi mới như vậy, có điều không còn râu quả thực dễ nhìn hơn một chút.

Vuốt vuốt cái cằm trơn nhẵn, Tịch Thiên Âm gật đầu “À, hàng thật giá thật đấy! ”

Lần này Ương Huyền Hiên không nói gì cả, chỉ là không ngừng nhìn hần.

Mục đánh đá kia vừa nhìn thấy Tịch Thiên Âm, lập tức đi tới xin lỗi “Tướng quân, vừa nãy Lan nhi đã đắc tội, xin thứ cho tội lỗi mẫn của Lan nhi! ”

“Không cần đâu, cũng không có trách người! “Tịch Thiên Âm vượt qua bên cạnh cô ta, trực tiếp ngồi xuống.

Người chỉ là do thám mà thôi, muốn trách cũng chỉ trách người nào đó đã hạ lệnh cho người.

“Vương gia, Lan nhi” người đàn bà đánh đá kia quay người nhìn Ương Huyền Hiên.

“Lui đi! “Ương Huyền Hiên lạnh giọng hạ lệnh, nàng ta cũng không dám ở lại, lập tức rời đi.

Xẹt xẹt xẹt xẹt

~Tịch Thiên Âm dường như đã nhìn thấy một dòng điện màu xanh xẹt giữa Bình Thanh vương Ngọc Nghiễn.

“Làm sao, hai vị tình yêu sét đánh à? “Tịch Thiên Âm hứng thú nói, cảm thấy tâm thái của bản thân dường như đã trở nên giống với Tông Chính Ngọc Minh.

Tông Chính Ngọc Nghiễn lập tức ngưng đường tròng, không vui mà ngồi xuống bên cạnh hần, hung hăng nói “Cừ địch! ”

Bình Thanh vương cũng hừ một tiếng “Tử địch! ”

Xem ra hai người còn có mờ ám, một “Cừ địch”, một “Tử địch”, có điều tại sao lại không thấy bọn họ đánh nhau nhỉ?

“Thiên Âm, ôm! ” Bánh trôi chốc lát nhảy vào trong lòng Tịch Thiên Âm.

“Bánh trôi ngoan, tìm lục ca của người”

“Không cần! ” Bánh trôi ngẩn ngơ xúc tích trả lời, tiếp tục tựa lên người hần.

Aizz, bỏ đi.

“Bình Thanh vương, khi nào tiến cung a! “Tịch Thiên Âm hỏi, bái kiến Hoàng thượng hẳn liền chuẩn bị đi rồi.

“Hoàng thượng tối nay thiết yến đãi tướng quân và ba đồng nhi, tuyên bản vương mang theo mọi người trở về, còn với hai vị còn lại này a” tiếp tới lại là một tiếng hừ.

“Thiên Âm, ta muốn đi! ”

“Thiên Âm, người ta muốn đi, muốn ở bên người người oa oa oo muốn đi.....”

Một lớn một nhỏ lại quấy tới phiền, Tịch Thiên Âm đương nhiên không thể tự quyết định, thế là nhìn về phía Bình Thanh vương, người kia cắn răng nghiêng lợi mà nói “Tôi nghĩ Hoàng thượng nhất định sẽ sắp xếp chỗ ngồi cho 2 vị”

“Ồ.....được đi rồi! ”

“Ha ha, được đi rồi”

“Còn không cảm ơn Bình Thanh vương? “Tịch Thiên Âm lập tức nói, không nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Ương Huyền Hiên sao hả?

“Cảm ơn nhá”Ngọc Nghiễn trả lời đơn giản, sau đó lại là một cổ điện lưu.

“Cảm ơn” Bánh trôi không có tâm tư gì, thật lòng thật dạ đáp lại một câu.

“Cổ Ngọc, người nói tối nay ta dùng bộ râu số 5, hay là số 1 đây? “Tịch Thiên Âm vì để phá vỡ không khí dao gươm kiếm tuốt vỏ này mà hỏi.

“Chủ tử, mặt thật là được rồi, người không cần khiến bọn tôi phạm phải tội khi quân” Quân Giác lạnh lạnh nói.

“Kháo! ”

※※※z※※y※※z※※z※※※

Có lẽ là tất cả quan viên Ương triều, bao gồm cả Hoàng đế Ương triều kia cũng không ngờ tới, Tịch Thiên Âm vào điện như thế này. Trên cổ có treo một Bánh trôi, hai chân quần lấy eo hần, phía sau là một con hồ li dựa vào. Sắc mặt Tịch Thiên Âm vô cùng khó coi, bên cạnh còn có Bình Thanh vương sắc mặt xanh mét, cùng với ba đồng nhi run rẩy sợ hãi.

“Cút xuống cho ta! “Tịch Thiên Âm còn chưa vào điện đã hét như vậy.

“Bang bang bang

” cốc trong tay một đám đại thần đều bị tiếng sư tử rống làm nứt ra.

Hôm nay trước khi đi, chẳng qua là Bình Thanh vương ám chỉ một chút rằng Hoàng đế rất chờ đợi gặp mặt hần, hai tên này đã cứ đòi tuyên cáo quyền chiếm hữu, hét nữa cũng không hét xuống nổi.

“Tới hoàng cung rồi, các người muốn làm ta mất mặt đúng không? ” người nào đó cắn răng.

Tông Chính Ngọc Nghiễn và tiểu Bánh trôi nghe thấy ngữ khí không tốt, ngoan ngoãn đứng bên cạnh hần. Thoát khỏi bó buộc trên người, Tịch Thiên Âm theo Ương Huyền Hiên vào điện.

“Tông triều Bình loạn tướng quân Tịch Thiên Âm tham kiến Ương triều hoàng đế bệ hạ”

“Tông triều Nghiễn Mặc vương tham kiến Ương triều hoàng đế bệ hạ”

“Huyền Bích (Quân Giác, Cổ Ngọc) tham kiến Ương triều hoàng đế bệ hạ”

“Bình thân” thanh âm uy nghiêm mà trầm thấp vang lên từ trên đầu xuống.

Tịch Thiên Âm ngẩng đầu, giờ mới bắt đầu đánh giá vị Hoàng đế nổi tiếng mấy quốc gia với “hiểm độc”: mắt phượng hẹp dài héch lên, chiếc mũi cao thẳng mang theo cương nghị, bờ môi mỏng mà mím chặt hiển lộ ra cong độ dễ nhìn, gương mặt lạnh lạnh, nhưng lại mang theo cười, nụ cười khát máu?

Hoàng bào thêu rồng đỏ xuống dưới viền đen, kim quan song long đoạt châu

“Không ngờ tới cả lục vương và cửu vương của Tông triều cũng tới, trăm thật là có mặt mũi! ” Hoàng đế đột nhiên nói, thanh âm ôn hòa lại khiến người ta có chút sợ hãi, quả nhiên là mỹ nhân rắn độc trong truyền thuyết, sớm biết thế thì về luôn với Chung phó tướng rồi

“Ha ha, Thiên Âm muốn tới, vì thế chúng ta cũng theo tới”Ngọc Nghiễn vẫn là không sợ hãi mà cười lớn.

Hoàng đế vẫn là nụ cười không đổi, chỉ là ánh mắt lạnh đi mấy phần “Quả thật là người hầu tốt a, giống hệt như Minh của trăm” nói xong, còn như có ám chỉ mà nhìn về con báo đen đang được một cung nữ bên cạnh dắt.

Tông Chính Ngọc Nghiễn nhìn con báo một cái, cười nói “Con mèo đáng yêu nha, chỉ là quá béo rồi! ”

Lập tức liền nhìn thấy trên trán mọi người nổi ra mấy sợi hắc tuyến.

Tịch Thiên Âm bị chọc cười với hành động giả ngây giả ngốc của Tông Chính, có điều không thể cười công khai quá, lập tức đi vòng quanh, đổi đề tài “Xin hỏi bệ hạ buổi tiệc đã bắt đầu chưa? Vị trí ngồi của chúng tôi ở đâu vậy? ”

“Chỗ ngồi của tướng quân ở bên kia, còn với hai vị vương gia, do không biết hai vị đại giá quang lâm, vì thế không có chuẩn bị. Có cần ngồi cùng hàng với Minh của trăm hay không? ”

“Tạ bệ hạ, hai vị này không cần ngài phải hao tâm, tôi tự sẽ sắp xếp”Tịch Thiên Âm trả lời, mỗi tay giắt một đĩa, tới vị trí ngồi của mình, sau đó phát huy bản sắc của hoa hoa thái tuế mà tả ôm hữu ủng, thậm chí tới Bánh trôi phóng đảng ngồi vào lòng hắn, cũng không có ngăn lại. tất cả chỉ là để phản kích, bởi vì hắn ghét những kẻ coi thường bạn bè của mình, cho dù kẻ đó có là Hoàng đế!

Ba đồng nhi cũng ngồi phía sau hắn, kính rượu cho bọn họ.

Ánh mắt của Hoàng đế vẫn luôn hướng lên người Tịch Thiên Âm, có lẽ là không ngờ hắn dám to gan như vậy.

“Hoàng thượng, ta kính ngài một li trước! Xin uống hết li này trước! “Tịch Thiên Âm dâng rượu đứng lên nói với Hoàng thượng, sau đó uống một hơi hết.

Hoàng đế cũng không khách khí, sau khi đưa rượu lên đáp ý, cũng uống luôn.

“Hoàng thượng, quý quốc không có ca vũ sao? Chỉ uống rượu thì có gì vui chứ? “Tịch Thiên Âm sau khi ngồi xuống, tiếp tục ôm Ngọc Nghiễn và Bánh trôi, sau đó khá là “**** tà” mà hỏi.

Thái độ phóng đảng của người nào đó cũng coi như khá là có thu hoạch, đại thần có mặt đều hút vào một hơi, khinh bỉ nhìn bọn họ, giống như bọn họ thập ác bất xá vậy.

“Là trăm sơ suất rồi, người đâu, chuẩn bị ca vũ! “Hoàng đế giả vờ đáng vẻ xin lỗi, hất tay một cái.

Một đoàn ca vũ nối đuôi vào, người người rực rỡ lóe sáng.

Bọn họ mặc sa y màu lục, da thịt như ẩn như hiện, quạt lông bay lượn, mị lực tỏa ra khắp nơi.

Nếu là trước đây, Tịch Thiên Âm sẽ lập tức nhảy lên hét lớn “Người đẹp”

Có điều, bây giờ dường như không còn quá quan tâm rồi, không còn muốn những đường cong quyến rũ nữa, mà là cơ thể cứng rắn những lại khiến hắn *** bưng bưng.

“Thiên Âm, đệ nhìn ta làm gì, không phải là có mỹ nhân mà đệ thích nhất hay sao? “Ngọc Nghiễn hoàn toàn đóng tốt thân phận “bạn tình”, dựa vào lòng hắn, hỏi.

Thông thường mà nói, là một vương gia, bị một nam nhân thân phận thấp hơn mình ôm vào trong lòng, đối với địa vị và luận lý mà nói thì trong mắt người khác đều mang theo sỉ nhục, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy thân tình vui thích mà xấu hổ nào trên mặt của hắn.

“Người không phải cũng thích người đẹp hay sao? Hoa hoa vương gia”Tịch Thiên Âm cười nói, rời mắt đi. Xin lỗi, chỉ là không cần thận nhìn nhầm người thành Tông Chính Ngọc Minh rồi, ai bảo người giống hắn như vậy!

“Thiên Âm, đệ có tin rằng nam nhân cũng sẽ có tình yêu sét đánh với nam nhân hay không? ”

Ngọc Nghiễn hỏi như vậy làm gì?

“Ha ha, dù sao Thiên Âm cũng sẽ không có tình yêu sét đánh với huynh! “Bánh trôi đột nhiên tru miện, đắc ý mà nhìn Ngọc Nghiễn.

“Bánh trôi chết tiệt, ban đầu không nên giới thiệu các người với Thiên Âm, bằng không Thiên Âm bây giờ chỉ là của một mình ta thôi” Ngọc Nghiễn thẳng người dậy, đánh lên đầu của tiểu Bánh trôi, khá hối hận mà đáp lời.

Tịch Thiên Âm kéo hắn trở về người mình “Trên thế giới không có thuốc hối hận! Đừng có động dậy loạn, đây không phải là ở Tông triều”

Một lớn một nhỏ âm thầm trừng một lúc rồi lại tự quay đầu xem ca vũ tiếp.

“Trẫm nghe nói Tịch tướng quân thiện âm luật, một khúc tóc như tuyết vang danh thiên hạ” đôi mắt thờ ơ của Hoàng đế đột nhiên hừng hực mà định trên người Tịch Thiên Âm.

Tóc như tuyết? bây giờ hắn vừa nhớ tới Tàn Tuyết Thương, cái kẻ quốc sư đánh đá đó thì liền rùng mình!!

“Mọi người khen tặng mà thôi! “Tịch Thiên Âm trả lời.

“Vậy tướng quân có thể hát một bài ở đây được không, để trẫm có thể đại khai nhãn giới? ”

Hắn lại không phải là mãi xướng! Có điều, hôm nay hình như cũng đã mãi xướng rồi.

“Hoàng thượng, ba đồng nhi của ta hôm nay không có mang theo nhạc khí” Tịch Thiên Âm khước từ một cách chính đáng.

“Có gì khó đâu, nhạc sư trên điện này có nhạc khí nào mà không có, bọn họ chỉ cần chọn là có! “Hoàng đế cũng không gấp không chậm mà trả lời.

Người một con rùa lớn!

“Không biết Hoàng thượng muốn nghe bài hát như thế nào? “Tịch Thiên Âm hỏi.

“Thê lương” Hoàng đế khi nói lời này, còn không quên nhìn Ngọc Nghiễn đang đắc ý dương dương trong lòng Tịch Thiên Âm, người kia đáp trả lại mặt quỷ.

***, rửa chúng ta hủ!? người là con rùa lớn!

“Huyền Bích, Quân Giác, Cổ Ngọc, đi chọn nhạc cụ” Tịch Thiên Âm điềm nhiên phân phó.

“Vâng, chủ tử! ” ba đồng nhi lập tức đi tới chỗ những nhạc sư trong điện chọn lựa nhạc khí của chính mình.

“Ba đồng nhi, còn nhớ bài Nguyệt trung thiên ta dạy các người không?” Tịch Thiên Âm hỏi, lần đó thời gian gấp rút, hắn chỉ đàn hát một lần, có điều theo như thiên bẩm của bọn họ, chắc là nhớ được.

Thấy ba người kia gật đầu, Tịch Thiên Âm hài lòng mỉm cười, quả nhiên là những người hắn chọn từ trăm dặm.

“Được, bài này đi! Vũ cơ trên điện, mời mua một đoạn thủy trung nguyệt! “Tịch Thiên Âm nói với những vũ nữ ở một bên, hắn biết phàm là người múa đều biết những bước múa với tiết tấu tương đối chậm mà ưu thương của thủy trung nguyệt, phối với bài hát này chắc là không tồi, lại thêm điểm nào đó trong lời bài hát khá tương tự với tình cảnh trước mắt.

“Vâng! ” những vũ cơ kia gật đầu, sắp xếp tốt đội hình.

“Bắt đầu đi, Quân Giác, tiêu của người bắt đầu” Tịch Thiên Âm không có đàn tì bà, chỉ là ôm Ngọc Nghiễn, vuốt đầu của Bánh trôi, cứ như vậy chuẩn bị hát.

Quân Giác đưa tiêu tới bên môi, khúc nhạc man mác mà ưu mỹ nhẹ vang lên, tiếp theo là tiếng trống mềm mông của Cổ Ngọc, đàn của Huyền Bích cũng bắt đầu nhập vào khi Tịch Thiên Âm bắt đầu hát.

Quần lụa xanh quạt lông trắng

Rèm ngọc mở trắng tròn

Ánh lửa đỏ lửa vào rèm châu

Đại mạc vô cùng, tựa sương mà không phải sương, như khói mà không khói

Nỗi nhớ không tan giữa đêm tĩnh lặng

Làn gió xao động làm loạn ánh đuốc

Khi tương tư nồng, lòng muốn trò chuyện

Chợt ngày mới gõ cửa, ánh sáng chiếu rọi thủy tinh

Ý miên man, tâm vẫn còn tương tư

Lòng mơ hồ, vừa ngay khúc nhạc dẫn đường

Đêm quá ngắn, chỉ hận sợi tơ tình dài

Sợi tình dài, đành ngồi ngắm nguyệt trung thiên...

Những vũ cơ khi mới bắt đầu còn nhiệt tình như lửa, bây giờ đã chìm vào trong cảnh tình của bài hát, mặt mang ưu sầu, tứ chi thon gầy không còn tán tỉnh mà nhu tình, phối hợp với chiếc quạt lông trắng lay động theo khúc hát xa xôi thê lương.

Chỉ nghe thấy tiếng tiêu và tiếng đàn tranh thanh ưu kia, cùng với tiếng gõ nhẹ nhẹ, giọng hát tinh tế của Tịch Thiên Âm như khóc như tỏ, day dứt vang lên, còn có một tia say mê. Ca và vũ, nhân với tình, giống như một bức họa trong mộng thả ra trên điện, ý cảnh tương hòa.

Khi ca và vũ kết thúc, đại sảnh không có hoan hô, nhưng tĩnh lặng trầm mặc lại không ai phá vỡ.

Tận tới khi Tịch Thiên Âm mở miệng hỏi “Bệ hạ, có thấy hài lòng với bài hát này hay không? ”

Mới nhìn thấy trong mắt ưu tĩnh như hồ của Hoàng đế giống như mặt nước bị đánh gợn sóng, cuối cùng có động tĩnh, vang lên “Quả nhiên”

Nửa sau không nói, nhưng lại nhìn về Tịch Thiên Âm “Không biết Tịch tướng quân còn muốn ở lại đây bao lâu? ”

Bao lâu, võ lâm đại hội kết thúc! Dù sao hãn không muốn đợi lâu!

“Đại quân đợi tôi ở biên cảnh trở về, sau khi võ lâm đại hội kết thúc liền rời đi! “Tịch Thiên Âm trả lời.

“Nếu đã như vậy, đêm nay không cần ở lại vương phủ nữa, trẫm đã cho người dọn dẹp Thụy Lam Các chiếu đài sáu vị! ”

Lời này của Hoàng đế vừa nói ra, phía dưới một mảnh ồn ào.

Đại khái là Hoàng đế trước nay chưa từng để khách nhân nào ở lại trong cung.

“Việc này.....không dám! “Tịch Thiên Âm trả lời, còn không biết hoàng đế này có chủ ý quỷ quái gì.

“Trẫm đã hạ lệnh, không cần nói nhiều” gương mặt mang theo cường thế tuyệt đối.

Tiệc tan, thái giám thân cận bên cạnh Hoàng đế dẫn Tịch Thiên Âm mấy người vào Thụy lam các không xa tẩm cung, nghe nói trước đây là nơi ở của một vị bạn tốt của tiên hoàng, cũng coi như để bọn họ thụ sủng nhược kinh.

“Tịch tướng quân, nước tắm rửa đã chuẩn bị xong rồi, ngài lâm dục trước đi, có cần nha hoàn phục vụ không? “vị thái giám thân tín kia hỏi.

“Không cần đâu, xuống hết đi! “Tịch Thiên Âm nói.

Hôm nay coi như một ngày mệt mỏi, tắm rửa trước rồi đi ngủ, ngày mai còn phải đi dạo, sau đó chuẩn bị ăn hè phổ, chơi lật trời lật đất.

Ngâm trong thùng tắm, mức nước lên người, tắm nước nóng thật là thoải mái, thật tuyệt, còn có mùi hương để ngửi nữa ư? Thật thoải mái.....mùi hương?

.....

“Tịch tướng quân? Tịch tướng quân? ”

“Không cần gọi nữa, mau kéo ra đây đưa tới tấm cung của trẫm! ”

.....

Ương Huyền Nguyệt nhìn mỹ nhân không thể coi là mỹ nhân ngủ trên giường, trong lòng rối loạn.

Rõ ràng chỉ là có hứng thú, lại sau khi nhìn thấy nhất cử nhất động của hắn mà có chút tâm động, sau khi nghe thấy tiếng hát của hắn thì lại càng không thể tự mình

Rõ ràng y chỉ thích những người mỹ lệ, nhưng người trên giường không thể so với đẹp một chút nào được, không chỉ là nam, còn là một nam nhân rất bình phàm

Vì sau nhìn thấy hắn lại động tâm muốn hắn trở thành người của mình muốn nhìn thấy dáng vẻ rên rỉ thở dốc dưới thân của hắn.....

Nhẹ nhàng đẩy ra y bào trên người nam nhân, cơ thể nổi lên phản ứng

Cơ thể đẹp biết bao, da thịt mật ong phiếm hồng sau khi tắm, cơ thịt cân xứng gọn gàng, không có cơ bắp chằng chịt những lại có lực và đẹp như thế, có thể coi như cơ thể hoàn mỹ

Đẹp hơn bất cứ cơ thể nào hắn đã từng thượng, bất luận nam nữ đều không bằng trái nhỏ hồng nhuận trên khuôn ngực nhấp nhô

“Nhìn đủ chưa? ” một thanh âm lạnh lạnh giống như một gáo nước lạnh gọi lên người Ương Huyền Nguyệt.

“Người.....tỉnh rồi ư? “Ương Huyền Nguyệt kinh ngạc nhìn Tịch Thiên Âm, một giây sau lại khôi phục lại trấn định, trên mặt vẫn là ý cười lạnh nhạt, lại mang theo một chút tà mị.

“Ta vốn không có ngủ! “Tịch Thiên Âm không ý tốt mà trả lời “Chỉ muốn xem xem dám thái giám kia muốn làm gì thôi? ”

“Người làm sao có thể.....”

“Mê được đó của ngươi, còn chưa có làm ta hôn mê chết tiệt.....đây là cái gì? “Tịch Thiên Âm cảm thấy cơ thể một trận thao động, trên mặt là nhiệt khí bùng bùng, nhìn phản ứng đột nhiên ngẩng lên, rửa nói.

“Mê được là không có hôn mê nổi ngươi, xuân tình hương trong tấm cung của trẫm”Ương Huyền Nguyệt cười bước về phía hắn.

“Vậy tại sao ngươi không sao? “Tịch Thiên Âm kinh ngạc hỏi, làm sao dám để vương này đều thích chơi cái trò này nhỉ?

“Ngươi lẽ nào không biết, là một đế vương, từ nhỏ đã đều phải ăn xuân dược cho tới khi xuân dược nào cũng không xâm phạm được, sợ kẻ có tâm tư xấu làm trò, ô nhiễm huyết thống”

Tịch Thiên Âm ngây người, thứ vẫn kiên trì trong góc nào đó trong tim giống như thủy tinh bị một vật thể sắc nhọn đánh một kích——vỡ rồi.

Run rẩy hỏi “Điều ngươi nói là thật ư? ”

“Đương nhiên”

“Giải dược”Tịch Thiên Âm sắc nhọn quét mắt qua Hoàng đế trước mắt.

“Ngươi không cảm thấy giải tỏa dục vọng tốt hơn sao? “Ương Huyền Nguyệt cười nói.

Tịch Thiên Âm nhần lại phản ứng trên người, nhanh chóng bóp chặt lấy cổ họng Ương Huyền Nguyệt “Cho ngươi chọn, chết hoặc giải dược? ”

“Uy hiếp trẫm ư? “Ương Huyền Nguyệt lạnh lạnh hỏi “Ngươi không sợ bị chém đầu? ”

“Không giết người ta cũng có biện pháp tốt hơn hành hạ người, ví dụ.....” hai tay sau khi điểm lên đại huyệt của đối phương, chậm chậm vuốt xuống, liếm lên cần cổ của đối phương “Người có biết thật ra ta cũng thích nam nhân, nhưng ta vẫn luôn ở mặt trên”

“Không có giải được, có điều loại xuân tình hương này tương đối không hại cơ thể, tắm nước lạnh một canh giờ hoặc vận công bức ra đều được” Ương Huyền Nguyệt mới vừa nói xong đã nhìn thấy người trước mặt khoanh chân ngồi trên giường, nhắm mắt, ngưng thần tĩnh khí, hai tay lật động, bắt đầu vận công.

Có điều sắc mặt càng lúc càng khổ sở, cuối cùng có hồ can môi, giống như đang nhẫn chịu một việc thống khổ.

Làm sao vậy?

Ương Huyền Nguyệt trong lòng kinh dị, không nên như vậy a, rõ ràng bức xuân tình hương này rất đơn giản a

~“Phụt~” một ngụm máu đen phun ra từ trong miệng Tịch Thiên Âm “Người làm sao rồi? ”

Tịch Thiên Âm mở mắt ra, trong mắt là đau thương cùng với tự giận mà Ương Huyền Nguyệt trước nay chưa từng thấy.

Thò tay vào trong cổ áo, lấy bùa bình an đó, mở bao ra, thứ bên trong rơi ra, từ sau lần giao tâm đó thì không còn hoài nghi, cứ coi như trong cơ thể xuất hiện cảm giác không thoải mái chưa từng có, cũng chỉ coi là không hợp thủy thổ ta tin tưởng người như thế, kết quả

Trên giường mình hoàng có lẫn một viên dạ minh châu nhỏ tròn.

Tịch Thiên Âm vừa liếc mắt, một chưởng đập xuống, dạ minh châu biến thành bột trên châu, trộn lẫn với bột màu đen tản ra, một mùi nhót nhát bốc lên.

“Mùi này là hủ cốt tán? “Ương Huyền Nguyệt kinh ngạc, bột màu đen kia tên là hủ cốt tán, là kịch độc không gì bằng, càng là chất bài tiết của hủ cốt phê tâm cổ cổ trùng, mà hủ cốt phê tâm cổ cổ trùng chỉ tiết ra hủ cốt tán trong 3 ngày kể từ khi hút được máu của khổ chủ,lại ba ngày sau hủ cốt tán sẽ tự động hóa thành bụi khói, biến mất trong không khí. Cũng chính là nói, hủ cốt phê tâm cổ cổ trùng kia ít nhất ba ngày trước đã được đưa vào trong người Tịch Thiên Âm. Cổ trùng sau khi hút hết mười lần máu sẽ chết trong huyết quản, sinh ra độc tố thâm nhập vào tim, độc tố kia không thuốc gì chữa được, vì thế khổ chủ cuối cùng sẽ chết trong đau đớn ngày sau thống khổ hơn ngày trước.

“Hừ~~ ha ha~~”

Tịch Thiên Âm nhìn thứ trước mắt cười lớn. Người kia không hổ là Hoàng đế! Ngọc Minh, người lừa ta!

Ương Huyền Nguyệt nhìn Tịch Thiên Âm có chút điên cuồng mà trong lòng trấn động, đối phương rõ ràng đang cười, lại khiến người ta cảm thấy hắc đang rơi lệ. Rốt cuộc là người nào, muốn đẩy hắc vào chỗ chết? Người kia——không thể tha thứ!

“Người biết là ai muốn hại người? ” nhìn bộ dạng của Tịch Thiên Âm dường như đã biết hung thủ là ai.

“Xùy, đừng nói lớn như vậy, ta giải huyệt cho người. Ta phải rời khỏi đây mấy ngày, nếu là Ngọc Nghiễn hỏi tới, cứ nói ta về sư môn một chuyến, trước vô lâm đại hội ta sẽ nhất định trở về”Tịch Thiên Âm đặt bùa bình an vào trong lòng, giải huyệt đạo của Ương Huyền Nguyệt.

“Người muốn đi tìm người hạ độc? Thứ này không gì giải được, người hạ độc kia cũng không có cách, người còn không bằng ở lại trong cung”

“Chỉ là muốn hỏi hắc lí do, còn những việc khác muốn nghĩ tới”Tịch Thiên Âm khổ sở cười, ngắt lại lời của y, đi tới nơi thư án bên cạnh, cầm bút viết một hàng chữ đưa cho Ương Huyền Nguyệt” nếu Ngọc Nghiễn không tin, thì đưa dòng chữ này cho hắc”

Ương Huyền Nguyệt nhận lấy tờ giấy, thương tiếc nhìn đối phương, người đầu tiên động tâm thế nhưng một nhân vật xuất sắc bất phàm như vậy cuối cùng lại không ở nhân gian bao lâu, thương thiên còn công bằng hay không.

17. Chương 17: Lại Gặp Hồng Kiều

CHƯƠNG 17: LẠI GẶP HỒNG KIỀU

Mỗi ngày tới canh giờ Tịch Thiên Âm sẽ tự mở mắt, cứ coi là một tới cực hạn cũng sẽ như vậy, đây chính là giờ sinh vật trong truyền thuyết.

Hôm nay mở mắt ra, nhìn thấy thần tình lo lắng của Ngọc Nghiễn mấy người.

“Làm sao rồi? “Tịch Thiên Âm ngồi dậy cười hỏi.

“Đệ cuối cùng đã trở về rồi a

thế nhưng biến mất 6 ngày ta còn tưởng đệ bị tên cầu hoàng để đó bắt lại làm nam sủng rồi” Ngọc Nghiễn lo lắng mà nói, trong lời không có chút ý vị cười đùa nào.

“Không phải nói ta trở về sư môn một chuyến hay sao? “Tịch Thiên Âm mở chăn ra, ngồi bên mép giường, có lẽ là do quá mệt, không có chú ý tới biểu tình phun máu mũi của người nào đó.

“Tại sao không mang theo ta đi? “Tông Chính Ngọc Nghiễn ấn hán ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào nơi nào đó của người nào đó bên cạnh, mặt bắt đầu đỏ bừng, nói cũng mang theo vài phần nùng nịu.

“Sư môn có quy định không cho mang theo người ngoài vào, lần này bọn họ giục lại gấp, ta cũng không có cách, vì thế để lại lời nhắn cho huynh——‘Ta về sư môn một chuyến, trước vô lâm đại hội sẽ trở về, đừng lo’ không nhìn thấy sao? “Tịch Thiên Âm ngáp một cái, niết niết mặt của hán, ra dấu hán thả lỏng.

“Buổi sáng còn chưa có mở mắt, Hoàng đế kia đã cho người gửi lời nhắn của đệ tới rồi, hán nói có vài thái giám bên cạnh phát hiện đệ không có mặt, chỉ để lại lời nhắn này trên giường, đồng thời cho chúng ta ở lại trong cung đợi đệ, đây còn không phải là giam lỏng ư? “Tông Chính Ngọc Nghiễn tru môi, có điều ánh mắt vẫn dính vào chỗ nào đó.

Huyền Bích mấy người không nhìn nổi nữa, vốn muốn nhắc nhở chủ tử chú ý “An toàn nhân thể”, nhưng Tịch Thiên Âm lập tức lại tiếp lời “Đó là ý của ta, ta để hai hai lời nhắn, một cho mấy người, một cho Hoàng đế đó, hi vọng hán có thể giữ mọi người lại. Nếu không như vậy, mấy người sẽ đi tìm ta khắp nơi”

“Cũng đúng” Thiên Âm không còn, ta chắc chắn sẽ vội vã tìm khắp nơi, thế là Tông Chính Ngọc Nghiễn giờ mới bỏ qua hán.

Tịch Thiên Âm mỉm cười lắc đầu, vừa đứng lên đã lại bị quỵ lại giường, cơ thể vội vã nhiều ngày có chút không chịu nổi.

“Làm sao vậy? “Tông Chính Ngọc Nghiễn lo lắng hỏi.

“Không sao, có lẽ là đói quá rồi bánh trôi, người làm sao cứ co ở trong góc tường thế? “Tịch Thiên Âm chú ý tới kẻ vẫn luôn co người trong góc mà vội vàng rời đề tài.

“Không tới nữa, tới sẽ lại chảy máu mũi! “Bánh trôi lắc đầu, mặt nhỏ đỏ bừng bừng.

“Máu mũi? “Tịch Thiên Âm không hiểu, đứng dậy muốn xem xem y có phải bị bệnh hay không, nào ngờ vừa xuống giường đã nhìn thấy máu mũi của hán chảy ra hai hàng.

Ngọc Nghiễn vội vàng lấy chăn quấn một vòng quanh eo Tịch Thiên Âm “Đệ dọa thẳng bé rồi! ”

Tịch Thiên Âm giờ mới chú ý tới cơ thể không tác vãi của mình, tối qua trở về quá lao lực, quần áo trên người lại toàn là bụi bẩn, vì thế sau khi trở về trực tiếp ngủ trần. Nhìn gương mặt đỏ chấy của Tông Chính Ngọc Nghiễn, trong lòng nổi lên ý trêu chọc, thế là nói “Ngọc Nghiễn, mặt của huynh giống hết như đất của khi môn đồ rồi”

Tông Chính Ngọc Nghiễn tuy chưa từng thấy khi, nhưng có câu chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa thấy heo chạy ư, hán đương nhiên biết đất khi màu đỏ, thế là xấu hổ thành giận mà đi cắn người, mục tiêu là——vai.

Tịch Thiên Âm vừa nghiêng người, đã bị Tông Chính Ngọc Nghiễn chồm tới muốn cắn một cái, cái gọi là ái muội cũng chỉ là khoảnh khắc vô tình thế này.

Tịch Thiên Âm đột nhiên xoay người, Tông Chính Ngọc Nghiễn tính toán sai sót, cuối cùng kết quả là——
miệng đối miệng, không không.....miệng cắn miệng.....

Hai đôi mắt sáng trong do kinh ngạc mà mở rất lớn, xung quanh cũng tĩnh lặng dọa người.

Đây là tình huống gì????

Người xung quanh không dám thở ra.....

“Ai ya” hậu tri hậu giác mà kêu một tiếng, Tịch Thiên Âm cảm thấy có chút xấu hổ.

“Ta.....” thả miệng ra, Tông Chính Ngọc Nghiễn hồi phục lại, lập tức bày ra dáng vẻ hoo hoa vương gia, cười lớn “Chỉ là tầm thường, Thiên Âm nên luyện hôn kĩ đi thôi”

Có điều nhìn hần đỏ mặt, thần sắc sợ hãi thì ai cũng không tin hần rất bình tĩnh!

“Nếu hôn kĩ của huynh nói là như vậy, ta thà không luyện” Tịch Thiên Âm lau lau vết trên môi, không chú ý tới ánh mắt mặc nhiên của Tông Chính Ngọc Nghiễn.

“Thiên Âm.....” bánh trôi nhỏ đúng lúc bổ tới, lau cái mũi có vết máu vô cùng gây cười.

“Ha.....” thì ra bánh trôi mê mĩ sắc của ta ư! “Tịch Thiên Âm ha ha cười lớn, ác liệt mà kéo chân ra để hần nhìn thấy hết.

Mũi của bánh trôi lại bắt đầu chảy máu rồi, có điều lần này không có rớt vào góc tường lau sạch, mà là gương mặt cười xấu “Thiên Âm, người để ta nhìn thấy thân thể, vậy ta phải chịu trách nhiệm nha”

“Chịu trách nhiệm? Người mới bao tuổi hả? Đứa trẻ mông nhỏ! “Tịch Thiên Âm quần chân vào, búng hần hai cái.

“Vậy người đợi người ta nha, người ta sẽ lớn lên mà” bánh trôi vội vàng chồm tới, khiến người kia không kịp phản ứng mà bị đẩy xuống giường, há mồm cắn xuống “Lục ca cắn rồi, ta cũng phải cắn”

“Đủ rồi, bánh trôi, ta không phải màn thầu” người nào đó một tay nhắc y lên, nhắc y ra khỏi người mình. Tuy rằng thích nam nhân, nhưng cũng không đến nỗi ra tay với cả thằng nhóc nhỏ như vậy, phải đợi hần lớn lên, thì mình cũng già rồi, khẳng định chỉ có phần bị làm, huống hồ

“Thiên Âm, người bỏ rơi ta.....oa.....” bánh trôi bị nhắc lên không trung không quên huy quyền chuẩn bị đánh đánh “kẻ phụ lòng”.

“Bánh trôi a, người quá nhỏ rồi, ta không đợi nổi người” Tịch Thiên Âm gạt y, lau sạch nước mắt của y “Người không phải vẫn còn bát ca của người sao? ”

Nhớ tới tiểu suất ca mà hần trước đây chỉ cần vuốt bánh trôi một cái lập tức đã trừng mày nhăn mặt.

“Hần không cần ta rồi, hần chạy rồi” nói tới đây, tiểu bánh trôi không nhịn được bĩu môi “Bát ca thôi! ”

Tịch Thiên Âm ha ha cười lớn, quả nhiên là bát ca thôi!

“Hần chẳng qua là đi báỉ sư học nghệ mà thôi! “Ngọc Nghiễn trề môi ở một bên.

“Đạo sĩ thôi kia vừa nhìn đã không bình thường, ai biết đó là sư phụ hần tìm từ đâu tới chứ hần ngu ngốc, thế cũng tin còn không bằng võ công của Thiên Âm nữa” tiểu bánh trôi hừ miệng, vô cùng đáng yêu.

Tịch Thiên Âm có chút hết nói, nói tới thôi đạo sĩ, có thể còn phải gọi mình một tiếng sư thúc.

“Hần đi học y, không phải đi học võ! “Ngọc Nghiễn đĩnh chính.

“Lần võ lâm đại hội này, hần có thể sẽ tới đó” Tịch Thiên Âm thần bí cười.

“A~~~vậy mấy người đi tham gia đi, ta không đi nữa” tiểu bánh trôi lập tức co rụt.

Xem dáng vẻ sợ hãi kia, Tịch Thiên Âm nói “Không phải có Thiên Âm ca ca sao? ”

“Vậy Thiên Âm phải bảo vệ đệ nha” tiểu bánh trôi chờ mong nhìn hần.

“Ta đương nhiên sẽ bảo vệ tiểu bánh trôi người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở rồi” Tịch Thiên Âm ôm lấy y, niết cái mặt mềm mềm.

“Hừ” Ngọc Nghiễn hừ ở một bên.

“Đương nhiên còn có Ngọc Nghiễn ngọc thụ lâm phong nhất thụ lê hoa áp hải đường”

(một cây hoa lê áp hải đường: có 1 điển tích nói về một ông lão hơn 80 lấy 1 cô vợ 18, sau khi lấy vợ 8 năm sau chết, nhưng người vợ đã sinh cho lão được 2 người con, ông cụ có nhiều người con, người lớn nhất cách người nhỏ nhất 60 tuổi, nói chung kiểu dê già ăn cỏ non, ta cũng k hiểu cho vào đây làm gì)

“Này còn tạm được! ” người kia hừ hừ.

“Hừ cái rắm, võ công của ngươi không kém đi” Tịch Thiên Âm đột nhiên có chút giận, tiếng hừ hừ đó khiến hần nhớ tới người nào đó, trong tim đột nhiên thấy quặn lại.

“Hai người có thể ra ngoài chút không, ta muốn thay đồ” Tịch Thiên Âm bình tĩnh lại, nói với hai người.

Phía sau hai kẻ lắc đầu “Dù sao đều là nam nhân, nhìn thấy cũng không sao”

Nam nhân? Một kẻ thì lông còn chưa có mọc! Một kẻ còn rất ngây thơ!

“Được a, đợi lúc nữa ta trực tiếp đưa các ngươi về Tông triều thế nào? ”

“Vậy chúng ta ra ngoài trước đây” Tông Chính Ngọc Nghiễn chỉ có thể đáp ứng, kéo bánh trôi quay người rồi đi đột nhiên nhìn thấy đôi giày không còn có thể gọi được là giày ở chân giường, làm sao có thể mòn như vậy, Thiên Âm rốt cuộc đã đi đâu?

“Các ngươi cũng ra đi” Tịch Thiên Âm nói với ba người Huyền Bích còn đang ở bên cạnh đợi hầu hạ.

“Chủ tử, chúng tôi phải hầu hạ”

“Ra ngoài, ta tự thay. Huyền Bích đi thu dọn đồ, Quản Giác đi với lục vương gia bọn họ, Cổ Ngọc đi gọi nước tắm cho ta” xếp công việc cho mỗi người, Tịch Thiên Âm quay lưng lại, cuối cùng không có nhẫn được, máu dịch màu đen có một chút chảy ra khoe miệng.

“Nhanh chút” Tịch Thiên Âm sợ mùi vị phát tán quá nhanh, sẽ bị bọn họ ngửi được, thế là vội vàng thành phát nộ.

Ba đồng nhi đoán rằng tâm tình Tịch Thiên Âm không tốt, thế là nhanh chóng ra ngoài.

Đợi bọn họ đóng cửa lại, Tịch Thiên Âm lập tức kéo lấy nội y bên cạnh bịt lên miệng, thổ ra máu đen nghẹn trong ngực, cơ thể bị đau đón hành hạ cũng phải cố chống đỡ lập tức mềm xuống.

Không được, phải nhanh chóng, bằng không lúc nữa nước đưa tới rồi, Quản Giác chắc chắn sẽ tới phục vụ. Nhẫn lại đau đón, Tịch Thiên Âm lau sạch máu màu đen ở môi và dưới cằm.

Mùi vị nhột nhát trong không khí không tán được hết, Tịch Thiên Âm chú ý lò hương phía trên đầu giường, thế là phân phó tiểu công công bên ngoài vào châm hương..

Tiểu công công kia hành động cũng nhanh, một lúc đã châm hương.

“Cầm mấy thứ này đi đốt đi, nhanh lên, đừng để người khác phát hiện” đưa quần áo bẩn cho tiểu công công, thanh âm của Tịch Thiên Âm có chút sắc nhọn.

“Vâng” tiểu công công kia lập tức ôm quần áo rời đi.

Hần vừa bước chân đi, lập tức đã có thái giám đưa nước tắm nổi đuôi vào.

Tịch Thiên Âm sau khi ngâm trong nước, đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Vào đi”

“Thiên Âm” thanh âm không phải của Quản Giác.

“Ngọc Nghiễn, chuyện gì? ” Tịch Thiên Âm có chút kinh dị.

Tông Chính Ngọc Nghiễn bước nhanh lại, đứng trước thùng tắm “Ta đã thương lượng với Quản Giác rồi, hắn đưa bánh trôi đi mua đồ, ta phục vụ người tắm”

“Tên Quản Giác này, đợi lúc nữa phải đi rồi” Tịch Thiên Âm có chút không vui Quản Giác sao có thể tùy tiện như vậy, thế là mắng một câu “Ồ nháo”

“Thiên Âm, không việc gì, chính là đi mua chút đồ chơi, một lúc nữa sẽ về, sẽ kịp giờ” Tông Chính Ngọc Nghiễn lấy khăn tắm trong thùng tắm giúp Tịch Thiên Âm kì lưng, đột nhiên nhớ ra gì đó hỏi “Người không phải ghét châm những loại hương này sao? ”

“Vừa mới tiểu công công kia châm lên ta mới chú ý tới, cũng không có ngăn lại” Tịch Thiên Âm trả lời.

Có vấn đề.....Tông Chính Ngọc Minh cảm thấy cảm giác của mình rất chuẩn, vì thế hôm nay mới yêu cầu đôi chỗ với Quản Giác.

“Thiên Âm, đệ tới đồng đất lặn ư” Tông Chính Ngọc Nghiễn nửa đùa nói, trong mắt mang theo suy nghĩ mà nhìn chăm chăm nước tắm biến thành màu vàng và cái lưng làn da đã khô phục mà mặt.

Tịch Thiên Âm ngây người, theo đó cười “Ai bảo sư môn xa như vậy, mà trên đường toàn là bụi bặm”

“Không có nơi nào để người tắm sao, cái đầu này sợ là mấy ngày chưa tắm rồi”

“ha ha, ở đó nước tắm đều phải tự dựa vào mình, vì thế lười tắm” cười ha ha, Tịch Thiên Âm sợ bị nhìn ra chân tướng.

“Ồ”

Trong miệng giả vờ đáp lại, Tông Chính Ngọc Nghiễn trong lòng lại suy nghĩ cái khác.

Đột nhiên rời đi, sư môn mà người ngoài chưa từng biết, cả người bụi đất, đôi giày đã rách nát tới chuyển sang màu đất, mái tóc chưa từng được chải gội, còn rõ ràng ghét mà vẫn châm đàn hương.....tất cả đều có chút kì quái đi.

Ôm tâm tư của mình, hai người đều không nói gì, cả gian phòng chỉ còn tiếng nước tách tách.

Giúp Tịch Thiên Âm tắm rửa xong, Tông Chính Ngọc Nghiễn lui khỏi bình phong, tìm kiếm quần áo bản Huyền Bích nói ở khắp nơi, nhưng không tìm thấy.

“Thiên Âm, quần áo bản của đệ đâu? Huyền Bích nói muốn sửa sang lại” Tông Chính Ngọc Nghiễn hỏi.

“Quá bản rồi, ta đã cho người mang đi rồi” Tịch Thiên Âm trả lời.

“Ồ, nếu đã như vậy, thì ta ra ngoài trước đây, đệ xong thì đi ăn sáng, chúng ta liền có thể rời đi rồi”

“Không đi cáo từ Hoàng đế sao? ” Tịch Thiên Âm bước ra khỏi dục dũng, lau mình.

“Hừ, không đi” thế là mở cửa rời đi.

Nghe ngữ khí đầy bất mãn của Tông Chính Ngọc Nghiễn, Tịch Thiên Âm lắc đầu, xác định đối phương đi xa rồi, mới nói với người ngoài cửa sổ “vào đi”

Nghĩ là Ương Huyền Nguyệt nhịn thở lâu rồi, sắc mặt có chút trắng đỏ. Lật người tiến vào, đi tới chỗ ngồi thuận hô hấp, xuyên qua bình phong nhìn dáng người mặc đồ của Tịch Thiên Âm, võ công người này nhất định còn cao hơn hắn đoán, thế nhưng biết hắn ở ngoài cửa sổ, tốt xấu gì hắn cũng đã bế khí rồi.

Tịch Thiên Âm mặc xong đồ, đi ra khỏi bình phong, hỏi “Ta còn nói đợi lúc nữa đi tìm người đây, không ngờ người tìm tới trước rồi”

Trong ngữ khí có một niềm vui gặp được bạn cũ.

“Quần áo của người” Ương Huyền Nguyệt chỉ nhắc bốn từ này.

Tịch Thiên Âm lắc đầu thở dài “Ta đã quên mất ở đây là địa bản của người, dù có muốn đốt quần áo cũng phải bẩm báo người trước”

Ương Huyền Nguyệt không tiếp tục vấn đề này, mà là nói “Độc của ngươi hình như càng nghiêm trọng rồi, ngươi có phải đã dụng nội lực quá nhiều hay không? ”

Mùi máu đen trên bộ đồ trắng đó còn nồng hơn cả lúc trước, hơn nữa còn nhiều hơn trước đây rất nhiều, cơ bản nửa cái áo đều đã bị thấm vào.

“Không sao, sớm chết muộn chết còn không phải như nhau sao? ” Tịch Thiên Âm chậm chậm nói.

“Phải, trầm đã lo thừa rồi, ngươi cần bản không để ý” Ương Huyền Nguyệt trừng mắt nhìn một cái.

“Giao tình không hề sâu, lại có thể khiến ngươi bỏ lòng, ta vô cùng cảm kích, có điều việc ngươi hạ được ta còn chưa có tính nợ với ngươi nhà” Tịch Thiên Âm cười nham hiểm.

“Trầm đi đây, đợi lúc nữa không cần tới từ biệt đâu” Ương Huyền Nguyệt cảm thấy mình vô hình trung đột nhiên tiến vào giai đoạn quan hệ với người này——không phải bạn bè mà lại giống bạn bè, trong lòng mình còn chưa chịu đựng nổi, làm sao càng lúc càng không giống mình rồi.

“Hẹn gặp lại” Tịch Thiên Âm nói theo thói quen.

Hẹn gặp lại, thật sự còn có thể gặp lại hay sao?

Ương Huyền Nguyệt xoay người nhớ ghi mỗi một đường nét của người trước mắt vào trong đáy lòng, trong tim vẫn luôn ghen một cổ ưu thương, nhìn thần tình mỉm cười của đối phương bèn nói “Nếu có thể chữa khỏi hoan nghênh ngươi lần sau tới chơi”

Cảm thấy ngữ khí không còn giống mình nữa rồi, sắc mặt Ương Huyền Nguyệt có chút hơi đỏ, hung hăng nhảy ra khỏi cửa sổ rồi đi.

“Ha ha” Tịch Thiên Âm nhìn bộ dạng của đối phương, cảm thấy rất thú vị.

Hoàng đế, đều đáng yêu như vậy sao?

Đột nhiên lại nhớ tới người kia, sắc mặt nháy mắt băng giá.

Mà ở một bên

“Ném rồi? không thể đi, những quần áo đó là các phu nhân tự tay may cho chủ tử, vì thế cho dù có bẩn nữa, chủ tử cũng sẽ giặt sạch tiếp tục mặc” Huyền Bích ừa dọn dẹp đồ đạc vừa nói, đột nhiên ngừng động tác, như có suy nghĩ.

Tông Chính Ngọc Nghiễn lại là ngây người, không còn nói tiếp.

Ăn xong cơm sáng, Tịch Thiên Âm mấy người liền xuất cung, Ương Huyền Nguyệt phái xe ngựa đưa bọn họ tới nơi diễn ra võ lâm đại hội.

Tịch Thiên Âm dìu Tông Chính Ngọc Nghiễn bởi vì say xe mà sắc mặt xanh mét xuống xe ngựa, liền nhìn thấy cao đài phía trước, rất nhiều nhân sĩ võ lâm mang theo đao mang gươm vây ở xung quanh.

“Tịch ca ca! ” một tiểu cô nương áo đỏ lập tức bay tới.

“Là tiểu Hồng Kiều à

“Nhấn thần Tịch Thiên Âm sáng lên, đang dự định vuốt vuốt cái đầu dễ thương của nàng, không ngờ bị người bắt lấy, hắn lật tay thu lại, đầu hai chiều trong không khí, một tay bắt lấy “hung thủ” kia.

Chủ nhân của bàn tay này là một nam tử mặt như quan ngọc, một thân lam sắc y phục bó gọn rất có tính thần.

“Huynh đài thân thủ không tồi! ” nam tử kia nói.

Tịch Thiên Âm buông tay đối phương xuống, nói “Nhường rồi”

“Tam ca, huynh làm gì vậy? ” tiểu Hồng Kiều tức giận trừng nam tử lam y.

“Tại hạ Nhiệm Lam Sinh” nam tử kia ôm quyền giới thiệu đúng theo lễ tiết giang hồ tiêu chuẩn.

“Tịch Thiên Âm” Tịch Thiên Âm trả lời trống không.

“Thì ra là Bình loạn tướng quân! Nghe danh đã lâu! “Nhiệm Lam Sinh lập tức nói.

Tịch Thiên Âm chớp chớp mắt với hắn “Người thật ra là muốn nói gặp mặt không bằng nghe danh đi? ”
Nhiệm Lam Sinh đỏ mặt, chứng thực lời của hắn.

“Ha ha ha” quả nhiên là nam tử không giấu nổi tâm tư.

“Tịch ca ca, muội giữ chỗ ngồi cho huynh rồi, ở bên kia” tiểu Hồng Kiều chỉ, đòi công mà cười.

Tịch Thiên Âm nhìn sáu chỗ ngồi hàng một kia, quả nhiên vị trí xem tốt, lập tức biểu dương “Hồng Kiều thật được việc! ”

“Đương nhiên, Tịch ca ca, muội dẫn mọi người đi” tiểu Hồng Kiều dẫn đường cho hắn.

Tịch Thiên Âm đi phía trước, phía sau là Ngọc Nghiễn, bánh trôi sợ đầu sợ đuôi mà nhìn ngó xung quanh đi ở giữa, tiếp theo là Huyền Bích, Quân Giác và Cổ Ngọc.

“Đại ca, nhị ca, mọi người tới đây! “Hồng Kiều gọi hai người nam tử đang chào hỏi khác khứa, một người thanh y, một người bạch y.

“Làm cái gì? ” vị nam tử bạch y kia đầu tiên đi tới, bạch y xếp gọn, anh tuấn tiêu sái, phong lưu tự tại.

“Đây chính là Tịch ca ca mà muội nói”Hồng Kiều nghiêm túc giới thiệu Tịch Thiên Âm.

“Nghe danh đã lâu, tại hạ Nhiệm Bạch Khởi”

“Nhiệm Thanh Lưu” thanh y nam tử cũng đi tới, gương mặt ôn hòa mang theo một phần sắc bén.

“Khách khí rồi, mấy người phía sau là bạn tôi và ba đồng nhi”Tịch Thiên Âm giới thiệu qua loa.

“Tại hạ Tông Chính Ngọc Nghiễn Ngọc Mặc, Quân Giác, Huyền Bích, Cổ Ngọc ”

“Thì ra là hai vị vương gia Tông triều đại giá quang lâm” Nhiệm Thanh Lưu vội vàng hành lễ.

Mà Nhiệm Bạch Khởi phong lưu lại vẫn luôn chú ý tới Huyền Bích, ánh mắt si mê.

Người kia lại là băng lạnh mà coi hắn như ruồi, không để ý tới.

“Ngồi” Nhiệm Bạch Khởi rất nhiệt tình mà chào hỏi, tuy rằng ánh mắt hầu hết đều ở trên người Huyền Bích.

Ngồi xuống không lâu, võ lâm đại hội đã bắt đầu rồi, võ lâm minh chủ, cũng là cha của Hồng Kiều sau khi phát ngôn ngắn gọn, liền chính thức bắt đầu tỉ võ.

“Tịch đại ca” một thanh âm vui thích truyền tới.

Tịch Thiên Âm nhìn sang, là Đường Lạc Phi ặc mặc gọn hàng bạch y kin viền, phía sau còn có hai người, giống như trước đây.

“Tiểu Phi à! “Tịch Thiên Âm cười chào hỏi.

“Tịch đại ca, đợi lúc nữa hát một bài cho đệ nha! “Tiểu phi đột nhiên nói” là kiểu bài cổ vũ người ta, rất có khí thế đó”

“Sao vậy? ”

“Lúc nữa có đối thủ đệ không biết có đánh lại được không, vì thế.....”tiểu Phi rất xấu hổ mà nói “Bài hát của huynh rất là cổ vũ người ta”

“Vậy không phải là cổ vũ luôn đối thủ hay sao? “Tịch Thiên Âm hỏi.

Tiểu Phi xua xua tay “Kể đó là tên đầu gỗ, huynh càng hát hắn ngược lại càng không chịu được” nói xong, ánh mắt nhìn về phía một trong hai người phía sau.

Ồ, chính là cái kẻ đã lấy đũa đánh vào tay hắn.

“Tịch đại ca, huynh nhất định phải giúp đệ, đây chính là lo nghĩ cho ‘tính phúc’ của đệ a! ” Tiểu Phi tuyệt vọng từ bỏ.

“Yên tâm, ta biết rồi, đệ đi đi, khi đệ sắp không trụ được huynh sẽ hát cho đệ” Tịch Thiên Âm gật đầu.

“Cảm ơn nha, Tịch đại ca, huynh thật tốt quá mà” nói xong, hôn lên mặt hắn một cái, lập tức chạy ra.

Nhìn dáng vẻ xảo quyệt của Đường Lạc Phi, cùng với cơ thể đột nhiên run rẩy của người kia——có kịch!

“Rõ ràng ta tương đối đẹp trai, tại sao lại đều thích Thiên Âm nhỉ.....” người nào đó bên cạnh vuốt mặt rồi lại lầm bầm.

“Xem ra cái tên hoa hoa thái tuế của ta tốt hơn người! ” Tịch Thiên Âm đắc ý nói.

T_T chương tiếp lại hát rồi, ai cổ vũ giúp dịch cái lời bài hát dài như ma kia với, còn nhị khúc của Châu Kiệt Luân, dài quá à, lại phải chém rồi

18. Chương 18: Võ Lâm Đại Hội Nhàm Chán

CHƯƠNG 18: VÕ LÂM ĐẠI HỘI NHÀM CHÁN

Bên trái là Ngọc Nghiễn và Dương viễn, bên phải là mấy người Huyền Bích, Nhiệm Bạch Khởi bọn họ ở bên phía bánh trôi.

“Nhiệm Bạch Khởi a, có thể giúp tôi giới thiệu tình hình trên đài một chút không? ” Tịch Thiên Âm cách mấy người hỏi nam nhân vẫn đang si si nhìn Huyền Bích.

“Có thể, đương nhiên có thể” Nhiệm Bạch Khởi nhìn Huyền Bích hạ lưu mà gật đầu.

Bỏ cuộc, phiên người nhìn kĩ xem là ai hỏi người có được không vậy, thế nhưng dám công khai lộ ra biểu tình *** ô như vậy, lôi ra ngoài xử bắn!

“Huyền Bích, nhường hân nửa chỗ ngồi” Tịch Thiên Âm nhìn bộ dáng không có nửa điểm hàm xúc của đối phương, dứt khoát cho hắn chút lợi ích.

“Vâng, chủ tử” Huyền Bích không có thừa lời, lập tức chừa ra một nửa, người kia vẻ mặt cảm kích mà nhìn Tịch Thiên Âm, kích động ngồi xuống.

Thiết, tiểu nhân!

“Bây giờ người đang đánh phía trên là Tích lịch thủ Tôn Dương Hải và tiểu ngọc kiếm Phong Tiêu Tiêu”

“Một người tay, một người kiếm, bên nào sẽ thắng đây? ” Tịch Thiên Âm cố ý hỏi.

“Đương nhiên là kiếm” Nhiệm Bạch Khởi trả lời, đưa mắt nhìn Phong Tiêu Tiêu rõ ràng đang chiếm thượng phong trên đài.

“Huyền Bích, người thấy sao? ”

“Tôn Dương Hải. ”

“Tại sao? ” “không chỉ Tịch Thiên Âm, tới cả mấy người Nhiệm Bạch Khởi cũng hỏi.

“Phong Tiêu Tiêu võ công tinh luyện, dụng kiếm cũng xuất thần nhập hóa, chỉ đáng tiếc gấp gấp muốn thắng, sẽ không xem xét tình hình, vừa lên sân đã lộ hết đáy. Mà nội lực của Tôn Dương Hải hùng hậu, thiện mưu lược, giao đấu ổn trọng, chậm chậm công kích nhược điểm của Phong Tiêu Tiêu. Lại thêm bàn tay chưởng phong lăng nhăng kia của hắn, có thể gọi là tuy vô kiếm mà thắng kiếm” Huyền Bích chậm chậm phân tích.

Giống như đang chứng thực lời của hắn, Tôn Dương Hải thế nhưng có thể tránh được một chiêu kiếm bén nhọn của Phong Tiêu Tiêu, phóng ra một chưởng, đánh gãy cây kiếm sắc nhọn của đối phương, khiến Phong Tiêu Tiêu lùi sau mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi.

“Woa~~ thật lợi hại, Huyền Bích ca ca lợi hại quá” Hồng Kiêu hai mắt tỏa ra trái tim sùng bái.

“Huyền Bích tiểu huynh đệ thật là tinh mắt” Nhiệm Thanh Lưu nói, trong mắt chảy ra thần sắc nhìn người bằng con mắt khác.

“Huyền Bích

”Nhiệm Bạch Khởi trong mắt phun ra trái tim phấn hồng.

“Độc được lên sàn rồi” Hồng Kiều đột nhiên nói.

Tịch Thiên Âm cười khỏ nhìn lên đài, độc được đó rõ ràng là Đường Lạc Phi mà.

“Í, đối đầu với hần là sư huynh của hần mà” Nhiệm Bạch Khởi nói.

“Sư huynh? ”

“Hiệu xưng Phủ quang lược ảnh Đường Phong”

“Hần cũng họ Đường ư? “không ngờ.

“Đường Phong là gia nô của Đường gia” Nhiệm Bạch Khởi giải thích.

“Ồ” vậy thì thú vị rồi, thì ra còn có một diễn biến như vậy a

~“Các huynh đệ, chuẩn bị hát nào” Tịch Thiên Âm đột nhiên cười lớn, búng tay một cái “Côn nhị khúc, biết hát thì cùng hát! ”

Hai câu phía sau là nói với Bánh trôi và Ngọc Nghiễn, bởi vì bọn họ đã nghe qua mình hát bài này mấy lần rồi, lời phụ phía sau cũng coi như thuộc lòng rồi.

“Hát ư? “Nhiệm Bạch Khởi còn chưa phản ứng kịp, đã bị cây đàn tranh Huyền Bích lấy ra từ sau lưng quét xuống đất.

“Mấy người đây là? “mắt của Nhiệm Bạch Khởi đều đã trừng ra rồi, bọn họ muốn làm gì vậy?

Tịch Thiên Âm ôm tì bà, Huyền Bích đặt đàn lên chân, Quân Giác lấy tiêu, còn dứt khoát ngồi xuống đất, phía trước người là chiếc trống của Cổ Ngọc.

Đầu tiên là tiếng đàn gấp rút của Tịch Thiên Âm, tiếp đó thêm vào tiếng trống cường liệt của Cổ Ngọc, sau đó là đàn tranh tiết tấu nhanh của Huyền Bích cùng với tiếng tiêu của Quân Giác.

Cả một hội trường bay lượn giọng hát hơi chút bạo lực cùng với tiếng nhạc tiết tấu cao trào khiến người ta nhiệt huyết sôi trào

(.youtube.com/watch?v=s-F41AfZIU)

Mùi khói tiệm đồ nướng lan tỏa xung quanh là quốc thuật quán

bà lão trong tiệm trà đạo có ba đoạn

ông chủ dạy võ thuật quyền cước luyện thiết sa trường chơi Dương gia thương

Nền tảng vững công phu sở trường nhất, còn biết kim chung tráo thiết bộ sam

Con trai họ tôi đây từ nhỏ đã được học hỏi biết nhiều

Đao thương cùng với côn bổng gì tôi đều có thể chơi ra dạng ra hình

Trong các binh khí thích nhất côn nhị khúc trong nhu có cương

Muốn tới Tung sơn Hà Nam học võ lâm cùng võ đang

Làm cái gì (khách) làm cái gì (khách) hô hấp tim mạch rất thoải mái

Làm cái gì (khách) làm cái gì (khách) khí trầm đan điền thủ tâm khai

Làm cái gì (khách) làm cái gì (khách) ngày đi nghìn dặm tập bao cát

Đi ngang trên tường đừng kì quái đi đi là được

Hey! Một đối thủ tiến tới một quyền móc trái một quyền móc phải
 Một câu chọc giận người của tôi gặp nguy hiểm
 Diễn đi diễn lại một điệu thuốc tôi không hút
 Cắt nó đi nó vẫn luôn ở bên tôi nhiều năm
 Làm cái gì (khách) làm cái gì (khách) tôi mở ra nhiệm đốc nhị mạch
 Làm cái gì (khách) làm cái gì (khách) chiêu bài của kẻ ốm yếu Đông Á
 Làm cái gì (khách) làm cái gì (khách) đã bị tôi một cước đạp ra
 Hừ! Mau sử dụng côn nhị khúc hey hey ha hi
 Mau sử dụng côn nhị khúc hey hey ha hi!
 Người tập võ ghi nhớ nhân giả vô địch!
 Là ai đang luyện thái cực phong sinh thủy khởi!
 Mau sử dụng côn nhị khúc hey hey ha hi!
 Mau sử dụng côn nhị khúc hey hey ha hi!
 Nếu tôi có khinh công đi trên tường!
 Làm người ngay thẳng bắt khuất một thân chính khí! Hừ!
 Con trai bọn họ tôi đây từ nhỏ đã nghe nhiều làm quen
 Dao thương cùng với côn bổng gì tôi đều có thể chơi ra dạng ra hình
 Trong các binh khí thích nhất côn nhị khúc trong nhu có cương
 Muốn tới Tung sơn Hà Nam học võ lâm cùng võ đang
 Tiếng tiêu của Quân Giác làm chủ đạo
 Mau sử dụng côn nhị khúc hey hey ha hi!
 Mau sử dụng côn nhị khúc hey hey ha hi!
 Người tập võ nhớ phải nhớ lấy người nhân từ vô địch!
 Là ai đang luyện thái cực phong sinh thủy khởi!
 Mau sử dụng côn nhị khúc hey hey ha hi!
 Mau sử dụng côn nhị khúc hey hey ha hi!
 Nếu tôi có khinh công đi trên tường!
 Làm người ngay thẳng bắt khuất một thân chính khí! Hừ!
 Con trai bọn họ tôi đây từ nhỏ đã nghe nhiều làm quen
 Dao thương cùng với côn bổng gì tôi đều có thể chơi ra dạng ra hình
 Trong các binh khí thích nhất côn nhị khúc trong nhu có cương
 Muốn tới Tung sơn Hà Nam học võ lâm cùng võ đang
 Tiếng đàn xuất thần nhập hóa của Huyền Bích
 Mau sử dụng côn nhị khúc hey!
 Nếu tôi có khinh công hey!
 Tôi dùng tay chống lại đao hey!

Đáp trả một cú đá đẹp!

Quả nhiên, trong ca khúc của bọn họ, Đường Phong kia coi như là dần dần thất thế, cuối cùng đã bị một chiêu của Đường Lạc Phi bắt được trong tay.

Tay Đường Lạc Phi điểm lên, khiến Đường Phong không thể động đậy, cuối cùng khiêng người kia lên vai “Tịch đại ca, cảm ơn bài hát của huynh lần sau đệ sẽ báo đáp”

Tiếp theo trực tiếp chạy mất.

Nhìn cái đài trống không, Tịch Thiên Âm tĩnh mặc, Đường Phong đáng thương!

Dưới đài bạo phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt, rất nhiều người bèn huýt sáo.

“Việc này.....mấy người.....” mắt Nhiệm Bạch Khởi mở lớn hơn, tuy nghe nói Bình loạn tướng quân Hoa hoa thái tuế Tịch Thiên Âm thiện âm luật, nhưng không ngờ lại tới cảnh giới này.

Vẫn là Hồng Kiều, đắc ý dương dương mà cười “Muội đã nói Tịch ca ca hát là không ai sánh bằng mà!! ”

“Còn có ba đồng nhi của ta, không có họ ta cũng không thể a” Tịch Thiên Âm nhìn ba đồng nhi bên cạnh lộ ra nụ cười, năm đó chính là ép buộc họ luyện ra.

“Không biết vị Tịch công tử này có thể hát một khúc cho tại hạ được không” một thanh âm mềm mỏng như tiếng thở dài vang lên bên tai, âm sắc trống rỗng kia giống như không khí.

Mọi người đều nhìn ngó xung quanh, không thấy bóng người.

“Vậy thì mời hiện thân đi? “Tịch Thiên Âm cũng truyền không mật âm nói.

“Ha ha.....” tiếng cười nhẹ dịu ưu mỹ.

Chỉ thấy vô số cánh hoa rơi xuống từ trên trời, trong hoa bay đầy trời có một bóng người nhẹ nhàng rơi xuống.

Bóng lưng người mặc sa y bạch sắc đơn giản phóng khoáng, mái tóc mượt đen óng, lực xung kích mạnh mẽ.

Người kia chậm chậm quay người sang, một người tuyệt sắc khuynh thành, so sánh với Tần Tuyết Thương có chút hơn lại có gì đó kém, nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là một nam tử.

“Thánh tâm bồ tát Bạch Thiên Tâm” rất nhiều người thất thần nói ra.

“Tịch công tử, có nguyện ý không? “Bạch Thiên Tâm ngưng thị nhìn Tịch Thiên Âm lại lần nữa hỏi, miệng không hề động, thanh âm kia lại truyền vào trong tai của mỗi một người.

“Đương nhiên, sư huynh” Tịch Thiên Âm nói.

“Sư huynh ư? ” tất cả mọi người đều sợ hãi không ngờ tới, nhất thời toàn bộ đều nhìn chăm chăm người trong cuộc, Bình loạn tướng quân này thế nhưng là sư đệ của Bạch Thiên Tâm, vậy hẳn cũng chính là đệ tử nhập môn của Thái Duyệt lão tiên ông rồi.

Tông Chính Ngọc Nghiễn cũng kinh ngạc mà nhìn Tịch Thiên Âm, hẳn thế nhưng là đệ tử của môn phái thần bí nhất trong thiên hạ——Tiên Túc phái, không trách vẫn không tra ra được.

“Thì ra người chính là đệ tử nhập môn mà sư phụ nhận, haizz.....cũng là ta để hắn thất vọng rồi” Bạch Thiên Tâm đột nhiên ưu thương mà rũ đầu.

Sư phụ từng nói “Con có một sư huynh, là đệ tử mà ta đắc ý nhất, đương nhiên con cũng thế hắn ngoại hiệu là Thánh tâm bồ tát, vốn là người tâm tư ảo diệu, lại yêu phải một người không nên yêu, từ đó bước trên con đường không có lối về”

“Người không nên yêu? “Tịch Thiên Âm lúc đó hỏi.

“Tà ma oai đạo trong miệng bạch đạo, hơn nữa còn là nam” sư phụ thở dài.

“Chúng ta là bạch đạo ư? “Tịch Thiên Âm hỏi.

“Không phải, chúng ta căn bản không có bước vào giang hồ” sư phụ nói như vậy.

Tịch Thiên Âm lúc đó mặc nhiên, trong lòng thật ra vẫn luôn nén một câu nói——nơi có người chính là giang hồ, thầy không đi tìm nó, nó cũng sẽ tới tìm thầy, không thể ngăn nổi.

“Hắn tới rồi ư? “Tịch Thiên Âm nhìn Bạch Thiên Tâm, sư huynh này có thể nói là Gay mà mình nghe nói tới sớm nhất trong thời không này ~, thật là có một cảm giác quen thuộc a

Trong đôi mắt lạnh nhạt của Bạch Thiên Tâm lóe qua ánh sáng, thì thào nói “Sau trận đấu này, bất luận thắng thua đều chấm dứt”

Nói xong, nổi lên gió cát.

“Hắn tới rồi, đệ hát đi” sư huynh nói.

Tịch Thiên Âm nói nhỏ với mấy đồng nhi, bọn họ gật đầu.

Sau trận gió cường liệt đó, có một người đứng đó, dáng người thẳng, hắc y lãnh khốc, y bào phát phối, dưới mái tóc tung bay là gương mặt anh tuấn tà mị, kiếm trong tay phiếm lên thanh quang khát máu, lục đục vang tiếng.

“Dương Ca” phía dưới có người kinh hô.

Cơ hội những nhân vật xuất sắc nhất lợi hại nhất trong võ lâm đại hội đều đã tới rồi.

Hai người nhìn nhau khá lâu, cuối cùng là Bạch Thiên Tâm ra tay trước.

Tịch Thiên Âm đàn tì bà, bắt đầu trước.

Quản Giác hồng y tung bay, dung nhan mỹ lệ ẩn chứa nỗi buồn man mác, tấu ra một đoạn đao kiếm giang hồ, phong hoa tuyết nguyệt.

Huyền Bích theo sau, gương mặt thờ ơ non nớt lại có chút nhân thần thẳng trâm không phù hợp, khinh đạm mà gầy, đàn ra đoạn kí ức chỉ người trên đài mới biết.

Cổ Ngọc nhắm mắt, mặc tay gõ đánh, lại là một lượt tiết tấu hài hòa.

Tịch Thiên Âm theo đó hát lên:

Không oán không hối hận ta đi đường ta, đi đường thiên nhai bất tận

Trong gió mây ta người đuổi ta theo, ân oán ai là người kết thúc

Khi nào thiên địa biến thành giang hồ, mỗi một bước gió lên mưa tảo

Từ khi nào rơi lệ không bằng đổ máu, mỗi một người đều tự xưng anh hùng

Từ khi nào đen trắng phân minh, thị thị phi phi ai hiểu nổi

Sợ cái gì mà đao quang kiếm ảnh, giữ lại gió hoa tuyết nguyệt trong tim

Không oán không hối hận ta đi đường ta, đi đường thiên nhai bất tận

Ngồi tại giang hồ mà tiêu sái tự do, bởi vì ta không để ý

Không oán không hối hận ta đi đường ta, đi đường thiên nhai bất tận

Trong gió mây người đuổi ta bắt, ân oán này ai sẽ kết thúc đây.

Trong tiếng hát của hắn, sư huynh và Dương Ca cũng đấu xong rồi. Sư huynh thua rồi, lại như khóc như vui mà cười xán lạn, không còn bóng dáng.

“Người có yêu huynh ấy không? “Tịch Thiên Âm nhìn bóng đen còn lại một mình trên đài.

“Ta đã có thê thất” người đó trả lời.

“Người có yêu thê tử không? ” hắn hỏi.

“Ta phải cưới nàng”

“Nam nhân hèn nhất” Tịch Thiên Âm lắc đầu bật cười, nhớ tới kết quả do sự si tình của mình mang lại là gì, tim lại bắt đầu quặn lại.

“Vì sao? ” người kia hỏi.

“Ta tặng người một bài thơ:

Khoảng cách xa nhất trên thế giới

Không phải là sinh với tử

Mà là ta đứng ngay trước mặt người

Người lại không biết ta yêu người

Khoảng cách xa nhất trên thế giới

Không phải ta đứng ngay trước mặt người

Người lại không biết rằng ta yêu người

Mà là rõ ràng biết yêu thương lẫn nhau

Lại không thể bên nhau

Khoảng cách xa nhất trên đời

Không phải rõ ràng biết rằng yêu thương lẫn nhau

Lại không thể bên nhau

Mà là rõ ràng không cách nào ngăn lại nhớ nhung

Lại còn phải cố tình giả vờ

Không có người trong tim

Khoảng cách xa nhất trên thế giới

Không phải là rõ ràng không cách nào ngăn được nhớ nhung

Lại còn phải cố tình giả vờ

Không có người trong tim

Mà là dùng trái tim lạnh nhạt của mình

Đào một con mương không cách nào vượt qua

Đối với người mình yêu”

Tịch Thiên Âm đứng dậy, ánh mắt như ngọn đuốc “Yêu thứ ta yêu, hận cái ta hận, thứ khó đối mặt nhất chính là tim của chính mình”

Mình lại vì sao, rõ ràng biết người kia dành cho mình là thái độ như thế nào, thậm chí còn không bằng chơi đùa lại vẫn không thể quên đi khoảng thời gian vui vẻ đó, mặc cho nó giống như chất độc xâm chiếm cư trú trong tim gan, ăn mòn sinh mệnh của bản thân.

“Ta nghĩ ta biết rồi” Dương Ca đột nhiên nói.

“Đỉnh của Thiên sơn, ở giữa túy lâm” Tịch Thiên Âm dùng mật âm chỉ có người kia mới nghe thấy. Đó chính là mộ của sư phụ, sư huynh sẽ tuân theo lời cam kết với sư phụ, dùng thời gian còn lại bảo vệ mộ cho ông ấy.

Dương Ca bay người rời đi, không còn bóng dáng.

“Đi thôi, không có gì đáng xem cả” Tịch Thiên Âm hô lớn một ngụm khí, khôi phục bình thường.

“Thiên Âm ” Ngọc Nghiễn đột nhiên đánh hấn một chương, kéo về chú ý của hắn.

“Hả? “Tịch Thiên Âm thuận theo ánh nhìn của hắn, rất nhiều ánh mắt ghen tị và lục đục muốn thử tràn ngập cả khoang mắt.

“Toi rồi, phiền phức tới rồi” sớm biết vậy thì không làm lộ rồi.

“Tịch công tử, huynh là đồ đệ của Thái duyệt lão tiên ông ư? “Nhiệm Thanh Lưu hỏi, ngữ khí có chút kinh dị.

“Ha ha, lừa hắn đó”Tịch Thiên Âm cười lớn.

“Huynh không phải ư? “Nhiệm Bạch Khởi càng thêm kinh nghi hơn.

“Đương nhiên không phải, chỉ nghe nói sự phụ của Bạch Thiên Tâm hình như có thu một đồ đệ, vì thế mạo xưng một chút”Tịch Thiên Âm giải thích.

Ánh mắt không quá tin tưởng của huynh đệ Nhiệm gia không quá tin nhìn hắn, chính khi người nào đó đang chuẩn bị tiếp theo lời giải thích lợi hại hơn.

Một lão đạo trưởng đi tới trước mặt người nào đó, cung kính gọi “Sư thúc”

Phía sau có một tiểu công tử tuần tú, không quá cam nguyện mà gọi người nào đó “Sư thúc tổ”

Toàn hội trường tĩnh mặc, bánh trôi rớt người ra phía sau người nào đó.

“Nếu ta nhớ không lầm, người vừa gọi huynh là sư thúc này nên là đồ đệ mà Bạch Thiên Tâm đã từng thu nhận, thần y Lâm Tô Nam” cái trên trán Nhiệm Thanh Lưu kia gọi là tĩnh mạch đi?

“Tô Nam à, không phải đã từng nói sau này gọi lúc không có ai là được rồi sao? Làm gì đột nhiên chạy ra vậy? “Tịch Thiên Âm nuốt ngụm nước miếng, nói với người vân đới mệnh.

“Sư thúc, sự phụ để con đưa cho người cái này trước mặt mọi người”Lâm Tô Nam đưa một thư tịch được gói kĩ cho hắn.

“Vô lâm bí tịch? sư huynh sẽ không vô vị vậy đi? “Tịch Thiên Âm hoài nghi mà nhận lấy, rất nhiều người vừa nghe thấy bốn chữ vô lâm bí tịch, con mắt đều liếc tới.

Chỉ có điều vừa mở ra xem, những người có thể nhìn rõ tên của thư tịch thì đều đỏ mặt, tiếp theo bay loạn khắp nơi chính là không bay tới tay hắn.

Thư tịch trong tay đã bị người nào đó một chưởng đánh thành mảnh vụn, người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi “Được lắm sư huynh nhà ngươi, dám tặng ta một cuốn long dương bí kíp? ”

Nhân thần thật là bén nha, sư huynh

“Bạch Thiên Tâm, ngươi ý gì hả ngươi? Ngươi rút về đây cho lão tử! lão tử sẽ một tay bóp chết ngươi, bóp chết xong lại nặn thành một đồng, sau đó lại nhào lại, đặt lên chảo chiên, lại lấy ra đá vỡ vụn! ” tiếng hét phẫn nộ, bỗng nhiên dẫm một cái, mặt đất xuất hiện một đường nứt dài mấy mét và một cái hố lớn.

Toàn hội trường lại lần nữa tĩnh mặc

“Tịch ca ca, huynh phải đi rồi ư? “tiểu Hồng Kiều không nỡ mà nhìn Tịch Thiên Âm.

“Tịch công tử, huynh rõ ràng có rất nhiều võ công người khác muốn mà không được, tại sao không dương danh trong vô lâm đại hội? “Nhiệm Thanh Lưu nhìn Tịch Thiên Âm, muốn nhìn ra gì đó từ trong mắt của hắn.

Tịch Thiên Âm ha ha cười lớn “Nói thật, yêu cầu mà sự phụ năm đó thu ta làm đồ đệ là vĩnh viễn không được bước chân vào giang hồ”

“Đây sợ rằng là việc không thể không chế được? “Nhiệm Thanh Lưu nói.

“Xác thực, nơi có người chính là có giang hồ”Tịch Thiên Âm phóng dang cười lớn “Nếu đã như vậy, chỉ cần không ai phạm ta, ta sẽ không phạm người, còn nếu không như thế, hừ hừ

Rất nhiều người có mặt đều nghe ra sự sắc nhọn và lãnh khốc bên trong lời nói của hắn, không khỏi rùng mình một cái.

“Bỏ đi, không nói nữa, chúng ta đi thôi” Tịch Thiên Âm rời đề tài.

“Tịch ca ca, ở lại thêm hai ngày đi” tiểu Hồng Kiều kéo hần, giống như một đứa trẻ vùi vãnh.

“Ừm, một vạn đại quân còn đang ở biên cảnh đợi ta, ta mà còn không về, hai nước sợ rằng sẽ phải khai chiến rồi! “Tịch Thiên Âm nói, nhìn ba đồng nhi thu dọn nhạc khí.

“Nhưng mà ca ca đi rồi, muội làm sao học được bài hát đó đây? ” tiểu Hồng Kiều bi ai mà hỏi.

“Sau này ta lại tới làm khách có được không? Hoặc là muội theo ca ca của mình tới tìm ta! Ta nghĩ nhị cả của muội rất đồng ý đó! “Tịch Thiên Âm nhìn Nhiệm Bạch Khởi đang không nỡ mà nhìn Huyền Bích, cười tới sảo quyết.

“Ca ca, chắc chắn vậy nha ” tiểu Hồng Kiều vội vàng gật đầu, đột nhiên nhớ tới gì đó lại nói” đợi muội bắt được người kia trở về, sẽ mời ca ca tham gia hôn lễ, ca ca hát cho muội có được không? ”

“Ha ha.....được, muội chỉ cần gửi thiệp mời tới phủ ta là được. Ta sẽ hát trên hôn lễ của muội, để tiểu Hồng Kiều được giả vui vui vẻ vẻ, trở thành tân nương vui vẻ nhất trên đời”Tịch Thiên Âm vỗ vỗ vai nàng.

“Được”Hồng Kiều gật đầu, gương mặt nhỏ tràn ngập vui thích.

“Thanh sơn không đổi, lục thủy trường lưu, sau này sẽ có dịp”Tịch Thiên Âm chấp tay nói.

“Sau này sẽ có dịp” Nhiệm gia huynh muội hồi lễ.

“Tiểu bánh trôi, về nhà rồi”Tịch Thiên Âm gọi tiểu bánh trôi đang bị tiểu bát ca kéo tới một bên nói truyện.

“Người giúp ta chăm sóc nó, không được bắt nạt nó! ” tiểu bát ca nặng nề mà dặn dò.

“Ta sẽ chăm có tốt cho thằng nhóc, hoan nghênh người lúc nào cũng có thể tới lấy hàng”Tịch Thiên Âm nói đùa, bế tiểu bánh trôi lên.

“Bát ca ca, huynh phải về sớm chút” tiểu bánh trôi đỏ mắt không nỡ nhìn tiểu bát.

“Sẽ rất nhanh, chỉ cần đệ tới mười năm tuổi, ta sẽ trở về tìm đệ” tiểu bát gật đầu.

“Đi thôi”Tịch Thiên Âm nhẹ nhàng thở dài, bế tiểu bánh trôi chậm chậm đi ra khỏi đây.

Phía sau có một đường nhìn không thể lỡ đi, còn đậm hơn cả ánh mắt trong tửu lâu lần trước, nóng bỏng khiến người ta không dám nhìn.

Tịch Thiên Âm sáu người lại được xe ngựa đưa về quân doanh, xa xa đã nhìn thấy Phùng Nghiêu và Lỗ Sơn đang dẫn quân thao luyện.

Xuống ngựa, đưa dây cương cho người gác cửa, bước vào quân doanh.

“Mọi người khỏe không, ta trở về rồi! “Tịch Thiên Âm vui vẻ mà lớn tiếng hỏi.

“Khỏe! ” một vạn đại quân trả lời.

“Các đồng chí vất vả rồi! ” vẫy tay ra ý.

“Vì nhân dân ngài phục vụ! ” một vạn đại quân nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, lớn tiếng trả lời.

“Tốt, tiếp tục theo hai vị phó tướng thao luyện! ”

Xuyên qua đội ngũ, sáu người tới lầu lớn, liền nhìn thấy Chung Quân Li đang ngây ngốc với thư án, người nào đó lên trước nói lớn “Ta về rồi”

Sau đó nhìn thấy người kia rất không có hình tượng mà rơi xuống đất, ngây ngốc hồi lâu, mới bò lên tức giận hét “Người làm cái gì hả? ”

“Đùa chút thôi, tiểu Chung thật không hài hước”Tịch Thiên Âm chưng hửng mà vuốt mũi, tự phát đeo lên cái danh hô tương đối thân mật cho Chung Quân Li đã lâu không gặp “tiểu Chung”.

“Có nhiều cái để đùa thế sao? “Chung Quân Li trừng hần một cái, cũng không có tính toán cái danh xưng đột nhiên mà tới kia.

“Bỏ đi, tiểu Chung a, có phải có thể khởi hành hồi triều rồi? “Tịch Thiên Âm “vui vẻ” mà hỏi.

“Hồi triều? ngươi xem xem đây là cái gì? “Chung Quân Li cho hấn một phần thánh chỉ.

Tịch Thiên Âm sau khi mở đọc, chau mày “Làm sao? Tại sao đột nhiên yêu cầu ta theo Ngọc Nghiễn tới Li triều bàn kết đồng minh? ”

“Không biết” Chung Quân Li vẫn còn tức không nhẹ, lạnh lạnh ngồi về.

Tông Chính Ngọc Nghiễn trừng cái thánh chỉ vừa cướp được, sau đó ném đi “Bà nó chứ, lão từ làm cái gì phải nghe hấn? ”

“Bởi vì hấn là Hoàng đế” Tịch Thiên Âm một lời đánh vỡ, bởi vì là Hoàng đế, vì thế tùy tính, bởi vì là Hoàng đế, vì thế có thể tùy ý tình cảm cái loại việc này cũng có thể coi như con cờ để chơi!

“Ta không đi, ta không đi ta không đi” Tông Chính Ngọc Nghiễn phát giận” rõ ràng biết ta say xe, sợ cưỡi ngựa, còn để ta tới Li quốc xa như thế.”

“Tùy ngươi thôi! “Tịch Thiên Âm căn bản không để ý tới hấn, nằm lên giường chuẩn bị ngủ bù, không cần thấy người đó, đi đâu cũng được cả!

“Thiên Âm, ta không đi” Tông Chính Ngọc Nghiễn kéo tay áo Tịch Thiên Âm, nũng nịu.

“Không đi thì không đi, cùng lắm là bị hấn kéo ra chém đầu”

“Hoàng huynh..... không có ác thế đi? ” Tông Chính Ngọc Nghiễn ghen lười.

“Hấn chỉ là càng ác hơn mà thôi” không phải nói dối, là sự thật, trong mắt Tịch Thiên Âm lóe ra quang mang thống khổ.

“Thiên Âm.....” chú ý tới ngữ khí cùng với ánh mắt đau thương của hấn, Tông Chính Ngọc Nghiễn mềm lại, an ủi gương mặt hấn, thương tiếc thì ào.

“Bỏ đi, đùa thôi mà” Tịch Thiên Âm nhìn ánh mắt hối lỗi của Tông Chính Ngọc Nghiễn, tức cũng không tức nổi, thế là dứt khoát vùi đầu vào gối.

“.....”

“Thiên Âm à, còn phải đi bao lâu a” Tông Chính Ngọc Nghiễn chống cằm, cơ thể dựa vào trong lòng Tịch Thiên Âm, lười biếng mà vuốt bõm con ngựa dưới thân.

“Huỳnh không phải đã đi một lần rồi sao, làm sao còn không thuộc đường? “Bánh trôi và Chung Quân Li cùng cưỡi một con, không quên chế giễu.

Bánh trôi, đệ thật là nói ra lời trong lòng ta rồi, Tịch Thiên Âm đột nhiên rất muốn niết cái mặt tròn béo phúng phính của bánh trôi.

“Lần trước nôn tới không biết trời đất, nào nhớ được bao lâu a ~” Tông Chính Ngọc Nghiễn nói, cảm giác bàn tay đặt bên eo mình, mặt lại bắt đầu phỉm đỏ. Vẫn là Thiên Âm tốt a, thật dịu dàng!

“.....”

“Vô vị a” Tịch Thiên Âm bắt đầu câu cửa miệng mỗi ngày.

“Tướng quân lại bắt đầu rồi, quát thế nào cũng không ngại, không có chút đáng vẻ nhàm chán nào” Chung Quân Li vừa cưỡi ngựa vừa nghiêng răng.

“Phải phải phải, thể hiện chút bất mãn không được sao? “Tịch Thiên Âm tâm tình không tốt trả lời, rốt cuộc ai mới là tướng quân đây, quân gia!

“Đi” người nào đó không muốn để ý hấn, thúc ngựa cách hấn xa trăm mét.

Thiệt, Tịch Thiên Âm ngáp một cái, quyết định ngủ bù.

Trong đội quân uy vũ, liền nhìn thấy một người ăn mặc như nhà giàu mới nổi gối đầu lên vai người phía trước, ngồi trên ngựa lắc qua lắc lại, nhìn mà khiến người ta run lên sợ hãi, còn ngày rất là lớn

~~Một nam tử dáng vẻ thư sinh trên một con ngựa khác cổ găng nhẵn nhụi lửa giận trong lòng, tự an ủi bản thân “Hắn là tướng quân, hắn là tướng quân, không thể động thủ, không thể động thủ”

Uy nghiêm của quân ta a!

“Chung Quân Li, còn bao lâu mới tới a? Cưỡi ngựa cả nửa tháng rồi, các tướng sĩ cứ tiếp tục đi thế này cũng không phải là cách a” mông của hắn sắp sưng rồi!

“Tướng quân, sắp tới biên giới Li quốc rồi” Chung Quân Li thúc ngựa tới trả lời.

“Không phải là đi kết đồng minh sao? Làm gì cần những 1 vạn đại quân đi theo thế? “Tịch Thiên Âm hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng.

Chung Quân Li vừa nghe, lập tức cười, theo đó giải thích “Bảo vệ tướng quân”

“Thế cũng không cần 1 vạn chứ? ” lấy một nghìn tinh binh là đủ rồi mà.

“Một vạn binh sĩ này vốn là để sau này đóng quân ở biên giới giữa Li triều và Tông triều” Chung Quân Li cười nói.

Kháo ~ thì ra chỉ là tiện đường bảo vệ hắn.....

“Còn may lương thực dư giả.....” bằng không một vạn đại quân phải theo hắn đi kiếm cơm rồi.

“Huỳnh Bích, đàn một bài cho ta nghe, ta rất nhàm chán mà” Tịch Thiên Âm ngáp một cái, vuốt vuốt nước mắt bên khóe.

“Chủ tử, đã nói với người rồi, ở trên ngựa rất khó đàn” Cổ Ngọc ở một bên chèn vào.

“Được được được.....ta tiếp tục ngủ bù.....”

Người nào đó tiếp tục nghiêng trái đổ phải, ngáy.

Tất cả hết nói.

>”< chương=”” gì=”” mà=”” dài=”” quá=”” vậy=””>

19. Chương 19: Cuộc Thi Lục Nghệ

CHƯƠNG 19: CUỘC THI LỤC NGHỆ

“Chủ tử, phía trước Bắc Môn quan hình như có người” Cổ Ngọc đột nhiên hưng phấn nói.

“Đương nhiên rồi, không có ai vậy Bắc Môn quan còn không bị phá hay sao? “Thật là một kẻ ngốc!

“Không phải, là.....”hắn thúc ngựa lên, kéo kéo tay áo Tịch Thiên Âm, chỉ về phía trước.

“Là cái gì? “Tịch Thiên Âm nhìn.

Trước cửa thành Bắc môn quan cao ngất, một đội ngũ ứng chiến chỉnh tề——có phải là sắp đánh nhau không vậy?

Làm cái gì, hắn tuổi thanh xuân này còn chưa có hưởng thụ đủ mà?

“Tướng quân, người xem.....” Chung Quân Li nhìn hắn.

“Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không được” Tịch Thiên Âm trả lời, tim còn đập bình bình, ông trời à, ta còn chưa muốn chết sớm a!

Sắp tới trước cửa thành, Tịch Thiên Âm giơ tay ngừng tiến lên, nhìn về đội quân phía trước, hắn thật muốn xem xem đối phương muốn làm gì?

“Kẻ nào đến? ” người đứng đầu kia hỏi.

“Tông triều Bình loạn tướng quân Tịch Thiên Âm” Tịch Thiên Âm trả lời.

“Thì ra là Tịch tướng quân, xin thứ vi tướng thất lễ rồi” người đứng đầu kia lập tức xuống ngựa.

“Vậy sao? ” có chuyện gì vậy?

“Vi tướng là tướng biên thành trấn thủ cửa Bắc Môn Lí Niệm Tử, dẫn theo binh sĩ dưới trướng tới nghênh đón tướng quân” người kia ôm quyền kính lễ.

Người nào đó hết lời mà nhìn về phía Chung Quân Li, Chung Quân Li nhìn coi thường “Tôi đang muốn nói đây vẫn là Tông triều, đó là người tới đón chúng ta, tướng quân đã ngắt lời rồi, tôi còn dám nói gì? ”

Tịch Thiên Âm hết lời để nói, vậy thật là xin lỗi a, ai bảo ta không biết Bắc môn quan là lãnh thổ Tông triều, những ngày tháng người ta sống quá hỗn loạn mà.

“Đứng dậy đi”Tịch Thiên Âm nói với Lí Niệm Tử.

“Tướng quân, cơm nước đã chuẩn bị xong rồi”Lí Niệm Tử đón hân xuống ngựa.

“Cảm ơn nha, ngồi ngựa nửa tháng mông ta sắp rách ra rồi”Tịch Thiên Âm mượn tay hân xuống ngựa, xoa xoa cái mông.

Lí Niệm Tử kia là một hán tử tướng mạo thành thật, thế nhưng còn hỏi Tịch Thiên Âm “Có cần kim sang được hay không? ”

Mọi người đều cười ở cạnh, Quân Giác còn nhỏ giọng mắng hân tên gốc.

Ai biết Lí Niệm Tử thế nhưng còn ngoan ngoãn để hân mắng, còn đỏ mặt nhìn Quân Giác.

“Xinh đẹp không? ”Tịch Thiên Âm dùng khuỷu tay thúc thúc vào Lí Niệm Tử đang si si nhìn Quân Giác, người kia càng đỏ mặt hơn gật đầu mạnh một cái “Xinh đẹp xinh đẹp”

“Ha ha, Quân Giác, hân thích người”Tịch Thiên Âm cười nói.

Quân Giác vừa nghe, trừng Lí Niệm Tử một cái “Ta mới 13 tuổi, người luyện đồng sao? ”

Xung quanh càng cười lớn hơn, Lí Niệm Tử vẫn không bị dọa bởi dáng vẻ hung hãn của Quân Giác, rất đơ trọng mà gật đầu “Ta đợi người lớn! ”

“Bà nó chứ, ta là nam! ” người nào đó vừa bị chạm đến nỗi đau không khách khí mà đánh một chưởng.

“Nam.....nam ư? ”Lí Niệm Tử kinh ngạc mà nhìn Quân Giác một thân hồng y, vô cùng mỹ miễm, làm sao nhìn không ra là nam.

“Hừ” Quân Giác vượt qua hân, trực tiếp theo Tịch Thiên Âm đi tới dịch trạm bên thành lâu.

Lí Niệm Tử đáng thương, con đường ái tình chông gai a!

z**y**z**z

Ngày hôm sau, khi Tịch Thiên Âm đang mang theo hai vạn năm nghìn binh sỹ luyện quyền, Li triều phái sứ tiết nói với hân Hoàng đế Li triều bệ hạ hạ chỉ ý: sứ tiết mỗi nước có thể mang theo một trăm hộ vệ tiến vào quốc đô, tham gia tiệc đồng minh tổ chức 5 ngày sau diễn ra trong 3 ngày.

Tịch Thiên Âm lập tức chọn ra một trăm tinh binh, mang theo ba đồng nhi của hân và quân sư Chung Quân Li cùng Tông Chính Ngọc Nghiễn, tiểu bánh trôi, cứ như vậy mà xuất phát rồi.

Đợi khi hân tới quốc đô mới biết, thì ra 5 nước khác đã tới đủ cả rồi, chỉ đợi bọn họ——nhìn dáng vẻ khinh bỉ của 5 nước kia, người nào đó xấu hổ!

Phần thứ nhất của đại hội——thiết tiệc đãi khách.

Ca vũ triều đường dâng lên, Hoàng đế phái vương huynh của mình Li Trạm Vương gia tiếp đãi.

“Hô oa

” không nhìn thấy người quen, người nào đó thấy vô cùng nhàm chán, buồn ngủ.

“Hân chính là nhi tử đó của Tịch thừa tướng Tông triều, người ta gọi là hoa hoa thái tử Tịch Thiên Âm ư? ”
“con ruồi A

“Không sai không sai, Hoàng đế lúc đó phong hấn làm Bình loạn tướng quân, xem ra chính là hấn rồi” con ruồi B

“Người nói Hoàng đế Tông triều sao có thể phái một tên lưu manh tới? ” con ruồi A

“Không đâu, không đâu, không phải phái hấn, mà là phái Nghiễn vương tới, hấn chỉ là đi theo thôi. Có điều, đừng thấy hoa hoa thái tuế là kẻ vô tích sự, nhưng nghe nói thiện âm luật, một khúc tóc như tuyết dương danh thiên hạ, võ công cũng vô cùng giỏi, nghe nói là đệ tử nhập môn của Thái duyệt lão tiên ông, bằng không Hoàng đế sẽ không phái hấn theo Nghiễn vương tới rồi” con ruồi C

“Xem ra hấn còn có hi vọng giúp Nghiễn vương đạt Ngọc quế rồi? ” con ruồi A

“Ta vẫn tương đối cổ vũ Hiên Viên tam vương gia của Thương Long vương triều” con ruồi C

.....

Đợi sau khi ruồi bay đi hết, Tịch Thiên Âm kéo người bên cạnh “Chung Quân Li à? Cái gì tên là Ngọc quế vậy? Có phải là người không a? Cái tên Hiên Viên tam vương gia của Thương Long vương triều là kẻ nào a? Nghe có vẻ rất chất! Ta ghét nhất có kẻ nổi tiếng hơn ta, đêm nay chúng ta đi đánh hấn một trận, đánh thành đầu heo là không thể ra gặp người rồi! ”

Không có câu trả lời như đã tưởng, chỉ có tiếng cười thầm.

Tịch Thiên Âm quay đầu vừa nhìn, đây còn không phải là Li Trạ?

“Tịch tướng quân rất hài hước a”Li Trạ ở trước mặt người nào đó lắc đi nghiêng lại cái mặt đào hoa anh tuấn của mình, mắt đào hoa bắn ra đào hoa thẳng tắp nhìn chăm chăm người nào đó.

Bốp bốp, bị người nào đó không chút lưu tình mà đập ra, hoa đào rơi tã lả.

“Vương gia có việc gì? ”Tịch Thiên Âm nhìn nhìn Chung Quân Li, Tông Chính Ngọc Nghiễn và bánh trôi bị Li trạ kéo ra phía sau để chen lấn, khẩu khí bất thiện mà hỏi.

“Tịch tướng quân vừa nãy hỏi, bản vương trả lời có được không? ”Li Trạ chống tay lên mặt, thư thả nhìn hấn.

“Nói đi”Tịch Thiên Âm dựa tới người Cổ Ngọc phía sau, hưởng thụ ba đồng nhi mát xa, lưỡi biếng gật đầu.

Li Trạ cười lại cười, giống như rất có hứng thú với hành vi của hấn “Mỗi ba năm, bảy nước sẽ họp mặt một lần, lấy danh nghĩa là kết đồng minh thật ra là đại hội nhân tài nhằm chán. ”

“Nhân tài đại hội sao? ” hấn nôn, đây là thế kỉ 21 sao?

“Đúng a, mỗi một lần bảy nước sẽ phái ra nhân tài ưu tú trong nước tới, người không thấy sự tiết mỗi nước đều là thanh niên ưu tú sao? ”

“Làm sao? Tương thân (gặp mặt kết thân đó) sao hả? Nữ tử Li triều các người không gả đi được sao? ”Tịch Thiên Âm tới ngáp một cái, chế giễu nói, ai đưa ra cái chủ ý quỷ quái này? Hại lão tử muốn ngủ cũng ngủ không yên đã phải cưỡi ngựa không nghỉ chạy tới.

“Tương thân? Tịch công tử sao nghĩ như vậy? ”Li Trạ hỏi, mắt lại bắt đầu phạm đào hoa.

“Không phải tranh đoạt Ngọc quế sao? Làm sao, nàng không phải là công chúa Li triều các người? ”Tịch Thiên Âm đột nhiên nhớ tới Hương Hương công chúa, rung mình một cái.

“Ha ha ha.....Tịch tướng quân, ngài quá buồn cười rồi”Li Trạ không chút cổ kị cười lớn, dẫn tới rất nhiều người có mặt đều nhìn chăm chăm bọn họ.

“Tướng quân, Ngọc quế nghĩa là quế hoa ngọc chế, là huy hiệu thắng cuộc cao nhất trong cuộc thi lục nghị tuần kiệt bảy nước”Chung Quân Li rất vô lực mà ở một bên nói.

“A? Thì ra là ta biết ít trách nhiều rồi” gật đầu, trong lòng hối hận.

“Còn có cuộc thi lục nghệ? Ngoại trừ ngọc quế, còn có phần thưởng nào khác không a.....”Tịch Thiên Âm hỏi, vô cùng hứng thú.

“Tướng quân, đây là thời khắc đẹp dành vinh dự cho nước nhà, ngài làm sao chỉ nghĩ tới phần thưởng vậy?
“Chung Quân Li nhìn coi thường.

“Không có phần thưởng, se không còn nhiệt tình tham đấu rồi” hắc Tịch Thiên Âm chính là tới vì phần thưởng!

“Ha ha ha.....Tịch tướng quân, có giải thưởng”Li Trạmvừa cười vừa gật đầu, thoát nhìn vô cùng điên cuồng.

“Sao? ” thì ra là có giải thưởng, nói sớm chứ.

“Mỗi một kì đều có, cứ lấy 3 kì trước nói, lần lượt là nghìn lượng hoàng kim, một cây thượng cổ thần kiến và 10 mã cơ”Li Tram nói.

“Ngọc Nghiễn a, thương lượng chút được không?” người nào đó rất là nịnh nọt mà chạy tới trước mặt Tông Chính Ngọc Nghiễn.

Tông Chính Ngọc Nghiễn bị nhiệt tình của người nào đó dọa tới chút nữa làm rơi cốc rượu trong tay xuống đất “Cái gì? ”

“Lần thi lục nghệ này, ta sẽ góp toàn lực giúp người, nếu giải thưởng là hoàng kim bạch kim thì cứ chia ta một nửa có được không? ”

“Làm sao không cần mỹ nữ? ”

“Là mĩ nam còn được” vô cùng đáng tiếc mà trả lời, đột nhiên quay đầu nói với Li Trạ̣m “Vương gia, nếu chúng ta thắng, mà giải thưởng là mĩ nữ, thì đổi một nửa thành mĩ nam”

“Được a.....”Li Tram cười tới có chút âm hiểm.

“Chung Quân Li” Tích Thiên Âm đập bàn gọi người.

“Tướng quân có việc gì”

“Giúp vương gia báo danh!”

“Tướng quân, vương gia vốn là phải tham gia!” người nào đó vô lực nói.

“Vây sao, vây tốt, ta bây giờ trở về làm nóng người! Ngọc Nghiễn, thắng lợi thuộc về chúng ta! ” người nào đó đứng dậy, chuẩn bị dời đi.

“Tướng quân, ngài rất hăng hái nha” Chung Quân Li lạnh lạnh nói.

“Đương nhiên, giành vinh dự về nước nhà là trách nhiệm và nghĩa vụ mà mỗi một công dân chúng ta phải cố gắng” người nào đó vừa chảy nước miếng vừa nhanh chóng rời đi.

“Oe

”

※※※Z※※y※※Z※※Z※※※

Dịch quán

“Tướng quân, ngài không phải nói là làm nóng người sao? ”

“Đúng nha, ta đang làm đây! ”

“Thế tướng quân nằm trên giường như này, là lí gì? ”

“Aizz,ta đang tích trữ thể lực” tiếp tục nhắm mắt.

“Vậy người tiếp tục làm nóng người đi”

“Khò khò ”

Trong dịch tram, người nào đó đang làm nóng mình trong giấc mộng

Phần thứ hai của đại hội——cuộc thi lục nghệ

“Tuyển thủ của bảy nước tham gia cuộc thi lục nghệ lần này lần lượt là: Ương Thương vương triều Bình Thanh vương Ương Huyền Hiên” lễ quan Li triều đang báo mục.

“Woa Bình Thanh vương bọn thiếp cổ vũ ngài ” không ít nữ fan bên ngoài giờ lên bó hoa hoan hô.

Ương Huyền Hiên một thân bạch y đứng dậy ra ý.

Người mà Ương triều phái tới là hân? Tối qua sao ta không nhìn thấy? Tịch Thiên Âm thắc mắc.

Ương Huyền Hiên đột nhiên quay lại, ném cho hân một mị nhãn.

Tịch Thiên Âm rùng mình, vợ vẫn, biến đi người!

“Hạ Liên vương triều Ngự thân vương Hạ Liên Bác Nhĩ” lễ quan tiếp tục báo.

Một nam tử anh tuấn mặc trang phục khá đậm chất dân tộc đứng dậy chào.

“Hạ Liên Bác Nhĩ.....a.....chúng tôi yêu ngài” lại một đám nữ fan.

“Thương Long vương triều tam vương gia Hiên Viên Du”

Mĩ nam tử mặt lạnh mặc y phục màu đỏ nhạt đứng dậy ra ý.

“A.....tôi sắp ngất rồi oa oa.....cuối cùng đã nhìn thấy Hiên Viên vương gia rồi.....” một đám ruồi mẹ hò hét.

“Phật Đại vương triều An Bình điện hạ”

Mĩ nam tiểu dung nào đó đứng dậy ra ý, không quên gửi hai nụ hôn gió.

Nữ fan có mặt cuồng loạn, người nào đó còn rất bất lực nhìn trời, dẫn tới tiếng thê nhiều hơn nữa.

“Khoảng Minh vương triều Phó Nghiêu điện hạ”

Mĩ nam ôn nhu bạch y nào đó vẫy tay.

“A a.....là Phó Nghiêu.....” đám ruồi tiếp tục vo ve.

kháo, họ Phó cũng tới rồi!

“Vương triều Tông Viện Tông Chính Ngọc Nghiễn điện hạ”

“Nghiễn vương.....chúng tôi yêu ngài”

Thì ra fan của Ngọc Nghiễn nhiều vậy!!

“Cuối cùng, là Li Ca vương triều ta Li Trạ điện hạ”

Li Trạ đứng dậy, một mảng nữ fan lớn gào thét.

“Trước khi cuộc thi bắt đầu, hoan nghênh Hoàng thượng chúng ta giá đáo” lời của lễ quan vừa nói, một trận chiêng hoàng gia vang lên.

Bách tính xung quanh quỳ xuống, sứ tiết cúi đầu.

Liền nhìn thấy rất nhiều ngự lâm quân mở đường, nam tử nào đó tiến lên cao đài được dựng tạm thời trên sân.

“Bình thân đi” giọng nói trầm thấp mà rất có sức hút vang lên.

Tịch Thiên Âm ngẩng đầu vừa nhìn, thiết, trước cái chướng lớn còn có lụa trắng, tên hoàng đế này có phải xấu quá, không có mặt mũi gặp người khác không vậy, còn che che đây đây nữa.

“Bắt đầu đi” Hoàng đế kia nói.

Lễ quan đứng phía trước, vang giọng nói “Phần thi thứ nhất của trận đấu——Lễ, đề mục hôm nay là——vinh nhục”

“Cái gì gọi là lễ? “Tịch Thiên Âm hỏi Chung Quân Li bên cạnh.

“Bao hàm những nội dung như chính trị, đạo đức, chủ nghĩa yêu nước, thói quen hành vi thì chính là lễ” Chung Quân Li dùng giải thích giản đơn nhất nói cho hắn.

“Hiểu rồi” trong lòng đã có ý rồi.

“Ngọc Nghiễn, có biết không? ”

“Ta ghét nhất loại phát ngôn như này, đệ lên” Tông Chính Ngọc Nghiễn lắc đầu, vẻ mặt không cam nguyện.

Tiếp đó đại biểu mấy nước lần lượt thi, đã có được vô số bình luận tốt, trong đó xuất sắc nhất là “Kho lương đầy đủ mới biết lễ tiết, ăn ẩm mặc êm mới biết vinh nhục” của Hiên Viên Du.

“Tiếp theo là Vương triều Tông Viện phát ngôn” lễ quan nói.

“Hắc hắc” Tịch Thiên Âm đứng dậy thanh thanh giọng “Ha ha Vương gia chúng ta gần đây nhiễm phong hàn, cổ họng không tốt, bĩ nhân truyền đạt ý của hắn vậy”

“Người là.....” lễ quan kia giống như không biết người nào đó.

Người nào đó xấu hổ cười” Bĩ nhân là Tông triều Bình loạn tướng quân Tịch Thiên Âm”

Phía dưới một mảng la hét.

“Tóc nàng tựa như tuyết cứ mãi phiêu dật trong thính không. Mờ trăng sáng rọi xuống những kỉ niệm ngày ấy, tình yêu dưới trăng vẫn mãi đẹp như thế Thiên Âm Thiên Âm ta yêu huynh, giống như chuột yêu gạo! ”

Đột nhiên, lời hát quen thuộc và tiếng hét vang lên bên tai.

Tịch Thiên Âm nhìn về phía những fan nữ đang hát lớn, đó không phải là người nhà của tam nương sao tỷ muội của “Quần Phương viện”? đúng nha, bọn họ là người Li triều.....chỉ thấy bọn họ gơ chiếc biển “Hội mê nhạc của Thiên Âm tại Li quốc” “Hậu viện đoàn” nhiệt liệt hoan hô.

“Cảm tạ ” cảm động người nào đó phóng đi vô số nụ hôn gió.

Cách cổ vũ không giống quả nhiên nhận được kết quả không giống, trên hội trường xoẹt xoẹt xoẹt vô số ánh mắt bắn tới

“Nếu đã như vậy, mời tướng quân bắt đầu đi” lễ quan nói.

Trong ánh mắt chờ đợi của chúng nhân, người nào đó vang giọng nói: “Quan niệm về vinh nhục là quan niệm giá trị đạo đức cơ bản nhất của con người, sự hình thành của nó là kết quả tác dụng của rất nhiều nhân tố tổng hợp. Xây dựng xã hội chủ nghĩa lấy “bất vinh bất nhục” là nội dung chủ yếu, vô cùng tất yếu đối với con đường nghiên cứu, thăm dò quan niệm vinh nhục hiệu quả. Tại hạ chỉ tổng kết một chút bất vinh bất nhục kia: lấy yêu tổ quốc là vinh, lấy làm hại tổ quốc là nhục; lấy phục vụ nhân dân làm vinh, quay lưng với nhân dân là nhục; tôn sùng khoa học là vinh, thiếu hiểu biết là nhục; cần lao là vinh, trốn lao động là nhục; đoàn kết lẫn nhau là vinh, tổn hại lợi ích người khác là nhục; thành thật giữ tín là vinh, thấy lợi quên nghĩa là nhục; tuân thủ luật pháp là vinh, vi phạm pháp quy là nhục”

Hồ Bá Bá, yêm xin lỗi ông, yêm đạo văn của ông rồi!

Cái ánh mắt ở phía dưới a ~~ tất cả bắn tới!

“Ha ha ha, đừng có nhìn ta như vậy, người ta sẽ xấu hổ đó” người nào đó giả vờ giận dữ nói.

“Oe

” tất cả nôn khan!

Sau đó sau bài phát biểu ngắn gọn mà đặc sắc của Li Trạ, kết thúc hạng mục lễ này!

Người nào đó than dài, trong lòng hô lớn tôi yêu chủ nghĩa xã hội!

“Tiếp theo tiến hành phần thi thứ 2——Nhạc”

“Cái này không phải nói, ta biết” Tịch Thiên Âm búng tay một cái, cười đắc ý với Chung Quân Li một cái.

“Ta không muốn nói” Chung Quân Li nhìn trời hết nói.

“Ngọc Nghiễn, muốn hát bài gì, chúng ta giúp người đàn”

“Đều đã cảm phong hàn rồi, còn có thể hát bài gì? “Tông Chính Ngọc Nghiễn tươi cười nhìn người nào đó.

“.....”

Ương Huyền Hiên biết đàn?? nhìn dáng vẻ hần bạch y vừa ngồi, vừa đàn đàn tranh vừa đọc thơ thật là xúc động mà!

Hạ Liên Bác Nhĩ mang theo nhạc sư của hần mà nhảy một bài nhảy dân gian kích tình, nhận được trận trận vỗ tay!

Hiên Viên Du không phải múa kiếm thôi sao, thế nhưng lại được chào đón như vậy??

An Bình cũng đàn tấu một khúc đàn tranh, còn không quên theo khúc nhạc cười ưu sầu, khiến trái tim những người phía dưới bịch bịch đập.

Phó Nghiêu không hổ danh xưng mỹ nam tử thư sinh, thổi chiếc bích tiêu của hần một bản du dương.

“Tiếp theo là Nghiễn vương của Vương triều Tông Viện tại sao lại là tướng quân? ”

“Đại thúc, vương gia chúng ta không phải bị nhiễm phong hàn rồi sao? “Tịch Thiên Âm khổ mặt.

“Đại thúc ư?? “một người thanh niên tướng mạo già trước tuổi trong lòng quá mức bi thương rơi lệ “Thì ra, ta đã già rồi a! ”

Gió thu cuốn theo hai chiếc lá rơi vòng một vòng, không còn bóng dáng.

“Thiên Âm.....hát một bài.....” fan của người nào đó ở dưới hét lớn.

Người nào đó mang theo 3 đồng nhi lên sàn, bày ra nhạc khí.

“Được a Thiên Âm, chúng ta cổ vũ người!!! “rất nhiều fan giơ lên biển “Hội mê nhạc Thiên Âm” lên hét lớn.

Ngoại trừ đám fan cuồng nhiệt này ra, những người khác

“Các fan thân yêu của ta, có nhớ ta không? ”

“Nhớ

~”

“Nói lớn thêm một chút, ta chưa nghe thấy! ”

“Nhớ

~”

“Mọi người muốn nghe bài gì? ”

“Tóc như tuyết”

Bỏ đi mà, vừa nhớ tới quốc sư đánh đá kia liền nôn

“Đổi bài khác đi, bài đó dù sao mọi người cũng đều biết hết, như vậy, ta hát một bài mới, ca từ đơn giản, âm luật cũng dễ hát, bài này hát về tiếng lòng của một nam nhân bị nữ nhân bỏ rơi, đảm bảo mọi người nghe xong sẽ rất vui! ”

“Được

~~” những nữ fan vẫn luôn ở trong thể yếu hưng phấn hét lớn.

“Rốt cuộc em yêu ai”Tịch Thiên Âm chớp mắt đọc tên bài hát. Bài hát này khi trong KTV hần nhất định chọn, tuy rằng có chút thô, nhưng hay là được rồi!

Quản Giác thổi tiêu, bắt đầu giai điệu, dẫn dắt khúc nhạc kích tình, sau đó là đàn tranh của Huyền Bích và tiếng trống của Cổ Ngọc thêm vào.

Mà Tịch Thiên Âm trong tiếng hét cuồng nhiệt của fan, bê một cái ghế gỗ, đứng trên đó, tay cầm bó hoa làm micro, một tay khác đặt vào tim làm người nam đau thương, hát với nữ fan ở dưới:

Một người uống say rất muốn tìm một người ở bên

Giữa đôi ta có quá nhiều hiểu nhầm

Tình yêu không thể tiếp tục ngủ say

Là đáng buồn là rạn vỡ

Anh không muốn tiếp tục rơi nước mắt vì ai

Yêu rồi mới hối hận muốn lấy rượu để quên đi

Giữa hai ta có quá nhiều hiểu nhầm

Tình yêu không thể tiếp tục ngủ say

Là đáng buồn là rạn vỡ

Anh không muốn tiếp tục tan vỡ vì ai

Cầu xin em cho anh cơ hội

Đừng tiếp tục nói không nghĩa gì với tình yêu

Nếu yêu nhau là hoàn mỹ

Hãy để chúng ta đối mặt bằng trái tim

Cầu xin em cho anh cơ hội

Đừng không quan tâm tới tình yêu

Để lại quá nhiều đau thương

Nói cho anh em rốt cuộc yêu ai

Tiếng hát thâm tình mà tan vỡ trái tim chốc lát đã khiến nữ fan mắt hoen hoen, thậm chí không ít fan của sáu nước khác cũng quay sang trận doanh của Tịch Thiên Âm, tiếng gào thét đủ để lật tung đài.

“Ha ha ha, thế nào, các nữ đồng bào, làm nữ nhân thì phải ác một chút, ác tới mức nam nhân không biết thỏa mãn kia uống rượu nắm tay mọi người hát bài này! Hát đến mức bọn họ khóc hết tim gan vì mọi người! ”

“Thiên Âm, Thiên Âm, ta yêu huynh

”

“Woa Thiên Âm huynh thật đẹp ”

“A~~Thiên Âm, hát thêm một bài, tim của chúng ta

”

“Thiên Âm, chúng tôi cổ vũ huynh, huynh mãi mãi là số 1 ~~”

“Ha ha.....Thanks! “Tịch Thiên Âm ngẩng đầu lên, cười lớn mà ném mấy nụ hôn gió đủ để khiến nữ nhân phát điên la hét xuống dưới đài, trong đôi mắt chứa ý cười kia toàn là tự tin và đắc ý, thuận tiện ném bó hoa trong tay cho Ương Huyền Hiên, trả lại hân một cái nháy mắt, khiến người kia xấu hổ đỏ mặt.

Rất nhiều nhân vật cao cấp khác có mặt càng là không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Tịch Thiên Âm, lại lần nữa nhìn chăm chăm khiến người nào đó xấu hổ.

“Hắc hắc hắc.....” lễ quan dọn sân, sau khi ho khụ khụ rất lâu cuối cùng đã kéo lại ánh mắt của mọi người”hạng mục thi đấu tiếp theo là bắn! ”

Hắn vừa nói xong, lập tức có người đưa bẫy cây cung tới, xếp xa hơn 100 mét bên ngoài.

Tông Chính Ngọc Nghiễn nhìn Tịch Thiên Âm xuất thần nói “Đệ đi đi! ”

“Lại là ta? ”

“Nhiễm phong hàn thì thường thường tứ chi mất lực”

“Được”Tịch Thiên Âm đáp trả một nụ cười, tuy rằng có chút nghiến răng nghiến lợi.

Trên sân, Tịch Thiên Âm nhìn mục tiêu, lại nhìn nhìn cái kẻ vô cùng nặng trên tay, thở dài “Người ta chỉ biết phi tiêu thôi à! ”

Thế là, sau một tiếng hạ lệnh, người nào đó ném cung xuống, trực tiếp ném ba cây tên đi—toàn bộ đều trúng hồng tâm!

“Phạm quy! ” trọng tài phê bình đích danh.

“Ta không có biết mà ” vùi đầu vào hối hận.

“Hạng mục thi thứ 4 là—ngự! ” lễ quan thông báo

“Cái gì là ngự? ”Tịch Thiên Âm hỏi.

“Chính là điều khiển chiến xa! ”Chung Quân Li trả lời.

“Ngọc Nghiễn ngơ lên.....”

“.....”

“Tiếp theo là Vương triều Tông Viện Nghiễn.....sao.....bỏ thi? ” lễ quan nhìn thấy Tịch Thiên Âm gơ băng!

“Làm gì không bỏ, chúng ta không biết cái này” người nào đó thẳng toẹt nói ra, dẫn tới vô số ánh mắt khinh bỉ.

“.....”

“Hạng mục tiếp theo là—thư, mỗi người làm một bài thơ về cảnh tình này” lễ quan nói.

“Đệ lên”Tông Chính Ngọc Nghiễn nói.

“Lại là ta? ”

“Nhiễm phong hàn.....”

“.....”

Khi đến lượt người nào đó, người nào đó ha ha cười lớn ba tiếng, sau đó lên sân, đầu tiên trữ tình lớn một tiếng “A

”

Người phía dưới đều trừng lớn mắt, vạn phần chờ đợi.

“A ất xì~”

Gần đây bị cảm rồi, xoa xoa cái mũi.

Toàn thể hết nói

“Có thể bắt đầu rồi chứ? ” người nào đó hỏi lễ quan bên cạnh, người kia nghiến răng trả lời “Đã bắt đầu rồi! ”

“Ồ, vậy được thôi” hít sâu một hơi, cảm thán nói “A ”

Toàn thể phía dưới che mặt, cơ thể rụt về sau.

“Thiên hạ phong vân xuất ngã bối
Nhất như giang hồ túy nguyệt thôi
Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiếu gian
Bất thắng nhân sinh nhất trường túy. Xong, cảm ơn!” diện vô biểu tình, nhanh chóng xuống đài
(Thiên hạ phong vân có bọn ta
Giang hồ chốn ấy mới kinh qua
Ngai vàng bá nghiệp coi hư ảo
Một trận cuồng say vẫn hơn là Nguồn dịch quynhnhnkido.blogspot.com/2010_01_01_archive.html).
Vô số người lại bắt đầu nhìn thẳng chăm chăm người nào đó, nhìn khiến người nào đó thấy ngại.

.....

“Phần thi cuối cùng, chúng ta đổi thành hỏi đáp lẫn nhau, bản chiều rút ra, sáu nước còn lại phân thành 3 tổ, có thể hỏi đối thủ của mình 3 câu hỏi bất kì” lễ quan nói.

Ương Huyền Hiên VS Hạ Liên Bác Nhĩ, Bình An VS Phó Nghiêu, Tông Chính Ngọc Nghiễn VS Hiên Viên Du

Vừa lên sàn, người nào đó liền trực tiếp nói “Không sai, lại là ta”

Lễ quan hết nói, ta lại không có định hỏi!

Hai tổ phía trước, đều bất phân thắng bại.

Bây giờ tới lượt Tịch Thiên Âm và Hiên Viên Du rồi!

Vừa lên đài, Tịch Thiên Âm và Hiên Viên Du.....xẹt xẹt xẹt xẹt

~ nhìn nhau.

Hiên Viên Du hỏi trước, Tịch Thiên Âm trả lời.

“Diện tích Vương triều Tông Viện là bao nhiêu? ”

“.....”

“Dân số bao nhiêu? ”

“.....”

“Danh hựy của Lí Vũ hoàng đế? ”

“.....”

Người nào đó quệt quệt mồ hôi trên trán, nhận được vô số ánh nhìn khinh bỉ.

Được lắm Hiên Viên Du nhà người, ...hừ hừ hừ.....Tịch Thiên Âm nhìn Hiên Viên Du, cười tàn nhẫn, xem ta chính chết người thế nào!

“Nhét Hoàng đế vào trong hòm tổng cộng cần mấy bước? ”

“.....”

“Thứ gì khi mọc lông dài, thì cho thấy đã thành thực? ”

“.....”Hiên Viên Du đỏ mặt

“Vậy trên cơ thể có bộ vị nào khi gặp kích thích sẽ to lên? ”

“.....”Hiên Viên Du càng đỏ mặt!

“Ha ha ha, không biết đúng không? ” người nào đó đắc ý cười lớn.

“Vậy người giải thử xem? “Hiên Viên Du nộ trùng.

“Nhét Hoàng đế vào trong hòm bao gồm 3 bước, bước thứ nhất, mở hòm ra, bước thứ 2, nhét hoàng đế vào, bước thứ 3, đóng hòm lại”

Toàn thể = =, Hiên Viên Du tức tới bại hoại mà nói “Người cái tên xảo trá này! ”

“Vậy có bản lĩnh người giải đi? ” người nào đó càng dương dương đắc ý cười.

“Đề thứ 2 giải thế nào? ” Hiên Viên Du phẩy tay áo.

“Ý người là thứ gì mọc lông, có nghĩa là trưởng thành đúng không? ” người nào đó thẳng tắp quét mắt qua cơ thể rất là đáng nhìn của đối phương, khi khiến tất cả mọi người đều cảm thấy ngại ngùng, mới không biểu tình mà trả lời “Bấp ngô”

Phía dưới thanh âm ngã ngựa một mảng.

“Vậy đề thứ 3 thì sao? “Hiên Viên Du trên mặt vừa là đỏ, lại là đen.

Hiên Viên Du lại lần nữa cong cong mà nhìn chằm chằm đối phương, không, nên nói là nhìn bộ vị nào đó quan trọng nhất trên người đối phương, cười *** nói “Bộ vị nào trên cơ thể khi gặp kích thích sẽ lớn lên? Ha ha, đương nhiên là”

Tất cả mọi người đều đỏ mặt, đè nén hô hấp đợi câu trả lời người nào đó sắp nói ra.

“Đồng tử mắt~”

Tiếng ngã ngựa phía dưới lớn hơn, người nào đó nhìn sang, trên cơ bản đều ngã hết rồi, người nào đó thở dài, hận luyện thép không thành gang mà giáo huấn nói “Người xem tư tưởng của các người đen tối bao nhiêu? Cứ chỉ có nghĩ theo hướng vẹo? Còn là chính nhân quân tử không? ”

Phía dưới một mảnh nộ trùng!

20. Chương 20: Sát Thủ Hiện Thân

CHƯƠNG 20: SÁT THỦ HIỆN THÂN

“Qua đánh giá và phân tích kết quả tất cả phần thi, Thương Long vương triều Hiên Viên Du diện hạ và Vương triều Tông Viện Tông Chính Ngọc Nghiễn diện hạ thắng với số điểm bằng nhau! ” Lễ quan báo kết quả.

“Có điều, do giải thưởng chỉ có một phần, vì thế quyết định thêm vào một phần thi, lấy so võ để quyết định, ai có thể lấy được giải thưởng được cột bằng dải băng đỏ trên cột cao nhất của đài cao, thì sẽ thắng cuộc! ” lễ quan vừa nói xong, liền chỉ về thứ được treo trên cột cao, phía trên còn móc một dải băng đỏ.

Tịch Thiên Âm neho mắt đánh giá, phẳng như thế, trừ phi phía dưới là kim bản? Được lắm! Rất có sáng tạo!

Thứ kia, nhất định phải có được!

Đột ngột, hai bóng người quần lấy nhau vượt lên, rắc rắc trên đài.

Tịch Thiên Âm và Hiên Viên Du đánh rất là cuồng nhiệt, hiếm khi gặp được người có thể đánh với mình mấy chiêu, xem ra lần này tới là đúng rồi, lâu lắm rồi chưa được đánh thoải mái vậy.

“Hiên Viên Du, ngươi vẫn là nên nhận thua đi, ngươi không đánh nổi ta” người nào đó vừa công kích vừa ha ha cười lớn.

Hiên Viên Du vừa rút lui chống đỡ vừa nói “Không thể nào, ai thua ai thắng còn chưa chắc đâu? ”

“Vậy sao.....”Tịch Thiên Âm đánh một hư chiêu, nhân khi hấn chống lại thì dùng khinh công đạp vào cột, đang muốn kéo lấy thứ kia, một chưởng phong đánh tới.

Thì ra Hiên Viên đã đuổi tới rồi, Tịch Thiên Âm và hắn mỗi người dùng một cánh tay bám vào cột, một cánh tay khác đồng thời với hai chân so võ.

Có lẽ là do chưởng phong quá bén, dải vải đỏ kia bị bọn họ quét qua bay phất lên. Tịch Thiên Âm nghiêng mắt nhìn thấy thứ phía dưới dải băng, thì ra không phải là hoàng kim bạch ki, vốn muốn dứt khoát nhận thua luôn, nhưng khư khư thấy dáng vẻ ngạo mạn hơn hẳn của Hiên Viên Du thì trong lòng liền không vui. Hắn nhất định phải thắng, bất luận giải thưởng là cái gì, chỉ cần đánh bại người nam nhân này bỏ tức là được.

Vừa xuất thần, không chú ý thấy nắm quyền Hiên Viên Du đánh tới, đợi khi phát hiện thì phản kích là không thể rồi, chỉ có thể tránh khỏi, kết quả bị chưởng phong quét tới, suýt nữa ngã khỏi cao đài, còn may chụp được một thứ, vội vàng ôm chặt, không thể để rơi xuống.

“Buông tay!!!! ” thanh âm tuyệt đối băng lạnh.

“Woa, sao lại là ngươi???!!! ” Tịch Thiên Âm giờ mới phát hiện thứ mình ôm là Hiên Viên Du, khó trách có chút mềm nha.

Mà Hiên Viên Du bắt chặt cây trụ, miễn cưỡng thừa nhận trọng lượng hai người, tĩnh mạch trên trán cộm lên rất cao.

Trong mắt của những người xem dưới đài, lại là một cảnh tượng ái muội khác: Tịch Thiên Âm ôm chặt Hiên Viên Du, hai chân quấn lấy eo đối phương, mà Hiên Viên Du cứ thế bị hắn ôm, thậm chí một tay khác còn khoác lên eo đối phương, ôm chặt lấy hắn.

Nhưng sự thật là Hiên Viên Du phát hiện Tịch Thiên Âm vừa giãy dụa, bàn tay bắt chặt cây trụ sẽ trượt xuống một phân, vì mạng của hai người, không thể không ủy khuất giữ vững đối phương.

Phía dưới truyền tới tiếng huýt ái muội, còn có rất nhiều nữ nhân cổ đại kích động hét lớn “Chúng ta cổ vũ hai người, nhất định phải ở bên nhau a”

“Hey hey.....Thiên Âm, tranh thủ áp đảo Hiên Viên Du! ”

Hai người trên đài mồ hôi cuồn cuộn, kẻ nào cũng đen mặt còn hơn đít nồi.

Tiếp theo là một trận quyền cước.

Cả cây trụ đều bị đánh nghiêng nghiêng ngã ngã, hai người vẫn không thể buông tay, Tịch Thiên Âm nói cho cùng là đồ đệ của Thái duyệt lão tiên ông, vì thế rất nhanh đã phá giải được công thế của đối phương, nháy mắt sau lấy được giải thưởng.

“Tôi tuyên bố, người thắng cuối cùng là Vương triều Tông Viện Tông Chính Ngọc Nghiễn điện hạ” lễ quan nhìn tình hình lập tức hét lớn.

Tịch Thiên Âm hắc hắc cười mà lấy vật được buộc cùng dải vải đỏ xuống, thứ trong vải đỏ kia cư nhiên là thánh chỉ minh hoàng. Mở ra vừa xem, sắc mặt trắng một chút, không tới 2 giây lập tức bạo tiểu “Ha ha ha Ngọc Nghiễn, ngươi.....ha ha”

Tịch Thiên Âm ôm bụng cười điên đại

bụng đều bị cười tới co thắt rồi!

Chúng nhân đều không hiểu, không phải chỉ là một thánh chỉ thôi sao? Buồn cười đến thế sao?

Tịch Thiên Âm vừa cười vừa nói “Hoàng đế kia thế nhưng ha ha ha.....muốn lập người thắng ngày hôm nay làm hậu nguyện cùng hắn hưởng thụ giang sơn ha ha ha một đời thương sủng, không rời không bỏ ha ha ha.....”

“Cái gì??? ” Tông Chính Ngọc Nghiễn mặt xanh mét, một chưởng đập vụn cái bàn sải bước lên trước hét lớn “Bản vương không làm”

“Nếu đã không muốn, trẫm không miễn cưỡng, ngươi có thể không làm, nhưng phía bên các ngươi phải có người đứng ra làm, người tham gia chỉ có 2 người, xem xét mà làm” thanh âm trầm thấp truyền ra từ phía sau lều lụa, cảm thấy khá giống đang tức giận.

“Đã có lời từ trước, chỉ cần có thể lấy giải thưởng về thì chính là người thắng, mọi người chứng kiến, vừa này ai lấy được thánh chỉ? “Tông Chính Ngọc Nghiễn “hùng biện chính đáng” mà hỏi mọi người dưới đài.

“Tịch Thiên Âm” toàn thể nhất chí hét lớn.

“Tốt, nếu mọi người đều đã cho là như vậy rồi, lễ quan còn không mau tuyên chỉ! “Tông Chính Ngọc Nghiễn thúc giục, Thiên Âm, vì tự do của ta, đệ ủy khuất chút đi!

Lễ quan vui vẻ gật đầu, lập tức nói “Vương triều Tông Viện Bình loạn tướng quân Tịch Thiên Âm tiếp chỉ”

Tịch Thiên Âm ngồi xổm ở một bên, bịt chặt tai tự thôi miên bản thân “Không phải ta, không phải ta không nghe thấy, không nghe thấy

“Tịch Thiên Âm tiếp chỉ! ” thanh âm của lễ quan truyền tới.

“Hắn đi nhà vệ sinh rồi” tiếp tục bước tới.

“Người không phải là Tịch Thiên Âm sao? ” một thanh âm khác chen vào.

“Ta không phải, ta chỉ là mặt mũi giống hắn thôi, hắn anh tuấn tiêu sái phong lưu tinh tế như thế, ta làm sao có thể là hắn chứ ha ha” chỉ còn một bước là có thể xuống đài rồi, kích động.

“Ái hậu! ”

“Ai? Không quen! ” người này là ai thế?

Tịch Thiên Âm đột nhiên cảm thấy cơ thể mất đà, vừa nhìn, thế nhưng bị người ta ôm vào trong lòng, mũi tràn ngập mùi vị nam tính——người rất là bá đạo.

“Hoàng hậu trong lòng trầm.....” bên tai truyền tới tiếng gọi thấp mê người.

Hoàng hậu trong lòng người nên là vị kia đi!

“Hoàng thượng Li triều kia a, người có phải nhận lầm người rồi không

“Không phải.....”

“Người có biết rằng, người không phải là quân chủ của ta, ta sẽ không tiếp chỉ của người” vùi đầu tiếp tục phân bua.

“Vậy người có biết, giải thưởng kia có quyền hạn lớn nhất chỉ cần không vi phạm nguyên tắc ‘Không ảnh hưởng tới chủ quyền của bảy nước’ hay không, cứ coi giải thưởng kia là một người chết, người thắng vẫn phải mang về! ”

“Vậy thật là không chút nhân quyền! ” Hoàng đế đáng ghét, người cái con rùa lớn lớn lớn lớn lớn lớn.

“Người còn câu hỏi nào không? ”

“Có, ta thay Tông Chính Ngọc Nghiễn tham gia, phần thưởng thắng quy về hắn, vì thế hậu vị của người cho hắn đi” ha ha, Ngọc Nghiễn, xem người làm thế nào?

“Được a, thánh chỉ cho hắn, người ở lại! ” tuy rằng nói như vậy, nhưng cảm giác thành phần tức giận vẫn là nhiều hơn một chút.

Tịch Thiên Âm càng cảm thấy tin tức mà quân quân nói lần trước là đúng: Hoàng đế Li triều thích lục vương gia Tông triều.

Tông Chính Ngọc Nghiễn mặt đều tức trắng bệch rồi, ánh mắt hằn hặn nhìn thẳng vào người đang ôm Tịch Thiên Âm.

Người được lắm Li Liệt, người chơi thật à???!!! Thay đổi thì thôi đi, thế nhưng còn dám lạm dụng Thiên Âm, đợi đại quân của đại ca ta tới, diệt tên khốn nhà người!

Đối với đề nghị của hoàng đế Li triều, Tịch Thiên Âm không cam làm thùng xả giận mà ngẩng đầu hét lớn “Không thể được! ”

Thuận đường đánh giá Hoàng đế Li triều:

Nam tử đội kim quan này thật là tồn tại giống như thiên thần, hàng mây phi dương bá khí, đôi mắt hẹp dài vô cùng sâu sắc, giống như bóng đêm trong đêm khuya, đồng tử tươi sáng chớp chớp hữu thần, cái mũi cao thẳng vô cùng ưu mỹ, còn bờ môi cong lên kia tuy rằng gương mặt có chút non nớt, nhưng không thể phủ nhận vị tân Hoàng đế này quả thật rất đẹp trai!

“Ông trời không công bằng, tại sao các người đều đẹp như vậy? “Tịch Thiên Âm khóc than a! Thổ huyết, tuyệt đối thổ huyết! không sai, bây giờ tim gan đau tới lấy mạng, còn không rời đi, sợ rằng việc mình trúng độc sẽ bị phát hiện, không được, nghĩ cách rời đi.

“Ái hậu.....” tiếng thì thầm khiến người ta si mê cùng với khi tức nóng bỏng dâng lên bên tai.

Xoa xoa cái tai ngứa ngáy, Tông Chính Ngọc Nghiễn, mau tới cứu ta đáng ghét, thế nhưng quay lưng lại với tai, người cái tên “không nghĩa khí” kia.....

“Người tự mình muốn giúp hần, thì người cũng là đồng phạm, trẫm quyết không nhẹ tay với đồng phạm” thanh âm không quá dịu dàng của người nào đó vang lên bên tai.

Hoàng đế lão huynh, người nhìn cho kĩ được không hả oan có đầu nợ có chủ, người tìm hần a, tìm ta làm gì?

Nhìn ba người Huyền Bích lo lắng dưới đài, Tịch Thiên Âm nháy ánh mắt, người kia rất biết ý mà chớp mắt, nhẹ nhàng rời khỏi sân.

Tịch Thiên Âm ngo nguậy ngo nguậy, nói “Vị Hoàng đế lão huynh, người thả tay ra một chút được không?”

“Có thể, chỉ cần người không chạy” Hoàng đế lão huynh nói xong, nhẹ nhàng rời tay ra.

Không chạy là kẻ ngốc!!

Tịch Thiên Âm dùng mê tông bộ, biến mất khỏi bên cạnh hần, nháy mắt dịch chuyển tới cái cây lớn bên ngoài 3 trượng, nói “Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, không bao giờ gặp lại”

Không đợi phản ứng của người kia, chuẩn bị dùng khinh công nhanh chóng phóng về phía xe ngựa của sứ tiết, giọng nói uy nghiêm của Hoàng đế truyền tới từ không trung, bình tĩnh lại mang theo tự tin, khiến Tịch Thiên Âm cũng ngưng lại.

“Người có biết sau khi người đi sẽ có kết quả thể nào không? ”

Tịch Thiên Âm nhìn dung nhan tuấn mỹ của hần, cho hần một mặt quỷ “Có bản lĩnh đi tìm Hoàng đế nhà ta đòi nợ, dù sao ta cũng sẽ không làm hoàng hậu của người, người để hần làm đi, tên hung hồ li đó vạn phần mỉa mai, tuyệt đối xứng với người”

Đều phản bội, xảo trá giống như nhau.....nắm lấy tình cảm, lòng người vào trong tay chơi đùa!

Tiếng cười sang sảng truyền tới, Hoàng đế nhìn hần, nói “Bấy nước kết minh, một nước nếu như phá hoại, sáu nước còn lại có thể tiến đánh. Trước tiên không nói người sẽ trở thành kẻ đầu sỏ gây ra thiên hạ đại loạn, chỉ riêng sứ tiết theo người tới cũng không tránh khỏi cái chết”

Hần vừa nói xong, đã nhìn thấy rất nhiều binh sĩ Li quốc bao vây 100 tinh binh, Chung Quân Li và Tông Chính Ngọc Mặc mà hần đưa tới, chỉ độc không bao vây Tông Chính Ngọc Nghiễn.

Hoàng đế kia nhìn hần, trong mắt là ý cười khiến người ta giận dữ.

Được lắm Hoàng đế nhà người, biết ta sẽ nhắm tâm với Ngọc Nghiễn, dứt khoát không cần lấy hần uy hiếp ta, mà là dùng Chung Quân Li và tiểu bánh trôi.

Một trăm tinh binh cùng với Chung Quân Li nhìn Tịch Thiên Âm, trong mắt có cầu xin. Hần không biết 100 tinh binh đang nghĩ gì, nhưng Chung Quân Li hần biết, người đó không sợ chết, lại sợ binh thiết giáp của sáu nước kia vây hãm. Nhưng là, Chung Quân Li à, việc này liên hệ tới sống chết của ta a! Người nhắm một chút đi nha?

Còn có người Ngọc Nghiễn, đừng tưởng rằng ta không biết chân tướng sự việc? Lấy ta làm lá chắn, người quá.....tức chết ta rồi, còn có người tên Hoàng đế Li triều các người cãi nhau lấy ta ra làm nơi trút giận ta nhin!

“Người tưởng ta sợ người à? ” không phải chỉ chết 102 người thôi sao?

“Ồ, vậy người đi đi” Hoàng đế kia quay người đi.

Chung Quân Li, bánh trôi, các người yên tâm, ta sẽ đốt tiền vàng cho các người, đương nhiên còn có 100 tinh binh.

Lờ đi ánh mắt khinh bỉ của người ngoài, sải chân đi về phía trước.

“Giết” phía sau truyền tới mệnh lệnh của Hoàng đế.

Tịch Thiên Âm đầu cũng không quay lại, ép xuống không nổi và áy náy trong lòng, giơ cao hai tay—— “Yên đầu hàng! ”

Lão tử sợ các người rồi!

“Ái hậu” Hoàng đế kia bước tự tin tới, một tay ôm hân từ phía sau, có điều ánh mắt là đặc ý liếc về hướng Tông Chính Ngọc Nghiễn sắc mặt không tốt.

“Sớm biết thì đã không tham gia rồi, Li Trạ chết tiết, người không phải nói giải thưởng là vàng sao? Là bảo kiếm sao, là mỹ nữ sao? Hại ta xông xáo tích cực thể người đền cho ta cuộc đời.....” Tịch Thiên Âm giãy dụa khỏi cái ôm của hân, chạy tới chồm về phía Li Trạ đang xem kịch ở một bên, liều mạng mà bóp cổ của hân.

Hân phải trả thù, trước tiên giết chết tên cội nguồn tai họa này, đợi lúc nữa sẽ chinh chết các người!

“Hoàng.....thượng, cứu.....ta” Li Trạ tay run lấy bẫy mà đưa ra, gương mặt anh tuấn đã thống khổ đỏ bừng vì thiếu khí.

“Người để hân trút giận một chút đi” Hoàng đế kia đi tới an ủi, ánh mắt lại nhìn về phía Tông Chính Ngọc Nghiễn.

“Chủ tử, đủ rồi, hân sắp hết khí rồi” Cổ Ngọc một tay kéo lấy Tịch Thiên Âm.

“Còn có người Tông Chính Ngọc Nghiễn, nếu không phải người.....ta cũng sẽ không.....” sẽ không yêu phải Hoàng huynh của người, cũng sẽ không ngu xuẩn mà bị hân chơi đùa

Ồi, sớm đã độc phát khi vận công, chỉ là cố chống đỡ, sợ bị người khác phát giác, chỉ là quả thật là.....không cam tâm a

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, trẫm mới đăng Hoàng vị, chưa có hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, trẫm chỉ

Tuyệt đối không cam tâm

“Phốc”

Một ngụm máu đen phun ra từ trong miệng Tịch Thiên Âm, mùi vị nhót nhát theo không khí tán ra.

Đây là.....

“Thiên Âm! ”

“Chủ tử! “Tông Chính Ngọc Nghiễn và Huyền Bích mấy người đều bay chồm tới, đón lấy cơ thể sắp ngã xuống của Tịch Thiên Âm.

Cao đài hoang loạn, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên thân ảnh đột nhiên ngã xuống kia, trong không khí là mùi nhót nhát không thể nhận lầm——phê tâm chi độc, không gì cứu nổi!

Khi Tịch Thiên Âm tỉnh lại, đã là buổi tối rồi, vừa mở mắt đã nhìn thấy Tông Chính Ngọc Nghiễn giận dữ trừng mình, Tịch Thiên Âm cũng liền cùng hân mất lớn trừng mắt nhỏ, cuối cùng vẫn là do kỹ thuật không bằng người mà từ bỏ “Ngọc Nghiễn, đây là hoàng cung? ”

Nơi này rất hào hoa nha.....

Tông Chính Ngọc Nghiễn không có trả lời, hai mắt tràn ngập lửa giận trở thành bi thương “Đệ lừa ta thật khổ a, giấu ta không để ta biết đệ đã trúng độc còn tưởng rằng là tốt cho ta, đệ có biết trong lòng ta khổ sở thế nào không? ”

Tịch Thiên Âm vuốt lên gương mặt hần “Ngọc Nghiễn không phải thế này, vẫn là cười thì đẹp hơn. Khi kết bái người lừa ta người đã 23, lớn hơn ta một tuổi, cú lừa này liền bốn năm, ta tháng trước mới biết người còn nhỏ hơn ta 2 tuổi, người có biết lúc đó ta cũng tức tới thổ huyết. Có những lúc chúng ta đều chỉnh lẫn nhau như vậy, dù sao cũng tốt hơn những lo lắng này, cũng tự nhiên hơn”

“Thiên Âm, đệ nói cho ta tất cả có phải liên quan tới ta hay không? Có phải ta lúc đó không có đưa cho Hoàng huynh bao xuân được đó, thì sẽ không có việc của ngày hôm nay có phải không? Hoặc là chúng ta thật sự không kết bái, cũng sẽ không để đệ chịu khổ? “Tông Chính Ngọc Nghiễn cấp thiết hỏi.

Nhìn ánh mắt tự trách của hần, Tịch Thiên Âm lắc đầu “Thế gian không có thuốc hối hận không phải sao? Người không làm sai, ta rất vui được quen với người, còn có người nhà của người, tiểu bánh trôi, gà trống sắt, thanh oa còn đại Hoàng huynh của người”

Hơn nữa bao thuốc đó.....căn bản không có tác dụng gì bởi vì người kia căn bản miễn dịch với loại được này

“Đệ có biết không? Ngự y kia nói người sau khi độc phát lần 1 thì cơ thể không ngừng sử dụng nội lực, dẫn tới độc tố lan đi rất nhanh, mệnh không còn lâu. 6 ngày đó đệ rốt cuộc đã đi đâu? Ta biết đệ tuyệt đối không phải đi sư môn của đệ”Tông Chính Ngọc Nghiễn lo lắng hỏi, thấy sự thất vọng trong mắt Tịch Thiên Âm, đáp án trong lòng càng rõ ràng hơn “Có phải đi tìm hần không? Hần đã nói gì? ”

“Ngọc Nghiễn không cần hỏi, ta không có tới đó”Tịch Thiên Âm nở nụ cười trước đây.

“Việc này cũng không nói cho ta? “Tông Chính Ngọc Nghiễn ủy khuất nhìn Tịch Thiên Âm.

“Hừ, không biết ai cãi nhau với tên Hoàng đế Li triều đó, lấy ta ra làm nơi trút giận đây? Phải không?? ” thanh âm của Tịch Thiên Âm cao hơn vài phần, rất có xu thế tức giận.

“Đó không phải.....aizz, ta với người đó cũng nói không rõ được, thích thì thích, nhưng dù sao cũng đều là nam”Tông Chính Ngọc Nghiễn cúi đầu.

“Ngọc Nghiễn, hần có thể hạ chỉ như vậy, nói rõ hần đã sớm dọn dẹp xong chương ngại, chuẩn bị bên người cả một đời rồi, người còn có điểm gì không yên tâm? “Tịch Thiên Âm gỡ giải nói.

“Nhưng ta mới 24, ta còn chưa hưởng thụ đủ mà, hơn nữa dựa vào cái gì mà ta ở dưới, hần rõ ràng ít tuổi hơn ta”

“Thì ra về đằng sau mới là việc để ý nhất”Tịch Thiên Âm tìm ra cốt lõi vấn đề.

“Có thể không để ý sao.....” vấn đề mặt mũi mà, Tông Chính Ngọc Nghiễn tự nói trong lòng.

“Nếu thật sự yêu hần, thì không nên tính toán những thứ đó” nhớ tới người lúc trước ở dưới thân mình thừa hoan, Tịch Thiên Âm tìm gan lại bắt đầu đau đớn.

Tông Chính Ngọc Nghiễn thấy sắc mặt hần không tốt, lập tức quan tâm hỏi “Làm sao vậy? ”

“Không sao, chỉ là không thoải mái lắm, người kể cho ta nghe chuyện giữa người và hần một chút đi, giúp ta quên đi đau đớn”

Nói tới đây, Tông Chính Ngọc Nghiễn đỏ mặt một chút, có điều vẫn là rất rộng rãi.

Sự việc bắt đầu khi Li triều Hoàng đế bạn học Lí Liệt khi vẫn còn là thái tử mười mấy tuổi, tướng mạo đẹp tự hoa, có một lần lần vào trong sứ đoàn tới Tông triều thăm hỏi Tông triều, sau đó bị Tông Chính Ngọc Nghiễn thích mê nữ tỳ trên ghẹo một lượt, sau khi tỉnh rượu còn bị hần dắt tới phủ lục vương gia, nào biết cởi quần áo ra mới biết là anh đẹp trai

Tông Chính Ngọc Nghiễn lúc đó phần hận a.

Một mặt khác, bạn học Lí Liệt giả trư mà ăn lão hổ, lần đầu tiên gặp mặt đã thích bạn học Ngọc Nghiễn bề ngoài *** đáng nhưng nội tâm thuần khiết, thế là giả vờ say rượu bị dắt đi, đợi cuối cùng đi tới phòng ngủ của người trong lòng triển khai cuộc phản công lớn.

Dựa theo hồi ức thẩm thiết của bạn học Tông Chính Ngọc Nghiễn trong cuộc: Đó là lần đầu tiên của hai bên, hai người đều không biết, nhưng tốt xấu nhà Lí Liệt có một đại ca——Li Trạ, là kẻ thích nam sắc, vì thế vẫn là có chút kiến thức nhưng dù sao cũng là lần đầu, có thể tưởng tượng chiến tình có bao nhiêu thảm liệt.

Sau một lần, Tông Chính Ngọc Nghiễn liền chạy mất, để lại thư đi mất, nói muốn đi xa—— có điều vì nguyên nhân nào đó, thật ra chỉ là dạo vòng quanh Phủ Lâm Dương.

Mà Lí Liệt lại hoàn toàn yêu Ngọc Nghiễn, vốn muốn đuổi theo, nhưng sứ đoàn sắp rời đi rồi, chỉ có thể thất vọng trở về.

Năm sau, cuộc thi lục nghệ, thân là thái tử, Li Liệt đích danh chọn Tông Chính Ngọc Nghiễn tới.

Bạn học Ngọc Nghiễn cũng không biết đối tượng lần đầu thất thân lại là thái tử Li triều, chỉ xem là nhi tử của vị sứ tiết nào đó, vì thế trời không sợ đất không sợ mà đi rồi.

Say xe nửa tháng không nói, còn liên tục thất thân nửa tháng ở Li triều, cuối cùng trốn trở về, thế sẽ không quay lại.

Lí Liệt yêu Tông Chính Ngọc Nghiễn, vì thế loại bỏ mọi khó khăn mà muốn cưới hẳn Tông Chính Ngọc Nghiễn tính thích tự do, lại không cam bị tiểu đệ đệ áp, vì thế chạy trốn chết.

Lí Liệt nhìn người trong lòng chạy lưu loát thế, trong lòng không vui, liền muốn chọc giận hắn, đương nhiên, Tịch Thiên Âm trước nay tương đối thân cận với Tông Chính Ngọc Nghiễn đã trở thành nơi trút giận.

Vỡ kịch ghen tuông còn chưa tới cao trào, đã hạ màn vì Tịch Thiên Âm độc phát.

Nghe xong câu truyện, Tịch Thiên Âm cảm thấy mình chưa bị tức chết đã coi như là mạng lớn rồi, tim gan đau càng khủng khiếp hơn.

“Thiên Âm, đừng có trách ta, người ta rất là thích đệ” Tông Chính Ngọc Nghiễn đỏ miệng nũng nịu.

Tịch Thiên Âm bóp lấy tay của hắn, phát tiết toàn bộ lửa giận trong lòng ra, trong mắt phần hận a đều là việc do tên ngu ngốc nhà ngươi chọc ra.

“Nhẹ chút.....đau.....”

“Đau à.....được, ta nhẹ chút”

“Đừng mà, rất đau a.....”

“Rầm——”

Tiếng cửa bị đá kịch liệt đã ngừng lại hai người, liền thấy một anh đẹp trai mặc long bào mặt xanh mét đứng ở ngoài cửa “Dám cho trẫm mọc sừng, cũng không xem xem đây là địa bàn của ai? ”

Hai người trong lòng ngây ngô

“Sừng? ”

Hoàng đế này có phải hiểu lầm gì rồi không?

Lí Liệt vừa nhìn, hai người mặc vô cùng chỉnh tề, không có cảnh tượng hương diễm gì, chẳng qua là tay Tịch Thiên Âm bóp lấy cánh tay Tông Chính Ngọc Nghiễn thôi.

Thì ra đau của Ngọc Nghiễn.....là loại này.....

“Ha ha.....” vẫn là Tịch Thiên Âm phản ứng nhanh, vừa nhìn đã biết Hoàng đế này đang nghĩ gì.

“Cười cái gì mà cười? “Lí Liệt đỏ mặt, đi tới trước giường Tịch Thiên Âm, đang suy nghĩ xem có cần một cước đá hắn không.

Tông Chính Ngọc Nghiễn phản ứng lại, mặt cũng đỏ rồi, trừng Lí Liệt một cái “Người đang nghĩ cái gì hả?”

Lí Liệt một tay ôm lấy hán “Xin lỗi mà”

Ha ha, thì ra Ngọc Nghiễn vẫn là “bạn gái” man rợ nha!

Đột nhiên, Tịch Thiên Âm cảm thấy trong căn phòng tràn ngập không khí ám muội.

“Hai người các người có thể ra ngoài thân thiết được không, lão nhân gia không chịu nổi cảnh tượng hương diễm như này” Tịch Thiên Âm cố ý nói.

“A” hai người phản ứng lại.

“Người nghỉ ngơi cho tốt” vẫn là Lí Liệt phản ứng nhanh, một tay kéo Tông Chính Ngọc Nghiễn đi, không quên hướng ánh mắt cảm tạ với Tịch Thiên Âm.

“Thiên Âm, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tới thăm đệ, có cần ta gọi bọn Huyền Bích tới giúp đệ không? ”

“Không cần đâu, ta muốn nghỉ ngơi”

Hai người vừa đi, gương mặt mỉm cười của Tịch Thiên Âm trầm lại, như không có việc gì mà nói “Các hạ ra đi”

Một bóng sáng lay động lóe tới, Tịch Thiên Âm tránh khỏi kiếm của người kia, sau khi đánh mấy chiêu với người kia thì nhảy xuống giường, đánh giá nam tử trước mắt.

Y phục vải màu đen bao lấy cơ thể cao lớn, bịt mặt màu đen ôm lấy đầu và gương mặt, nhưng không thể bỏ qua ánh mắt lạnh tới cực điểm phía sau.

Đánh giá xong, trong đầu Tịch Thiên Âm nhanh chóng suy nghĩ làm sao để đánh bại người trước mắt, độc trong cơ thể càng lúc càng khủng bố, không thể kéo dài.

Kiếm của đối phương đánh tới, Tịch Thiên Âm lấy tay đỡ, lóe qua lưỡi kiếm, một chiêu đánh nhanh về hầu kết đối phương, muốn nhanh chóng đẩy đối phương vào chỗ chết.

Đột nhiên cảm thấy khí huyết dâng lên, Tịch Thiên Âm biết không thể cầm cự nổi bao lâu, người trước mắt công phu không tồi, nhân vật nhỏ như Hiên Viên Du hoàn toàn không thể so sánh được. Nếu là trước đây, sớm đã có thể đánh bại, chỉ là tim đau tới khủng khiếp

Thấy thế kiếm của đối phương càng lúc càng nhanh, càng lúc càng bén nhọn, mình cũng nhanh không còn lực đỡ.

Cảm thấy mũi kiếm kia đã đánh về ngực mình, Tịch Thiên Âm dứt khoát từ bỏ chống đỡ, dù sao cũng đều là chết

Nhưng, đợi mãi không thấy kiếm kia đâm tới.

“Xi xi? ” kiếm của đối phương ném trên mặt đất, chạy tới ôm chầm lấy hán.

“Xi xi? ” lúc này Tịch Thiên Âm cảm thấy bất ngờ rồi, người này.....

Vải đen bị người kia kéo xuống, mái tóc bạch kim phát phới, Tịch Thiên Âm đang muốn nói “Quốc sư đại nhân làm sao lại rảnh dỗi tới đây” kết quả chốc lát liền ngậy ngốc, người kia thể nhưng có mắt màu tím, trong đôi mắt hẹp dài, ánh sáng màu tím lóe lóe động, hàm chứa sương mù, tinh xảo tới khiến người ta không nhìn được muốn ôm lấy hôn lên thủy tinh màu tím kia, bờ môi mỏng dưới cái mũi tinh tế có sắc bóng đỏ tươi mà trái cây đỏ sắc trong tiên cảnh, giống như mời người ta nếm thử. Gương mặt này có 3 phần giống với Tần Tuyết Thương kia, lại.....

Tần Tuyết Thương có thể nhảy sông tự sát rồi, làm sao lại xấu xí thế?

“Xi xi.....” trên dáng người cơ bắp của sát thủ kia lại có gương mặt giống như thiên sứ, hơn nữa còn có đôi mắt nai vàng, đáng thương mà nhìn Tịch Thiên Âm, lời phát ra lại khiến người ta không nhìn được muốn ức hiếp.

“Là.....”

Cái xi xi này sao lại quen như thế nhỉ? Giống như đã nghe qua ở đâu?!

“Xi xi.....”

“Tiểu Thú.....” ôi~ cảm thấy trong ngực đau đớn không thôi, nghẹn ngào lợi hại, Tịch Thiên Âm vừa nói ra 2 chữ, đã phun ra một ngụm máu đen mà ngất đi.

21. Chương 21: Người Trong Sư Môn

CHƯƠNG 21: NGƯỜI TRONG SƯ MÔN

Con sông nhỏ trong giấc mộng gợn sóng, gợn tới buổi sáng 10 năm về trước.

Tịch Thiên Âm mới 10 tuổi rời nhà bỏ đi, lưng khoác một bao đồ nhỏ đi trên con đường nhỏ hẹp cây cối mọc um tùm.

“Tay trái một con chim, tay phải một con vịt, còn khoác một” đột nhiên trên lưng một trận đau đớn, có vật nặng gì đó đập xuống lưng mình, Tịch Thiên Âm co rút khố miệng, hàm lệ mà thốt ra ba từ cuối cùng “Mập, tỷ, tỷ.....”

Sau đó nghe cổ mà ngất đi.

“Xi xi”

Sau rất lâu, Tịch Thiên Âm đã khôi phục ý thức cảm nhận dưới người mình có thứ gì đó đang ngo ngoe, hơn nữa đầu nhũ cái nơi đó đang bị vật gì mút tới phát đau.

Mở mắt nhìn xuống dưới thân, thì ra là bị một con Tiểu Thú màu bạc đang bú sữa a hắn còn tưởng rằng.....bú sữa??????

“Xi xi” Tiểu Thú kia ngậm núm nhũ của mình liều mạng hút, đầu nhũ đỏ lừ rồi còn chưa thấy hút ra được gì, lập tức buông nhũ đầu sưng lớn của Tịch Thiên Âm ra oa oa khóc lớn.

“Là một đứa trẻ?” Tịch Thiên Âm ôm thứ mềm mại kia lên, mái tóc màu bạc che khuất gương mặt, vén ra, một gương mặt nhỏ khóc tới đáng thương xuất hiện trước mặt.

Tiểu cô nương thật xinh đẹp hơn nữa còn con mắt màu tím.

Tịch Thiên Âm nhìn áo khoác hoa của Tiểu Thú tự động quy hắn là nữ.

“Xi xi” Tiểu Thú đáng thương mà nhìn Tịch Thiên Âm.

Tịch Thiên Âm nhìn nhũ đầu đã bị cắn sưng trướng của mình, lại nhìn nhìn cái miệng nhỏ thăm thương đợi bú, thở dài, ôm tiểu bắt điểm này vào trong lòng.

Nhìn trái nhìn phải, lại không có người tới lĩnh, thế là nghĩ có phải là trẻ con nhà ai chạy ra hay không, có điều phía trước không có thôn làng, phía sau không có cửa tiệm, ai mang con nhỏ từ xa tới, lẽ nào là bị ác ý bỏ rơi?

Đi cứ đi, đi tới một thôn trang nhỏ, đi qua một hộ gia đình, nhìn thấy nữ nhân đang cho con bú, đi tới xin chút sữa.

Nữ nhân kia nhìn muội muội tóc trắng mà Tịch Thiên Âm nhỏ tuổi mang theo, đáng thương mà cho họ 1 bát.

Nào biết Tiểu Thú khi quay đầu lại uống, nữ nhân kia tay run lên, tới bát và sữa đều đổ xuống “Ma quỷ ma quỷ, các người cút”

Tịch Thiên Âm bị ngã mà không hiểu vì sao, nhìn thấy nữ nhân kia cầm chổi, biết là không thể chọc vào, vội vàng ôm Tiểu Thú chạy, trên đường nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng và ghét bỏ của rất nhiều người, vội vàng chạy ra khỏi thôn, trốn trong rừng cây.

Tịch Thiên Âm nhất thời ngơ ngác, gõ vỡ đầu cũng không biết những người đó vì sao nói hắn là ma quỷ, hắn ngọc thụ lâm phong, phong lưu tinh tế như vậy, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, quả thật chính là một cây hải đường, là tiểu bạch long vô địch vũ trụ

Đột nhiên nghe thấy tiếng thút thít, thì ra là Tiểu Thú đang khóc.

“Tiểu Thú đói rồi à? ” không biết hắn tên là gì, Tịch Thiên Âm dứt khoát gọi như vậy.

“Điềm gỡ.....ma quỷ.....”Tiểu Thú khóc thút thít, nước mắt lăn chã rơi xuống.

“Sao? ” ý gì vậy?

Tiểu Thú nằm sấp lên ngực Tịch Thiên Âm, ngón tay nhỏ ngấn ngùn chỉ mắt của mình

“Màu tím điềm gỡ.....ma quỷ.....”

Nghĩ hồi lâu, Tịch Thiên Âm cuối cùng đã hiểu ra, nhìn ánh mắt tự trách và áy náy của Tiểu Thú, Tịch Thiên Âm kẻ nghiện luyện đồng lập tức chụt chụt hôn lên “Tiểu Thú mới không phải ma quỷ, màu tím rất xinh đẹp a, rất thần bí, rất xứng với màu tóc của ngươi”

“Điềm gỡ.....”Tiểu Thú vẫn nói như vậy, có điều mắt nhỏ đã bắt đầu mỉm cười, nước mắt cũng thu lại.

“Không phải, Tiểu Thú mới không phải người mang điềm gỡ, Tiểu Thú theo ca ca lâu như vậy, ca ca cũng không có nguy hiểm gì nha, ngược lại ca ca rất vui được quen với Tiểu Thú mắt màu tím.....nào, thơm thêm một cái, lần này là miệng nhỏ”

“Miệng nhỏ.....thơm thơm.....thành thân”Tiểu Thú hơi đỏ mặt mà nói trước ngực hắn, nữ mẫu nói thơm miệng phải thành thân.

“Được a, Tiểu Thú không bỏ ca ca, đợi Tiểu Thú lớn lên, khi 15 tuổi, ca ca sẽ lấy tiểu thú”Tịch Thiên Âm cười mà ôm Tiểu Thú vào trong lòng thơm mạnh, mà Tiểu Thú lại si si nhìn chiếc vòng trên cổ Tịch Thiên Âm.

Tịch Thiên Âm nhìn ánh mắt của hắn, hỏi “Tiểu Thú muốn lấy cái này làm tín vật à? Không được a, đây là vòng kim cương hộ thân của ca ca, không lấy xuống được”

Tiểu Thú thất vọng vùi đầu xuống.

“Không sao, ca ca cho tiểu thú cái này”Tịch Thiên Âm rất keo kiệt mà rút ra sợi tơ xâu lưu li châu trên chiếc vòng thắt lên cổ của Tiểu Thú.

“Hi hi”Tiểu Thú cười rồi, sau đó chụt chụt thơm Tịch Thiên Âm mấy ngụm.

“Xi xi.....”

Cái gọi là no ắm thì ham *** dục, khôn đúng, không đúng, còn chưa có no mà, một con thú nhỏ đói bụng lại bắt đầu vùi vào trong y phục Tịch Thiên Âm, sau đó

Tịch Thiên Âm thấy may mình còn chưa tới thời kì thanh xuân, bằng không hôm nay không áp Tiểu Thú xuống xxx không được.

Con sông trong mộng lại gợn tới cảnh tượng Tiểu Thú rời đi, đầy tớ trong nhà Tiểu Thú tìm tới rồi, đón Tiểu Thú đi.

“Xi xi.....”gào khóc

“Đừng có chỉ xi xi mãi thế, gọi ca ca”

“Xi xi” gao khóc

“.....”

“Xi xi” gào khóc

“Xi thoải mái đi”

“Xi xi” gào khóc

“Tiểu Thú trở về phải nhớ ca ca nha, đợi Tiểu Thú trở thành mỹ nhân, ca ca sẽ tới cưới Tiểu Thú”

“Xi xi” gào khóc

“.....”

Con sông trong mộng gợn rồi gợn, gợn tới buổi tối cuộc thi lục nghệ, một sát thủ muốn lấy mạng của hắn, sát thủ kéo che mặt xuống, mái tóc màu bạc, đôi mắt màu tím, còn có hầu kết nhô ra

“Tiểu Thú ”người sao biến thành nam nhân rồi?

“Xi xi? ”

Tịch Thiên Âm vừa mơ mắt, một gương mặt mỹ lệ phóng lớn lập tức xuất hiện trước mặt hắn.

“Tiểu Thú? ” cảm thán năng lực gánh vác của tim gan mình mạnh, Tịch Thiên Âm thăm dò mà gọi.

Lập tức, sát thủ vui vẻ mà chồm vào trong lòng hắn nói “Xi xi”

Quả nhiên là Tiểu Thú.

Có điều, dáng người cao to như vậy vẫn thật là.....có thể đổi tên giúp hắn, không gọi là Tiểu Thú rồi, gọi là dã thú được k? Thế hình còn có thể gọi thế, nhưng gương mặt

Nghĩ nghĩ vẫn là bỏ đi, lần đầu gặp gọi hắn là Tiểu Thú là bởi vì hắn nhỏ, sau này nhiều hơn là vì ánh mắt đáng thương của hắn, giống như con thú nhỏ sợ hãi. Cô nương biến thành nam nhân rồi cũng tốt, mình liền không cần phải cưới hắn rồi.

“Tiểu Thú, đây là ở đâu? ” đẩy cái ôm nặng nề của Tiểu Thú ra, Tịch Thiên Âm đánh giá căn phòng của mà mình đang ở.

“Nhà.....sư phụ”

“Ồ, nhà sư phụ của Tiểu Thú à” xem ra mình đã rời vương cung Li triều rồi, nhưng không biết đã rời khỏi Li triều chưa, mà Ngọc Nghiễn lại làm sao rồi, sẽ không khóc chết chứ. Kệ hắn thôi, Lí Liệt chắc sẽ chăm sóc hắn.

“Oh, Tiểu Thú, thì ra đệ là nam nhân a ngoan ngoan, đệ có phải nghe ngóng ta thích nam sắc nên cố ý đi phẫu thuật chuyển giới không? ” Tịch Thiên Âm phát huy bản sắc hoa hoa mà trêu ghẹo.

Tiểu Thú ngơ ngác nhìn chằm chằm hắn.

Sau đó

“Ai da

~” một cú đá hất người nào đó xuống giường.

Có điều hung thủ không phải Tiểu Thú, mà là.....

“Thương Thuật sư huynh? ” Tịch Thiên Âm mở lớn mắt nhìn nam tử anh tuấn đột nhiên xuất hiện.

Gã bạo lực này sao lại ở đây?

“Tử Tô, đệ có bị ăn đậu hũ không vậy..... Tử Tô đáng thương của ta, nào, thơm một chút” Thương Thuật ôm Tiểu Thú, hôn mạnh lên mặt hắn.

Thương Thuật sư huynh? Tử Tô? Chuyện gì vậy?

Nhìn dáng vẻ thì hai người này là một đôi rồi.

Tịch Thiên Âm ôm bên mặt bị đá, hàm lệ mà kháng nghị “Có lầm không vậy, ở trước mặt người bị hại ta đây làm việc không không ra gì như vậy? Còn dám đá ta? Tốt xấu khi nhỏ ta còn hẹn ước với Tiểu Thú rồi, huynh cái gì mà giờ dám trêu ghẹo vị hôn thê của ta! ”

“Kháo, Tử Tô sớm đã là người của ta rồi, còn chưa tính sổ đệ năm đó bán nhi đồng đâu, thân yêu đáng thương của ta khi nhỏ thế nhưng suýt nữa bị đệ lừa rồi” nói xong, hung hăng mà niết chặt nắm tay.

Ồ, thì ra sớm đã gạo nấu thành cơm ăn rồi à.

“Được, ta thừa nhận quan hệ hợp pháp của hai người có được không? Trước mặt người bị thương tỏ vẻ anh hùng thì là loại hảo hán gì, đợi ta khỏe rồi sẽ tỉ thí với huynh”

“Đệ nếu khỏe rồi, ta còn đánh nổi đệ không? ”

“.....”

“Người tỉnh rồi, nào, uống chỗ thuốc này đi, ta sẽ rút máu cho” một ông lão râu bạc tinh thần phần chấn đột nhiên đi vào, một bát thuốc đen đặc được đưa tới trước mắt Tịch Thiên Âm.

“Đại thúc, người là ai? “Tịch Thiên Âm theo thói quen mà hỏi.

Lão đầu kia lập tức mở lớn mắt, hưng phấn tỏ rõ trong lời nói “Cuối cùng đã có người biết ta thật ra vẫn còn rất trẻ, đúng.....chàng trai không tồi, có tiềm lực.....”

“.....”

“Sư phụ”Tiểu Thú gọi lão đầu kia.

“Tử Tô, con ngoan nào, ta nói chuyện với gì đó này một lúc”lão đầu chỉ Tịch Thiên Âm nói với Tiểu Thú.

“Ta tên là Tịch Thiên Âm” Tịch Thiên Âm bất mãn mà chen mồm, làm sao cái tên của hắn hay như thế này mà bị người ta gọi là “gì đó này” thay thế mất được.

“Người nói lại một lần, người tên là gì? ” lão đầu kia mắt lại mở lớn rồi, nhìn chằm chằm Tịch Thiên Âm.

“Tịch Thiên Âm” không vui mà nói, còn trẻ ư, rõ ràng tai đã lảng cả rồi.

Ánh mắt mang theo ý hỏi của lão đầu nhìn về phía Thương Thuật sư huynh, người kia gật đầu.

“Sư chất

~” lão đầu kia buông bát xuống, chồm tới.

“Sư chất??? “trong đầu Tịch Thiên Âm có chút không hiểu, nhị sư thúc và tứ sư thúc đã chết rồi, trừ phi người này là tam sư thúc?

“Ta là tam sư thúc của con, con quên rồi ư? Ta ở tiên sơn sống nửa tháng nha, con lúc đó mới hơn 10 tuổi, chúng ta đã gặp nhau một lần trong phòng của sư phụ không ngờ đã nhiều năm như vậy rồi” lão đầu nhớ lại nói.

“Phòng của sư tổ? Con đã quên rồi”Tịch Thiên Âm dùng ánh mắt hỏi Thương Thuật đây thật là tam sư thúc không, người kia gật đầu.

“Quên rồi, ta không có trọng lượng thế ư? ” lão đầu có chút bất mãn, đột nhiên hưng phấn nói “Không sao, ta giới thiệu lại một lần, ta tên là....., người ngoài đều tôn xưng ta là thánh vân tiên nhân”

“Việc đó sư thúc.....làm phiền người nói tên lại một lần, con hình như chưa nghe thấy”Tịch Thiên Âm nghiêm túc nói.

“Chính là tên là •”thượng vân tiên nhân gương mặt già đỏ như quả quýt mà lẩm bẩm một câu.

“Sao? ”

“•”

“Sao? ”

.....

“Thằng nhóc nghe ngóng tường tận như vậy làm gì? ” bị bức, thượng vân tiên nhân xấu hổ thành giận.

Ý cười của Tịch Thiên Âm càng đậm hơn, ánh mắt lóe qua gian trá “Người không nói cũng không sao, dù sao con biết rồi, ai bảo sư phụ hắn ngày nào cũng ở trước mặt con nói tên của người ra cười đùa! ”

Thượng vân tiên nhân lập tức bật lên, mắng với đỉnh căn phòng “Sư huynh ngươi được lắm, dám xem thường ta. Thổ Cận Bì tên này của ta có chỗ nào không tốt, ít ra ta còn có thể giết sâu giảm ngứa, không giống người tên là Ích Mẩu Thảo, điều kinh lợi huyết, điều đi điều lại khiến mình trở thành bất nam bất nữ! Có gì giỏi giang chứ? Còn dám cười ta.....”

“Ồ, thì ra người tên là Thổ Cận Bì à? “Tịch Thiên Âm trộm cười nói.

Ngoại trừ Tiểu Thú không hiểu ra, Thương Thuật cũng ở một bên cười.

Người nào đó cuối cùng đã biết mình trúng kế rồi, không cam mà nói “Nhị sư huynh còn tên là Mã Niệu Phao, tứ sư đệ tên là Đông Qua Bì đó! Tên này của ta đã là dễ nghe lắm rồi”

Lão đầu này lộ hết tên của sư huynh đệ ra.

“Ha ha ha” khó trách, nghe nói nhị sư thúc và tứ sư thúc không phải trúng độc chết, mà là vì tên của mình mà chán nản chết.

“Sư phụ thì ra tên là Mã Niệu Phao à, ha ha ha” Thương Thuật cười ra nước mắt

~Tịch Thiên Âm nhớ sư phụ đừng nói với hắn, tên của bọn họ là điều cấm kị, tốt nhất đừng có nghe ngóng từ đám sư thúc kia.

“Tại sao? ”

Sắc mặt của sư phụ cũng không tốt, rất thống khổ mà nói với hắn “Sư tổ con lười, đều lấy tên trung được đặt cho bọn ta, tên bọn ta đời này có 3 chữ, không phải dễ nghe lắm”

“Vậy sư tổ tên là gì a” Tịch Thiên Âm lúc đó chỉ là tiện mồm hỏi, cũng không ngờ sư phụ trả lời thật.

Ai biết Thái duyệt lão tiên ông lập tức giống như tiết phần mà nói cho hắn “Dù sao sư tổ con cũng đã qua đời, không ngại, nói cho con biết hắn tên là.....Đả, Phá, Oản, Hoa, Hoa (đánh vỡ bát hoa hoa)”

Lúc đó Tịch Thiên Âm ngã xuống đất không dậy nổi.

Không ngờ tới hôm nay chỉ dùng một kế nhỏ đã biết được tất cả những gì muốn biết, sư phụ, thì ra người tên là Ích Mẩu Thảo à!

“Đời các ngươi rất may mắn rồi, sư phụ cho phép bọn ngươi tự mình chọn tên trong tên trung được Vong Ưu Vong Ưu, nghe hay hơn tên bọn ta nhiều lắm”

Vong Ưu là tên sau khi nhập môn của hắn, sư huynh Bạch Thiên Tâm tên là Bạch Chỉ, mà tên trước khi nhập môn của Thương Thuật là Lăng Thần.

“Tên Tử Tô là Tiểu Thú tự chọn sao? Rất không tồi ~” Tịch Thiên Âm mỉm cười với Tiểu Thú.

“Sao có thể, đó là ta giúp hắn chọn, hắn không biết nói, còn chọn được tên” thượng vân tiên nhân lắc đầu, có chút thương tiếc nhìn Tiểu Thú” Tử Tô đứa trẻ này, từ khi ta dắt hắn vào môn phái đã không nói nhiều, trước đây nói nhiều nhất cũng chỉ có xi xi, cũng không biết muốn xi cái gì (xi là hô trong hô hấp, cũng là nút trong lúc đầu gặp Tịch Thiên Âm)? Mà bây giờ nói nhiều nhất chính là Thần Thần”

Kháo, cái kẻ thay lông đổi dạ này!

Tịch Thiên Âm nhìn Thương Thuật đang ghen, giải thích nói “Thật ra ta chính là xi xi đó, hồi nhỏ đã từng có một hôm có lẽ là khi nhỏ ta giúp hắn giải tỏa khúc mắc, vì thế nhớ rõ ta”

Giờ mới thấy sắc mặt Thương Thuật tốt lên một chút, Tịch Thiên Âm giải trừ cảnh giác trong lòng, lúc này nếu bị Thương Thuật đánh, ít nhất nửa tháng mới bò dậy được, cái kẻ này chính là kẻ nhiệt huyết bạo lực!

“Đúng rồi, đệ ấy khi nào nhập môn vậy? “Tịch Thiên Âm đổi đề tài.

“Nó là đệ tử mà 10 năm trước khi ta đi qua một thôn trang nhặt về được, nó một người đứng trong sân của một nông gia đang cháy lớn, cả mặt toàn là máu, một mình đứng bất động, cứ ở đó gọi xi xi, ta nhìn nó cả mặt trì độn, nghĩ rằng người nhà nó chết trong lửa nên dọa sợ nó rồi, liền đưa nó trở về, nào biết”

“Cái gì? ”

“Là thằng bé giết hết người cả nhà người ta” Thượng Vân tiên nhân khi nói đoạn này trong mắt lóe qua một tia vô lực.

“A? ”

“Nó là sát thủ! ”

“Việc này con biết” khi trong tầm cung Li quốc hấn vẫn còn nhớ.

“Hắn là con cả của quốc sư thượng nhiệm Vương triều Tông Viện, chính bởi vì có đôi mắt màu tím, vì thế bị cho rằng là đứa con mang điềm gở, bị người nhà bỏ rơi, còn không phải vì nó rất có thiên bẩm về mặt luyện võ bị huấn luyện thành sát thủ, sợ rằng phụ thân của nó sớm đã giết nó rồi. bây giờ nó là sát thủ của tổ chức danh hào Tật Phong, giết người không chớp mắt, có điều vẫn là đáng vẻ ngây ngây ngốc ngốc. ”

“Vậy tại sao khi đệ ấy sinh ra không bị giết? ” không thể vừa sinh ra đã biết là thiên bẩm luyện võ rất cao đi.

“Mẹ nó bảo vệ nó rất tốt, đợi khi cha nó phát hiện thì nó đã 5 tuổi rồi. sau đó nó liền bị cha để dắt trở về, tới ngày xuất sư mới cho nó ra. Ta lần đó gặp được nó, nó vừa mới giết hết cả nhà nhũ mẫu của mình, ta hỏi nó, thì là nhiệm vụ xuất sư. ”

“Người nghe ngóng cũng thật tường tận nha” Tịch Thiên Âm nữ khen nửa chê mà nói.

“Ha ha, thiên hạ không có việc gì mà ta không biết” Thượng vân tiên nhân đắc ý cười lớn.

“Nếu đã như vậy, đệ ấy sao còn nhận nhiệm vụ? ”

“Nó nếu muốn rút ra, liền phải nghênh tiếp truy sát liên hoàn của tổ chức, tới ta cũng gặp nạn, vì thế ta vẫn để nó nhận bất cứ nhiệm vụ nào”

“Lão đầu tham sống sợ chết”

“Cái gì a, ta còn không phải là vì tốt cho nó” người nào đó gần như không đỡ mặt mà phản bác——mặt dày!

“Tiểu Thú? “Tịch Thiên Âm thương tiếc mà kéo Tiểu Thú, Tiểu Thú ngoan ngoãn mà nằm úp vào trong lòng hấn, gọi xi xi.

Thương Thuật triệt để biến sắc, Tịch Thiên Âm trừng hấn một cái “Bây giờ nó là đệ của ta, an ủi chút không được sao? ”

Thương Thuật mới miễn cưỡng không động thủ.

“Tiểu Thú không muốn giết, đúng không” vỗ lên vai hấn.

“Nhiệm vụ.....giết.....chết.....nhũ mẫu.....đau.....”

“Tiểu Thú giết rồi mới biết đó là nhũ nương của đệ ư? “Tịch Thiên Âm có chút hiểu rõ”Tiểu Thú không muốn họ chết đúng chứ? Tiểu Thú đau lòng đúng không? ”

“Xi xi”Tiểu Thú vùi vào trong lòng hấn, nhỏ giọng khóc lóc.

“Kháo, tên phụ thân bất nhân này”Tịch Thiên Âm mắng, xoa dịu mà vỗ nhẹ lên vai hấn.

Tật Phong là tổ chức sát thủ trực tiếp nhận lệnh Hoàng đế của Vương triều Tông Viện, đứng đầu bọn họ là quốc sư mỗi đời. còn với lần này người muốn giết hấn, ngoại trừ anh đẹp trai kia ra, còn có thể là ai, muốn phái người giết ta làm bảo hiểm 2 tầng. Được, ta không chọn được người, ta trốn đi là được rồi chứ gì.

“Thương Thuật, huynh cần chăm sóc đệ ấy, bằng không ta liệu cái sức cùng này cũng phải giết huynh”Tịch Thiên Âm nghiêm trọng mà giao Tiểu Thú cho Thương Thuật.

Thương Thuật kiên định gật đầu.

“Hạt châu kia không cần trả đâu, là quà gặp mặt ca ca cho đệ đệ”Tịch Thiên Âm nhìn hạt lưu li trên cổ Tiểu Thú “Thứ đó đáng chút tiền, nếu khi mọi người cần tiền, lấy nó mang đi cầm cũng không tồi”

“Tiểu Thú không cầm”Tiểu Thú lắc đầu.

“Ngoan” Tịch Thiên Âm gật đầu, trong lòng cũng coi như an tâm, cũng coi như phần dây dưa này không còn là tình yêu.

“Đúng rồi, mau uống thuốc, còn phải rút máu nữa? “Thượng vân tiên nhân đột nhiên nói.

“Rút máu? ”

“Con đã trúng hủ cốt phệ tâm tán, độc tố đã xâm vào trong lục phủ cùng với máu dịch, ta còn chưa tìm được cách có thể giải độc cụ thể. Ta nghĩ chỉ có thể thay máu cho con, cứ coi như không trị được hết cũng có thể làm chậm độc tính, đây là canh giảm đau, uống xong sẽ không còn đau đớn rồi” lão đầu đưa thuốc tới cho hắn.

“Oh” Tịch Thiên Âm cũng biết hủ cốt phệ tâm tán này không có thuốc giải, chỉ có áp chế độc tính điều dưỡng cho tốt, hi vọng mình còn có thể sống mấy chục năm.

“Vậy ta cắt nha? ” Thượng vân tiên nhân đột nhiên biến ra một con dao nhỏ, hai mắt phát quang mà nhìn chằm chằm Tịch Thiên Âm.

“Sư thúc cắt ở đâu? “Tịch Thiên Âm rùng mình.

“Đương nhiên là bàn tay rồi”

“Hai bàn tay đều phải cắt? ”

“Một ra một vào, đó là tự nhiên”

“Có thể chỉ cắt một tay, mà một chỗ khác đổi một chút được k” hai bên đối xứng thật không có sáng tạo a!

“Như vậy càng tốt, bàn tay vào, một chỗ khác ra, không cần lo lắng máu mới không kịp chảy vào thì máu mới đã rút hết. Được, con cắt ở đâu? ”

“Trên mặt” Tịch Thiên Âm vùi đầu uống thuốc, vắt ra 2 chữ.

“Trên mặt??? ” Thượng vân tiên nhân mở lớn mắt.

Thương Thuật càng kinh ngạc, hắn nghìn nghĩ vạn nghĩ, tới mông cũng nghĩ cả rồi, chính là không nghĩ tới mặt nói cho cùng dung mạo rất là quan trọng, hơn nữa tên sư đệ này còn vô cùng tự yêu bản thân!

“Ở đó đi, một vết sẹo hình chữ thập()” Tịch Thiên Âm chỉ mặt phải của mình nói.

Lúc trước có một bộ truyện tranh tên là Rurouni Kenshin xếp trước mặt hắn hắn không quý trọng, đợi khi xuyên rồi mới hối hận không kịp——vì sao không đọc a???

Đời này tuy không thể đọc được rồi, nhưng có thể bắt chước người tên là Kenshin kia, mặt trái để lại vết sẹo chữ thập để nữ nam nữ nữ thưởng thức. Nhưng cũng không cần làm giống hoàn toàn, bằng không có chút sỉ nhục Kenshin, nói cho cùng loại nhân vật nhỏ tướng mạo không phải rất dễ nhìn như hắn không cần phải anh chàng đẹp trai xinh đẹp như người ta được, xuất phát từ tình cảm ái mộ kính ngưỡng, vạch ở mặt phải của hắn đi

“Sư đệ, đệ bệnh rồi ư? ”

“.....”

“Tiểu sư chất, con xác định? Tuy rằng chúng ta không có coi trọng dung mạo như nữ nhân, nhưng vạch vết chữ thập trên mặt con cứ coi như không yêu đẹp, cũng không cần hào phóng vậy a! ”

Chính là bởi vì hắn thích đẹp mới vẽ đó!

“Không sao, hơn nữa không cần bôi thuốc, con thích để lại sẹo”

“Cơ thể tóc da đều là từ phụ mẫu, con.....” Thương Thuật khuyên giải.

“Sinh mẫu đã chết rồi, phụ thân.....con muốn bắt đầu lại trên thế gian, con không muốn làm Tịch Thiên Âm nữa” bị tất cả mọi người lợi dụng, ở trong mắt rất nhiều người đều là đại diện cho lợi ích, cứ coi muốn báo đáp ơn dưỡng dục của cha, hắn cũng có cách khác.

Nhìn bàn tay run rẩy của đối phương cùng với con dao rõ ràng không vững, Tịch Thiên Âm trong lòng run sợ “Thầy sợ? ”

“Sao? Con làm gì vậy? ” Thượng vân tiên nhân kinh ngạc mà nhìn tay bị bắt lấy, hắn chưa có vẽ mà.

Như thầy kích động mà vẽ, con không gọi là Kenshin rồi, nên gọi là——tàn phế.

Tịch Thiên Âm mỉm cười “Tiểu Thú, ta biết đệ đau lòng ca ca nhưng nếu không như vậy, ca ca sẽ càng đau hơn, làm không tốt thì đệ mãi mãi sẽ không nhìn thấy ca ca nữa rồi”

”

22. Chương 22: Việc Nhỏ Trong Núi

Nhìn Thương Thuật coi thường, Tịch Thiên Âm nói “Chỉ là tình huynh đệ, huynh ghen cái gì chứ? ”

“Không phải ta nói, chính là ánh mắt *** ô của đệ, thuần khiết cũng sẽ biến chất”

Tịch Thiên Âm thổ huyết, hân hận nói “Huynh đó là trong tim có phân, thấy gì cũng đều là phân! ”

“Đệ.....”

“Thần Thần? “Tiểu Thú bị bọn họ làm tỉnh, hai mắt tràn ra những ngôi sao nhỏ, ngây thơ mà khiến người ta thương yêu.

Nhìn Tiểu Thú đáng yêu như vậy, Tịch Thiên Âm thật muốn lại gần thơm hân một chút. Chỉ là muốn làm trộm mà không có gan của trộm, bên cạnh còn có một Thương Thuật đang nhắm tới.

Thương Thuật thấy bà xã của mình tỉnh rồi, vội vàng tới kiểm tra “Tử Tô tỉnh rồi..... đau không, thơm chút nào.....”

Tịch Thiên Âm ném một cái gối qua:Ở đây còn có bệnh nhân, đừng làm những việc khiến ta mất máu”

Thương Thuật một tay tiếp lấy gối, trộm hôn một cái trên mặt Tử Tô, nựng nhẹ “Tử Tô, ngoan nào, ngủ đi a”

Tiểu Thú mới lẩm bẩm rồi ngủ đi.

“Đệ ghen tị à, có bản lĩnh đệ cũng đi tìm người kia của đệ đi, nghe Cổ Ngọc nói người kia còn là Hoàng đế”Thương Thuật giờ mới ném gối trả về Tịch Thiên Âm.

Tịch Thiên Âm ngây người, bị gối đánh trúng.

Cổ Ngọc người cái tên buồn chuyện, kẻ lẩm miệng

Còn có Tông Chính Ngọc Nghiễn người cái tên tuyên truyền tiên đồn kia, người làm gì nói với Cổ Ngọc bọn họ?

“Làm sao rồi? “Thương Thuật chú ý tới sắc mặt đột nhiên hơi trầm của Tịch Thiên Âm.

“Cổ Ngọc nói bữa đó.....” ta thích người ta, cũng phải xem người ta có thích ta không chứ?

Hoàng đế thích ta? ta chưa chết cũng coi như cảm tạ trời đất rồi Tông Chính Ngọc Minh, nếu có một ngày ta còn có thể gặp được người không biết hai ta sẽ biểu tình ra sao?

Người nhất định sẽ rất kinh ngạc ta chưa chết đi?

“Đệ đang nghĩ gì? “Thương Thuật đột nhiên đi tới hỏi thăm.

“Không, chỉ là muốn nói cảm ơn huynh và Tiểu Thú”Tịch Thiên Âm nhìn Thương Thuật và Tiểu Thú ngủ yên bên cạnh, đổi đề tài.

” Tam sư thúc là lão nhân gia không thích hợp cho máu, mà máu của ta đã trở nên loạn thất bát nháo khi thử thuốc từ lâu rồi, chỉ có máu của Tử Tô rất sạch sẽ, không phải là vì thấy đệ sắp chết rồi, ta mới không nỡ để Tử Tô cho đệ máu đó, ta đau lòng chết được”Thương Thuật nhăn mặt thương tiếc.

“Thương Thuật sư huynh, nói lại một lần, cảm ơn huynh” Tịch Thiên Âm mỉm cười, trong mắt toàn là chân thành. Người sư huynh này vẫn luôn miệng dao găm bụng lại tốt, nhiều năm như vậy vẫn chưa từng thay đổi.

Thương Thuật gõ lên đầu cậu, cười nói “Đệ tên gốc này, vừa vào sư môn đã không coi bọn ta ra gì, có điều có thể nhận được lời cảm ơn của đệ, ta vẫn là rất vinh hạnh”

“Không phải không coi ra gì, mà là vì quá coi ra gì nên mới chỉnh mọi người đó”Tịch Thiên Âm giải thích.

“Đủ, trên núi không có một ai thoát khỏi độc thủ của đệ”Thương Thuật lại gõ đầu hân.

“Thương Thuật sư huynh, huynh thế nhưng đánh đập bệnh nhân, quá không có y đức rồi”Tịch Thiên Âm giả vờ tức giận.

“Được rồi, ta đi sắc được bổ máu cho hai người, hai người nghỉ ngơi trước đi”Thương Thuật vỗ vỗ hấn, đi ra khỏi phòng cỏ, có điều ra tới cửa còn quét ánh mắt sắc nhọn tới “Sau này không được gọi đệ ấy là Tiểu Thú, gọi là Tử Tô”

“.....” gã hay ghen này!

Ngày hôm sau, Tịch Thiên Âm đã xuống giường, ra cửa nhìn rồi nhìn, sơn thanh thủy tú, tuy rằng không bằng ở tiên sơn, nhưng cũng coi như là thanh u mỹ lệ, thích hợp dưỡng thương. Hồi ký hơn, đây còn vẫn là ở trong trung tâm Li triều, cách tiên sơn xa lắm a.

Hai gian phòng cỏ trên núi, một gian làm phòng thuốc, một gian khác là phòng ngủ, Tịch Thiên Âm và Thượng vân tiên nhân cùng ở với nhau. Nhà tắm bếp ở bên ngoài, phía trên có một thùng tích nước mưa, bên trong không thiếu dụng cụ nhà bếp nào.

Mà vợ chồng Tử Tô và Thương Thuật dựng một gian phòng cỏ bên eo núi không xa, an gia tại đó, có điều ngày nào cũng ăn cơm luyện thuốc chơi bởi ở đây, chỉ đến tối mới về nghỉ ngơi.

Thương Thuật đã quen với Tử Tô qua một lần phụng lệnh Thượng vân tiên nhân đi đưa thư, vì thế đã ở lại, nhiều năm như vậy cũng chỉ mang Tử Tô chạy qua chạy lại giữa hai điểm.

Một ngày này, Tịch Thiên Âm đang phơi nắng, Thượng vân tiên nhân đi tới, lo lắng nói “Trên cơ bản đã giải được một nửa rồi, độc trong máu đã được bài trừ, chỉ xem độc tố trong nội tạng làm sao bức ra được thôi. ”

“Kháo” còn không bằng không nói.

Thượng vân tiên nhân lấy ra một bình thuốc nghiệm túc nói với Tịch Thiên Âm “Trúng hủ cốt phệ tâm tán còn có thể chống cự tới bây giờ là bởi vì nội lực của con thâm hậu, bây giờ giải được một nửa rồi, thời gian sống tiếp cũng sẽ lâu thêm chút. Đương nhiên đau đớn hàng ngày sẽ không thể thiếu được, nhưng chỉ cần con tiếp tục dùng loại dược này có thể ngăn chặn đau đớn. ”

“Cũng chính là nói con còn có thể sống thêm mấy năm, ngoại trừ việc mỗi ngày phải chịu đựng đau đớn của phệ tâm ra thì tất cả bình thường”Tịch Thiên Âm hỏi.

“Cơ bản chính xác”

“Từ bỏ, đó không phải là bom hẹn giờ sao? Có cách nào giải quyết vĩnh viễn được không? ”

“Có”

“Sao? ”

“Con chết! ”

“Kháo”

“Còn có một cách”

“Gì vậy a? ”

“Phía sau núi có một hàn đàm, con tới đó ngâm mình, xem xem có thể bức độc từ trong nội tạng vào trong máu, chúng ta đổi máu lần nữa”

Thầy coi con là tiểu Long nữ sao? Còn ngâm hàn đàm?

“Vậy xin hỏi hai mảng tóc bạc trên đầu con là sao đây? “Tịch Thiên Âm chỉ tóc trắng hai bên tóc mai của mình, sao lại khiến hấn giống như Dương Quá vậy.

Thượng vân tiên nhân có chút lo lắng “Đây là dược tính của thuốc giảm đau có chút mạnh quá, dùng thuốc nhiều, tóc sẽ bắt đầu trắng đi”

“Trắng đi? ” mái tóc đẹp của hấn, ngày ngày dùng mè đen để gội a, cứ vậy bị hủy rồi.

Tốt xấu vẫn là Tiên Túc phái.....thế nhưng sẽ luyện ra loại thuốc có tác dụng phụ

“Không nói nữa, ta đi luyện thuốc đây” người nào đó chạy trốn.

“Kháo! “Tịch Thiên Âm nhìn tên đầu sỏ kia chạy trốn mà trong lòng phẫn hận.

Có điều, sau khi phẫn hận xong thì phải đối mặt với sự thật, hóa trang thế nào mới đẹp trai đây Dương Quá thì không cần, chỉ còn lại

“Kiểu tóc của con không có khác gì trước đây mà, còn nói cái gì mà thay đổi lớn” Thương Vân tiên nhân bị bắt lại vừa chải đầu cho hắn vừa nói.

“Đúng vậy, Vong Ưu không đổi” Tử Tô gật đầu.

Thương Thuật ôm hắn phụ họa “Chính là buộc mái tóc thả kia thành đuôi ngựa, đệ gọi đây là sáng ý gì? ”

“Huynh không hiểu đi, đây là tạo hình kinh điển của đại hiệp” Tịch Thiên Âm nhìn coi thường.

“Ai cơ, những đại hiệp tóc trắng ta gặp qua trên cơ bản đều là buộc tóc”

“Sợ rằng người huynh đã gặp cũng chỉ có một mình Tử Tô rồi! “Tịch Thiên Âm nhin không được chòng ghẹo. Từ sau ngày thứ hai, Thương Thuật liên tục lực quấy nhiễu vấn đề xưng hô lẫn nhau giữa Tịch Thiên Âm và Tử Tô, bởi vì việc này vừa liên quan tới tình cảm vợ chồng vừa liên quan tới quy củ sư môn.

“Vậy đệ nói còn có ai? ”

“Bạch Vân thành chủ——Diệp Cô Thành”

“Chưa nghe qua”

“.....” huynh nghe thấy rồi mới lạ đó.

“Con lần này trở về thì nên làm môn chủ của con cho tốt rồi” đột nhiên, Thương Vân tiên nhân rất nghiêm túc mà chen vào cuộc nói chuyện.

Tịch Thiên Âm ngây người, nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, nói “Tại sao phải là con, con không muốn làm, con đã trốn 6 năm rồi, mọi người thế nhưng vẫn không có chọn lại môn chủ? ”

Thương Vân tiên nhân nói “Trong tất cả chúng ta chỉ có con mới học được chân truyền của sư phụ, nói con là đồ đệ của đại sư huynh, không bằng nói con là đồ đệ của sư phụ, nói cho cùng võ công của con đều là sư phụ đích thân dạy bảo. Chỉ có điều trước khi con bá sư sư phụ đã tuyên bố sẽ không nhận đồ đệ nữa, nếu không làm được sẽ cho chúng ta mỗi người 1 nghìn lượng, vì thế chỉ có thể để con nhận đại sư huynh là sư phụ rồi. Khi sư phụ chết đã gọi chúng ta về, tuyên bố con là môn chủ, kết quả con thế nhưng chạy mất, khiến lão nhân gia hắn ngừng thở sớm”

“Con dù sao cũng không phải học y, chỉ học võ công, không chạy có được không? Con không muốn bị người ta cười đầu” Tịch Thiên Âm lắc đầu, mình nào có tư cách, Tiên Túc phái đều là lấy y thuật thiên hạ tuyệt đỉnh mà nổi tiếng, mà không phải lấy võ công của nó. Minh trước nay chưa từng động vào được, chỉ là một lòng luyện công.

“Ai cười con chứ? thứ Tiên Túc phái chúng ta thật sự giỏi nhất không phải là y thuật, mà là võ công. Võ công của con còn cao hơn cả sư phụ, tới cả sư tôn chưa chết năm đó còn đích thân dạy dỗ” Thương Thuật nói.

“Sư tôn? “Tịch Thiên Âm ngơ ngác, ai vậy, khi nào, ta làm sao không biết?

“Không phải chính là người trông cửa đó sao? “Thương Thuật nhìn coi thường.

“Người coi cửa? Huynh là nói mỗi lần đệ vừa vào cửa lớn, đã bị tử lão đầu chặn lại đánh nhau đó hả? “Tịch Thiên Âm hết nói, cái lão đầu thói bạo lực kia có điểm nào giống sư tôn? Vì lão bắt tôn còn được!

Thương Thuật kích động gật đầu “Chính là ông ấy, sư tôn là một người si võ, ngoại trừ võ công thì không biết gì cả. Mà sư tổ năm đó là một thần y, thua võ với ông ấy, mới bá ông ấy là sư phụ, vì thế Tiên Túc phái chân chính nổi tiếng với y thuật là từ đời thứ 2. Đây cũng là sư tổ năm đó nói cho chúng ta, vì thế chúng ta đều không dám chọc vào, chỉ có đệ giỏi, mới nhập môn chưa được 1 tháng đã đánh nhau với sư tôn”

“Đó không phải vì hấn cực thua rồi cứ nhiên còn quyet nợ, còn ăn trộm cá mà đệ nương sao, là người đều sẽ tức giận “kết quả từ đó, ngày nào cũng phải đánh một trận. võ công của mình chính là thắng tiến nhanh chóng trong thời gian đó, nhớ tới nào đầu từ thối kia lần nào đánh nhau với mình cũng là đang dạy mình, lần nào mình vừa xuất chiêu, hấn còn bình luận một lượt.

“Sư tôn cuối cùng còn cho con nội lực của hấn, nhìn khắp thiên hạ, muốn tìm ra đối thủ của con, rất khó” Thượng vân tiên nhân kích động nắm lấy tay hấn, nghiêm túc nói “Trong tim sư tôn, hấn sớm đã coi con là truyền nhân rồi”

Nghe tới đây, trong mắt Tịch Thiên Âm lấp lên một tầng bi thương. Lão đầu đó trước khi chết xác thực đã truyền nội lực cho mình, mình khi đó sau khi thu nội lực đã hôn mê nửa tháng, khi tỉnh lại lão đầu đó đã an táng rồi, mình cũng chưa biết người đó thế nhưng là sư tôn, trong tim thật ra đã coi hấn là người thân, giống như cha mình vậy, vì thế mỗi tối đều sẽ chạy tới trước phần mộ, kể cho hấn nghe những việc xảy ra trong ngày, có vui, có buồn đều nói!

“Sư tổ nói môn phái này do sư tôn sáng lập, mà chỉ có đệ mới chân chính kế thừa được võ công và ý chí của sư tôn, vì thế vị trí môn chủ đương nhiên truyền cho đệ”Thương Thuật gật đầu.

“Kháo, thì ra có bí mật lớn vậy”

“Bất luận thế nào, ta đã gửi thư hàm cho điện thị, điện vệ và điện quân, nói con đã trở về môn phái rồi, tin tức con là môn chủ đã sớm truyền tới chỗ các đệ tử khắp nơi rồi”

“Đệ tử khắp nơi, sư môn chúng ta không phải chỉ còn dư lại mấy người chúng ta sao? ”

“Con lại quên rồi.....đệ tử xác thật không nhiều, nhưng nhân thủ không ít, hơn nữa tốt xấu cũng là một môn phái, cũng phải có quy củ làm việc chứ”

“Con biết.....”Tịch Thiên Âm hoàn toàn hết nói, hoàn toàn bại dưới quy củ hoa lệ của sư tổ rồi.

Những ngày trong núi cứ trôi qua trong ngâm hàn đàm, bức độc, có điều đã có Thượng vân tiên nhân, Thương Thuật và Tử Tô ở bên nên không hề quá cô đơn.

Tới núi mới ngày thứ 3, Tịch Thiên Âm đã tháo vòng kim cang xuống, chiếc vòng này sớm mấy năm đã bị hấn lén lút dùng khai sơn chưởng đánh gãy rồi, sau đó làm thành một chiếc mặt thất lưng, có điều mặt thất lưng được giấu phía trước khóa trong bằng tạng ngọc (chả hiểu gì), vì thế không có ai biết. tới cả một số sương lợn rừng đã bị máu chết của hấn thấm qua hai lần đã bị đốt một miếng, cạo ít tro của nó đặt vào trong hộp, vàng không sợ lửa, vì thế vòng kim cang không sao, chỉ là ngọc thạch bị xỉn đi rồi.

Tịch Thiên Âm gọi Tử Tô đem “tro cốt của hấn” cùng với vòng kim cang ném về nhà, nếu đã để Tử Tô giao phó nhiệm vụ giết người, cũng coi như thoát mình khỏi thân phận 26 năm kia. Từ đây, lấy thân phận là môn chủ của Tiên Túc phái——Vong Ưu sống tiếp, bắt đầu cuộc sống mới.

Hoàn toàn bức được độc tố, đã là bốn năm.

Mà đầu năm thứ năm, Tịch Thiên Âm rời tới sống tại Đằng Vân điện, chính thức chưởng quản Tiên Túc phái.

Vong Ưu không biết, hấn trên núi sống ung dung biết bao, mà dưới núi lại thay đổi to lớn.

Năm đầu tiên:

Tin tức Vong Ưu đảm nhận môn chủ Tiên Túc phái truyền khắp thất quốc, thêm vào một bí mật về Tiên Túc phái.

Tịch thừa tướng Ương triều đau thương mất đi con trai, đả kích cả về thể xác và tinh cảm không nhỏ, bệnh mấy tháng, từ quan, Hoàng đế chuẩn, phong Hộ Quốc quân, phủ thừa tướng đổi tên thành phủ Hộ Quốc Công, ban cho Tịch Triển Linh.

Tịch Mộ Viễn từ quan, chuyển sang mở trà lâu, Hoàng đế đích thân đề bút viết biển “Yếu Nhiên”

Ông chủ của Bách An quốc tế đổi người, Tịch Quân Huyền bắt đầu đi xa.

Hoàng đế Li triều bệ hạ sau khi lấy Tông triều Nghiễn vương làm hậu, bấy nước rung động.

Năm thứ hai:

Tông Chính Ngọc Minh phế nguyên Hoàng hậu.

Tông Chính Ngọc Nghiễn bỏ nhà, Li triều bệ hạ tuyển bổ tập lệnh khắp bảy nước, sau đó Tông Chính Ngọc Nghiễn bị Tông Chính Ngọc Minh trối gửi trở về.

Năm thứ ba:

Tông Chính Ngọc Minh đưa toàn bộ hậu phi chưa sinh con trong hậu cung ra khỏi cung, toàn quốc vỡ òa.

Năm thứ tư:

Tần Tuyết Thương nhiều năm không gặp đột nhiên xuất hiện, từ chức vị quốc sư. Cùng năm, Tịch Quân Huyền đi xa trở về lấy Tần Tuyết Thương làm vợ.

Năm thứ năm.....ha ha.....đã bắt đầu rồi.....

Hồ sơ X

Lịch sử phát triển Tiên Túc phái:

Người sáng lập Mẫn Nan Sư tôn

Đời thứ hai Đả Phá Oản Hoa Hoa Thiên Lương tiên, có điều bị đệ tử gọi sau lưng là Vô Lương tiên

Đời thứ 3: Ích Mẫu Thảo Thái duyệt lão tiên ông Mã Niệu Phao Tường Dao Thượng Nhân Thổ Cận Bì Thượng Vân tiên nhân Đông Qua Bì Đoan Chân thượng nhân

Đời thứ 4: Bạch Thiên Tâm Bạch Chỉ Tiểu Thú Tử Tô Lăng Thần Thương Thuật Vũ Văn Văn Uyên Thần Sa

Tịch Thiên Âm Vong Ưu

Đời thứ 5 Lâm Tô Nam Tiểu Mông Nguyên Phi

Đời thứ 6 Tông Chính Ngọc Kỳ tiểu bát ca, còn lại chưa thu đệ tử

P.S.1 trong đời thứ ba, là anh nhi bị bỏ rơi mà Đả Phá Oản Hoa Hoa nhặt được, vì thế tên.....hắc hắc.....do lão nhân gia người ta tùy tiện lấy. Trong lớp này, ngoại trừ hai đệ tử mà Thái duyệt lão tiên ông nhận ra, ba người còn lại mỗi người chỉ nhận một đệ tử.

P.S.2 đệ tử của Tiên Túc phái học y thuật là chính, bổ trợ luyện công, chỉ có Tịch Thiên Âm một người chỉ luyện võ không học y thuật, vì thế nói cũng chỉ có hắc mới chân chính kế thừa võ công của Tiên Túc phái.

P.S.3 tên của Tiên Túc phái thật ra là do Đả Phá Oản Hoa Hoa đặt, bởi vì hắc muốn thành tiên, khiến cho đời thứ ba thân cận với hắc cũng có tư tưởng thành tiên, vì thế ngoại hiệu có hậu tố danh hiệu của đám tiên nhân tư tưởng đạo gia kia.

P.S. đời thứ bốn là một đời lí trí, dám phá vỡ mê tín

P.S. đời thứ 5 là một đời rất là loạn. bởi vì đời thứ tư vô cùng mở cửa, vì thế không có mất công với tên tuổi của đời thứ 5 khi nhập môn, thu đồ đệ cũng mang chút tùy ý.

P.S. Bạch Thiên Tâm chỉ thu Lâm Tô Nam, Tịch Thiên Âm, Tử Tô chưa thu đồ đệ, Thương Thuật và Thần Sa mỗi người nhận một đồ đệ, lần lượt là Tiểu Mông và Nguyên Phi.

P.S.7 đời thứ sáu bây giờ chỉ có Lâm Tô Nam thu đệ tử, hai người khác chưa thu.

Tiên Túc phái hầu hết sống ở tiên sơn, ở gần biên giới Tông li quốc, cả năm sương mù bao quanh, hơn nữa địa thế núi cao, ngang trời và vực thẳm đã tạo thành bình phong rất tốt cho tiên sơn, vì thế càng thêm kì bí. Mẫn Nan từng là Hoàng tộc của quốc gia đã bị diệt trước đây, rất nhiều vàng, có điều thích hoang phí. Sau này vàng cơ bản đều bị Đả Phá Oản Hoa Hoa kẻ tự yêu bản thân thu quản, cuối cùng bị hắc lấy ra dựng phòng, cũng chính là kiến trúc nhỏ cung điện kiểu đạo gia trên đỉnh tiên sơn.

Điện chính là Đẳng Vân điện, là tên mà Đả Phá Oản Hoa Hoa lấy dựa theo “mây mù”. Tiền thính nghị sự, hậu thính là phòng ngủ của môn chủ mỗi đời. xuyên qua Đẳng Vân điện liền là ba điện Tây Nam Bắc bao lại, đối xứng với Đông điện cũng chính là Đẳng Vân điện là Tây điện còn hào hoa hơn một chút, là nơi ở của các đệ tử, Nam điện là nơi ở của hộ vệ và thị phụng, Bắc điện là nơi ở của tôi tớ.

Tuy rằng đệ tử chính thức của Tiên Túc phái mỗi đời chỉ lèo tèo vài người, nhưng hộ vệ, thị phụng và tôi tớ bồi dưỡng lại không ít. Môn chủ mỗi đời lại có hộ vệ riêng của chính mình, ban đầu khi Tịch Thiên Âm được tuyên cáo là môn chủ kế nhiệm, đã để hắn chọn ra ba hộ vệ cho mình. Tuy rằng Tịch Thiên Âm võ công rất cao, nhưng lễ không thể bỏ, không cách nào, Tịch Thiên Âm bị buộc phải chọn. Thế là, sau khi chọn Huyền Bích, Quân Giác và Cổ Ngọc thì để lại thư rời đi rồi, vì thế Tiên Túc phái chưa hề công bố môn chủ tân nhiệm là ai, bởi vì——việc xấu không thể truyền ra ngoài.

Ngoài ra, nếu môn chủ là Hoàng đế, hộ vệ chính là thị vệ, mà thị bồng chính là đại thần, còn với tôi tớ, đương nhiên là nô tài trong cung.

50 hộ vệ Không bao gồm hộ vệ của môn chủ chủ yếu bảo vệ an toàn cho tiên sơn, do điện vệ thống lĩnh.

7 thị bồng do điện thị sắp xếp, công việc chủ yếu của họ chính là quản lý một số việc làm ăn của Tiên Túc phái, y quán, tiệm dược liệu, được thiện lâu rải rác khắp bảy nước. Không cần kinh ngạc, nếu không có những cửa tiệm này, Tiên Túc phái sao mà sống? Đây cũng là cách kiếm tiền mà Đả Phá Oản Hoa Hoa năm đó sau khi tu xong đại điện phát hiện không có tiền ăn cơm đã nghĩ ra

Tôi tớ do điện quản quản lý, bọn họ đương nhiên là chăm lo phương diện quần áo ăn uống rồi ~, cũng có khoảng trăm người.

23. Chương 23: Vong Ưu Trở Về

CHƯƠNG 23: VONG ƯU TRỞ VỀ

Hoàng cung trong đêm tối, im lặng tới dọa người, thế nhưng trong gian phòng ánh sáng hôn ám kia lại có tiếng vang khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Trên long sàng rộng lớn, hai cơ thể xích lõa quấn lấy nhau.

Nam tử tóc đen đâm vào trong cơ thể của nam tử tóc trắng, cả gian phòng tràn ngập mùi vị *** mẽ, tiếng va đập nhục thể khiến người ta đỏ mặt tim đập kia hỗn tạp với tiếng thở róc và rên rỉ.

Kích động mà đâm vào mấy cái, nam tử tóc đen bắn ra chất dịch nóng bóng của mình, chán nản mà nằm lên người nam tử tóc trắng.

“Làm sao, ở chỗ Thiên Âm bị mất tôn nghiêm nam nhân nên muốn đòi bồi thường ở chỗ ta ư? “nam tử tóc trắng vuốt đầu nam tử tóc đen chế giễu nói.

Nam tử tóc đen nhìn hắn một cái, rời cơ thể ra.

“Ta tưởng rằng ngươi đã ăn hắn, kết quả lại là ngươi bị hắn ăn, làm sao, lục vương gia chinh ngươi, hạ được ngươi rồi à? Nhưng là loại được đó đối với ngươi mà nói thì không là gì đi? ”

“Ta tự nguyện” nam tử tóc đen nói.

“Sao? ”

“So với việc cưỡng bức đạt được tâm của hắn, không bằng giao cơ thể cho hắn đổi lại tâm của hắn nhanh hơn, hơn nữa được nhiều lợi ích hơn”

“Không hổ là Tông Chính Ngọc Minh! ” nam tử tóc trắng nằm ở một bên, nhìn rèm giường màu vàng sáng “Làm bạn với ngươi 16 năm, tới bạn giường cũng đã mấy năm rồi, ta thế nhưng vẫn không thể nhìn thấu ngươi. Nói tới nhấn tâm, ngươi nhấn tâm hơn bất kỳ ai, ngươi thế nhưng biến hắn thành khoai lang nướng rồi! ”

“Ngươi làm sao biết được? ” nam tử tóc đen nhăn mày.

“Còn có gì không biết nữa, người sẽ gặp báo ứng đó! ”

“Hừ! ”

“Người đã đưa hấn thứ đó rồi? ”

“Ừ”

“Người thật là nhẫn tâm, hấn chết rồi người sẽ vui sao? ”

“Vui? Ít ra không cần lo lắng giang sơn của ta sẽ bị phá hủy” nam tử tóc đen giễu thâm.

“Người cái kẻ này, hấn không phải đã thích người rồi sao? Hơn nữa Bách An quốc tế cũng đã nằm trong tay người rồi, người còn có gì không thể thỏa mãn? ”

“Hấn quá chói mắt, ta có thể nhìn thấy, người khác cũng có thể thấy”

“Vì thế người muốn giết hấn”

“.....”

“Hô~”Vong Ưu ngồi dậy, cảm thấy cả người đều ướt đầm mồ hôi.

Đã 5 năm rồi, vì sao mình vẫn không thể quên cái đêm hôm đó?

Không phải chưa từng nghĩ qua người kia có mục đích vì với mình, chỉ là vẫn luôn tự lừa bản thân, rằng người kia yêu mình.

Sau khi Ương Huyền Nguyệt đánh vỡ chút tự lừa mình lừa người cuối cùng của mình, mình liền biết rằng phải đối mặt với nó, bất luận đó là cục diện nào đi nữa, tuy rằng hi vọng rằng trong đó chỉ là một hiểm lằm.....

Vì thế, dựa vào khinh công cả thiên hạ không ai bì kịp, phóng xuyên qua khe núi, nhằm cắt ngắn con đường trở về Tông triều, hỏi rõ người kia. Trên đường vô số lần thổ huyết và ngất lịm, lại vẫn cố gắng, chỉ xin Ngọc Minh người.....đừng có lừa ta.

Trong đêm tĩnh lặng, chính mình kiệt sức mà cầm cự cơ thể đi tới cái cửa quen thuộc như thế, tất cả bên trong đều là đáp án tốt nhất cho mình——người kia xác thực muốn giết hấn!

Khi đó rất muốn móc hai mắt của mình, như vậy sẽ không nhìn thấy cảnh đó

Càng muốn cắt đi đôi tai của mình, như thế sẽ không nghe thấy, nghe thấy hấn nói muốn giết mình

Không, không nên tiếp tục trầm cảm nữa, cũng không thể tiếp tục trốn tránh nữa.

Tịch Thiên Âm chết rồi, chết rồi.

Mình không phải là hấn!

Mình bây giờ là Vong Ưu, môn chủ của Tiên Túc phái Vong Ưu, Vong Ưu mà không ai có thể làm khó.

Vong Ưu lắc mạnh đầu, đứng dậy, đi tới trước thư án, lại lần nữa đọc lại bức thư nhận được hôm trước, vò nó vào trong bàn tay đầm mồ hôi, cuối cùng hạ quyết tâm.

Ngày hôm sau, tôi tớ quét dọn phòng môn chủ không hề phát hiện bóng dáng môn chủ, chỉ nhìn thấy một phong thư.

~Trên trần trong Bắc Môn Quan, có một tửu lâu, rất nổi tiếng——bởi vì người ăn cơm uống rượu đều là nam nhân.

Theo như lời của Vong Ưu, thật ra chính là GAY bar.

Bắc Môn Quan rất hoang vắng, trần nhỏ ít người, hơn nữa trong cửa thành còn đóng rất nhiều binh sĩ, tỷ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng kéo dài về lâu, người thích nam sắc ngày càng nhiều.

Căn tửu lâu này, cũng trở thành nơi săn tình của không ít nam nhân.

Lúc này tất cả nam nhân trên lầu đều đang dán mắt vào nơi lan can cạnh cửa sổ, không, chính xác mà nói thì nên là dán mắt vào người đang dựa vào lan can.

Người đó mặc y phục đỏ, dáng người cao cao, tóc xám tới eo, bóng mượt mà mềm mại, mặt không phải rất anh tuấn, thậm chí trên mặt phải còn có một vết sẹo chữ thập hẹp dài, lại có một khí chất kì lạ

Là nam nhi, lại khiến người ta chăm chú. Người mặc y phục màu đỏ có một loại yêu diễm, mị hoặc khát máu mà một loại khác lại là kích động nhiệt tình như lửa. Mà người mặc đồ đỏ trước mắt này lại phá vỡ cả hai giới hạn trên, giống như màu đỏ chỉ là màu sắc của quần áo, không hề đại biểu gì cả, vì thế y phục đỏ phát phối bay, lại tĩnh như nước lặng. Ngồi hơi dựa vào lan can, đôi mắt bình tĩnh như đóng kín, giống như suy nghĩ, như nghỉ ngơi, dù sao hàng mày kia vẫn luôn bình hòa như thế, đôi tay thon dài mà khớp xương rõ ràng, một cánh tay nhẹ cầm cốc rượu, mà một bàn tay đeo vòng hạt gỗ mun khác lại đỡ đầu, khủy tay chống lên lan can.

Trên mấy góc ngoặt của lan can là chậu tuyết thán sáu đang nở rộ, màu bạc bao bọc, xứng với y phục đỏ sắc bị gió thổi bay lên của người kia, mái tóc màu xám nhẹ nhàng và gương mặt đạm nhiên tĩnh lặng, thế nhưng đẹp tới không thể tin nổi.

Chính khi tất cả mọi người đều trầm say trong bức tranh này, người kia mở mắt ra, con ngươi màu đen trầm phiếm lên đạm mạc vô biên, giống như tất cả mọi người trước mắt đều không nằm trong tâm hần. chính khi tất cả nam tử trong lầu đều chán nản vì sự đạm mạc vô biên đó, ánh mắt người kia đột nhiên biến thành lưỡi biếng hơi hợt, còn thẩu ra một tia mắt mát, cuối cùng bờ môi mở lớn, lộ ra hai hàm răng trắng khiết, hai tay dang ra “A

~~” vừa ngáp vừa đuổi người một cái siêu cấp vô địch, cuối cùng còn chẹp chẹp miệng mấy cái

~Con tim ái mộ của không ít người có xu thế vỡ ra, răng rắc rắc rắc không ngừng.

Người kia không phát giác ra không khí xung quanh, con mắt buồn ngủ mơ màng nhìn người xung quanh, sau đó—— “Cô nương nhỏ nhỏ, buổi sáng rời giường, vợ lấy cái quần ra cầu tiêu, cầu tiêu có người, không có cách nào, chỉ có thể kéo quần lên”

Đi thẳng về phía cầu tiên phía sau.

Nội tâm của rất nhiều người ái mộ khóc rống! Sau đó con mắt cũng không chịu nổi nữa rồi

Vong Ưu nhìn rất nhiều khách nhân vừa ăn đồ nhắm vừa rơi nước mắt trước mắt, trong lòng dâng lên vô số dấu hỏi chấm, không phải chỉ ăn cơm thôi sao, lại kích động như vậy?

Sau khi hần đi, chỉ nghe trái tim của chúng nhân trong lầu “Bang bang bang ” vỡ xuống nền đất.

Không bao lâu, người kia liền quay trở về, trên lưng đeo một bao hành lí “Chưởng cũ, thanh toán, thuận tiện giúp ta chuẩn bị một con ngựa tốt! ”

“Khách quan muốn đi đâu? ”

“Tông triều”

“Nhất định là đi tham gia Hoa Lạc hội đi? ”

“Phải”

Vương triều Tông Viện thiên hựu 15 năm

Dưới Mãn Nguyệt cư Túy tiên lầu trong Phủ Lâm Dương có một mảnh đất bằng ngay trên dòng sông Mãn Nguyệt, ngày thứ 2 của lễ thất tịch hàng năm sẽ tổ chức Hoa Lạc hội một năm một lần, năm nay đã là năm thứ 100. 5 năm trước có một người đã vang danh thiên hạ với một khúc “Tóc như tuyết”, đồng thời cũng khiến hoa lạc hội nổi danh.

Từ đó, mỗi khi tới dịp này, không chỉ người Phủ Lâm Dương tham gia, tới cả sáu nước khác cũng có người từ xa tới, nửa tháng trước Hoa Lạc hội đã mau chóng tới đây lấy chỗ, chính là vì có thể chính mắt nhìn thấy dịp lớn. hoặc là nói, chính là đợi sự xuất hiện của Tịch Thiên Âm, bởi vì đại bộ phận đều là fan của Tịch Thiên Âm.

Đáng tiếc, người kia từ sau năm đó không còn xuất hiện nữa, bởi vì người đó đã chết rồi, nói cho cùng hủ cốt phệ tâm tán không gì giải nổi. Năm đó sau khi tro cốt được gửi trở về, không chỉ Thừa tướng phủ tiếng khóc trần thiên, tới cả rất nhiều người Phủ Lâm Dương cũng khóc sưng đỏ mắt, bởi vì tiểu thái tử đáng yêu của họ sẽ không trở về nữa. Nhưng mọi người vẫn đều chờ đợi, luôn cảm thấy người đáng yêu giống như tiểu thái tử sẽ không chết sớm, nói không chừng chỉ là nhầm lẫn nói chưa chết thì là chưa chết, người mà nói hẳn chết rồi ta liệu với người đây là lời nguyên văn của rất nhiều người trên đường. Bọn họ tin rằng người kia sẽ trở về, giống như tin vào sự tồn tại của kì tích, đã trở thành một loại tín ngưỡng.

Xung quanh hoa đài đã tụ tập đầy người, rất nhiều người còn mang ghế tới xem, ở giữa còn chen vào những người bán hàng ăn nhẹ, ồn ào ào ào rất náo nhiệt.

Huyền Bích, Quán Giác và Cổ Ngọc cũng trong đám người, đứng trong một góc không bắt mắt, chú ý nhìn trên đài.

Mấy ngày trước nhận được thư đáp của môn chủ nói sẽ tham gia Hoa lạc hội, nhưng sao lại chưa có lộ mặt a, trừ phi đã gặp phải chuyện gì rồi?

5 năm chưa gặp môn chủ rồi, không biết hẳn sống thế nào? Năm đó môn chủ vừa mất tích, bọn họ lập tức gửi bồ câu đưa thư tới tiên sơn cầu cứu, sau đó nhận được thư đáp mới biết hành tung của môn chủ, đồng thời theo chủ ý của môn chủ mà ở lại trong Tịch phủ, vì thế cũng đã bỏ lỡ buổi lễ môn chủ kế nhiệm, trong lòng có rất nhiều tiếc nuối càng nhiều hơn chính là không có nhìn thấy môn chủ, trong lòng nhớ nhung. 5 năm này bọn họ không có hoang phế võ công, ngược lại luyện tập chăm chỉ hơn nữa, chính là bởi vì có thể xứng với thân phận hộ vệ riêng của môn chủ.

Chủ tọa mỗi năm đều không đổi, chính là ông chủ của túy tiên lâu kia. Mà lần này, hẳn vẫn đứng trên đài, cầm một tờ giấy, đọc tên người tham gia “Hoa khôi của túy tiên lâu Kiêu cô nương, hoa khôi của Vạn hoa lâu Thanh nhi cô nương Thi Ý Hiên Hiên chủ Vũ Văn công tử”

Danh sách hơn 10 người, không hề nghe thấy tên của Tịch Thiên Âm, rất nhiều người đều có chút thất vọng.

Có điều, có Vũ Văn Văn Hàn được xưng tụng là đệ nhất tài tử thiên hạ tham gia, vẫn là có chút đáng xem.

Tuy nhiên, trái tim có chút chờ đợi của mọi người trong cuộc thi tiếp theo biến mất không còn gì.

Mỗi người hát đều như nhau, không có sáng tạo. Nữ thì thê giọng hoặc là dùng giọng giả, nam thì hào sảng giống như uống rượu bát lớn. Lúc trước cảm thấy hát như vậy không có gì không đúng cả, nhưng chỉ cần đã từng nghe qua Tịch Thiên Âm hát, đều sẽ bị chinh phục bởi âm sắc tự nhiên không chút ngụy tạo, khi nên hào sảng thì hào sảng, nên mềm mỏng uyển chuyển thì cũng sẽ không xấu hổ, cứ coi như giọng giọng giả cũng sẽ vô cùng tự nhiên. Càng quý hơn chính là, lời ca thông tục dễ hiểu, rất thích hợp làm bài hát truyền miệng.

Lúc này, rất nhiều người đều bắt đầu ngáp ngủ, còn không thì nói chuyện tới không biết trời trăng, căn bản không để tâm người trên đài đang hát gì.

Cuối cùng đã tới màn cuối rồi

“Xuất hiện tiếp theo là Thi Ý Hiên Hiên chủ Vũ Văn Văn Hàn công tử”

“A

~~Vũ Văn Văn Hàn

~~thật đẹp trai a

” fan nữ gào la.

Vũ Văn Văn Hàn nhìn chúng nhân dưới đài, khóe miệng vẽ qua nụ cười chế giễu. Ở đây không có người thắng nổi hẳn, vốn nghe nói có Tịch Thiên Âm, âm luật đệ nhất thiên hạ, áp thẳng lên tiếng tăm của hẳn. Vốn muốn tới xem xem, nào ngờ vừa ra cửa mới biết người kia đã biến mất 5 năm rồi, nghe nói trúng phải hủ cốt phệ tâm tán. Thứ đó không gì giải nổi, nghĩ tới Tịch Thiên Âm kia sớm đã chết rồi. Vốn muốn trở về nhà, trên đường nghe thấy cuộc nói chuyện của đám người tham gia Hoa lạc hội kia, biết được chúng nhân vẫn cứ si tâm chờ đợi Tịch Thiên Âm sẽ xuất hiện, vì thế Hoa lạc hội hàng năm đều tham gia, chính vì để

có cơ hội lại lần nữa nghe thấy tiếng hát của người kia. Lúc đó trong lòng liền có một loại dự vọng, muốn xóa đi cái tên của người kia trong tim mọi người, một người đã sớm chết còn có thể sống trong lòng bọn họ, xem ra vẫn thật là không thể coi thường, vậy để hắn tới xóa đi si vọng của đám người đó đi. Thiên hạ này, chỉ có hắn Vũ Văn Văn Hàn mới là người tài hoa nhất.

Vũ Văn Văn Hàn cao ngạo mà ngồi trước đàn tranh, chậm chậm gảy đàn, thanh giọng hát một bài do hắn tự sáng tác.

Bài hát là giọt thanh u, lời bài hát rất sâu sắc, ý cảnh phiêu xa, nhân dân——là nghe sẽ không hiểu

~Một khúc hát xong, Vũ Văn Văn Hàn nhìn sắc mặt thất vọng của chúng nhân, trong lòng phần hận à! Cái kẻ Tịch Thiên Âm kia tốt như thế?? Có thể giỏi hơn hắn?

Vũ Văn Văn Hàn xanh mét mặt, suýt nữa ném đàn tranh vào đám “ngu dân” kia thức tỉnh chúng.

Lúc này, ông chủ Túy tiên lâu lên đài “Các vị, người thắng hôm nay chính là”

“Ta còn chưa hát mà, làm sao đã tuyên bố kết quả rồi?” một thanh âm lười biếng truyền ra từ nơi Mãn nguyệt cư.

Mọi người nhìn tới, một bóng người màu đen đứng nơi lan can của Mãn Nguyệt cư, từ trên nhìn xuống chúng nhân, vải đen che mặt, khiến người ta không nhìn rõ gương mặt, nhưng thanh âm quen thuộc kia lại khiến rất nhiều người kinh hãi——cuối cùng bọn họ đã đợi được rồi.

Huyền Bích, Quân Giác và Cổ Ngọc càng shock hơn, có điều 1 giây sau lập tức phản ứng lại, bay khinh công lên đài, quỳ xuống, kích động bá kiến “Tham kiến môn chủ”

“Được rồi, đừng đa lễ vậy nữa, nên tới chúng ta hát rồi, đi sang bên cạnh lấy nhạc khí “Vong Ưu nhìn 3 hộ vệ của mình từ sau hắc sa, thời gian 5 năm đã khiến tiểu đồng nhi lớn lên thành tiểu tử anh tuấn rồi, Huyền Bích thanh lãnh, Quân Giác yêu mị, Cổ Ngọc đáng yêu...aizz aizz a.....thật là một cảm giác người cha có con gái trưởng thành

~Nghe thấy lời của hắn, Huyền Bích ba người lập tức tới chỗ nhạc sư bên cạnh lấy nhạc khí, sớm khi môn chủ kể nghiệm, bọn họ không còn là đồng tử rồi, mà là hộ vệ, vì thế liền không còn mang nhạc khí theo người, mà là mang binh khí của mỗi người. nhuyển kiếm của Huyền Bích, roi của Quân Giác, đao mỏng của Cổ Ngọc, đều tương ứng với khí chất mỗi người.

“Huyền Bích, lần này ngươi đàn tì bà đi, ta đàn đàn tranh” Vong Ưu bay xuống, đứng xuống trước mặt họ.

“Vâng, chủ tử”Huyền Bích đưa đàn tranh cho hắn, tự mình lại đi lấy tì bà.

“Hương phần có còn nhớ không?” “sau khi mỗi người tự lấy ghế cho mình, Vong Ưu hỏi

“Nhớ” 3 người trả lời.

“Nếu thế thì là nó rồi”Vong Ưu gật đầu, đang chuẩn bị gảy đàn, lại phát hiện trên đài vẫn còn có 1 người, thế là lịch sự mà nhắc nhở “Công tử, tới phiên ta biểu diễn rồi”

Vũ Văn Văn Hàn hừ mũi, cuối cùng chú ý tới hắn rồi ư? Người này thế nhưng dám không đặt tài tử đệ nhất thiên hạ như hắn vào mắt còn có, đám ngu dân phía dưới kia, các ngươi ý gì vậy? Làm phiền ngậm con mắt kinh hãi đó của các ngươi vào, nhìn thật là khiến người ta không thoải mái!

Tức chết ta rồi.....thật là đáng chết cho ngươi chút dạy bảo.

Vũ Văn Văn Hàn chú ý tới Vong Ưu đeo che mặt, đoán hắn nhất định tướng mạo cùng hung cực ác, thế là cố ý nói “Các hạ vì sao không dùng mặt thật, trừ phi tướng mạo xấu xí vô cùng?”

Vong Ưu vẫn không tức giận, có điều trong lòng không phải dễ chịu. mấy năm trước người muốn nhìn mặt ta ta rất là đồng ý, nhưng từ sau khi giải độc, tướng mạo đã có chút thay đổi, chính mình nhìn còn thấy chết chóc, ít nhiều có chút phá hoại không khí hân hoan bây giờ.

“Làm sao? Công tử không dám ư?” “Vũ Văn Văn Hàn lại hỏi lại, có chút khiêu khích.

Vong Ưu lắc đầu, xem ra, hôm nay nếu không bỏ che mặt xuống, tên tiểu tử này sợ rằng sẽ không chịu dừng lại. Nếu không phải thương cho hắn không có học võ công, đánh lại không đánh lại thôi bỏ đi, sợ rằng sẽ mất mặt của Tiên Túc phái, vì thế.....

“Công tử.....”Vũ Văn Văn Hàn lại thúc giục.

Người xem phía dưới cũng nín thở chờ đợi, bọn họ cũng muốn biết người này có phải người mà họ đang chờ đợi hay không.

“Ta vốn là tướng mặt không bằng công tử, lại thêm vào không biết bảo dưỡng, thành ra cứ phải che che dấu dấu thế này để người ta không trách. Nếu công tử đã muốn xem, ta cũng không ngại, chỉ hi vọng công tử không bị dọa là được” thở dài, Vong Ưu rất bình hòa mà kéo xuống che mặt.

Đập tiên đập vào mắt là mái tóc xám trút xuống, không chút sức sống, tới cả sợi tóc màu bạc trắng của người già cũng không bì được.

Chúng nhân còn chưa phản ứng lại, một khắc sau gương mặt còn mang theo vết thẹo hình chữ thập hẹp dài trên da mặt phải đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Chúng nhân không ai không hít một ngụm khí lạnh, tới cả mấy người 5 năm không gặp Vong Ưu như Huyền Bích cũng ngây ngốc.

Người đứng trên đài, bình hòa mà nhìn mọi người, vừa không tự ti cũng không nhút nhát

Hoa quý diễm lệ, bình tĩnh đậm mạc, lười biếng đùa cợt người này thế nhưng lại có thể dung hợp với nhiều cảm giác như vậy

Rất nhiều người đều kinh ngạc rồi, đây là Tịch Thiên Âm, nhưng cũng lại không phải rốt cuộc có phải không.....

Rất nhiều người cũng nghi ngờ không hiểu.

“Xin lỗi, khiến mọi người sợ rồi”Vong Ưu nhìn đáng vẻ mặt hờn của mọi người, có chút hối hận đã tham gia Hoa lạc hội này.

Vốn muốn tham gia Hoa lạc hội này sẽ là món quà cho 3 hộ vệ của hắn, bởi vì năm năm không gặp, ba hộ vệ đều đã trưởng thành rồi, năm nay đã 18 tuổi rồi, ở trong thế kỉ 21 thì đã coi như trở thành người trưởng thành. Vì thế, mượn cơ hội này náo nhiệt một chút, nào biết

“Thái tuế gia? ”

“Tiểu thái tuế? ”

Có người không xác định mà gọi lên.

“Tịch Thiên Âm không phải đã chết rồi sao? Ta là Vong Ưu.....”Vong Ưu cười trả lời.

Phía dưới vỡ òa

“Môn chủ Tiên Túc phái Vong Ưu? ” người có hơi biết không xác định hỏi.

“Chính là tại hạ “Vong Ưu gật đầu.

Phía dưới tiếp đó như chim vỡ tổ.

“Nhưng hắn rất giống với tiểu thái tuế hơn nữa Huyền Bích bọn họ gọi hắn là môn chủ tiểu thái tuế hình như chính là đệ tử của Tiên Túc phái.....rốt cuộc là có chuyện gì vậy a? ”

“Giọng nói cũng rất giống nha, đều dễ nghe như vậy”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy”

“Đừng nói nữa, nghe hắn hát là biết có phải không mà”

.....

Ta không nhận mình là Tịch Thiên Âm đó, các người cũng không cách nào, Vong Ưu xấu xa nghĩ.

“Vị công tử này, tướng mạo của ta người cũng thấy rồi, có phải nên xuống rồi không vậy? “Vong Ưu nói Vũ Văn Văn Hàn.

Vũ Văn Văn Hàn ngây ngốc gật gật đầu, đột nhiên ho hai tiếng, xin lỗi mà gật đầu một chút với Vong Ưu, lúng túng xuống đài.

“Huyền Bích, bắt đầu đi” thấy người gây phiền đã xuống đài, Vong Ưu nói.

Người phía dưới lập tức ngừng lại ồn ào, chờ đợi màn biểu diễn của Vong Ưu.

Đàn tranh của Vong Ưu dẫn đầu, đàn tấu khúc nhạc ưu mỹ mà thê lương, tì bà của Huyền Bích và tiếng tiêu của Quần Giác thêm vào, nhịp trống của Cổ Ngọc cũng chậm chậm gia nhập.

Một đoạn nhạc dạo đã khiến người ta si mê, tiếng hát của Vong Ưu lại chậm rãi vang lên:

Gió lạnh thổi

Hương phấn bay bay

Động lên gương mặt ai

*

Gió lạnh thổi

Mị ảnh vỡ tan mặt nước

Trên trâm hoa của nàng

**

Bằng nỗi đau sâu nhất

Nhớ về người yêu nhất

Chỉ e đã khinh bạc sắc đẹp của nàng

**

Tay nàng dần giá lạnh

Mộng kia dần vào tối

Tình đến tuyệt lộ cũng chưa từng rơi lệ

**

Ta để tâm hóa thành tro

Cõi lòng này tan nát

Từng mảnh đều bi thương

Ta muốn dâng trái tim cho mơ tưởng xa vời

Thà rằng để thân này tàn lụi

Làm nụ hoa cô quạnh

Quyết không thấp tùng cõi hồng trần

**

Không để tâm hóa thành tro

Cõi lòng dù tan nát

Cũng không chút bi thương

Ta muốn dâng trái tim cho hồi kết ái tình

Thà rằng để thân này tàn lụi

Làm nụ hoa cô quạnh

Quyết không thấp tùng côi hồng trần

Trái tim yêu nàng, không còn gì để sợ.

(Link youtube .youtube.com/watch?v=Adyx7FQjR38,

link lời dịch: comment-397)

Tay Vong Ưu nhẹ gảy đàn tranh, mắt nhìn về chúng nhân, lại không dừng lại trên người bất kì ai, mà hoàn toàn đắm chìm trong suy tư của chính mình.

Lời hát thâm tình mà tuyệt vọng gợn lên trong lời ca ưu mỹ mà bi thương, một giọt nước mắt trượt xuống nơi cắt nhau của vết thẹo chữ thập, cánh bằng lăng tím bên hồ lắt phất thổi tới bên mái tóc dài màu xám đục đưa trong gió, tim của tất cả mọi người có mặt đều quên vào với cảnh.

Vũ Văn Văn Hàn nhìn người trên đài, cuối cùng đã biết được tại sao mọi người không thể quên được Tịch Thiên Âm.

Tuy rằng không biết người trước mắt này rốt cuộc có phải Tịch Thiên Âm hay không, nhưng bài hát của hắn đã khiến mình say mê tới mức không thể khống chế.

“Thiên Âm.....chúng ta yêu người.....”

Không biết là ai đã hét lên, phía dưới dội lên một con sóng”Thiên Âm.....Chúng ta yêu người”

Vong Ưu nhìn những người fan kia, trong lòng có chút cảm động xem ra năm đó tiếng tăm của mình ở Phủ Lâm Dương rất cao a.....

Nhầm rồi, nhầm rồi.....ta không phải Tịch Thiên Âm!

Đúng, ta là Vong Ưu!

Đợi chút, hôm nay nói phải vui vẻ, sao vừa hát một bài đã là bài đau buồn như vậy rồi?

“Người thắng lần này chính là Tịch Thiên Âm đại thiếu gia của Tịch gia.....” ông chủ Túy Hương kích động nói trên đài.

Phía dưới truyền lên tiếng hò hét vỗ tay.

“Nên là Vong Ưu” Vong Ưu nhắc nhở.

“A.....” ông chủ Túy Hương không kịp phản ứng lại.

“Huyền Bích, các người đi lấy hoàng kim sau đó về phủ trước đợi ta, ta ra ngoài một chút trở về”Vong Ưu nói xong, liền xuống đài.

Đám người tự mở ra một con đường để hắn rời đi, rất nhiều người càng là ngưỡng mộ mà nhìn hắn.

Bài hát là bài “Hương phấn” nhạc dạo đầu cho bộ phim truyền hình Truyền kỳ hương phấn .

Bài hát khi hát trong cung Ưng triều chính là bài nhạc kết của phim đó Nguyệt trung thiên

24. Chương 24: Bạn Bè Và Người Thân

CHƯƠNG 24: BẠN BÈ VÀ NGƯỜI THÂN

Phủ Lâm Dương tháng 7 ngày ngày đều nắng chiếu rực rỡ, không giống với không khí an tĩnh trên Tiên sơn, ở đây quả thật có thể nói là một cái chợ lớn, ồn ào ào ào, náo nhiệt vô cùng.

Một thân áo đen, mái tóc màu xám, lại thêm vào mặt có theo, Vong Ưu đi trên đường, tự nhiên hấp dẫn được chú ý của rất nhiều người.

Rất nhiều người không tham gia Hoa lạc hội đương nhiên là bàn tán sôi nổi, người người đều kinh ngạc mà nhìn về phía Vong Ưu.

Tục ngữ nói tin đồn lây lan như gió, không sai, Vong Ưu vừa đi qua, lập tức có người bỏ vào truyền sang lỗ tai của người vẫn còn kinh ngạc.

Người nghe gật đầu, thì thầm nói “Thì ra là thế có điều có phải là tiểu thái tuế hay không? ”

“Chắc là đúng rồi.....nghe nói hát hay y hệt tiểu thái tuế mà”

“Thật là đáng tiếc.....không đi xem”

.....

“Gây ra sóng lớn rồi à.....lẽ nào mình cũng nhiễm phải phong cách làm việc hoa lệ của sư tổ rồi? “Vong Ưu nghe thanh âm rì rào phía sau, có chút vô lực.

Có điều, cái nguwoif phía sau vẫn còn cần đi theo bao lâu nữa? Đã hai con phố rồi, còn theo sau nữa sợ rằng sẽ tới đích đến rồi.

Nghĩ tới đây, Vong Ưu ngừng chân, quay người nói với người phía sau “Vị công tử này, người đã theo tại hạ rất lâu rồi”

Không phải là xem thấy hắn không biết võ công, thêm vào ta gần đây tu thân dưỡng tính, người sớm đã trở thành con nuôi nhà người ta rồi.

Vũ Văn Văn Hàn nhìn Vong Ưu nói chuyện với mình, hưng phấn không thôi, lập tức đi tới nói “Tại hạ Vũ Văn Văn Hàn, Vũ Tử Liêu, muốn làm bạn với Vong Ưu công tử”

“Vũ Văn Văn Hàn? Bạn ư? ” trên trán Vong Ưu nổi ra mấy đường hắc tuyến, muốn làm bạn với ta cũng không cần đi theo ta hai dãy phố chứ? còn tưởng người là chó săn ảnh chứ.....thì ra là đệ đệ của Thần Sa, khó trách có thể giống với với Thần Sa như vậy.

“Đương nhiên, Tử Liêu ngưỡng mộ tài hoa của Vong Ưu công tử, vì thế nên mới tới kết giao. ”

“Được” nói xong, Vong Ưu xoay người tiếp tục đi tiếp. vừa nghe thấy có người ăn nói văn vẻ lại đau đầu, xem ra sau này cách người này xa chút. Đệ đệ của Thần Sa làm sao lại đáng vẻ thư sinh thế này?

“Vong Ưu.....”Vũ Văn Văn Hàn chưa từng tập võ, muốn đuổi theo được Vong Ưu đi đường còn như gió thì đương nhiên không thể, có điều vẫn cố gắng đi chạy theo.

Một lúc sau, liền thở hồng hộc rồi.

“Vũ Văn công tử, ta đã đáp ứng làm bạn với ngươi rồi, vì sao còn theo ta? “Tịch Thiên Âm dừng lại quay đầu, không nhịn được nhìn thấy dáng vẻ thở dốc của đối phương.

Vừa mới còn mặt không đi nổi, Vũ Văn Văn Hàn giờ lập tức chạy tới, ánh mắt đặc biệt tinh thần “Nếu đã là bạn của nhau, người cũng nên gọi tên của ta chứ, ta đã gọi ngươi là Vong Ưu rồi, người không phải nên gọi là là Văn Hàn sao”

“Văn Hàn” Vong Ưu gọi cho có lệ.

Vũ Văn Văn Hàn vuốt vuốt mũi, nhảy tới trước mặt hắn “VẬY, đã là bạn rồi, ta mời ngươi ăn cơm thế nào?”

“Ta giờ không rảnh” Vong Ưu lắc đầu.

“Vậy thế này được không, đợi người bận xong rồi, ta đi tìm ngươi, chúng ta đi ăn cơm, trong thành này ta không thông thạo, người chọn chỗ đi”Vũ Văn Văn Hàn không để tâm, tiếp tục nói.

Vong Ưu nhìn dáng vẻ như này của hắn, chau mày nói “Không thông thạo người còn chạy loạn, không sợ người hầu của người không tìm thấy người sao? ”

Sắc mặt Vũ Văn Văn Hàn nhẵn lại “Chưa từng nghĩ tới”

Có điều lập tức lại cười rồi “Vong Ưu là đang quan tâm ta sao”

Lại là một kẻ ngốc còn không biết xấu hổ, Vong Ưu lắc đầu.

“Buổi trưa ngày mai Mãn Nguyệt Cư Túy Tiên Lâu, người đi đặt chỗ đi” Vong Ưu nhìn thần tình chờ mong của đối phương, chỉ có thể nói vậy.

“Oh, được a, ta sẽ trọ ở Túy Tiên Lâu, ta bây giờ về luôn” Vũ Văn Văn Hàn rất vui, trên gương mặt anh tuấn là nụ cười rạng rỡ, không ngừng vung tay quay về.

Vong Ưu nhìn hân trở về, càng đi nhanh hơn nữa.

Tới Nghiễn vương phủ, vừa thông báo đã được người đón vào.

Đi theo người hầu tới trong hành lang dài uốn lượn, Vong Ưu nhớ tới Ngọc Nghiễn vẫn thường gọi lớn bên tai hân “Thiên Âm, ta rất thích đệ”, nhiều năm như vậy rồi, không biết có gì thay đổi không, có phải vẫn nội tâm hoạt bát hiếu động, mà bên ngoài lại dùng hình tượng cao quý để mê hoặc người ta không?

Trong chiếc đình ưu mỹ tinh xảo, một nam tử tuấn mỹ lười biếng ngáp một cái, đôi mắt sắp nhắm vào khi nhìn thấy bóng người đi theo người hầu tiến tới thì mở ra rất lớn.

“Thiên.....không.....Vong Ưu? “Tông Chính Ngọc Nghiễn có chút ngăn người, đây là Vong Ưu ư?”

Vong Ưu gật đầu, xác định hân đã đoán đúng. 5 Năm rồi, Ngọc Nghiễn vẫn xinh đẹp mê người như vậy, có điều gả đi làm “phu nhân người ta” rồi, ngày ngày hưởng thụ ái tình nên trở nên diễm lệ hơn rồi.

“Tóc của đệ.....còn có mặt.....” Tông Chính Ngọc Nghiễn không dám tin mà nhìn người trước mắt này.

Thời gian 5 năm, Vong Ưu rốt cuộc đã sống như thế nào? Chất độc kia thế nhưng mang lại thương tổn như này cho Vong Ưu?

“Trên thư đệ rõ ràng nói chỉ là mặt bị chóc da, tóc không còn đen đẹp như trước đây, nhưng” Thiên Âm, đệ có phải không muốn ta áy náy không? Tuy rằng ta đã biết xuân dược kia không có tác dụng với Hoàng huynh, nhưng nói cho cùng ta cũng đã dâng đệ tới chỗ của Hoàng huynh.

Đệ giờ đây dung mạo như vậy, trong lòng ta sao có thể dễ chịu đây?

“Đúng mà, không sai a” Vong Ưu mỉm cười, nhìn ánh mắt bi thương tự trách của hân nghiêm túc nói “Ngọc Nghiễn, thật ra những điều này đều là ta tự mình chọn lựa, lúc đầu khi thay máu ta đã chọn chữa ra máu ở trên mặt, bởi vì thế này rất là đẹp. Hơn nữa, ở quê của ta có một câu, những vết sẹo là huy chương của đàn ông, ta chính là rất đặc ý nha”

“Vong Ưu.....” đệ vẫn ủy khuất bản thân như vậy, cũng không nở để chúng ta đau lòng.

“Đúng rồi, Ngọc Nghiễn, huynh giục ta gấp như vậy để làm gì? “cư nhiên để 3 chiếc lông chim trong thư, cứ coi là thư lông chim cũng không cấp tốc vậy.

“Vong Ưu.....oa.....” vừa đi vào chủ đề, Tông Chính Ngọc Nghiễn đột nhiên nhớ tới việc của mình, lập tức chồm tới khóc lớn.

“Lại làm sao rồi? “Vong Ưu nhìn người trong lòng mình.

“Oa.....đệ xem.....” Tông Chính Ngọc Nghiễn bó lấy thắt lưng y phục rộng rãi về phía sau, khóc ủy khuất.

Vong Ưu nhìn tới, y phục vừa được kéo chặt, làm sao lại lỗi ra thế kia?

“Huynh có thai rồi ư? “Vong Ưu nhìn cái bụng vốn nên bằng phẳng mà giờ lại hơi hơi nhô lên kia kinh ngạc nói, khó trách mình nhất thiết phải xuống núi.

Phì phì, nam nhân mang thai, nam nam sinh tử, chỉ có trong tiểu thuyết mới nhìn thấy thôi!

“Ta cũng không biết a, chính là lúc đó cảm thấy không thoải mái, không việc gì cũng nôn, sau đó ngự y vừa kiểm tra, nói ta có rồi. ta khẳng định không tin, làm sao có thể chứ, nhất định là tên Lí Liệt đó chính ta.

Thế là ta chạy về, kết quả ngự y bên này vừa bắt mạch cũng nói ta có rồi, vì thế ta muốn đệ xem xem, lời của đệ ta mới tin”

Tông Chính Ngọc Nghiễn tựa vào người Vong Ưu, trong lúc kêu khổ không quên đánh giá tử mĩ người 5 năm không gặp này, làm sao rõ ràng đã bị mất sẹ mà càng nhìn càng mị lực thế hại ta muốn leo tường rồi Thiên Âm, thật may đệ chưa chết, bằng không ta sẽ hối hận đến mức tự sát luôn.

Buổi tối 5 năm trước, khi nghe thấy tiếng đánh nhau truyền tới, máu đen trên sàn và đồ đạc lộn xộn khiến tim của mình lạnh cả đi.

Dưới sự an ủi của Lí Liệt lập tức trở về Tông triều, kết quả mới biết có người gửi tro cốt của Thiên Âm về, còn có chiếc vòng kim cương bắt li thân kia nữa mình đã khóc tới suýt ngất đi.

Sau này Huyền Bích nói với mình, Thiên Âm chưa chết, hơn nữa còn kế nhiệm vị trí môn chủ Tiên Túc phái.

“Môn chủ của Tiên Túc phái không phải tên là Vong Ưu sao? ” mình lúc đó hỏi, hi vọng mà nhớ lại lời đồn đãi nghe thấy trên đường.

“Nhưng tên của chủ tử ở Tiên Túc phái chính là Vong Ưu a~”

Tâm trạng kích động mà viết 1 bức thư kí gửi Huyền Bích giao cho Thiên Âm, nhận được thư đáp, quả nhiên là bút tích của Thiên Âm cùng với giọng điệu đùa nghịch của y, tâm trạng bất an mới yên tâm lại.

Vốn muốn gọi Thiên Âm trở về, có điều nếu Thiên Âm đã nói “Tịch Thiên Âm đã chết, trên đời chỉ có Vong Ưu”, thế là, trong lòng mình liền có Vong Ưu.

Đợi hấn giải độc xong, muốn gọi hấn xuống núi, kết quả không đồng ý. Nếu không phải mình bây giờ xảy ra chuyện, Thiên Âm sợ rằng sẽ không tới.

Nếu đã tới rồi, hừ, ta Tông Chính Ngọc Nghiễn vẫn là có chút trọng lượng.

Chồng của ta là Hoàng đế Li triều, đại ca ta là Hoàng đế Tông triều, điều quan trọng nhất là bạn tốt của ta, người ta thích nhất là môn chủ của Tiên Túc phái

~hoan hô.

Gương mặt nghiêng trầm tư của Vong Ưu, vết sẹo chữ thập sao lại có mị lực như vậy có cần bảo Lí Liệt cũng vạch hai đao không.

“Làm sao rồi? “Vong Ưu chịu hết nỗi ánh mắt biến thái của người nào đó, lên tiếng hỏi.

Tông Chính Ngọc Nghiễn hắc hắc cười, si mê nói “Thiên Âm.....không, bộ dáng của Vong Ưu rất có mị lực, nam nhân tốt đó! ”

“Gian phu *** phụ! ”

Người nào đó si mê xong, một tiếng gầm lớn truyền từ ngoài vào, tiếp đó một nam tử anh tuấn xông vào.

” ‘Đứa bé’ trong bụng Ngọc Nghiễn sẽ không chịu được sợ hãi đâu” không cần nhìn cũng biết là ai, Vong Ưu không thèm ngẩng đầu, chậm rãi nói.

Cá tính xúc động của nam nhân này sao mà không thay đổi chút nào vậy?

“A~”Lí Liệt vừa nhẹ giọng, đi tới một tay ôm người mình yêu từ trên người Vong Ưu ra, không quên nói “Không được chạm vào nam nhân khác”

“Thiên Âm lại không phải.....”

Tông Chính Ngọc Nghiễn vừa nói xong, lập tức nhận được hai đường trừng.

“Vong Ưu lại không phải.....” người nào đó lập tức thay đổi chỉnh sửa.

Bây giờ chỉ còn dư lại một đường trừng của một người rồi, người nào đó lập tức hối hận “Trước đây như thế quen rồi, hơn nữa lâu rồi không gặp mà”

“Thế này còn tạm được” Lí Liệt gật đầu, giờ mới chào hỏi với Vong Ưu “Vừa về đã tham gia Hoa lạc hội, lại còn khiêm tốn như thế”

Làm sao 5 năm không gặp, lại càng nam nhân hơn rồi, thế nhưng dám mê hoặc Ngọc Nghiễn của ta

Ta lờm!

“Bệ hạ còn không thế, đuổi vợ đã đuổi tới tận Tông triều rồi, cũng không sợ bị coi thành gián điệp mà bắt đi” Vong Ưu ngẩng đầu đáp lại nụ cười chế giễu.

Nam nhân này mặt thì càng ngày càng đẹp trai, mà sao tâm hồn lại càng ngày càng nhỏ như vậy?

“Bỏ đi, ta không cãi nhau với ngươi, tránh cho Ngọc Nghiễn đến tối không để ý ta nữa” Lí Liệt chú ý tới sắc mặt của vợ không tốt, đầu hàng trước.

“Ta sẽ gọi sư huynh ta tới một chuyến, xem cho Ngọc Nghiễn một chút” Vong Ưu cũng không muốn tiếp tục cãi nhau, thế là đi vào trọng tâm.

“Ngươi không xem? “Lí Liệt kinh ngạc hỏi, vậy mời hấn về làm cái gì? Nói chuyện?

“Ngươi xem ta giống người biết y thuật không? “Vong Ưu khoanh tay.

“Không giống, có điều đệ không phải môn chủ của Tiên Túc phái sao? “Ngọc Nghiễn chen vào.

“Ai quy định làm môn chủ thì nhất định biết y thuật? “Vong Ưu vẻ mặt đương nhiên hỏi lại.

“Kháo! ” hai thanh âm đồng thời vang lên.

“Không cho dùng lời cửa miệng của ta” Vong Ưu chau mày, cặp vợ chồng này vẫn thật là ngấm ngấm thỏa thuận.

“Đủ rồi, trọng tâm cũng thương lượng xong rồi, Vong Ưu ở lại ăn cơm đi, chúng ta tán gẫu một chút” Ngọc Nghiễn chờ đợi nói, thật ra trong lòng nghĩ tới buổi tối muốn ngủ chung giường với Vong Ưu, cả đêm tâm sự, thuận tiện ăn chút đậu hũ. Còn với Lí Liệt——ngủ ở phòng khách đi!

“Ta còn phải về phủ một chuyến, lâu rồi chưa được gặp cha nương bọn họ rồi” Vong Ưu đứng dậy, không muốn làm phiền thế giới hai người của bọn họ.

Huống hồ, cũng không có gì để nói cả. Nếu thật muốn nói chuyện, thì việc đánh rắm to cũng sẽ bị Ngọc Nghiễn biến thành giai thoại cả thiên hạ thuận đường truyền khắp cả Phủ Lâm Dương và các nơi toàn quốc một lượt, cuối cùng lại truyền tới các quốc gia khác ít ra cũng tạo ra mấy chục bản sao.

“Thôi vậy.....vậy lúc nào tới tìm ta vậy” Ngọc Nghiễn nói.

“Được” Vong Ưu gật đầu với hấn.

Nhìn bóng lưng của Vong Ưu rời đi, Ngọc Nghiễn nói với Lí Liệt “Vong Ưu lãnh đạm hơn Thiên Âm”

Lí Liệt ôm lấy hấn “Hoàng huynh ngươi đã tổn thương hấn rất nhiều”

“Hoàng huynh.....mấy năm nay cũng rất khổ hơn nữa hấn còn không biết Thiên Âm vẫn sống”

“Ta nghĩ hôm nay nên là đã biết rồi”

“Đương nhiên, ta lừa Thiên Âm nói Hoàng huynh đã sớm biết việc hấn vẫn còn sống, vì thế hấn mới dám to gan tham gia Hoa lạc hội như vậy”

“Ngươi lại chỉnh hấn! ”

“Ta cũng là muốn bọn họ hòa hợp mà bộ dạng của Hoàng huynh ta nhìn không nổi”

Nhìn cánh cửa lớn màu đỏ thẫm trước mắt, trong lòng Vong Ưu có chút run rẩy.

Mình.....5 năm chưa bước vào cửa nhà rồi, lão gia bọn họ không biết thế nào rồi.....

“Đại.....Vong Ưu thiếu gia, người trở về rồi? ” Tịch An vẫn luôn đợi ở cửa có chút kích động nói.

5 Năm rồi, cuối cùng đã về rồi.

Đại thiếu gia đã thay đổi rất nhiều tuy rằng vết sẹo và mái tóc màu xám trên mặt kia có chút phá hoại mỹ cảm, nhưng lại cho người ta một cảm giác cao quý lạnh nhạt, nó rất khác với đại thiếu gia hoạt bát hiểu động trước đây! Lẽ nào làm môn chủ rồi đều sẽ lạnh nhạt như vậy sao?

Vừa này lão gia mới tuyên bố đại thiếu gia chưa chết, chỉ là làm môn chủ của Tiên Túc phái gì đó. Có điều làm môn chủ rồi, liên không còn là đại thiếu gia rồi, không gọi là Tịch Thiên Âm mà gọi là Vong Ưu.....mình đã hồ đồ rồi.

Nếu không phải là được phân phó nghênh đón ở cửa phủ, chính mắt nhìn thấy đại thiếu gia trở về còn tưởng là lão gia bị điên cơ!

“Ừm, vào trong đi”Vong Ưu gật đầu, biết được cha đã báo chuyện của mình cho những người trong phủ rồi.

Đi trên đường đã quen thuộc, trong lòng Vong Ưu có chút phức tạp, người thân đã lâu chưa gặp sẽ nhìn nhận mình ra sao?

Đây chính là nỗi sợ khi về tới gần nhà người ta thường nói đúng không!

~“Vong Ưu công tử tới rồi.....lão gia” Tịch An cao giọng ở cửa phòng khách.

“Thiên Âm.....” tám vị phu nhân vừa thấy Vong Ưu thì đầu tiên ngây người, theo đó vây lấy khóc lóc “Mặt và tóc của con sao lại trở thành như vậy? Đứa trẻ mệnh khổ

Vong Ưu tránh ra, có chút ảo não cũng có chút cảm động, tám vị nương thân vẫn nhiệt tình như vậy a!

Nhưng cũng không quên đánh chính “Tám vị nương thân, đều nói là gọi con là Vong Ưu rồi”

“Phải phải, môn chủ Tiên Túc phái Vong Ưu” đại nương hiểu rõ sự tình gật đầu, nếu đã là yêu cầu của Thiên Âm, thì không phải nói thêm, đứa trẻ này.....thật khiến người ta đau lòng, sau này phải chăm sóc nó hơn.

“Thiên.....Vong Ưu.....” trong mắt Tịch Triển Linh chất chứa lệ hoa, kích động nhìn con trai của mình.

“Nghịch tử” trước đây cuối cùng đã trở về rồi

Vong Ưu nhìn Tịch Triển Linh mái tóc đã hoa râm, trong lòng tràn lên day dứt. 5 năm không gặp, người cha vẫn luôn trẻ trung thể nhưng đã bạc nhiều tóc như vậy rồi, mình quả nhiên là một đứa con bất hiếu, khiến cha mình lo lắng ngày đêm vì mình.

Thế là quỳ đầu gối xuống “Con trai nhiều năm chưa gặp cha, khiến cha lo lắng rồi”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi”Tịch Triển Linh cảm khái đỡ hấn lên, 5 năm không gặp, Thiên Âm thể nhưng đã trở thành dáng vẻ như vậy đều là lỗi của mình, khi đó đã không có nhắc nhở nó đừng có chọc Hoàng thượng.

Từ sau nụ cười của Hoàng thượng đối với Thiên Âm ở trên phố đó, mình đã biết Hoàng thượng nhất định đã có hứng thú với Thiên Âm tâm tình sợ hãi khiến bản thân lo lắng kì lạ, vì thế đánh Thiên Âm nặng hơn một chút, lại không dám nói rõ sau đó chính ý nghĩ thuận theo tự nhiên của mình thể nhưng đã tạo ra kết quả như vậy, mang tới bao nhiêu đau khổ cho Thiên Âm, bức nó không thể không sống tiếp với một thân phận khác. Mình quả thật không xứng làm cha!

“Đại ca” Tịch Mộ Viễn nghe thấy tin này sớm đã chờ đợi ở nhà, thấy Vong Ưu đã bái kiến cha nương rồi, thế là tiến lên ôm hấn.

“Mộ Viễn” Vong Ưu nhìn nhị đệ 5 năm không gặp, người kia đã trở nên trưởng thành hơn rồi, trong lòng vô cùng vui vẻ “Nghe nói đệ đã mở một trà lâu, khi nào mời ta tới đó đây? ”

“Lúc nào cũng được, Tinh Nha cũng sắp về rồi, chúng ta ăn xong bữa trưa sẽ tới trà lâu đi” Tịch Mộ Viễn vừa nói tới “thê tử” của mình, trên mặt là dáng vẻ dịu dàng.

“Quân Quân thì sao”

“Đại ca” Tịch Quân Huyền lóe tới từ bên cạnh, kích động nhìn Vong Ưu, bỗng nhiên ôm chầm lấy hấn.

“Quân Quân đã khỏe hơn rồi”Vong Ưu ôm hấn một lúc, hỏi “Tuyệt Thương đâu? ”

“Tôi ở đây” Tần Tuyết Thương ngồi trên ghế phái sau Vong Ưu vậy tay, ánh mắt có chút trống rỗng, nhưng khóe miệng vẫn toàn là nụ cười.

“Tuyết Thương” Vong Ưu khi bắt đầu giao tình với cái tên quốc sư danh giá Tuyết Thương này không quá sâu, tới sau này sau khi phát hiện quan hệ giữa y và Tông Chính Ngọc Minh cũng không có sinh ra tư tưởng ghét bỏ gì, cho tới khi biết được Tuyết Thương đã bị mù bởi vì chịu sự báo thù của Quân Quân mới cảm thấy đau lòng. Khúc mắc của hắn với người kia, thế nhưng đã kéo theo cả y vào, trong lòng có chút áy náy, biết được Quân Quân và y thật sự yêu nhau, mình cũng coi như yên tâm rồi.

“Vong Ưu, lâu rồi không gặp” tay của Tần Tuyết Thương mò mẫm trong không khí.

Vong Ưu bắt lấy tay của y, để hắn biết mình đang ở đâu “Tuyết Thương, mắt nên chữa rồi”

“Chữa rồi lại phải làm quốc sư, không cần” Tần Tuyết Thương vẫn lười biếng như thế.

“Vậy cũng nên luyện tập chút đi, bớt cho người lại kêu nhầm chán” Vong Ưu trêu cười.

“Có đệ bên hắn, hắn không vô vị” Tịch Quân Huyền ôm lấy Tần Tuyết Thương, sủng nịch nhìn người yêu của mình.

Nhìn Quân Quân hiếm khi lộ ra biểu tình dịu dàng, trong lòng Vong Ưu mặc niệm: Lại thêm một kẻ dẫm lên con đường không có lối về.

“Đủ, Quân Quân, nếu rảnh dỗi để vợ đệ đi lại nhiều chút, tránh cho sau này trở thành một quả bóng” Vong Ưu nhìn gương mặt có thêm chút thịt của Tần Tuyết Thương trêu ghẹo nói.

Tần Tuyết Thương tức đỏ hai má, chán nản nói “Ta mới không cần làm bánh trôi”

“Quên đi, thể tích quả bóng của ngươi lớn hơn nó nhiều”

Vong Ưu nói xong, người trong phòng đều cười, làm vơi đi không khí đau thương.

“Các vị, con về phòng đổi bộ quần áo trước đã, đợi lúc nữa lại tìm mọi người trò chuyện” chào hỏi xong, Vong Ưu nói.

“Được, phòng của con chúng ta đã dọn dẹp sạch sẽ cho con rồi” đại nương nói, những vị phu nhân khác cũng gật đầu.

“Cảm ơn các vị nương thân” Vong Ưu gật đầu bày tỏ.

“Đi đi, đợi lúc nữa cũng có thể ăn cơm rồi” đại nương nói.

“Vâng”

Vong Ưu trở về phòng, nhìn căn phòng sạch sẽ, bày trí quen thuộc, trong lòng dâng lên ảm áp, vẫn là ở nhà tốt hơn.

Chính khi đang cảm động, đã thấy mấy người Huyền Bích tiến vào.

“Môn chủ”

“Huyền Bích, Quân Giác, Cổ Ngọc, 5 năm không gặp rồi, các người đều đã trưởng thành rồi” Vong Ưu nhìn ba hộ vệ anh tuấn của mình, cảm khái mà nói.

“Vâng” Huyền Bích 3 người lập tức nói.

“Có gì muốn nói không? Không cần căng da mặt, không giống với Tiên Túc phái” Vong Ưu mỉm cười.

Cổ Ngọc bắt đầu cười trước “Chào mừng trở về”

“Được lắm, phản ứng nhanh, tiếp theo tới các người rồi” Vong Ưu nói với hai người còn lại.

“Chào mừng trở về” Huyền Bích và Quân Giác cũng nói, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Aizz, tháng năm không thương người a, ta đã 31 rồi~~” nhìn dáng vẻ thanh xuân của những hộ vệ, Vong Ưu không khỏi “đố kị”.

“Môn chủ, tuổi tác của người đứng thời tráng kiện đó! “Huyền Bích nhắc nhở.

Aizz, vẫn vô vị như vậy! Nói đùa thôi mà.

“Đúng rồi, báo cho Thương Thuật sư huynh tới Phủ Lâm Dương một chuyến, mau chóng”Vong Ưu đột nhiên nhớ tới chính sự.

Giải quyết cái bụng của Ngọc Nghiễn trước rồi nói, có thể mang thai không thể tin được mà! Còn có, mắt của Tuyết Thương cũng phải chữa rồi.

“Vâng”

“Vong Ưu.....” thanh âm của Tần Tuyết Thương vang lên từ ngoài cửa.

“Oh? Là mọi người à? “Vong Ưu nhìn Tần Tuyết Thương và Tịch Quân Huyền xuất hiện trước cửa.

“Đại ca, Tuyết Thương muốn nói chuyện một lúc với huynh, vì thế đệ đưa hấn tới đây”Tịch Quân Huyền nói.

“Oh, Huyền Bích, Quân Giác, Cổ Ngọc, các người lui xuống trước đi”Vong Ưu nói.

“Vâng”Huyền Bích ba người lập tức rời đi.

Thấy bọn họ sắp đi, Tịch Quân Huyền bèn dẫn Tần Tuyết Thương vào phòng, đợi hấn ngồi xuống, để lại một câu “Đợi lúc nữa ăn cơm sẽ gọi các người”.

“Tuyết Thương.....có gì muốn nói vậy”Vong Ưu rót hai cốc trà lạnh, một cốc nhét vào tay Tần Tuyết Thương.

Tần Tuyết Thương đặt cốc trà lại về bàn, dựa theo giọng nói mà nhìn về phía Vong Ưu “Thiên Âm.....có thể cho ta sờ mặt của người một chút không? ”

“Không phải đã nói gọi là Vong Ưu rồi sao? Tuyết Thương gọi sai rồi”Vong Ưu hơi hơi bực, có điều vẫn là đưa hai tay của hấn lên đặt lên mặt mình “Được, nhưng không được khóc sợ đó, đây là tạo hình ta đã thích rất lâu”

Hai tay Tần Tuyết Thương nhẹ nhàng vuốt trên gương mặt của Vong Ưu, giống như đang xác định thật giả, khi vuốt tới vết sẹo bên mặt phải, nước mắt tuôn ra “Thiên Âm.....xin lỗi”

“Lại gọi sai rồi.....ta là Vong Ưu, còn có, đã nói là không được khóc sợ rồi, người còn khóc”Vong Ưu giúp hấn lau nước mắt.

“Người rõ ràng biết ta không phải bị dọa khóc”

“Tuyết Thương, ta biết tâm tư của người, có điều ta phải nói rằng vết sẹo này là do ta tự chọn lấy, không can hệ tới người, người không cần tự trách. Vẫn là mắt của người, là bởi vì ta, ta nên khóc mới phải”

“Không phải, không phải, đây là ta đáng bị”Tần Tuyết Thương lắc đầu.

“Người cũng bị thương rồi, ta cũng bị thương rồi, mọi người coi như công bằng rồi. Tuyết Thương, đừng tự trách nữa, Quân Quân sẽ không vui đâu, trong lòng ta cũng sẽ khó chịu”Vong Ưu chân thành nói.

“Nhưng ta đã có được hạnh phúc rồi, còn người”

“Bây giờ không phải rất hạnh phúc shay sao? “Vong Ưu ngắt lời hấn.

“Ta biết người vẫn hận hấn, nhưng ta vẫn phải nói, hấn bây giờ——đã chịu trừng phạt rồi”

Một câu nói, khiến sự trấn định tập luyện nhiều năm của Vong Ưu đã xuất hiện dấu vết nứt vỡ”Tuyết Thương, không nói đề tài này được không? ”

“Thiên Âm, nghe ta nói, đợi ta nói xong thì người nghĩ sao là việc của người, chỉ xin người nghe ta nói xong, bằng không cả đời này ta cũng sẽ không tha thứ cho bản thân”Tần Tuyết Thương bắt hai tay hấn nắm chặt, ngữ khí kích động.

Nhìn thần tình kiên định của hấn, sợ rằng mình cự tuyệt sẽ không hấn khó chịu, Vong Ưu vẫn là gạt đầu, cứ coi như nghe lời đồn nhảm, vào tai trái, ra tai phải.

“Ta biết người nghe được những lời hần nói buổi tối 5 năm về trước”

Không ngờ tới Tần Tuyết Thương lại bắt đầu như vậy, Vong Ưu ngạc nhiên nhìn hần.

“Phù bình an của người rơi ở cửa tam cung, bị Phúc công công nhặt được rồi. ”

Thì ra là như vậy.

“Người kia.....bây giờ vẫn để nó trước ngực, coi nó như bảo bối. hần cũng không biết hần sẽ yêu người, vì thế sau khi người rời đi đã trở lại làm chính hần buổi tối đó người không biết hần sau khi nhìn thấy chiếc phù kia thì đã có biểu tình gì đâu, trắng bệch tới dọa người, cứ luôn miệng nói ‘Hần nghe thấy rồi, hần nghe thấy rồi, hần sẽ không tha thứ cho ta’. Ta liền biết hần thật ra sớm đã yêu người rồi, chỉ là sự cao ngạo vốn có không cho hần có thể nhìn thẳng vào trái tim của bản thân. Sau buổi tối hôm đó, hần liền bắt đầu trầm cảm rồi. Nửa tháng sau, ta bị triệu vào Hoàng cung, nói là Hoàng thượng sắp băng hà rồi. Ta liền nghĩ nhất định là một trò đùa, ai cũng có thể chết, chỉ có kẻ tai họa nghìn năm kia tuyệt đối sẽ không việc gì. Nhưng khi ta tới Hoàng cung, ta mới biết hần thật ra đã hôn mê mấy ngày rồi. Phúc công công nói hần vẫn luôn mò một cái nhẫn bạc trong hồ, mò 2 ngày, tảo triều không lên, cơm không ăn, ngủ cũng không ngủ. Đợi khi mò lên được, khi đang vui vẻ chúc mừng, tin tức tro của người được gửi về vừa vụn được Phúc công công trình báo, kết quả hần liền ngất ở trong hồ. Sau khi cứu lên thì vẫn không có tỉnh lại. Ngự y nói hần có tâm bệnh, không có cách nào nếu không phải qua được cửa ải sốt cả một đêm, hần mới dần dần khỏe lại. Người có biết không, hần cứ không ngừng nói xin lỗi xin lỗi với người đang đóng giả người là ta nói nguyên cả một đêm, tới hòng cũng khàn luôn. Đợi tới khi thật sự tỉnh lại, sau khi biết được tất cả chỉ là nói dối, suýt nữa lại vỡ vụn rồi. ta chưa từng thấy nam nhân nào khóc, loại nam nhân cao ngạo như hần lại càng không thể nào. Nhưng mấy ngày đó, ta ngày nào cũng có thể nhìn thấy hần giống như một nữ nhân trù trong chăn khóc lớn. ta chịu không nổi bộ dáng đó của hần, vì thế ta liền không tới Hoàng cung nữa. Cho tới khi hần phế Hoàng hậu vì một câu sỉ nhục người của nàng, sau lại liên tục giải tán hậu cung, ta mới tới nhìn hần, kết quả người đoán ta đã nhìn thấy gì? Hần thế nhưng dùng ngọc hành giả gọi tên người tự an ủi. Nếu là hần mê luyến tư vị bị nam nhân thượng, hần có thể đi tìm một kẻ, ví dụ ta, có điều hần chỉ bảo ta cút”

Đã không còn nghe thấy Tuyết Thương nói gì tiếp theo, tới đây rồi, Vong Ưu đã nhắm mắt lại, lắc đầu thở dài, Ngọc Minh, người tổn thương ta rồi lại tự tổn thương bản thân người, sao lại khổ vậy?

Cứ coi là bây giờ đã biết người yêu ta, ta cũng không cách nào yêu người được nữa!

Bởi vì trái tim ta đã bị tổn thương một lần rồi, không có năng lực yêu người được nữa rồi.

Cứ coi là bây giờ trái tim của ta đã bị sốc rồi, lại lần nữa nhói đau vì người, đau lòng vì người thì cũng có thể làm sao

Qua đi rồi, liền cho qua đi.

Người là Hoàng đế, ta là thường dân. Ta không cách nào đạt được độ cao của người, xứng được với người. Giống vậy, người cũng không thể nào cho ta cuộc sống mà ta mong muốn.

25. Chương 25: Tương Kiến+phiên Ngoại

CHƯƠNG 25: TƯƠNG KIẾN+PHIÊN NGOẠI

Trước khi ăn cơm, Cơ Tĩnh Nha đã trở về.

Vong Ưu và bọn họ tán gẫu chút chuyện về cuộc sống trên tiên sơn.

Buổi trưa, sau khi vui vẻ ăn xong một bữa cơm gia đình, Vong Ưu liền theo Tịch Mộ Viễn tới trà lâu Yếu Nhiên, Cơ Tĩnh Nha có quân vụ phải xử lý nên phải về quân doanh trước.

Tịch Quân Huyền phải bên Tần Tuyết Thương nghỉ ngơi, không thể phân thân.

Trước khi đi, Vong Ưu đặc biệt hỏi tình hình của Chung Quân Li.

“Hần, vẫn là quân sư”Cơ Tĩnh Nha trả lời.

Nghĩ tới Chung Quân Li với mình cũng coi như có chút qua lại, hẳn sống tốt, mình cũng vui vẻ.

Vong Ưu vừa xuất hiện ở trà lâu, lập tức đã hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Một nam nhân rõ ràng không đẹp trai, thậm chí trên mặt còn có chút khuyết điểm thế nhưng lại có một khí chất cao quý kì lạ khiến người ta chú ý!

Trà lâu có không ít người sáng nay đã tham gia Hoa lạc hội, vì thế chào hỏi “Vong Ưu công tử”

Vong Ưu đều đáp lễ từng người một, làm diên đảo một đám người.

“Đại ca, đào hoa của huynh này thật lợi hại” Tịch Mộ Viễn hứng thú nói.

“Không cách nào, đẹp trai cũng là một loại tội lỗi mỹ lệ”Vong Ưu đắc ý cuốn cuốn mái tóc màu xám của mình.

Tịch Mộ Viễn rót Thanh trà cho hắn, đau lòng mà hỏi “Tóc của đại ca là vì giải độc mà dẫn tới đúng không?”

“Là do dùng được hoàn giảm đau mà ra, có điều, ta rất thích mái tóc xám này” vốn muốn làm Diệp Cô Thành, nào ngờ càng ăn nhiều được hoàn, toàn bộ tóc trở thành màu trắng, sau đó lại trở thành màu xám từ khi trầm trầm như hiện nay. Lần này thì hay, không làm được Diệp Cô Thành, ta cắt ngắn tóc đi, khoe mắt thêm nốt ruồi nước mắt, ta làm Atoke Keigo (Hoàng tử tennis) cũng được. Có điều vừa nhìn vết sẹo bên mặt, bỏ đi, vẫn là làm Himura Kenshin phiên bản mới tốt hơn.

“Đại ca, huynh chịu khổ rồi” Tịch Mộ Viễn nói.

Vong Ưu lắc đầu “Là ta để mọi người chịu khổ, cha già đi nhiều như vậy, đệ phải giúp ta chăm sóc ông ấy”

“Đại ca vẫn muốn trở về? ” Tịch Mộ Viễn kinh ngạc.

“Ta nếu đã là môn chủ của Tiên Túc phái, thì hầu hết thời gian nhất định phải ở lại tiên sơn, có điều ta vẫn sẽ thường xuyên tới thăm mọi người, lần này ta phải mang ba người Huyền Bích trở về. Nhưng ta sẽ phái người khác tới bảo vệ mọi người” ba hộ vệ không ở bên cạnh môn chủ, tam sư thúc mắng rất lợi hại. Cũng tốt, để bọn Huyền Bích chơi với hắn, mình có thể yên tâm ngủ nướng rồi.

“Cha đã từ quan rồi, chắc sẽ không có nguy hiểm gì đâu”

“Đệ à, thật không biết nỗi khổ của ta, an toàn của mọi người, ta mãi mãi đặt hàng đầu”Vong Ưu nói.

Tịch Mộ Viễn cảm động không thôi.

Vong Ưu rời chủ đề “Trà lâu này cảm giác rất được, thanh ưu cao nhã”

Tịch Mộ Viễn gật đầu, thần bí nói “Huynh có biết, Tinh Nha đã đưa ra bao nhiêu ý kiến không, đệ chính là rất ngạc nhiên đó”

“Trong lòng những người tinh chiến sa trường thật ra đều có một vùng đất của mình, từ trang trí ở đây có thể nhìn ra được”Vong Ưu gật đầu.

“Đại ca.....chưa từng nghĩ tới tìm một người sống nốt quãng đời sao? ” tuy nói chủ đề này có chút phá hoại không khí, nhưng thấy đại ca của mình cô đơn lẻ bóng, hơn nữa càng ngày càng lạnh nhạt, trong lòng cũng có chút gấp gáp.

Vong Ưu đặt cốc trà xuống “Việc này cứ để thuận theo tự nhiên đi”

“Vậy nếu.....”

“Mộ Viễn, ta nhớ tới còn có việc phải làm, ta đi trước, đệ làm việc của đệ đi”Vong Ưu nhìn đệ đệ mình có tình nghi bắt đầu cần nhân, lập tức mượn cớ chuẩn đi.

“Đại ca.....”

Không gọi lại được người gần như là chạy đi kia, Tịch Mộ Viễn lắc lắc đầu “Đại ca, nút thắt trong lòng huynh lúc nào mới có thể giải được? Chúng ta cũng muốn huynh vui vẻ mà! ”

Vừa ra khỏi trà lâu, Vong Ưu liền biết mình bị người ta theo đuôi rồi.

Vũ Văn Văn Hàn, cái kẻ này, to gan hơn nữa rồi!

Không đúng, cước bộ của Vũ Văn Văn Hàn liêu lĩnh, vừa nhìn đã biết là người chưa từng luyện võ, mà người theo đuôi phía sau võ nghệ có thể coi là cao thủ rồi.

Có điều, địch không động, ta không động, địch động, ta động.

Tuy rằng như vậy, nhưng bị người ta theo dõi nguyên cả mấy con phố, tâm tình của mình có thể tốt tới đâu được?

“Các hạ rốt cuộc có việc gì? ” quả thật là không thể nhịn nổi, Vong Ưu lập tức quay người ở chỗ một góc ngoặt.

Mà người theo phía sau không kịp trốn đi mà chờ người tại đó, hai người cứ như vậy mà nhìn nhau.

Chưa từng nghĩ tới, mình phải đối mặt với người kia như thế nào, cố tình tập thành sự lạnh nhạt và lãnh tính lại trong một khắc này hóa thành tro bụi.

Tuy rằng gầy hơn rất nhiều so với 5 năm về trước, nhưng dung nhan tuấn mỹ vô cùng vẫn bắt mắt

Đột nhiên cảm thấy vết sẹo chữ thập trên mặt phải và mái tóc xám đang cười nhạo bản thân, khoe miệng Vong Ưu kéo ra nụ cười giả tạo,

Tim gan lại bắt đầu quặn đau không thể khống chế.

Rõ ràng độc tố đã bị bức ra hoàn toàn, nhưng mỗi ngày tim gan đều sẽ đau đớn một lần, giống như đã trở thành thói quen, cũng tốt, chỉ ít có thể nhắc nhở mình từng giờ.

Cố gắng giả vờ bình tĩnh, Vong Ưu cảm thấy mình giống như một thằng hề.

Cố gắng lờ đi mồ hôi lạnh trên trán, quay người rời đi.

“Thiên Âm.....”

Thanh âm cảm kị 5 năm khiến Vong Ưu rung mình một cái.

“Ta tên là Vong Ưu, các hạ nhận lầm người rồi!”Vong Ưu nói nhẹ một câu, tiếp tục đi về nhà.

“Thiên Âm.....”

Mỗi một lần gọi, tim gan của mình sẽ đau một phần, độc phệ tâm căn bản không thể giải, bởi vì người kia vẫn còn trong tim

Đồng tử bỗng nhiên co chặt, Vong Ưu gần như vô thức bỏ chạy, khinh công đứng, hẳn có khinh công đang tự hào

“Đừng mà, xin người đừng đi nữa” ngực bị người nào đó ôm chặt lấy, hai cơ thể dán chặt vào nhau.

Có thể cảm giác dấu vết bờ vai đã bị thấm ướt sưng, nước mắt vô thanh kia từng chút từng chút xuyên vào cánh cửa trái tim hắn.

Hai nam nhân ôm cùng nhau, tự nhiên thu hút đường nhìn của không ít người đi đường, mắt thấy ở đây sắp bị vây thành một vòng, Vong Ưu kéo bàn tay đặt trước ngực mình của Tông Chính Ngọc Minh ra, nhanh chóng rời đi. Góc áo bị người ta nắm lấy, Vong Ưu biết, thế là dắt người phía sau quành vào một con hẻm không người.

“Người rốt cuộc muốn làm gì? Ta nói với người rồi ta không phải Tịch Thiên Âm, người tìm nhầm người rồi!”Vong Ưu tỏ ra đáng vẻ ghét bỏ.

“Không, người là Thiên Âm, ta biết, ta vĩnh viễn đều biết!”Tông Chính Ngọc Minh bắt lấy tay hắn kích động nói.

“Người biết cái rắm, người người muốn tìm sớm đã chết rồi! “Vong Ưu phủ nhận.

Giọt nước mắt to bằng hạt đậu của Tông Chính Ngọc Minh tràn ra từ khóe mi, giống như một nữ nhân bị vứt bỏ mà chồm vào người Vong Ưu khóc nháo “Cầu xin người tha thứ cho ta, ta sai rồi. Xin lỗi, Thiên Âm, cho ta thêm một cơ hội nữa có được không, ta sẽ cố gắng chứng minh là ta yêu người”

“Chứng minh? ” lấy cái gì để chứng minh, hạ độc ta lần nữa.

Tông Chính Ngọc Minh nắm lấy tay hắn đặt vào trong áo của mình “Thiên Âm, ta thật sự rất yêu người. Vì thế, ta nguyện ý làm bất cứ việc gì vì người, những tôn nghiêm kia ta cũng không cần nữa, người muốn chơi thế nào cũng được”

Vong Ưu biết hắn muốn nói gì, mặt suýt nữa đỏ bừng.

Trước đây làm với hắn, hắn luôn vì tôn nghiêm Hoàng đế mà để ý tới tư thế, vì thế trước nay đều là kiểu truyền thống, những kiểu cưỡi ngựa, làm sau lưng nghĩ cũng dừng nghĩ.

Chứng minh của người này.....Tông Chính Ngọc Minh, đầu của người đậu hũ hơn người khác mấy phần.

“Nhưng ta không muốn chơi” một tay đẩy tay hắn ra, Vong Ưu chế nhạo nói “Nếu ta muốn chơi, tùy tiện tìm một tiểu quan chơi mấy ngày cũng được, hơn nữa kĩ thuật nhuần nhuyễn, nhiệt tình mạnh bạo, tốt hơn kẻ nằm trên giường như rùa chết người rất nhiều”

“Không.....” Tông Chính Ngọc Minh không dám tin mà lắc đầu, thấy Vong Ưu lại muốn đi, lập tức giữ chặt lấy hắn “Thiên Âm, ta có thể học, người dạy ta có được không, người đừng đi tìm người khác xin người”

Vong Ưu nhìn dáng vẻ quẩn nhiễu không buông của hắn, chán nản trong lòng toàn bộ tiết ra “Tông Chính Ngọc Minh, ta cũng lười dính chính với người vấn đề xưng hô như thế nào. Nói cho người, ta sống thì lại làm sao, tâm đã chết rồi thì không còn gì quan trọng nữa! ”

Nói xong câu này, Vong Ưu phất áo rời đi.

“Thiên Âm.....” Tông Chính Ngọc Minh nhìn bóng lưng quyết tuyệt của hắn, nước mắt rơi xuống nhiều hơn nữa, lại vẫn là chặt chẽ đuổi theo.

Thiên Âm, ta không muốn lại mất đi người lần nữa. Người hận ta cũng được, muốn giết ta cũng được, ta không lời oán trách, chỉ xin có thể ở cùng bên người, cho dù với hình thức đề tiện nhất——làm nam sủng của người, ta cũng cam nguyện.

Phiên ngoại Tông Chính Ngọc Minh

Bởi vì người kia rất thú vị, ta quyết định coi hắn là con mồi.

Bởi vì người kia là con mồi, vì thế ta tốt bụng mà chơi với hắn.

Bởi vì người kia là người hoạch định phía sau của Bách An quốc tế, ta không chơi nữa, mà là chuẩn bị một chiếc lưới dây, muốn khiến con mồi kia rơi vào trong cạm bẫy của ta. chiếc lưới dây đó, sau khi tung lưới chính là cái chết.

Bởi vì người kia quá chói mắt, ta không thể không giết hắn.

Náo nhiệt ngọt ngào của mỗi ngày, đều là vở kịch do ta đạo diễn. Ta vừa khóc, hắn sẽ nựng. Ta vừa nháo, hắn sẽ xoa dịu

Cuộc sống giống như những cặp vợ chồng bình thường khác thế nhưng khiến ta bắt đầu chìm đắm, giống như đã quên mất mục đích của bản thân.

ở trong đầu, không lúc nào không nhớ thân ảnh của hắn. nhìn chiếc nhẫn trên tay trái, sẽ không tự giác mà thả ra nụ cười hạnh phúc.

Ta đã chú ý tới, vở kịch này đã bắt đầu biến chất, vị trí đạo diễn của ta đã chậm chậm chuyển sang cho hắn.

Sớm muộn có một ngày, người kia sẽ trở thành nhược điểm lớn nhất của ta.

May mắn, trước khi người kia rời đi, ta đã làm xong chuẩn bị lớn nhất, người kia nhất định có đi mà không có về.

Chỉ là vì sao tim lại đau đớn như vậy

Nhìn chiếc nhẫn trong tay, sợ là lời nguyện của người kia dành cho mình.

Sợ hãi mà ném nó vào trong hồ nước, quyết tâm khôi phục cuộc sống trước đây.

Lên triều, phê cải tấu chương, cùng phi tử đi dạo trong ngự hoa viên, luyện kiếm, lật bài sủng hạnh những phi tử đã chịu ủy khuất 1 tháng.

Nhưng, nụ cười của những phi tử kia trong mắt ta lại trở nên phiền chán, thứ tràn lên trong tâm tưởng là nụ cười xấu xa kia.

Trong ngự thư phòng, ta luôn không ngừng mà nhìn về phía chiếc ghế nằm dài dài đó, chốc chốc lại chờ mong mà nhìn về cửa phòng.

Trong ngự hoa viên, nhìn khóm hoa kia ngầy ngốc, không để tâm tới sự chọc ghẹo và yêu mị của thê thiếp ở bên cạnh.

Luyện kiếm cũng bắt đầu không chuyên tâm, cảm thấy xung quanh đều vang vọng tiếng cười lớn kiêu ngạo đó.

Buổi tối đó, Phục phi trên giường cố gắng lấy lòng ta, nhìn biểu tình tình mê của nàng, nhớ tới cảm giác cái thứ nóng bỏng kia xuyên vào cơ thể chính mình ngữ nhân trước mắt đột nhiên trở nên chán ghét.

Ta một tay đẩy nàng ra, thở dốc. Vừa mới nhất định là ảo giác của ta, ta không tin ta sẽ nhớ tới người kia vào lúc này.

Trở về tẩm cung, gọi Tần Tuyết Thương tới, cố gắng phát tiết. Nhưng sau khi phát tiết xong, cô đơn và trống vắng dài dằng trong lòng, giống như người kia trở về ôm lấy mình, chính là loại ôm ấp mà hần quen dùng giống như muốn nhập mình vào trong máu xương của hần vậy.

Tần Tuyết Thương đột nhiên nhắc tới người kia, ta vì để hần không phát hiện ra tâm tư của mình, đã nói với hần những việc mình đã làm, cũng chính là để nhắc nhở mình đừng có nhớ nhung tới người kia.

Không khí vẫn luôn gò bó, Tuyết Thương đứng dậy muốn về phủ quốc sư, khi thái giám nội thị của ta gọi người tiến vào dọn dẹp trình lên chiếc túi phù bình an nhất được ở ngoài cửa, tim của ta phút chốc sụp đổ.

Tại sao chiếc phù bình an này lại ở đây, nhất được ở bên ngoài?

Người kia nhất định đã nghe thấy rồi, nhất định là đã nghe thấy lời mình nói rồi. nhận ra điều này khiến tất cả mọi việc xung quanh hoàn toàn biến thành trống rỗng, chỉ nghe thấy tim mình đang gào thét người kia sẽ không tha thứ cho mình rồi. Mãi tới lúc đó, ta mới biết ta sớm đã yêu người kia rồi, bằng không sao trái tim lại đau đớn như vậy.

Nhưng.....người kia sẽ không tha thứ cho mình nữa rồi.

Vừa nghĩ tới đây, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống.

Rất lâu không còn đi tìm những phi tử kia nữa, lại bắt đầu tự mình ở trong tẩm cung, đêm tối lạnh lẽo, dùng tay tự an ủi mình, trong cao trào chính là tên của người kia, sau đó nhìn chằm chằm cửa sổ duy nhất, trong lòng chờ đợi.

Ngồi trên long ỷ trong ngự thư phòng, chốc chốc lại vuốt ve lửa nóng trường lớn của mình, thậm chí học người kia dùng nước bọt thấm ướt đầu gối của bút lông, chậm chậm thò xuống hạ thân, tưởng tượng cảm giác dao thật nóng bỏng căng cứng kia đâm vào bên trong, một lần rồi lại hết lần khác gọi tên người kia.

Ngày này qua ngày khác, thứ trong lòng không hề biến mất mà ngược lại càng mạnh mẽ hơn.

Ta không muốn ngọt nhạt như vậy nữa, ta phải đi tìm hần, cứ coi như bị mắng cũng được, bị đánh cũng không sao cứ coi như người kia hận ta, ta cũng phải đi tìm hần, đi cầu xin tình yêu mà ta đã vất bỏ.

Trước khi xuất phát nhảy xuống hồ, đi mò tìm chiếc nhẫn bạc kia, xung quanh cơ thể là lạnh lẽo do thấm ướt, nhưng trong lòng lại ấm áp.

Vừa nghĩ tới có thể gặp người kia, cái gì cũng không còn để tâm nữa rồi, cố gắng kiếm tìm trong hồ nước.

Nhìn chiếc nhẫn bạc đã được tìm thấy trong tay, mỉm cười.

“Hoàng thượng, tro cốt của Tịch tướng quân đã được đưa về” giọng nói đột nhiên vang lên khiến ta run rẩy.

Nhẫn bạc chìm vào trong nước, trong lòng lạnh băng lan rộng, mắt tối sầm, cái gì cũng không nhìn thấy nghe thấy nữa rồi.

Ta đã quên mất, người kia sớm đã bị đẩy vào trong cạm bẫy chết chóc của ta rồi.

Ta lơ lửng trong cảnh mộng, nhìn bản thân trong mộng được người kia yêu thương, nhìn mình làm những việc phản bội hắt sau lưng hắt đó là ta.....

Nhìn ánh mắt ghét bỏ lạnh băng của người kia trước khi chết nhìn người kia nói ta hận người trong vô thanh, trên trời dưới địa ngục cũng không cần gặp lại.

Đừng mà ta không muốn như vậy xin lỗi.....xin lỗi.....

Thi thoảng trở về hiện thực, biết được đám ngự y kia đang nóng lòng bận rộn chữa bệnh cho mình, nhưng ta không muốn lo nữa chết đi cũng tốt, ta liền có thể đi tìm hắt rồi.

Tối đó, hắt lại xuất hiện trước mắt ta, mỉm cười với ta, kêu ta hãy khỏe lên ta biết đây nhất định là mơ.

Nhưng hắt nói, người trong mộng không thể sờ tới được, cơ thể ấm áp nói với ta người trước mắt này quả thật vẫn còn sống.

Hắt ôm ta nói với ta rằng phải khỏe lên, vẫn là nụ cười đó.

Vì nụ cười đó, ta quyết tâm khỏe lại.

Cơ thể quả thật đã khỏe lên, nhưng người kia vẫn không còn người dịu dàng tới qua chính là do Tần Tuyệt Thương đóng.

Ta vì sao còn sống chết đi không phải tốt hơn sao?

“Người chết đi hắt cũng sẽ không sống lại, người sống mà nhận trừng phạt đi”

Trừng phạt kia chính là nỗi nhớ không bờ không bến đối với người kia và nỗi hận chính mình ta biết.....

Oa oa oa.....Thiên Âm.....

Ta ngày nọ đêm mà khóc lóc, sau đó một ngày nào đó lén lút chạy tới trước phần mộ của người kia, khóc cắn nát ngón tay rồi viết huyết thư đốt cho người kia, chỉ có 3 chữ: Ta yêu người.

Không nói xin lỗi, bởi vì muốn đích thân cầu xin sự tha thứ của hắt trên đường hoàng tuyền.

Mỗi ngày đều cầu nguyện với trời, mình và người kia có thể gặp nhau trên đường Hoàng tuyền, coi là sự ích kỷ của bản thân, hi vọng người kia đừng luân hồi trước.

Mỗi ngày đều nhớ tới người kia, không còn tới hậu cung nữa.

Cho tới một ngày đó, Hoàng hậu phát hiện ta vuốt chiếc nhẫn kia dùng phân thân giả để khiến mình lên đỉnh, trong tấm cung vang vọng tiếng gọi người kia của ta.

Hoàng hậu quan sát toàn bộ quá trình, ta biết nàng ở ngoài cửa sổ, ngược lại càng nhiệt tình hơn, giống như nhìn thấy người kia đắm vào trong cơ thể mình, đùa nghịch mà tự nói với mình “Bị người khác phát hiện rồi sao? ”, thế là rên rỉ càng lợi hại hơn.

Hoàng hậu xông vào, điên cuồng mà lay ta, muốn ta tỉnh táo, đồng thời tuyên bố ta là nam nhân của nàng, ta không được yêu người khác, càng không được yêu nam nhân.

Người Hoàng hậu này ta biết, trong cung có mấy cung phi mang long chủng đều bị nàng bí mật cho ra thai, bình thường ta cũng không để ý những việc này, vì thế mặc nàng làm loạn, chỉ cần không chọc tới ta là được.

Nhưng ngày đó, ta đẩy nàng ra, nói thẳng: Có yêu nam nhân hay không ta không biết, nhưng ta yêu Thiên Âm.

“Người người nói là Bình loạn tướng quân kia sao? Hắn đã chết rồi a! ”

Một câu nói, khiến trái tim cháy lửa của ta trở nên băng lạnh.

“Tên tiện nhân mê hoặc Hoàng thường kia, chết hay lắm, chết hay lắm”

Nàng bởi vì một câu nói này, bị ta hạ lệnh cắt lưỡi, đánh vào lãnh cung.

Hoàng cung không còn Hoàng hậu nhanh chóng rối loạn hơn nhiều, rất nhiều thê tử sẽ nhân lúc ta không chú ý leo lên long sàng trong tấm cung ta.

Có điều, đều bị ta hạ lệnh kéo ra ngoài đánh nặng.

Bởi vì, chiếc giường đó chỉ có một người có thể lên.

Thiên Âm, ngươi phải đợi ta!

Buổi tối ngày 13 tháng 7 đó, ta cho thủ vệ lui hết, tự mình tới khóm hoa trong ngự hoa viên phát tiết, phát điên mà dùng phân thân giả muốn mình, khóc gọi tên người kia.

Bởi vì, đó là cái ngày lần đầu ta thất thân cho hắn, chính là ở cái nơi này bị hắn làm tới toàn thân run rẩy, sau đó bị hắn dùng hình thức mập hợp mà ôm về tấm cung tiếp tục hành hạ, vừa mệt vừa sướng, từ lúc đó bắt đầu vu vơ nhớ về hắn.

Cơ thể xích lõa nằm trên thảm cỏ, nhìn ánh trăng mờ mờ trên bầu trời, cảm giác giống như hắn đang nhìn ta, mặt đỏ bừng, trong lòng lại giống như được lấp đầy.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy, có điều bắt đầu thích tự nói chuyện một mình, không, là thích nói chuyện với người như có ở bên kia, trở về tấm cung, đặc biệt là trước khi lên giường, sẽ nói với không khí bên cạnh chiếc gối “Âm, ta yêu ngươi”

Trong lòng sau khi nhận được trả lời của người kia, hạnh phúc mà thỏa mãn mà đi ngủ.

Rất lâu không đi hậu cung, rất nhiều đại thân bắt đầu dâng thư, đều bị một câu mắng của ta trở về “Việc nhà trăm người lo cái rắm”

“Dù sao là vợ chồng, Hoàng thượng nếu có rảnh”

“Cút! ”

Mắng người kia, ta tự nói với mình, vợ chồng ư? Ta chẳng là vợ chồng với ai ở trong hậu cung cả, ta là vợ của Thiên Âm.

Giờ này phút này, không còn có tôn nghiêm của nam tử và Hoàng thượng nữa, giống như một người vợ, trên mặt hơi đỏ lên.

Đại thần kia tưởng rằng ta tức đỏ mặt, vội vàng lùi ra ngoài.

, ta nhớ tới có một hôm Thiên Âm ở bên tai ta gọi ta là bà xã, còn có nương tử

Vì thế nhiệt khí không tự giác mà bùng lên mặt.

Thiên Âm, nếu có thể trở về lúc trước, ta sẽ không còn khinh bỉ tình yêu của mình nữa, cam nguyện bỏ đi tất cả tôn nghiêm và kiêu ngạo, làm người của ngươi. Bị cười nhạo cũng không sao, không làm Hoàng đế nữa cũng không sao, ta đều bằng lòng. Ta có thể giống như một nữ nhân hầu hạ ngươi, chỉ cần ngươi bằng lòng.

Nhưng là.....không thể trở về trước đây được nữa rồi kiếp sau có được không xin ngươi cho ta kiếp sau.

Sau ngày đó, mỗi ngày đều có đại thần tới cầu nhậu, đều không phải việc tốt, hơn nữa còn có người khuyên ta tuyển thêm tú nữ.

Thế là, ta giương bút viết, hạ lệnh, ngoại trừ những phi tử đã có con có thể ở lại trong cung dưỡng lão ra, những người khác đều cho xuất cung, phát ngân lượng tự mình an ổn.

Ta biết đám lão già kia nhất định sẽ tới khuyển, thế ở treo một thanh đao lên cửa.

Quả nhiên, không ai tới, trở nên thanh tĩnh.

Tần Tuyết Thương có một lần nhìn thấy ta tự an ủi, cười nhạo ta, sau đó cởi sạch quần áo nói “Cơ thể này của ta ngươi còn cần không? Hoặc là, ta có thể ôm ngươi!”

“Cút!” ta lần đầu tiên hét lớn với hắn.

Người có thể ôm ta chỉ có người kia, ngươi là cái gì chứ?

“Ngươi đã yêu hắn rồi” Tần Tuyết Thương khẳng định nói.

“Ừ” ta ôm cơ thể xịch lỏa của mình gập đầu. sớm đã yêu rồi, chỉ là biết quá muộn.

“Ta đã nói, ngươi sẽ có báo ứng, tên ngốc, hai ngươi đều là kẻ ngốc” Tần Tuyết Thương nói xong câu đó, liền không còn xuất hiện nữa.

Cho tới năm thứ 4 Tịch gia truyền tới tin tức, Tịch Quân Huyền và hắn đã thành thân.

Sau này ta mới biết, một người vì muốn báo thù cho huynh trưởng, một người khác cam nguyện chịu đựng, bạo ngược – tình thâm. Cuối cùng Tần Tuyết Thương bị mù, Tịch Quân Huyền mới hối hận nhận ra. Mất đi rồi mới biết quý trọng thì đã có một ví dụ rồi, hắn không muốn dẫm lên vết xe đổ.

Thế là nghiêm túc cười Tần Tuyết Thương về.

Ta làm một ví dụ, mỉm cười chúc phúc.

Ngọc Nghiễn tới thăm ta 2 lần, lần đầu tiên cười nhạo ta.

Ta không tức giận, bởi vì hắn nói rất đúng, chỉ đóng gói hắn gửi về chỗ của Lí Liệt.

Khi tới lần thứ 2, đã là ngày hè của năm thứ 5 rồi, không có cười nhạo, chỉ là tới xem ta có sống tốt hay không. Sau đó nhắc nhở ta hoa lạc hội tới rồi.

Ta không biết thâm ý trong đôi mắt của hắn, cũng không có nghĩ.

Có điều, hoa lạc hội vẫn là đi xem, mỗi năm đều đi xem, cùng những bách tính kia đợi người kia trở về, tuy rằng biết sự chờ đợi này không có kết quả.

Có điều, người bọn họ đợi là thần tượng, còn ta đợi là chồng.

Có một lần, ta đứng ở dưới thân cây bằng lăng tím đợi hoa lạc hội bắt đầu, có một ông chủ nhỏ tới chào hàng trang sức cài trên đầu “Công tử, đợi tình nhân đúng không, những trang sức này rất được, chọn một chiếc cho vị tiểu thư kia đi”

Ta lắc lắc đầu, nói với người kia “Ta đợi tướng công”

Người kia quỵ dị mà nhìn ta một cái, liền rời đi luôn.

Có điều, cũng coi là lần đầu tiên công khai đi, trong lòng rất vui.

Chỉ là vạn vạn lần không ngờ tới, ta còn có thể gặp được người kia.

Khi thanh âm của hắn truyền vào tai ta, hai chân ta gần như đã quy xuống quỳ dưới đất.

Cơ thể run rẩy, nhìn người áo đen đeo khăn che mặt kia.

Người kia tháo khăn che xuống, mái tóc màu xám đỏ xuống như thác, vết sẹo chữ thập nhứt mắt hiển lộ trước mặt mọi người.

Người kia mỉm cười, ta lại rơi nước mắt.

Vô thanh mà gọi tên hắn.

Hắn nói hắn không phải Tịch Thiên Âm, ta không tin.

Hắn nói hắn tên là Vong Ưu, ta tin.

Trên đời có Vong Ưu, vô cùng chính xác, nhưng Tịch Thiên Âm.....tuyệt đối chính là hần.

Người kia hát rồi, lần đầu tiên nghe thấy hần hát bài hát bi thương như vậy, ta cũng bắt đầu khóc.

Từng câu từng chữ trong bài hát đều đánh vào trong tim ta, nhớ lại thời gian năm năm, một tháng quen nhau, một tháng bên nhau, hơn bốn năm chờ đợi.

Khi ta nhìn thấy giọt lệ như giọt thủy tinh rơi từ khóe mắt của hần trượt xuống vết thẹo chữ thập, tim ta quặn lại.

Nước mắt dần dụa mà nghe xong bài hát, đợi ta hồi thần lại hần đã không còn ở đó.

Nhưng ta biết, hần không có rời khỏi bên cạnh ta.

Vì thế, Thiên Âm, ta đợi được người rồi.

* * *

26. Chương 26: Lại Lần Nữa Gặp Mặt

CHƯƠNG 26: LẠI LẦN NỮA GẶP MẶT

Mình đã gặp người đó sao

Tha thứ.....

Ngọc Minh, ta có thể tha thứ cho người như thế nào?

Cứ coi như ta tha thứ cho người, chúng ta còn có thể giống như trước đây sao? Ta đã không còn xúc động, to gan, toàn tâm cố gắng xứng được với người như 5 năm về trước nữa. nhưng ta giờ mới hiểu ra, chúng ta vĩnh viễn không thể ở cùng bên nhau. Ta bây giờ chỉ muốn sống qua một đời này bình bình đạm đạm, nếu có cơ hội, tìm một người ở bên, sống những ngày tháng bình thường. Cuộc sống như vậy, người vĩnh viễn cũng không thể cho ta.

Hướng hồ, đau đớn đó không phải nói quên là có thể quên, nói tha thứ là có thể tha thứ được!

Tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên, ngắt quãng dòng suy tư của Vong Ưu.

“Vào đi”

“Môn chủ, Thương Thuật công tử đang trên đường tới gặp”Quản Giác vào phòng nói.

Vong Ưu nhàn nhạt nói “Ừ, ba người các người ở đây đợi hần, để hần chuẩn bị cho Ngọc Nghiễn và Tuyết Thương, ngày mai ta trở về núi trước rồi, các người sau khi xong việc cũng về núi luôn đi”

“Vâng” không rõ môn chủ tại sao đột nhiên muốn lên núi, nhưng lệnh của môn chủ, Huyền Bích cũng không dị nghị.

“Ta đi từ biệt với cha và các nương thân, các người thu dọn đồ đạc xong cũng đi nghỉ đi”

“Vâng”

“Muốn đi? Con vừa mới ở một ngày” đại nương nhảy ra đầu tiên.

“Trên núi có chút việc cần phải xử lý, vì thế phải mau chóng trở về một chuyến”Vong Ưu tiện mồm bịa ra.

“Đại ca, tại sao nhanh như vậy đã nói muốn đi, đệ và Tinh Nha muốn mời huynh tới tiệm trà ăn điểm tâm mà” nụ cười của Tịch Mộ Viễn trở thành kinh ngạc, không biết hôm nay đại ca vừa trở về vì sao lại nói ngày mai muốn đi.

Tịch Quân Huyền và Tần Tuyết Thương cũng kinh ngạc.

Nhưng Vong Ưu đã quyết định, ai cũng không thể thay đổi được.

Tất cả mọi người đều thay nhau giữ, chỉ trừ Tịch Triển Linh “VẬY HÃY TRỞ VỀ ĐI”

Mọi người đều hút một ngụm khí, hôm nay rốt cuộc làm sao rồi, đều không đúng lắm nha.

Tịch Triển Linh lại nói một lần “Trở về đi, sau này có cơ hội tới thăm chúng ta”

Hôm nay, thằng bé này vẻ mặt trắng bệch mà bước vào nhà, ánh mắt toàn là đau thương, nghĩ cũng biết nó nhất định đã gặp người đó rồi.

Đi rồi cũng tốt, ít ra thằng bé này sẽ không cần đau khổ như vậy.

“Vâng, con trai cáo lui”

Nhận được cho phép, Vong Ưu xoay người rời đi, dùng khinh công phóng về phía phủ của Ngọc Nghiễn.

Tông Chính Ngọc Nghiễn đang ngồi người ta ta với Li Liệt trong đình, như xung quanh không có ai, một bóng đen rơi xuống từ trên trời, suýt nữa dọa chết hai người trong cuộc.

“Có thích.....”Tông Chính Ngọc Nghiễn còn chưa gọi xong, đã bị Vong Ưu cách không điểm huyết.

Mà Li Liệt đang chuẩn bị đánh nhau sau khi nhìn rõ người nào đó thì dừng lại động tác, giúp ái nhân bên cạnh giải huyết, thuận đường nhắc nhở hắn “Là Vong Ưu”

“Vong Ưu à, sao lại từ sau viện tới vậy, đen xì xì nhảy một cái suýt nữa dọa chết ta mà”Tông Chính Ngọc Nghiễn vỗ vỗ ngực, thuận tiện xoa xoa cái bụng, hỏi “Làm sao giờ này lại tới? có việc sao? ”

“Ngày mai về núi, tới tạm biệt người”Vong Ưu nói, không chút tự giác quấy nhiễu nào, thậm chí còn ngồi trên ghế đá mà hai người vừa mới thân thiết mà uống rượu.

“Về núi? Người mới tới có một ngày mà, sao lại về sớm như vậy? ”Tông Chính Ngọc Nghiễn ngạc nhiên.

“Trên núi có việc chờ ta xử lý”Vong Ưu lần thứ 2 dùng cái cớ này.

Tông Chính Ngọc Nghiễn nhìn đôi mắt lạnh hơn mấy phần so với sáng nay của Vong Ưu, biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nhất định là đại hoàng huynh tìm tới rồi.

Vong Ưu không phải đã nói sống trên tiên sơn vô cùng nhàm chán, làm sao đột nhiên lại trở thành có việc rồi, hắn mới không tin. “Thật muốn đi sao? ”Tông Chính Ngọc Nghiễn hỏi lại một lần, trong lòng đã rõ ràng đáp án.

Quả nhiên, người kia gật đầu.

“Li Liệt, người về phòng trước, ta muốn nói chuyện với Vong Ưu một lúc, coi như là từ biệt, sau này Vong Ưu muốn tới tìm ta sợ rằng còn phải tới tận Li triều”Tông Chính Ngọc Nghiễn nháy mắt với Li Liệt bằng một góc độ không thể nhìn ra.

Li Liệt biết ý mà nói “Vậy ta về phòng đợi người”

Nói xong, rời đi luôn.

Tuy nhiên, ngoặt vào phòng ngủ, đi về phía cửa sau.

“Vong Ưu, người hận đại hoàng huynh sao? ”Tông Chính Ngọc Nghiễn đột nhiên hỏi.

Cơ thể Vong Ưu run lên, lắc lắc đầu “Không hận, chỉ là không thoải mái”

“Không thoải mái”

Vong Ưu đột nhiên đổ rượu trong chén trên mặt bàn vào trong miệng, hung hăng đặt cốc xuống “Sau khi tổn thương mới tới xin lỗi, mới nói ta yêu người đây là cái gì? Ta hèn kém thế sao? Ta Vong Ưu lại không phải không ai yêu! ”

Ánh mắt như khóc như cười, khiến tim Tông Chính Ngọc Nghiễn rất không biết là cảm giác gì.

Thiên Âm vẫn luôn kiên cường.....thế nhưng sẽ có loại biểu tình như vậy.

Hoàng huynh, huynh rốt cuộc đã làm gì rồi?

“Nhưng, nhìn bộ dáng sụp đổ của hần ta vẫn là không thể chịu đựng được. trước khi tới ta đã từng nghĩ rồi, nếu 5 năm này hần sống tốt, ta nhất định sẽ quên hần mà tìm một người yêu ta thành than. Nhưng là bộ dạng của hần, ta làm sao có thể lờ đi dễ dàng như vậy được” nụ cười của Vong Ưu là một nụ cười tự giấu, tuyệt vọng khiến người ta kinh ngạc. Ngọc Minh a, Ngọc Minh, vì sao ta vẫn không thể nhả tâm với người được?

“Thiên Âm.....” không thể nhịn nổi nữa mà gọi cái tên này, Tông Chính Ngọc Nghiễn chồm vào lòng hần, ôm lấy hần “Đừng như vậy, Thiên Âm.....”

“Ngọc Minh, người nói ta rốt cuộc nên làm thế nào, ta cũng muốn yêu người nhưng tim của ta yêu không nổi a! ”Vong Ưu ngơ ngác mà coi người trước mắt thành người trong tim mình, không ngừng lay lay hần “Nếu người vẫn muốn giết ta như thế tốt biết bao ta sẽ không cần khổ não như này rồi! ”

“Thiên Âm, xin lỗi, là ta không tốt, ta không nên kết bái với người, không nên”

“.....Không phải Ngọc Minh.....”Vong Ưu tập trung tinh lực cuối cùng đã nhìn rõ người trước mắt là một người khác, buông hần ra, chuẩn bị rời đi.

“Thiên Âm, là ta, xin lỗi! ”Tông Chính Ngọc Nghiễn kéo lấy hần”Thiên Âm, người đánh đi, là ta đã hại người! ”

“Không cần nói nữa, người không sai, đây là do ta chọn lựa, không có can hệ gì với người ”Vong Ưu ngắt lời hần.

Là ta tự chọn lấy, thì nên tự mình chịu đựng.

Tự mình nháo thành thế này cũng là do tự mình bày ra.

Vong Ưu uống từng chén từng chén rượu, hưởng hết cả một vò rượu, lại thêm một vò khác, Tông Chính Ngọc Nghiễn cũng ngăn không được, chỉ có thể xoa dịu mà nhìn hần uống hết.

Tự uống trong 5 năm đã tạo thành thói quen uống rượu không khóc không nháo của Vong Ưu, nhưng hôm nay lại là đã bạo phát rồi, vừa mới thế nhưng còn coi Ngọc Nghiễn làm người kia.

Uống xong chén cuối cùng, Vong Ưu say bí tỉ mà đứng dậy “Mấy ngày nữa sẽ có người tới tìm người xem mạch, hần tên là Thương Thuật”

Nói xong, chuẩn bị rời đi . e

“Vong Ưu, đêm nay ngủ ở phòng khách đi, đã rất muộn rồi”Tông Chính Ngọc Nghiễn lo lắng ôm lấy hần.

“Ngày mai.....”

“Ngày mai về cũng không muộn” hoàng huynh huynh mau tới a!

“Ừm.....”

Tông Chính Ngọc Nghiễn lập tức đỡ lấy hần, tự mình đưa hần về phòng khách, lại cởi giày cho hần, đắp chăn cho hần xong, mới rời đi.

Khi Tông Chính Ngọc Minh chạy tới, đã nhìn thấy vò rượu lặn lốc trên mặt bàn, không hề thấy bóng người.

Lí Liệt hướng ánh mắt, đã nhìn thấy Tông Chính Ngọc Nghiễn đi tới.

Người kia một tay nắm lấy quần áo Tông Chính Ngọc Minh, phần hần nói “Huynh có biết không, hần đã thay đổi rồi trở nên lạnh nhạt, trở nên thờ ơ huynh trả lại Thiên Âm trước đây cho đệ! ”

Câu cuối cùng, gần như là khóc mà nói ra, lực đạo trên tay cũng buông ra, đau lòng mà dựa vào trong lòng Lí Liệt “Người kiêu ngạo như vậy, thế nhưng sẽ trở thành như vậy, chỉ biết co rút, chỉ biết chạy trốn. trốn trên núi không xuống, nếu không phải ta lấy bản thân ra uy hiếp, hần sợ rằng hết kiếp này cũng không xuống núi”

Tông Chính Ngọc Minh kinh ngạc, trong tim giống như bị đao cắt đi từng nhát.

“Hần ở đâu rồi? ”Tông Chính Ngọc Minh cấp thiết hỏi.

“Hắn ở phòng khác bên trái nhất” Tông Chính Ngọc Nghiễn mở mắt ra, khẩn cầu mà nhìn người thân của mình “Hoàng huynh, đừng thương tổn hắn nữa”

“Ta biết, ta biết” Tông Chính Ngọc Minh cũng chảy nước mắt, nhanh chóng đi về phía phòng khách.

Tông Chính Ngọc Minh tỉnh lại thời gian đã qua buổi trưa, thân thể được người thanh lí (làm sạch) qua.

Hai bên trái phải bằng lãnh từ lâu, trong phòng vắng vẻ không có ai.

“Thiên Âm...” Tông Chính Ngọc Minh nhìn gian phòng trống trơn kêu lên.

Trả lời chính là căn phòng yên lặng.

“ Người ly khai (rời xa) ta...ô..ô...” Vì sao không tin ta.. Ta sẽ chứng minh cho người xem!

“ Hoàng huynh tốt khoe xấu che a, cũng không sợ đệ đệ ta truyền ra ngoài?” Tông Chính Ngọc Nghiễn đi vào, bưng cơm nước.

Tông Chính Ngọc Minh không để ý tới hắn, tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Tông Chính Ngọc Nghiễn tiến lên kéo cái chăn trên người hắn ra, nói “ Ăn đi”

Không ai để ý hắn.

“ Ai, nếu người không ăn, cũng không biết Vong Ưu khi trở về chỉnh ta như thế nào.” Nhìn hắn không muốn sống, muốn chết dạng, Tông Chính Ngọc Nghiễn cố ý nói.

Tông Chính Ngọc Minh nhảy dựng lên, không để ý thân thể đau đớn, kinh hãi hỏi “ Người nói Thiên Âm còn có thể sẽ trở về? Hắn đi đâu vậy, hắn không có ly khai ta?”

Tông Chính Ngọc Nghiễn nhân tình đông phiêu tây phiêu, vô tình phiêu đến cơm nước trên bàn.

Tông Chính Ngọc Minh lập tức hài lòng cười, lung tung mặc quần áo xong liền xuống giường ăn.

Nhìn hắn rất cục chịu ăn, Tông chính Ngọc Nghiễn mới nói “Có bằng hữu hẹn hắn đi Túy Tiên lâu ăn, chưa về ngay được.”

Nguyên lai Vong Ưu còn chưa đi, vậy là tốt vậy là tốt rồi.

“ Tối hôm qua... Thiên Âm có tha thứ người không?” Ngọc Nghiễn ở trong lòng suy nghĩ nửa ngày, rốt cục vẫn là hỏi ra.

Tông Chính Ngọc Minh tay gấp rau trong đĩa, trả lời: “ Thiên Âm chưa nói, bất quá ta sẽ không bỏ cuộc, chỉ ít hắn hắn là không lại trốn tránh ta nữa.”

Nghĩ tới đây, tâm tình phá lệ thật là tốt.

Tuy rằng tiền đồ kham ưu (con đường phía trước còn nhiều khó khăn)...Nhưng ta sẽ nỗ lực!

Thiên Âm, chờ ta chứng minh cho người xem.

“Cũng là nói người còn đang trong kỳ khảo nghiệm? Nỗ lực lên, hoàn huynh!”. Tông Chính Ngọc Nghiễn cho hắn một ánh mắt cổ vũ.

“Ăn” đương nhiên...hiện tại mới bước đầu tiên, ta sẽ nỗ lực!

“ Bất quá nói lại...” Tông Chính Ngọc Nghiễn có chút khổ não, cũng có chút buồn bực nói “ Vì sao chúng ta Tông Chính gia huynh đệ, ngoại trừ ngũ ca và bát đệ, đều là phía dưới cái kia?”

“ Phốc ~” Tông chính Ngọc Minh miệng đầy cơm đều phun ra, hoàn toàn không có hoàng đế hình tượng. (Minh: hình tượng? Hanh ... bất quá là làm cho ngoại nhân xem thôi!)

Thấy Tông Chính Ngọc Nghiễn có hứng thú, Tông Chính Ngọc Minh miệng có chút co quắp “ Người nghĩ như thế nào mà hỏi vấn đề này?”

“Chỉ là đột nhiên nghĩ đến, nên hỏi một chút thôi!”

“Người là nghĩ áp đảo Lí Liệt a, nhìn dáng vẻ của hắn ... không tốt áp!” Tông Chính Ngọc Minh lắc đầu, Lí Liệt tiểu tử kia rất khôn, rất nhiều người đều bị hắn xúc động bề ngoài lừa.

“Lẽ nào hoàng huynh không muốn áp đảo Thiên Âm?” Tông Chính Ngọc Nghiên hí mắt hỏi, ngực mọc lên vui vẻ chọc ghẹo.

Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt, giọng lên cú đấm “ Có muốn hay không ăn?”

Áp đảo Thiên Âm... nghĩ cũng không... hơn nữa không muốn cải biến vị trí hiện tại.

Bởi vì... cái kia phía dưới có thể nói sáng khoái... ngày hôm qua Thiên Âm áp ở trên người, dùng hắn cái kia rất thô trạng...

“Tích tách ~ ~ ~” Trên trắng bóng cơm tẻ đột nhiên bị điểm lên hai giọt hồng sắc bắt mắt.

“Hoàng huynh, không nên vừa ăn cơm vừa chảy máu mũi được không

~” Tông Chính Ngọc Nghiên vội vã nhảy ra, chán ghét nói.

“Ha ha ha

” người nào đó còn đang trong mê gái.

Thấy hoàng huynh như vậy, chỉ biết hắn đã hoàn toàn quỳ gối dưới quần Thiên Âm.

Tông Chính Ngọc Nghiên giả hoạt cười, nói: “Nghe nói bằng hữu mời hắn ăn là Vũ Văn Văn Hàn, lớn lên môi hồng răng trắng, hôm qua đi theo thấy người say mê hắn đến độ chết cả một đám.(? câu này dịch theo ý, chứ thật chả hiểu nó nói j, chỉ pik là anh Nghiên ý muốn phóng đại mị lực của anh Hàn lên)

Tông Chính Ngọc Nghiên cố ý bắt quái, không quên nhìn mặt người nghe.

Quả nhiên thấy đôi mắt mê gái của người nọ lập tức phóng ra dĩ vãng sắc bén quang mang, hỏa tốc đi ra bên ngoài.

Họ Vũ Văn Văn Hàn... chờ xem người!

“Nháo đến hừng đông mới ngủ, hiện tại dĩ nhiên đi nhanh như vậy... hoàng huynh đúng là có thể lực, thân thể không đau nhức ư?” Tông Chính Ngọc Nghiên lấy ra trong tay áo một bao ô mai vừa ăn vừa than thở.

Thực sự là... chính thể nào càng ngày giống nữ nhân...ân đến thân thể cũng giống...

Tông Chính Ngọc Trà hỏa tốc chạy ra bên ngoài, mục đích – Túy Tiên Lâu.

Vong Ưu là của ta, những người khác đừng nghĩ đụng.”

Trên đường lớn,một người thanh niên nổi giận dùng dùng hỏa tốc đi qua, nổi lên một cuồng đạo phong cuộn cuộn thổi qua khiến mọi người không mở mắt ra được.

Túy Tiên Lâu lão bản đang đứng ngay cửa, thấy cát bụi cuộn cuộn, còn tưởng rằng gió to thổi qua.

Nhìn kĩ, có một người chạy ở trung tâm cát bụi.

“Công tử...” Còn chưa hỏi đối phương ăn hay là ở trọ, cát bụi liền kéo thẳng lên trên lầu, làm cho lão bản đầy mặt xám tro.

Tông Chính Ngọc Minh biết Vong Ưu thích ở phòng Mãn Nguyệt, vì vậy vội vã chạy đi.

Mở cửa, bên trong có ba người.

Vong Ưu ngồi quay về phía lan can, trên người một tuyệt sắc ngân phát (tóc bạc, tóc màu bạch kim) mỹ nhân đang ngủ dựa vào, hai bên trái phải chỉ có một người môi hồng răng trắng ngồi chính là Vũ Văn Văn Hàn.

Dĩ nhiên so chính mình tưởng tượng có hơn một người... hơn nữa thật xinh đẹp.

“Sao người lại tới đây.?” Vong Ưu kinh ngạc nhìn người tới.

“Ô ô ô... Vong Ưu, không nên đối với ta như vậy...” Tông Chính Ngọc Minh giống như người bị vứt bỏ, bấu môi đi qua, đẩy ra Vũ Văn Văn Hàn, làm ngân phát mỹ nhân đang ngủ đổ lên cột đá gần đó, sau đó ôm cổ Vong Ưu” Thiên Âm chỉ có thể là của ta...Thiên Âm không thể thích người khác.”

“Người đang nói cái gì a.?” Vong Ưu mờ mịt, còn có chút vị không phản ứng kịp tình huống.

“Vong Ưu...hắn là?” họ Vũ Văn Văn Hàn nhìn đột nhiên xuất hiện tuần mỹ nam tử.

Tông Chính Ngọc Trà một đạo mắt bắn xuyên qua, càng làm cho ngân phát mỹ nhân bị thức tỉnh, sau đó giật lại cổ áo, lộ ra trong ngực hôn ngân, hung hăng nói: “ Nói cho các người, Thiên Âm là của ta, của ta một người, các người đừng nghĩ chiếm lấy!”

“Ta không nghĩ chiếm lấy a?”Vũ Văn Văn Hàn khoe miệng co quắp, dùng cái kia đông tây chứng minh?

Bất quá nói lại, Vong Ưu thật là Tịch Thiên Âm... bại bởi người trong truyền thuyết, cũng không tệ lắm nhỉ.

Ngân phát mỹ nhân bị thức tỉnh, buồn ngủ thoáng cái đã không còn, con mắt mở to, chậm rãi bắt đầu khóc nức nở “Vong Ưu ...ô...ô...ngủ...”

“Thiên Âm sẽ không lại cùng người ngủ! Người xéo qua một bên” Tông Chính Ngọc Minh cũng cho hắn một đạo mắt.

Nhìn hắn bộ dạng hung ác độc địa, ngân phát mỹ nhân khóc càng lợi hại hơn, nước mắt xoành xoạch rơi liên tục.

“Ngọc Minh! Đừng hồ đồ!” Vong Ưu nhú mày, lập tức hồng (đỏ dầm) ngân phát mỹ nhân “ Tử Tô ngoan, không khóc, tiếp tục ngủ a, không khóc không khóc...”

Không xong a, nếu như bị Thương Thuật thấy được chắc chắn tránh không được bị cho ăn chửi.

“...Ô...ô...Vong Ưu, không cần ly khai ta...Người không thể thích hắn... Người chỉ có thể thích ta...”. Tông Chính Ngọc Minh nhìn hắn hung dữ, cũng xoạch xoạch rơi lệ.

“Tử Tô...” Một thanh y nam tử rất nhanh chạy đến ôm cổ ngân phát mỹ nam, sau đó tàn bạo trừng mắt Vong Ưu “ Lão bà của ta đang ngủ tốt, mượn vai người dựa một tí. Người lại nhân lúc ta đi nhà xí, đem lão bà của ta làm cho khóc, người còn nói phải làm ca ca tốt mà, không đáng tin!”

“Lão bà?”Tông Chính Ngọc Minh ngây ngẩn cả người, ngân phát nam tử là lão bà của người này?

Thương Thuật nhìn Tông Chính Ngọc Minh, cau mày hỏi “Người là ai?”

“Ta là...”

“Hắn là người của ta.” Vong Ưu kéo Tông Chính Ngọc Minh qua, kéo lại vạt áo mở rộng của hắn.

Người này làm việc sao mà xung động như thế?” (Nữ Hiệp: hắn chỉ đối với người xung động mà thôi)

Ta là người của Vong Ưu... hắc hắc..., Tông Chính Ngọc Minh hoa mắt, ngây dại!

Văn Hàn, người về trước đi, về phần tác giả ca khúc này ta thật tìm không được bản thân” Vong Ưu uyển chuyển về phía Vũ Văn Văn Hàn nói rõ tình huống.

“Nếu là như thế,Văn Hàn cũng nên cáo từ, hoan nghênh các vị lần sau đến Thi Ý Hiên chơi.” Vũ Văn Văn Hàn đứng dậy hữu lễ điểm đầu chào.

Vũ Văn Văn Hàn vừa đi, Vong Ưu liền hướng Tông Chính Ngọc Minh giới thiệu “ Bọn họ là sư huynh của ta Thương Thuật và sư đệ Tử Tô.”

“Hắn cùng Tần Tuyết Thương lớn lên rất giống nhau!” Tông Chính Ngọc Minh lúc này mới chú ý đến tướng mạo của Tử Tô, sợ hãi nói.

“ Hắn là sát thủ số một Tật Phong!” Vong Ưu giả thích, tin tưởng hắn sẽ đoán ra trong đó liên hệ.

Nguyên lai là đại ca của Tần Tuyết Thương...cũng may là người của chính phái, xin lỗi...Thiên Âm!

Bất quá, may là người của chính phái, nếu không ở tình huống lúc Thiên Âm trúng độc nhất định đánh không lại mà chết. Hoàn hảo...hoàn hảo, hoàn hảo bọn họ là sư huynh đệ!

“Đây là Tông Chính Ngọc Minh, ân... Tông Triều hoàng đế đương thời.”

“Là người phái sát thủ và hạ độc người?” Thương Thuật mặt lạnh nhìn về Tông Chính Ngọc Minh.

Tuy rằng đối với tình huống cụ thể trúng độc của Vong Ưu cũng không có rõ ràng, người khởi xướng hẳn cũng hiểu biết một không...hai..., nếu không phải Vong Ưu ngăn cản, mình đã sớm tại hoàng cung hạ độc.

“Ân” Vong Ưu gật đầu, đạm nhiên trả lời.

Nhắc đến chuyện này, bầu không khí cũng trở nên lạnh.

Tông Chính Ngọc Minh cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “ Xin lỗi, Thiên Âm”

Vong Ưu vuốt tóc còn chưa chải của hắn., chuyển hướng câu chuyện “ Chưa tẩy trừ liền đi ra?”

“Ân”

“Người về cung trước đi”

“VẬY còn người?” Tông Chính Ngọc Minh chăm chú nắm chặt y phục Vong Ưu.

“Ta cùng Thương Thuật và Tử Tô đi chẩn đoán bệnh cho Ngọc Nghiễn.”

“Sau đó?”

“Hồi phủ trị cho đôi mắt của Tuyết Thương”

“Còn có?”

“Nói chuyện với hắn..”

“Không tới tìm ta?” Tông Chính Ngọc Minh ủy khuất hỏi.

Vong Ưu mỉm cười” Không nhất định mỗi ngày đều phải cùng nhau có phải không?”

Người là hoàng đế, dù sao chúng ta bất đồng.

“Đêm nay tới thăm cung tìm ta” Tông Chính Ngọc Minh lý vọng nhìn Vong Ưu.

Suy nghĩ một chút, Vong Ưu gật đầu.

Thấy đối phương đồng ý, Tông Chính Ngọc Minh lưu luyến ly khai.

“Người ... tha thứ hắn?” Thương Thuật hỏi, có chút không tán thành.

“Không biết...” Vong Ưu xác thực không biết tâm tình hiện tại của mình, rất loạn, không rõ ràng, thậm chí cứ như thế mà bỏ qua quá khứ.

“Người a...”Không cứu được, Thương Thuật lắc đầu.

27. Chương 27: Tha Thứ

CHƯƠNG 27: THA THỨ

Tông Chính Ngọc Nghiễn cũng không phải mang thai, mà là trúng cổ — tử mẫu cổ, sẽ sản sinh bệnh trạng như mang thai, sau 10 tháng, bắt đầu kỳ tử mà chết.

Về phần là ai muốn hại Ngọc Nghiễn, là vấn đề mà Li Liệt quan tâm nhất, dù sao Vong Ưu cùng Ngọc Nghiễn tiếp xúc cũng không ít, hơn nữa ở tại Mộc Dương phủ nhiều, cũng chưa xảy ra chuyện gì. Tương phản, Li triều bên kia những tình sát... tình huống này ừ ừ.

Để giải phá cổ không khó, bởi vì Tiên Túc phái có y thuật gần như truyền kỳ.

Nếu không quan tâm chuyện hung thủ này, không bắt người nọ, cả đời cũng sẽ không an sinh.

Bất quá, nhìn Li Liệt khuôn mặt hiểu rõ, Vong Ưu biết hẳn biết hung thủ là ai.

Thế nên, không quan tâm, chỉ trấn an vài câu để Thương Thuật và Tử Tô ly khai.

Muốn trị đôi mắt Tuyết Thương, cần một loại dược.

Thương Thuật lắc đầu, hơi có chút thờ dãi “Vị dược đó Thần Sa nơi nào có, bất quá cái kia tiền tinh a, chỉ cần cho hẳn bạc, cái gì đều làm được cả— ngoại trừ vị dược kia, vì... có điểm không dễ làm a!”

Vong Ưu nhưng thật ra từ chối cho ý kiến, cười đến giả dối. xoay người kêu Cổ Ngọc, hỏi hẳn một câu, chỉ thấy Cổ Ngọc mặt đỏ vài phần, gật đầu.

Vì vậy viết một phong thư.

Tin tưởng người nọ chỉ cần nhìn lá thư này, nhất định ngựa chạy không ngừng để tìm dược liệu.

“Ba hộ vệ của ta rốt cuộc tìm được một... nửa của mình... mùa xuân a mùa xuân... vì sao ta cảm giác người còn rất xa ta?” Vong Ưu quay ra ngoài cửa sổ, tâm cảm thán.

Buổi tối, đi tới trước cánh cửa quen thuộc, dừng lại cước bộ.

Đã từng ở chỗ này nghe được đoạn nói chuyện, thấy được sự thật... thời gian trôi qua, đứng ở chỗ này, nghĩ tới nước mắt Ngọc Minh đêm qua lưu lại.

Người kiêu ngạo, quật cường như vậy... khóc thành dáng dấp như vậy.

Cảm giác kỳ dị làm đau đớn trong lòng dần dần thư hoãn.

“Vì sao không bước vào?” Tông Chính Ngọc Minh biết hẳn đã tới một hồi lâu, vì vậy mở cửa, nhìn Vong Ưu đang phát愣 ở bên ngoài.

Vong Ưu lấy lại tinh thần, mỉm cười “Bên ngoài cảnh sắc rất tốt”

Tông Chính Ngọc Minh cảm môi buồn bã, Vong Ưu lộ ra cái dáng tươi cười này, rõ ràng là cười, nhưng cảm giác rất đau thương.

Đều tự trách mình, thương hẳn như vậy sâu, đời này nếu tiếp tục như vậy hẳn làm sao yên tâm?

Không được, phải mau tiến hành kế hoạch của ta. Đầu tiên chính là phải bỏ đi sự bảo thủ của người này, cái cản trở nhất này bỏ được thì cái gì cũng làm được tốt.

Bất quá, trước đó...

Tông Chính Ngọc Minh cười hắc hắc, kéo Vong Ưu vào bên trong, đóng cửa lại.

Tầm cung to như vậy, cũng chỉ có hô hấp của hai người.

Tông Chính Ngọc Minh chậm rãi đi tới mép giường ngồi xuống, áo chàng lụa vàng hơi chút kéo ra, lộ ra da thịt khêu gợi, sau đó hai đùi chậm rãi xa nhau.

Lộ ra mị hoặc tươi cười, trong lòng đắc ý a! Bởi phát hiện áo quần ngủ trước kia không có phương tiện, thế nên buổi trưa liền lập tức chuẩn bị một bộ áo ngủ như ẩn như hiện, dây lưng bên hông buông lỏng có thể lập tức bóc ra. Nếu ngồi ở trên giường mà hai đùi cách xa nhau, chỉ cần nhìn qua, còn có thể tùy khoảng cách thấy được nơi riêng tư.

Vì thế Thiên Âm...nhìn theo nhiều a

Vong Ưu phượng mắt bùng lửa, nhìn động tác đối phương, lúc này mới chú ý tới Tông Chính Ngọc Minh mặc mình hoàng áo ngủ, thậm chí cố ý lộ ra rất nhiều da thịt, trắng bóng thật làm người ta hoảng. Bộ phận giữa hai đùi, cũng là nhìn không xót gì.

Người này, muốn câu dẫn hẳn?

Trước đây, mình nhìn thấy hẳn đã nghĩ muốn hẳn, mà hiện tại hoàn toàn đảo ngược. Tối hôm qua làm đến sáng sớm, đêm nay trở lại vài lần... sợ là chính mình cũng dễ bị hẳn ép khô.

Quên đi, ép khô còn đỡ, hẳn còn không nghĩ tình tấn nhân vong.

Quay lưng lại không nhìn tới cảnh xuân trên giường, chậm rãi đi tới giá sách hai bên trái phải, nhớ mang máng nơi nào có một chút kỳ chi quái dị tiểu thuyết, có thể giết thời gian.

Thấy Vong Ưu xoay lưng qua, Tông Chính Ngọc Minh có chút nổi giận... Lẽ nào mình không có mị lực?

Không được... phải tiếp tục!

“Âm

” kéo dài thanh âm, Tông Chính Ngọc Minh thâm tình hô hoán.

Vong Ưu giật mình, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Cái này hoàng đế... ăn xong hẩn!

Không nên để ý hẩn...không nên để ý hẩn...

Tông Chính Ngọc Minh nhìn Vong Ưu không để ý mình, mà trực tiếp đi tới hướng giá sách, lộ ra quỷ dị tươi cười.

Vong Ưu cảm thấy toàn thân nổi da gà... hấp một hơi lớn, trấn định lại, rốt cục đi tới giá sách trước mặt, tiện tay rút một quyển ra.

*

[Long dương bảo điển]???

Lại rút một quyển, [Phân đào bí tịch]???

Không tin, tiếp tục [Đoạn tụ chi phích]???

...Người này lúc nào đem sách đổi thành những...thư...

Vong Ưu cảm giác trên trán lướt qua vô số hắc tuyến.

Khó mà bỏ qua ánh mắt nhiệt tình mà mang theo giảo hoạt kia.

Xoay người nhìn mỹ nam tử ý xấu lửa lò đều, mang theo ‘ta đầu hàng’ bước đi thông thả đến trước giường, sau đó cởi quần áo – ngủ.

Xoay lưng qua, không nhìn tới hẩn. Cái đồ tòi này, khẳng định tâm đang rất tốt! Ngốc động tay động chân bắt đầu câu dẫn... Chính hoàn toàn biến thành tiết dục! Tuy rằng có thể nói rất thoải mái, tuy rằng là người ở mặt trên...

“Thiên Âm...”

“Thiên Âm...”

Không có nghe thấy, không có nghe thấy...

“Cái giường này, năm năm nay ta chưa để ai ngủ qua.” Tông Chính Ngọc Minh không có lấy sắc dụ hẩn giống như Vong Ưu nghĩ vậy, mà là chăm chú ở phải sau ôm hẩn: “ Chỉ có ta mỗi đêm kêu tên của người lấy tay còn có cái gì đó ‘giả’ làm thoải mái việc”

Vong Ưu run người một chút, tiếp tục nghe hẩn nói.

“Ta bắt đầu còn không tin ta yêu thương người, thế nhưng bất cứ lúc nào, ta cũng nhớ tới người, ta không thể ở cùng các phi tử. Thời gian người không ở, đầu óc ta tất cả đều là người, trong mộng cũng là người. Hay thời gian tại ngự thư phòng, ta có đôi khi sẽ học dáng vẻ của người, dùng bút lông khiêu khích chính mình. Bất tri bất giác, ta đã bắt đầu yêu cảm giác nhiệt người cho ta, thậm chí tưởng tượng cùng người thân thiết.”

Chính là tiết dục! Vong Ưu nổi giận nghĩ.

“Còn nhớ lần đầu tiên người tiến nhập cơ thể ta, ta đau đến không được, nhưng buộc không dám cho nước mắt chảy ra. Ta nghĩ đến người sẽ thô bạo muốn ta, thế nhưng... người cũng rất ôn nhu, đối với ta nói “ Ngoan, chịu đựng, lập tức sẽ không đau nhức, tã lỏng tí”, sau đó vẫn là như vậy mềm nhẹ... Khi đó ta đã

nghe, ở trước mặt người khóc tuyệt đối sẽ không bị cười nhạo, chỉ biết bị người ủng (ôm) vào trong ngực thoải mái, bởi vì người hảo ôn nhu... Ta suốt đời chưa từng trải qua ấm áp như vậy. Mẫu phi của ta kỳ thực không thương yêu ta, ta trong mắt nàng cũng chỉ là công cụ giúp nâng cao địa vị của nàng. Mẫu phi với hoàng hậu thi, thi văn, luận võ, thi kế sách,... Nếu thua, đặc biệt ở trước mặt phụ hoàng, sau khi trở về nhất định bị đánh bị mắng... Mỗi lần nhìn vết máu trên đùi, ta đã nghĩ, nếu như mẫu phi sát được cho ta, thoải mái nói vài câu khen ta làm rất tốt, ta sẽ cam tâm tình nguyện. Thế nhưng không có, trái lại đuổi đi bà vú đối với ta tốt nhất, làm ta một mình phải đối mặt với tất cả. Ta không có biện pháp, chỉ có thể nói với chính mình, loại này ôn nhu ta không chiếm được...”

“Của người phụ hoàng đâu? Hắn cũng không thương người?” Vong Ưu vì hân thương yêu, thực sự là một hài tử thương cảm.

“Huynh đệ tỷ muội của ta tổng cộng 25 người, mười một nam, mười bốn nữ. Phụ hoàng xưa nay đối những... thân tình cũng là đậm đặc, khi còn bé đều khó có thể thấy mặt, năm ấy ta 8 tuổi nhập trường học mới nhìn thấy phụ hoàng. Hơn nữa, hắn chỉ là kiểm tra công khóa của thái tử, chúng ta những... hài tử do các phi tử khác sinh ra cho tới bây giờ đều chướng mắt hắn. Vô luận nỗ lực nhiều bao nhiêu, hắn đều chẳng đáng giá. Vì thế, ta cũng bắt đầu học tập giấu tài, có khả năng giấu đều giấu... Nếu bị người cho rằng vô năng rất tốt, tại một hoàng vắng địa phương phong Vương gia rồi hảo ly khai cái hoàng cung này. Thế nhưng, sau đó thái tử lại bệnh chết, phụ hoàng sau đó tích úc thành tật, trước khi băng hà phải lựa chọn người có thể leo lên ngôi vị hoàng đế. Người đoán hắn là như thế nào chọn?... Đem chúng ta vứt bỏ cho dã lang tàn sát bữa bãi trong rừng, ai sống sót sẽ trở thành hoàng đế. Ta lúc đó thực sự đã nghĩ chết ở nơi nào, thế nhưng nhìn bình thường mấy vị đệ đệ đối với ta không sai bị thương, ta không thể không quản, dựa vào sức lực còn lại, ta đem bọn họ đưa ra bên ngoài. Vì vậy, ta trở thành thái tử, sau lại thành hoàng đế.

“Ngọc Minh, người chịu khổ... bắt quá đã qua đi... Sau này còn có ngày lành chờ người...” Vong Ưu xoay người lại, mở rộng hai tay, đưa hắn ôm vào ngực, thoải mái ôn nhu nói.

* Mấy cuốn sách bạn Âm cầm lên, cái tựa đều là liên quan những chuyện có thật trong lịch sử Trung Hoa và vì thế sau này mấy cái tên (Long Dương) hay tíc (phân đào, đoạn tụ) được dùng để chỉ những chuyện về nam nam, hôm bữa có tìm dc một trang, bn ấy tổng hợp lại mối tình của một số mỹ nam đoạn tụ ở đây, trong đó có:

-Long dương bảo điển: Ngụy Vương và Long Dương quân

-Phân đào bí tịch: Vệ Linh Công và Di Tử Hà

-Đoạn tụ chi phích: Hán Ai Đế và Đồng Hiền

“Đúng vậy... đã qua đi... hiện tại có Thiên Âm bên người thì cái gì cũng tốt...Ngọc Nghiễn hôm nay hỏi ta có nghĩ áp đảo người không?...ta không muốn. Bởi vì chỉ cần Thiên Âm tiến nhập ta...ta có thể cảm thụ được ôn nhu người đối với ta.. dù đau nhức, nhưng lập tức sẽ được Thiên Âm an ủi. Ta thật sự cam nguyện ở dưới thân hầu hạ người, đời này cũng chỉ cho người tiến nhập cơ thể ta. Tối hôm qua ta đã nói, người là tướng công của ta... kỳ thực ở trong lòng ta đã sớm cho là như vậy... ô...ô...”

Không ngăn được nước mắt tuôn rơi, Tông Chính Ngọc Minh ôm chặt lấy Vong Ưu khóc.

“Ngọc Minh...” Lau khô nước mắt ở khóe mắt của hắn, tinh tế gõ nhẹ cái trán của hắn “Ngọc Minh, đừng khóc”

“Sau này Vong Ưu không cần lộ ra cái loại tươi cười này, lòng ta rất đau” Tông Chính Ngọc Minh vui vào trong lòng Vong Ưu, nước mắt không ngừng được “Ta không thích cái loại tươi cười này... cái loại tươi cười ôn nhu này rất giả tạo... ta không thích cái loại ôn nhu này...”

Phải, nguyên lai dáng tươi cười của ta...

Ngọc Minh, người cũng bị ta thương tới rồi ư?

“Thiên Âm, có thể tha thứ ta không...để ta hảo hảo bồi thường người...”

“Ngọc Minh càng ngày càng giống nữ nhân, hay thích ăn dấm (hay ghen), hay khóc, thích làm nũng và hờn dỗi, càng ngày càng đa sầu đa cảm.” Vong Ưu lau nước mắt hần, trêu ghẹo nói.

“Ta nguyện ý, ta nguyện ý, chỉ cần có Thiên Âm là tốt rồi.” Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt nói.

“Không giống hoàng đế gì hết.” Đưa người ôm chặt vào trong ngực, Vong Ưu vuốt đầu hần.

“Không sao...vậy người tha thứ cho ta chứ?”

“Ân.. tha thứ” Không muốn người tự trách nữa, ta thấy cũng rất đau lòng.

“Thiên Âm tha thứ cho ta...ô ô ô...”

“Đừng khóc nữa, không ta đổi ý bây giờ.” Lau đi nước mắt hần, đưa tay hần đặt tại trước ngực, khẽ vuốt sợi tóc của hần.

“Âm, ta nghe được nhịp tim đập của người, thực sự tốt”. “Đồng ~ đồng ...” thanh âm chứng minh rằng Thiên Âm đã thực sự trở lại bên ta.

“Ân”

“Thiên Âm...muốn ta” Một câu nói đánh vỡ bầu không khí ấm áp, chuyển sang hướng xấu hổ.

Đây mới là mục đích của người! Vong Ưu bất đắc dĩ nghĩ trong lòng.

“Thiên Âm...Người nằm là tốt rồi, ta sẽ hầu hạ người.” Bàn tay nắm giữ bộ phận trọng yếu của người dưới, bao vây lấy ‘gì đó’ trong bụi cỏ, chậm rãi khiêu khích.

“Hầu hạ?” Hiển nhiên Vong Ưu còn chưa hiểu rõ, nhưng thân thể đã bắt đầu có phản ứng.

Tông Chính Ngọc Minh giống như một con cá chạch* chui vào trong chăn, dùng miệng khẽ chạm thoáng phân thân thoáng ngẩn đầu.

“Người làm gì?” Vong Ưu xúc chấn lên, không dám tin nhìn người đang nằm úp sấp tên chân mình.

“Lấy lòng thôi!” Tông Chính Ngọc Minh sáng sủa tươi cười với hần, một ngụm hàm trụ ‘gì đó’ đã đứng lên.

“Ngô...” Kích thích tới bất ngờ làm Vong Ưu không nhận được run.

“Tông Chính Ngọc Minh nhẹ nhàng liếm ‘gì đó’ bừa bừa phần chắn, đây là vị đạo của Thiên Âm, hần đã từng ‘ăn’ một lần, tuy rằng lần kia là do bắt buộc, cho nên mất hứng, nhưng luôn nhớ kĩ vị đạo này. Trước đây, hần chưa bao giờ hầu hạ cho ai, cho dù là Tần Tuyết Thương, đều là đi thẳng tới ‘việc chính’, cần phải âu yếm thì tất nhiên là có, nhưng tuyệt đối sẽ không làm ‘loại việc’ này, đây chính là tôn nghiêm của hoàng đế. Nhưng hiện tại, chỉ cần Thiên Âm ở bên cạnh, hần việc gì cũng có thể làm.

Tông Chính Ngọc Minh trức trặc mót vào nam căn của Vong Ưu, nhìn cái ở trong miệng mình không ngừng bành trướng, ngực có một loại cảm giác thành tựu.

Vong Ưu vén lên tóc trên trán đối phương, nhìn khuôn mặt hàm xuân của đối phương, đôi mắt híp lại, đôi môi hồng nhuận phun ra nuốt vào nam căn tráng kiện, nước bọt nhận không được tràn ra theo môi đỏ mọng, theo cự vật đứng thẳng chậm rãi chảy xuống.

Trong lòng một trận kích động, vốn định ở trong miệng hần ra. Bất quá nghĩ đến phản ứng của Ngọc Minh sau lần khẩu giao duy nhất trước kia, hần rút ran am cần, đôi với hần nói: “Được rồi, đứng lên đi, không cần miễn cưỡng.”

“Đừng nói như vậy, ta thích mà, buổi chiều hôm nay ta một mực nghiên cứu sách” Tông Chính Ngọc Minh nói xong mỉm cười, tiếp tục hàm trụ, liếm, thẳng đến khi Vong Ưu không nhận được phun trào tại trong miệng hần.

“ ‘cái j đó’ của Âm ăn ngon...” Tông Chính Ngọc Minh nuốt xuống bạch trọc, khiêu khích dùng đầu lưỡi khẽ liếm dịch thể còn dư trên môi.

“Ngọc Minh...Người không cần như vậy.” Vong Ưu có chút cảm động (tom: “có chút” cảm động????). Vì vậy ôm lấy hần “Không nên làm việc người không muốn làm”

“Mới không phải... ta đã sớm muốn làm như vậy...đã muốn 5 năm rồi...nhưng...” Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt xoay người nằm úp sấp trên giường, phơi ra cái mông tuyết trắng quay lại nói với Vong Ưu “Ta muốn Âm từ phía sau muốn ta”.

“Ngọc Minh...” Vong Ưu há hốc mồm nhìn người trước mắt.

“Muốn ta...” Tông Chính Ngọc Minh nâng lên hông đầy khiêu khích nói “ Cái tư thế này tiến vào càng sâu, Âm không muốn thử?”

Đáng ghét, thế nào Thiên Âm không có phản ứng, không phải hẳn sẽ tiến đến rất thô bạo? Tác giả của cái [phân đảo bí tịch] kia nhất định là nói lung tung! Ngày mai liền đem liệt vào sách cấm, toàn bộ diệt sạch, chôn sống tác giả chết.

Thiên Âm, ngươi muốn tiến vào đi

người ta đã tung ra hết tất cả thế võ rồi!

Đối mặt với mê hoặc, đặc biệt là mê hoặc của Tông Chính Ngọc Minh, Vong Ưu đương nhiên cầm giữ không được, động thân một cái đi vào “Câu dẫn người đích vật nhỏ”

Cầm thụ được huyết khẩu trơn, liền hỏi “Người đã bôi trơn qua?”

“Hắc...như thế tiết kiệm thời gian để Thiên Âm có thể muốn ta thêm vài lần, hơn nữa không đau, tiến vào cũng rất ‘thông’”. Đây là bên trong [long dương bảo điển] đề cử!

“Yêu tinh!” Vong mạnh đỉnh đầu một cái.

“Ân...”

“Thanh âm của Ngọc Minh thật dễ nghe...” Vong Ưu đem hân ôm ở trên đùi, để hân ngồi lên rồi từng đợt xô xuyên qua hân.

“Ân...a ...ta...” Tông Chính Ngọc Minh từ từ nhắm hai mắt lại không nghe lời nói làm mình khó xử, theo động tác của người kia mà trên dưới phập phồng.

“Ngọc Minh...theo ta động”

“Ân...”

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Vong Ưu ôm Tông Chính Ngọc Minh “Ngày mai ta muốn đi Ương triều tham gia võ lâm đại hội, hãy bảo trọng.”

“Như vậy là sao?” Tông Chính Ngọc Minh kinh ngạc ngẩng đầu, không phải nửa tháng nữa mới tới sao?

“Đến lúc đó đệ tử của Tiên Túc Phái tụ họp lại, chúng ta là lần đầu tiên chính thức tham gia võ lâm đại hội cần phải chuẩn bị tốt trước” Thực là một lời nói dối sức sọ, trong lòng rõ ràng thực rối loạn.

“Ta muốn đi” Tông Chính Ngọc Minh nói.

“Đừng, người ở lại chỗ này, không được đi nơi khác.”

“Thế người khi nào trở về?”

“Tham gia xong sẽ trở lại.”

“Được rồi” Trong khoảng thời gian này thì ta sẽ đối phó đám lão già kia, sau đó hừm... hảo hảo cùng Thiên Âm tận hưởng sinh hoạt.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng tươi đẹp ở tương lai, Tông Chính Ngọc Minh bắt đầu mơ màng.

Vong Ưu kéo chăn qua đắp cho hai người “Ngủ đi”

Ngọc Minh, xin lỗi, đã lừa ngươi.

Ta không biết nói với ngươi như thế nào, ta biết năm năm nay ngươi cũng giống ta trôi qua không tốt, cũng biết ngươi đối với ta không hề giả tạo. Thế nhưng, ngươi là hoàng đế, bây giờ ngươi thích mới mẻ theo ta

cùng một chỗ, không có kỳ cái gì. Nhưng chắc chắn vài năm sau, nếu ta mạnh mẽ yêu cầu người theo ta cùng một chỗ, ta sợ đến lúc đó người sẽ oán ta!

“Thiên Âm đã đi mười ngày rồi...” Tông Chính Ngọc Minh ngồi ở long ý trong ngự thư phòng, tay chống lên án thư (án thư: bản hẹp và dài kiểu cổ, thời xưa dùng để đọc sách và viết), hai bên trái phải là một đồng tấu chương tán loạn.

Thiên Âm không ở bên, cái gì cũng không dậy nổi hứng thú...

“Hoàng thượng, Phùng thừa tướng cùng các đại thần khác ở ngoài cửa thỉnh cầu kiến” Âm thanh của Phúc công công đột nhiên vang lên, quấy rầy tâm sự của Tông Chính Ngọc Minh.

“Ân? Tuyên”

Vừa này ban chỉ, không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao?

“Hạ thần khấu kiến hoàng thượng” Tân nhậm Phùng thừa tướng cùng một ít đại thần trọng yếu quỳ trước án thư.

“Đứng lên đi các vị khanh gia.” Tông Chính Ngọc Minh lười biếng trả lời, buồn chán nhân thần chuyển biến thành ánh mắt uy nghiêm và khôn khéo mà mọi người thường thấy.

“Tạ ơn hoàng thượng.”

“Nói đi, các vị khanh gia tìm trăm có chuyện gì?”

“Hoàng thượng, hạ thần cho rằng thánh chỉ lần trước người hạ là trăm triệu bất khả (trăm triệu không nên, không nên làm), thỉnh cầu hoàng thượng thu hồi ý chỉ.” Phùng thừa tướng hai tay trình lên một quyển minh hoàng thánh chỉ.

Tông Chính Ngọc Minh hừ một tiếng “Thỉnh cầu? Ngay cả thánh chỉ của trăm cũng dám bác bỏ, vậy mà còn dám nói thỉnh cầu?”

“Hoàng thượng, xin hãy để ý đến bộ mặt của Tông viện vương triều a! Hoàng thượng vạn nhất sự tình này làm làm nhục đến uy nghiêm của hoàng gia, như vậy thẹn với lịch đại tiên hoàng a!” Phùng thừa tướng quỳ lạy, tâm tình kích động.

“Ý của người là nói đám cưới của Ngọc Nghiễn vương gia cùng Li triều hoàng đế là bị gièm pha, Cơ tướng quân gả cho Tịch Mộ Viễn là bôi nhọ gia phong của Cơ thái sư?” Tông Chính Ngọc Minh nheo mắt lại nhìn quét qua một đám người có liên can đang quỳ trên mặt đất. Cũng chỉ có tân nhiệm Phùng thừa tướng này dám nói, còn lại cũng chỉ là đến để góp đủ số. Bất quá, Phùng thừa tướng, người cho là người tập hợp mọi người ở chỗ này nói, ta sẽ xóa sạch chủ ý sao?... Làm mơ.

“Nhưng nhưng... đám hỏi của Ngọc Nghiễn vương gia giúp ích cho Tông viện vương triều ta rất lớn, mà Cơ tướng quân gả cho Tịch Mộ Viễn cũng là do song thân (cha mẹ hai bên) định đoạt từ trước, thần không thể nào can thiệp được.” Phùng thừa tướng không hổ là đa tài, tuyệt đối không đắc tội bất cứ kẻ nào.

Thế nhưng lại... đắc tội người lớn nhất Tông viện vương triều.

“Còn có cái gì đâu, trăm muốn nhường ngôi cho hoàng đế, các người sao lại lảm lời thế, rốt cuộc trăm là hoàng đế hay các người là hoàng đế?” Tông Chính Ngọc Minh trừng mắt, làm cho các đại thần phía dưới kinh sợ chết khiếp. Trăm chỉ là muốn dùng thân phận thật sự gả cho Thiên Âm. Làm cho mọi người biết Tịch gia đại thiếu nữ nãi nãi (con dâu lớn của Tịch gia) là ta Tông Chính Ngọc Minh, Thiên Âm là một người duy nhất của ta. Ngôi vị hoàng đế có gì đặc biệt hơn người? Ta không hiếm lạ!

“Người là hoàng đế a!”

“Hoàng đế sẽ không lập gia đình? Trăm đã hạ ý chỉ, nếu các người còn tiếp tục ngăn cản... Trăm sẽ đem các người chém.” Tông Chính Ngọc Minh vỗ bàn, lạnh lùng nói.

“ Chém đi, chém đi... Cho dù hoàng thượng chém chết vi thần, vi thần cũng muốn khuyên can. Chỉ là đến lúc đó, người mà thiên hạ mắng chính là hoàng thượng, cười cũng chính là hoàng thượng...” Phùng thừa tướng hiện ngang lăm liệt nói.

“Người... Trăm một lòng đã định, cho dù người trong thiên hạ nói như thế nào trăm cũng không quan tâm...”

“Hoàng thượng...”

“Cút”

...

“Ghe tắm!” Tông Chính Ngọc Ninh vỗ mạnh bàn, oán khí trong bụng đều đem phát tiết tại trên mặt bàn.

Phùng Triều Sơn, nếu không phải thấy người bình thường làm việc thật thà, cần cù, tài giỏi có đủ... thì người đã sớm chết ngàn lần, dám cản trở kế hoạch của ta.

Biết ta không giết các người, các người liền leo trên đầu ta ngồi.

Pháp chế tổ tông (pháp chế: luật đã định ra nhất định phải tuân theo), bộ mặt hoàng gia... Những ... này cũng dám đem áp đảo trên đầu ta?

Con m* nó!

“Hoàng huynh, sao lại giận đến như vậy?” Tông Chính Ngọc Nghiễn vừa vào ngự thư phòng liền thấy sắc mặt oán hận của Tông Chính Ngọc Minh.

“Những lão già ngoan cố này.. Sớm muộn diệt hết bọn hần!”

“Hoàng huynh, bọn họ làm như vậy cũng có đạo lý, dù sao người là hoàng đế.. Đột nhiên nói thoái vị, mà nguyên nhân lại là gả cho một người nam nhân... Người nói bọn họ – những người tự cho là người thanh cao sẽ tiếp thụ được ư?” Tông Chính Ngọc Nghiễn lắc đầu phân tích, tuy rằng trong lòng cũng muốn quát roi mấy lão già này vạn lần.

“Ta đã hứa với Thiên Âm, ta nghĩ cùng hần trải qua sinh hoạt bình thường. Ngôi vị hoàng đế... không cần cũng được, ta không muốn cho hần ủy khuất. Tựa như hần nói, tưởng tượng như Tịch Mộ Viễn có thể công khai yêu Cơ Tình Nha. Ta không muốn Thiên Âm phải cả đời lên lút mà theo ta cùng một chỗ, như vậy không công bình với hần. Huống chi, nếu còn là hoàng đế thì ta có bao nhiêu thời gian bên hần, thương hần. Ta chỉ là muốn giống như người có thể quang minh chính đại giữ người yêu ở bên người... Lẽ nào bởi vì ta là hoàng đế, cho nên điều đó không có khả năng?”

“Ta chỉ phân tích một chút tâm tình ngoan cố của người, cũng chưa nói phản đối các người... Người phải biết rằng, ta vẫn luôn ủng hộ các người!” Tông Chính Ngọc Nghiễn nói.

“Ta biết... Quên đi, không nói về cái này nữa, ta nghĩ đi Ương triều!” Tông Chính Ngọc Minh đột nhiên nói.

“A?” Tông Chính Ngọc Nghiễn hiển nhiên còn chưa phản ứng kịp.

“Tiểu Phúc Tử” Tông Chính Ngọc Minh kêu.

“Có nô tài” Phúc công công lên tiếng trả lời.

“Chuẩn bị ngựa và lương thực, trăm muốn xuất cung”

“Hoàng huynh, người như thế nào...?” Cho dù nhớ Thiên Âm cũng không cần gấp gáp như vậy a, hần cũng không phải là không trở lại.

“Hanh, tiểu tử Ương Huyền Nguyệt đã sớm có ý đồ âm mưu gây rối rồi, lần này không biết lại có độc kế gì!” Tông Chính Ngọc Minh hừ nói.

Nhìn dạng này của hoàng huynh, Tông Chính Ngọc Nghiễn nói “Ngày hôm qua, ta chỉ nói ra một chuyện về lần trước tại Ương triều hoàng cung thôi, người cũng không cần kích động như vậy a... Tuy rằng ánh mắt Ương Huyền Nguyệt nhìn Thiên Âm xác thực có chút vấn đề... Ân? Hoàng huynh, người đừng đi a...”

“Ương Huyền Nguyệt ghe tắm... Người hãy coi chừng ta lột da người!”

“Hoàng huynh...Ta cũng muốn đi!”

28. Chương 28: Cuối Cùng Hòa Hợp

CHƯƠNG 28: CUỐI CÙNG HÒA HỢP

Vong Ưu ngồi ở tửu lâu đã từng hát rong, dựa vào cửa sổ, hưởng thụ gió mát ngày hè.

Tóc xám ánh màu nắng chiều, hai mắt nặng nề nhắm, khó được nhàn hạ chìm đắm tại đây.

Theo trên lầu hai bắt đầu, vẫn có một đường nhìn dán tại trên người hắn.

Nóng cháy đường nhìn làm cho hắn nhớ tới năm năm trước, cùng dạng địa phương, cùng dạng đường nhìn.

Vong Ưu nường chộp mắt suy tư có nên cùng chủ nhân của ánh nhìn ấy gặp mặt không? Để cho hắn rút lại nhân thân biến thái kia.

Bất quá... Không có khả năng mở miệng liền bảo người ta không được nhìn chăm chăm vào mình...

Lời này tuyệt đối nói không nên lời, đến lúc đó mất mặt trái lại là mình.

Quên đi, quên đi, muốn nhìn chăm chăm liền nhìn đi... Hay thật là do chính mình tự kỷ, chắc người ta đang nhìn xem mái tóc bạc này là thật hay do nhuộm ra. Con người luôn luôn tò mò mà.

Nhìn chăm chăm a... nhìn chăm chăm...

Vong Ưu thở dài lắc đầu, tiếp tục chìm vào suy nghĩ miên man, nghĩ tới vấn đề mỗi ngày tâm thần đều không yên..

Tới chỗ này cũng đã năm ngày rồi, báỉ phỏng qua Ương Huyền Nguyệt, huynh đệ Ương Huyền Hiên, ngay cả tiểu Hồng Kiều và Đường Lạc Phi cũng đã nhìn qua... tất cả mọi người đều ghé thăm xong, tựa hồ chẳng còn gì để làm.

Nghĩ quay về núi, nhưng ngực tổng thiếu một khối to, không có một khối lấp đầy, liền không đi được.

Vì vậy, vẫn ở lại tửu lâu như trước, tự hỏi xem rốt cuộc thiếu cái gì.

“Thiên Âm...” Thanh âm quen thuộc chui vào đầu.

Cảm giác trái tim thoáng cái trương đầy lên, mang theo vui mừng cùng nhảy nhót.

Chẳng lẽ... Ta thiếu mất đó chính là một người.

“Ngọc Minh, là người ư?” Lòng thiếu mất một khối đó có thật là người?

Rất nhớ người...

Người là chính là cảm thụ tư niệm của ta đối với người.

“Là ta” thanh âm rầu rĩ.

“A?” Vong Ưu rốt cục nghe ra những âm thanh vừa rồi không phải là huyền thính (ảo ảnh thính giác), vội vã mở mắt.

Người lúc này hẳn là phải đứng tại Tông triều dĩ nhiên lại đứng trước mình, u oán nhìn chăm chăm mình.

“Ta đã đứng ở đây hồi lâu, người dĩ nhiên không phát hiện, nếu ta không gọi người, người sẽ đi vào cõi thần tiên luôn...A...” Tông Chính Ngọc Minh đang lải nhải thì bị hành động tiếp theo của Vong Ưu làm ngừng lại môi.

“Đừng nhúc nhích...để ta ôm người”

“Ân” Tông Chính Ngọc Minh dụ ngoan dựa ở trong lòng Vong Ưu, cảm thụ được nhiệt khí (hơi thở nóng) của đối phương tựa đầu ở hõm vai mà phun ra.

Vị đạo của người yêu bao phủ, ôn nhu mà bá đạo.

“Ngọc Minh...rất nhớ người” Không muốn lo lắng vấn đề thân phận nữa, cũng không lo lắng vấn đề sau này, hiện tại...chỉ muốn được ôm người trong vòng tay của ta.

Suy nghĩ nhiều ngày như vậy, nghĩ nói với người cự tuyệt... Thẳng đến giờ phút này mới biết được, những...cái này đều đánh không lại một ánh mắt của người, một biểu tình của người, một câu nói...

Chỉ cần người nhìn ta như vậy, con người đen mà sáng bóng chỉ có ta một người thân ảnh, trái tim ta sẽ phình lên.

Chỉ cần người hơi nhíu mày, ta đã nghĩ lấy tay xoa lên để xóa đi những nếp uốn không hợp với mi gian (mi gian: giữa lông mày), luôn luôn chỉ có khuôn mặt tươi cười.

Chỉ cần người gọi tên của ta, ta đã nghĩ đem người ôm vào lòng, dung nhập cốt nhục, để người hòa làm một với ta, ai cũng phân không ra.

Sau trốn tránh hoang đường, mới biết được kỳ thật ta vẫn luôn yêu người, chỉ là cố chấp không muốn bị thương tổn mà cự tuyệt người, cố chấp vấn đề thân phận mà cự tuyệt tình yêu của người.

Thực sự là buồn cười... ta như vậy cùng người năm năm trước có khác gì nhau.

Xin lỗi, Ngọc Minh, để người chờ lâu.

“Thiên Âm! Người làm gì?” Tông Chính Ngọc Minh kinh hô.

Vừa này ôm một câu cũng không nói, giờ lại cứ nhiên ôm lấy đi hiên ngang, hơn nữa...

Nhìn đường nhìn kinh ngạc của mọi người, lại nhìn phương hướng Thiên Âm đi tới – khách phòng, lòng có chút xấu hổ, cũng có chút ngưng ngừng cùng chờ mong.

Cứ nhiên tại ban ngày, làm trò cho nhiều người xem như vậy...

Bất quá, là Thiên Âm chủ động a.

Vừa đến cửa phòng, Vong Ưu khó nhịn nổi đem Tông Chính Ngọc Minh đặt ở trên giường, lấy thân mình đè lên, hôn lên đôi môi mỏng của hắn, đầu lưỡi ẩm ướt và trơn trượt cạy mở hàm răng của hắn, tàn sát bờ bãi tất cả bên trong, khuấy động đầu lưỡi của hắn, trao đổi nước bọt, mang theo thô lỗ và bá đạo, phẳng phát phải lấy lại phần của hơn mười ngày trở về.

“Thiên Âm...” Được buông ra, Tông Chính Ngọc Minh thở hổn hển nhìn Vong Ưu.

Thiên Âm làm sao vậy, sao hôm nay lại nhiệt tình, bá đạo như thế....

“Suyt, đừng nói” Vong Ưu thấp giọng nói, tiếp tục mai phục đôi môi ngọt ngào, thẳng đến chủ nhân của đôi môi đỏ mọng sắp thiếu khí mà chết.

Dọc theo hầu kết, gợi cảm mà duyên dáng xương quai xanh, lưu lại những nụ hôn nhỏ vun.

Hai tay cởi ra quần áo và đồ dùng hằng ngày của đối phương, ngay sau đó tiếp tục nụ hôn chưa hoàn thành, cuối cùng tới ngực, hàm trụ đứng thẳng núp màu nâu.

“Âm...” Khiêu khích như vậy năm năm chưa từng có, lần tiếp gặp mặt thì có 2 đêm, một đêm là chính mình chủ động, không hề có tiền hí. Một ... đêm khác là chính mình hầu hạ, dùng tất cả khiêu khích ở trên người Thiên Âm.

Dùng đầu lưỡi khê đảo quanh đầu vú họa thành vòng tròn, Vong Ưu cũng không quên lấy tay cởi ra quần của Tông Chính Ngọc Minh.

“Âm...” Tông Chính Ngọc Minh rên rỉ, toàn thân phỉm ra mà đỏ mê người.

Vong Ưu ly khai đã có chút sưng núp, kế tiếp dùng nhỏ vun hôn kéo dài xuống, đi xuống tới phân thân (phân thân: cái jj, chắc ai cũng hiểu rồi ah =.=), lấy tay cầm thẳng ngạnh thân, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đã tràn ra trong suốt dịch thể.

“Ân ...a...” Lòng bàn tay thô ráp cùng đầu ngón tay mang theo vết chai mỏng tàn sát bờ bãi trên dục vọng làm cho Tông Chính Ngọc Minh nhẹn không được rên rỉ.

Vong Ưu cầm lên dục vọng của đối phương, vươn đầu lưỡi tại hai tiểu cầu căng tràn, nhẹ nhàng mà liếm.

“A...” Kích thích như vậy... thực sự là nhẹn không được.

Tông Chính Ngọc Minh không thể khống chế mà cuộn tròn ngón chân, trong miệng phun ra âm thanh vui vẻ.

Vong Ưu ngồi chồm hổm ở trên giường, đem hai chân của Tông Chính Ngọc Minh để ở hai vai, nâng lên cái móng rắn chắc của đối phương, đem còn thịt thẳng đứng của đối phương mà đưa vào trong miệng mình.

“Âm...Ân...” Hai tay nắm chặt lấy sàng đan (sàng đan: như drap trải giường), Tông Chính Ngọc Minh run lên thân thể, cảm thụ được trực tiếp kích thích nơi hạ thân yếu ớt, rên rỉ không thể khống chế theo môi đỏ mọng tràn ra.

Dùng đôi môi ẩm ướt nóng bỏng phun ra nuốt vào nam căn thẳng đứng cứng rắn, hai mắt sâu thẳm chăm chú nhìn biểu tình say mê của người dưới thân – đôi mắt nhắm nghiền thấy không rõ biểu tình, nhưng lồng ngực phập phồng liên tục cùng với âm thanh rên rỉ phun ra từ môi đỏ mọng chứng tỏ độ trầm luân của chủ nhân.

Nghe hô hấp gấp gáp của đối phương, Vong Ưu đôi mắt tối lại, dừng lại động tác phun ra nuốt vào, dùng hàm răng cắn nhẹ nơi đỉnh đầu.

“A...ha...”

Uốn lưng, môi đỏ mọng của Tông Chính Ngọc Minh tràn ra tiếng rên rỉ khàn và kéo dài, đem tinh hoa bắn vào không gian ẩm ướt.

“Hô...” Cơ thể căng thẳng mềm nhũn, Tông Chính Ngọc Minh thở hổn hển, còn vẫn đắm chìm trong dư vị vừa rồi.

Vong Ưu nâng lên khuôn mặt đỏ bừng của Tông Chính Ngọc Minh, hôn lên đôi môi đỏ mọng còn đang thở, cùng chia sẻ tinh hoa đang còn trong miệng với hắn.

Nuốt vào không ít tinh dịch và nước bọt của Vong Ưu, Tông Chính Ngọc Minh chăm chú nhìn người yêu của mình.

Vong Ưu buông ra hai chân của hắn, khôu gợi mà ưu nhã động tác chậm rãi cởi ra quần áo của mình, môi câu dẫn ra một tà tử độ cung.

Tông Chính Ngọc Minh nuốt nước bọt, nhìn Vong Ưu chậm rãi lộ ra thân thể, đường cong hữu lực, không khoa trương nhưng rắn chắc cơ ngực, rắn chắc bụng nhỏ, cùng với phía dưới vận sức chờ phát động...

“Nước bọt chảy ra kia...” Vong Ưu trêu đùa, không nghĩ tới có ngày chính mình lại nói ra... Mọi thứ xoay chuyển a!

“A...” Tông Chính Ngọc Minh mở mắt không ý thức lấy tay lau, cảm nhận được chỉ có da thịt khô ráo và nóng bỏng, thế nên xấu hổ mà giận dữ trách mắng “Người lừa ... ngô...”

Ngăn chặn lời nói chưa xong của người yêu, đầu lưỡi lại một lần nữa đánh vào đôi môi chưa kịp phòng bị của đối phương...hút lấy cam tuyến ngọt ngào. (cam tuyến: suối nước ngọt, ở đây là nói nước bọt ...)

Tại nụ hôn lửa nóng Tông Chính Ngọc Minh vẫn nhắm lại hai mắt, chủ động lấy tay nắm lấy nam căn hùng dũng oai vệ của đối phương mà xoa nắn.

Vong Ưu cùng hắn hôn môi, cũng không quên dùng ngón tay thô ráp tham nhập hậu đình đóng chặt của đối phương khai thác, xoay quanh và co duỗi.

“Ngô...” Khó chịu cau mày, Tông Chính Ngọc Minh nỗ lực bỏ qua đau đớn dưới thân.

“Thả lỏng...lát nữa là tốt rồi...” Vong Ưu đề lên, thì thầm bên tai đối phương, không quên hàm trụ (hàm trụ: ngậm vào) no đủ vành tai, liếm cắn. Tay kia bao lấy nam căn mềm nhũn của đối phương, nhẹ nhàng hoạt động.

“Ân...” Kích thích trên người làm mềm hóa tất cả, ngay cả phía dưới cũng bắt đầu tự phân bố dịch thể trong suốt, chuẩn bị nghênh đón động tác kế tiếp.

Kéo qua chần bông kê ở phía dưới người đối phương, nắm chặt lấy móng người dưới thân, sáp nhập vào hạ thân của mình.

“A...” Cau chặt mày, Tông Chính Ngọc Minh khó chịu rên rỉ.

Cho dù có dịch tiết ra làm trơn, nhưng muốn tiếp thu ‘thật lớn’ của Vong Ưu vẫn là có chút trắc trở.

“Không đau a... Ngọc Minh bảo bối...” Vong Ưu đem ‘cái gì đó’ đâm tại chỗ sâu nhất thân thể đối phương, màu đỏ bất thường trên gương mặt tuần tú cho thấy sự thoải mái.

Nhỏ vụn hôn môi làm cho Tông Chính Ngọc Minh từ từ thả lỏng cơ thể, dần dần thích ứng ‘thật lớn’ của đối phương. Nội bích miễn cưỡng chăm chú bao vây lấy cái thô lớn, trong đầu cũng chậm rãi miêu tả hình đông tây của đối phương...

“Ân...” Tông Chính Ngọc Minh kêu gọi rên rỉ phun ra tại mỗi lần Vong Ưu nhẹ nhàng di động.

“Tiểu yêu tinh...” Vong Ưu tà tứ cười, rút ra dục vọng của bản thân, tại đối phương bắt mãn một chút mà hung hăng đâm vào.

“A...” Tông Chính Ngọc Minh rên rỉ tại một kích mãnh liệt.

Vong Ưu lại một lần nữa hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người phạm tội, làm đối phương càng đắm chìm sâu hơn vào tình dục.

Hùa theo ý của người yêu, Tông Chính Ngọc Minh chủ động tách chân ra đặt trên thắt lưng Vong Ưu, đón chờ đối phương.

Mãnh liệt trừu cảm (đẩy về phía trước), Vong Ưu ôm lấy Tông Chính Ngọc Minh hung hăng xỏ xuyên qua người nọ.

Tư thế như vậy, hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ, dục vọng tiến vào càng thêm triệt để.

Tông Chính Ngọc Minh nâng người lên vòng hai cánh tay nắm lấy cổ đối phương, đưa lên môi của chính mình, liếm hút, trầm luân, mặc cho *** loạn chỉ bực theo song phương (hai người, hai bên) giao triền mà theo đầu lưỡi chảy xuống.

“A...Ân...Chậm...Chậm một chút...” Không chịu nổi Vong Ưu trừu sáp rất nhanh, Tông Chính Ngọc Minh rên rỉ đứt quãng phản kháng, thế nhưng lại đối lấy động tác càng thêm mãnh liệt

“Chậm...Chậm..Ân...Ô ô...a..”

“Chậm một chút? Được...” Vong Ưu cố ý trì hoãn động tác, nhẹ nhàng mà biên độ nhỏ luật động.

“Ngô...Đều không phải...” Nước mắt chảy ra vì chịu không nổi trừu sáp mãnh liệt mang đến cuồng loạn thoải mái trong lúc này, Tông Chính Ngọc Minh u oán nhìn Vong Ưu khuôn mặt không có hảo ý.

“Rốt cuộc là có phải hay không?” Vong Ưu xấu xa hỏi.

“A...Xấu lắm...” Tông Chính Ngọc Minh than nhẹ một tiếng, giận dữ mà hướng trên ngực đối phương cho một đấm.

Vong Ưu nhẹ nhàng nắm lại, đặt ở phía sau lưng mình, áp đối phương lại trên giường, tại bên tai thổi ra nhiệt khí “Bảo bối...nắm chặt lấy”

Tiếp tục hung hăng trừu sáp.

“A...Ân...Tên lừa gạt...A...” Mãnh liệt khoái cảm bắt đầu, Tông Chính Ngọc Minh lại không chịu nổi mà cuộn ngón chân lại nhằm giảm bớt khoái cảm, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng tại trên lưng đối phương hung hăng xẹt qua, lưu lại vết máu đỏ tươi.

“Như vậy?” Vong Ưu không ý kiến, chỉ là động tác càng nhanh.

“A...”

“Tiểu yêu tinh...cùng nhau” Vong Ưu tình cảm mãnh liệt luật động, biên độ càng lúc càng lớn.

Trước mắt một đạo bạch quan hiện lên, Tông Chính Ngọc Minh phun trào ra, bắn lên người Vong Ưu. Khi dục vọng của hắn dần nhiên xuống tiếp xúc với sàng đàn thì Vong Ưu cũng tại tình cảm mãnh liệt luật động mà tham nhập sâu bắn ra nóng hổi tinh dịch ở trong cơ thể đối phương.

Thân thể mềm xuống, Vong Ưu ôm lấy Tông Chính Ngọc Minh trở mình một cái, để đối phương nằm úp sấp trên người mình.

“Hô ~” hai bên đều thở hổn hển.

Vong Ưu nhìn đôi môi đỏ mọng, vươn đầu lưỡi cùng hân dầy đưa.

“Àn...”

Buông ra đôi môi ngọt ngào, Vong Ưu mỉm cười chọc nhẹ hai má e thẹn của đối phương “Ngọc Minh...Ta yêu người”

Tông Chính Ngọc Minh ngẩn ra, hơn nửa ngày sau mới chầm rãi chảy nước mắt xuống.

Thiên Âm nói...Thiên Âm rất cuộc nói...

“Ô ô ô...”

“Sao lại khóc?” Vong Ưu như trước mỉm cười, ôn nhu đem đối phương ôm vào trong ngực, dùng nhỏ vụn hôn môi hôn hân.

“Thiên Âm...”Tựa đầu ở trong ngực Vong Ưu, nghe tiếng tim đập của người yêu, mỉm cười gạt nước mắt “Cảm tạ người”

“Ngu ngốc... Chỉ có một câu nói, việc gì phải cảm tạ?”

“Như thế... Ta cũng vậy.” Hai má ửng hồng, Tông Chính Ngọc Minh chủ động hôn môi.

Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt, người đi ngang qua đều đỏ mặt tới mang tai đi đường vòng mà qua, lớn tiếng thở dài “Mùa xuân a mùa xuân..thanh xuân a thanh xuân...lửa nóng a lửa nóng...”

Tựa hồ đã quên, hiện tại là mùa hè, bất quá – xác thực lửa nóng.

Chỉ có trong khách phòng đối diện, có một người bóp nát chén rượu trong tay, bèn nhón mảnh vỡ đâm vào tay, máu chảy ra ào ào phản ánh vào trong đôi mắt đen hẹp dài, làm cho con ngươi chậm rãi biến đỏ sẫm, lóng lánh phát ra âm ngoan quang.

-Lời của editor: H gì mà dài quá ah, lúc đọc thì chả thấy gì, edit mới thấy mệt muốn chết, H ơi là H, em chỉ thích hợp để đọc thui, không thích hợp để chụy edit chút nào...

Từ lâu ồn ào bởi vị sự xuất hiện của hai khách phòng bước xuống cầu thang sảnh mà ngừng huyền não.

Một nam tử mặc y phục đen ôm một nam tử mặc y phục xanh chậm rãi bước xuống lầu hai.

Vóc người cả hai tương đương, nhưng nam tử mặc y phục đen cũng không tuấn mỹ như nam tử mặc y phục xanh. Vừa... vừa tóc xám vừa có một vết sẹo hình chữ thập bên má phải cùng nam tử mặc y phục xanh gương mặt tuấn mỹ trắng nõn và tóc đen bóng hình thành đối lập, nhưng mà nét mặt thua một bậc. Khí chất trong sáng cùng với hỗn hợp của bá đạo, ôn nhu lạnh lùng tà tử, mỗi một loại đều khiến nam tử mặc y phục đen tản ra lực hấp dẫn vô cùng.

Nam tử mặc y phục xanh có thể là tà mị cao quý, nhưng mà lúc này ở trong lòng nam tử mặc y phục đen cũng e thẹn giống như nữ tử.

“Thiên Âm... thả ta xuống dưới...” Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt nói với Vong Ưu, đôi mắt không dám nhìn tới biểu tình của mọi người ở dưới cầu thang.

“Ngọc Minh...” Vong Ưu ôm ngang hân, ở trên mặt hân vỗ nhẹ “Không cần phải để ý bọn họ”

Dứt lời, đi xuống lầu, tìm một chỗ ngồi xuống.

Tông Chính Ngọc Minh liên tục cưỡi ngựa tám ngày, hơn nửa cả buổi sáng đến trưa hoan ái (hoan ái: làm chuyện xxx), hiện tại cái mông đau vô cùng, còn có dạ dày càng khó chịu hơn – điểm tâm và bữa sáng đều chưa ăn.

Người xung quanh thấy động tác của Vong Ưu, ai cũng hít một hơi lớn “Cũng quá lớn mật nha...”

“Hơn nữa hai người đều là nam...”

“Người nói coi bọn họ có hay không là cái kia...”

“Đừng có nói lung tung, người có biết người mặc áo đen đó là ai không?”

“Là ai?”

“ Môn chủ Tiên Túc phái Vong Ưu”

“A...không thể nào, người làm sao biết?”

“Lần trước ta đi Tông triều tham gia nhạc hội, ngày đó...”

....

Vong Ưu đối với những lời nhàn thoai của người xung quanh ngoảnh mặt làm ngơ, gọi tiểu nhị lấy một ít thức ăn nhẹ ra, Vong Ưu liền bắt đầu khảo vấn (tra hỏi) vợ*.

“Ngọc Minh, không phải bảo người hảo hảo đợi mà? Thế nào bây giờ đã chạy tới nơi này?” Vong Ưu hỏi, sắc mặt khó chịu.

“Nhớ người... ta cũng không tới một mình, còn có bốn Lục đệ, bắt quá bọn họ ngồi mã xa (mã xa: xe ngựa), nên chậm một chút, ta cưỡi ngựa chạy đến trước”

“Lần sau không nên xung động (xung động: bốc đồng) như thế...” Đối với vợ bảo bối hiện tại Vong Ưu cũng chỉ có thể thở dài.

Tốt xấu cũng là một hoàng đế, nếu không cẩn thận, trên đường gặp phải nguy hiểm thì làm sao?

Tuy rằng võ công coi như là cao thủ, nhưng mà nhận ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên**, mình ở xa cuối chân trời làm sao bỏ họ được hẳn.

** Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn. Tương đương với câu tục ngữ “vỏ quýt dày có móng tay nhọn” hoặc “cao nhân đắc hữu cao nhân trị”.

Đó cũng là lý do không muốn để Ngọc Minh ở lại trong khách phòng, bởi vì buổi sáng tại lúc ôm Ngọc Minh một khác, vẫn dường như biến thái theo trên người mình lại biến hóa thành cường đại sát khí... Xem ra, Ương triều cũng có nguy hiểm không thể điều tra được.

Không xác định được sát khí rốt cuộc là nhắm vào Ngọc Minh hay không... Vì thế, nhất định không thể để Ngọc Minh đơn độc ở lại trong phòng.

“Thiên Âm...có nghĩ đến ta?” Tông Chính Ngọc Minh hiếu kỳ hỏi, thấy Vong Ưu lẳng lẳng chưa hoàn thần, vội vã gọi hắn “Người nhất định là nhớ ta a? Bởi vì vừa...hắc...hắc...”

“Ngọc Minh...” Vong Ưu hoàn thần, nhìn người đang cười thật rõ ràng, nhéo nhéo mặt hắn “Đừng hoang tưởng... Ăn đi”

Vừa vào lúc này, tiểu nhị bưng cơm nước lên.

“Ăn”

“Chính sự chỉ có mình người lo, quốc sự người gác qua một bên?” Vong Ưu vì hắn gấp thức ăn, nhíu nhẹ mày, không quá tán thành nói.

“Ngô... ó am ệ (có tam đệ)” Đang nhai cơm mà nói, Tông Chính Ngọc Minh cũng không chịu nổi. Vì thế nỗ lực nuốt vào đồ ăn còn chưa nhai xong, nói lại một lần nữa “Có tam đệ, không sợ”

“Ăn cơm đi, không nói chuyện nữa” Nhìn Tông Chính Ngọc Minh vừa nuốt vào cơm thì có chút bị nghẹn, Vong Ưu lấy tay vỗ nhẹ lưng hắn, sẵn sàng vì hắn mà rút một chén trà để ở một bên.

“Hảo” Thật sự là rất đói bụng...

Tông Chính Ngọc Minh hưởng thụ động tác săn sóc của Vong Ưu, cảm động gật đầu, cũng không quên gấp rau cho hắn.

“a a a... Cứ nhiên bỏ chúng ta một mình ở chỗ này ăn!” một tiếng hô to đột nhiên truyền đến.

Âm thanh sắc nhọn này... Không cần nói cũng biết là ai, chỉ có cái người rảnh rỗi cổ tình đi gây sự mới có thể phát ra cái loại âm thanh này.

“Ngọc Nghiễn, không khát à? Muốn hay không uống chén nước?” Vong Ưu rót hai chén nước, một chén đưa cho Tông Chính Ngọc Nghiễn, một ...chén khác để trước mặt Li Liệt vô diện biểu tình bên cạnh.

Tông Chính Ngọc Nghiễn đang bị khô họng, vừa nhìn thấy nước trà, vội vã tiếp nhận, ực ực uống xong, “phanh” đặt cái chén xuống, hét lên “Thêm một chén nữa!” Giọng rất to.

“Nhã nhận chút đi” Li Liệt kéo hẳn ngồi xuống, hơi nhú mày “Mọi người đều đang nhìn!”

Thê tử của mình luôn hoạt bát như vậy... Mình đương nhiên thích, nhưng cũng phải nhìn trường hợp a, bị người người nhìn cảm giác rất khó chịu.

Đột nhiên phát hiện khách nhân xung quanh đều biểu tình rất cao hứng, Tông Chính Ngọc Nghiễn đóng vai người vợ nhỏ ngồi xuống, tinh mắt nhìn tư thế hiện tại của Tông Chính Ngọc Minh, suy nghĩ chút, sau đó trêu trọc nói “Đại ca... cái mông của người, cưỡi ngựa cưỡi thành như vậy à?” (chết cười với câu này của anh, anh độc thật =)))

“Phốc...” Tông Chính Ngọc Minh đang ăn cũng không khách khí mà một ngụm phun ra, dính đầy cơm nước trên bàn.

“Ôi...ta còn chưa ăn..đáng tiếc quá” Tông Chính Ngọc Nghiễn nhìn thức ăn bị ô nhiễm bằng vẻ mặt đáng tiếc, nhưng con mắt lại hàm chứa tiếu ý.

Hoàng huynh...Thật đúng là không buông tha cho bất kỳ cơ hội nào a...

Không biết rằng, không buông tha cơ hội chính là Vong Ưu.

Vong Ưu đối với trêu đùa của Tông Chính Ngọc Nghiễn cũng không thể nói gì, chỉ là nhìn thấy vợ mặt đỏ tới mang tai cũng rất thương cảm. Vì vậy, liếc mắt hơi trừng Tông Chính Ngọc Nghiễn, ý bảo hắn thu liễm, cho Li Liệt một ánh mắt – quản tốt vợ của người!

“Tiểu nhị, dọn xuống thức ăn và thay lại thức ăn mới, thêm hai món ăn, lấy những món ngon nhất của các người.”, Vong Ưu hô.

Tiểu nhị lập tức dọn dẹp thức ăn.

“Ba hộ vệ của người?” Tông Chính Ngọc Nghiễn hỏi.

Tông Chính Ngọc Minh cũng thắc mắc nhìn Vong Ưu, lúc tới cũng không phát hiện cái bóng của bọn họ.

“Đi làm việc” Vong Ưu trả lời “Gần đây Ương triều xảy ra kỳ khởi huyết án, người chết bị người dùng tàn nhẫn thủ đoạn giết... Ta phái bọn họ liên hệ người của Tiên Túc phái đi thăm dò kiểm tra.”

“Người không phải luôn luôn không quảng những việc này a?” Tông Chính Ngọc Nghiễn nghi hoặc mà hỏi, Thiên Âm so với ai đều tuyệt đối không muốn dính vào những loại chuyện này.

“Có người xin ta giúp”

“Người xin người... Nga, ta biết là ai rồi, là Ương...” Còn chưa nói xong đã bị Vong Ưu điểm á huyết (huyết nói).

Cái miệng này thật là rộng... Ngay cả tên của hoàng đế cũng dám hô lên, cũng không sợ bị người dân Ương triều vây công (vây công: bao vây + tấn công).

“Người a, ăn nói chú ý trường hợp, có chút không cần nói ngược tự biết là được” Li Liệt đối Vong Ưu thoáng nhìn cảm kích, quay đầu thở dài với thê tử mình, tiện đường giải huyết giúp hắn.

“Đã quên a...” Tông Chính Ngọc Nghiễn chu miệng.

“Ăn cơm đi” Li Liệt lấy thức ăn tiểu nhị đem tới, quyết định dùng thức ăn làm cho thê tử của mình yên ổn.

“Nha, có món ta thích nhất – nắm hương kê ti***, mau giúp ta gấp” Tông Chính Ngọc Nghiễn kích động nhìn bàn đầy thức ăn kêu Li Liệt.

“Hảo hảo hảo...” Li Liệt lập tức phục vụ.

“Ngọc Minh, còn chưa có ăn no, nào, tiếp tục” Vong Ưu cũng vì vợ mình chia thức ăn, không chú ý đến vẻ lo lắng chột lóe qua trên gương mặt vợ.

Hừm..hừm.. Ư ương Huyền Nguyệt chết tiệt...Câu dẫn tướng công của ta...Ta liều mạng với người!

Chú thích:

* -Trong QT mấy chương trước nó đã ghi là vợ rồi, mình thấy kì nên tra lại thì thấy tiếng Trung là ” ” là “ái nhân”, mấy phần trước để là người yêu, riêng phần này và về sau vì 2 ng đã hòa hợp nên mình sẽ để là vợ như QT cho nó tình cảm.

– Riêng anh Li Liệt gọi Ngọc Nghiễn là thê tử () là đúng rồi nhé.

*** Nắm hương kê ti ():

29. Chương 29: Biển Cỏ

CHƯƠNG 29: BIỂN CỎ

“Môn chủ, Ương triều bệ hạ phái người tới mời người tiến cung một chuyến”

Buổi tối, Vong Ưu đang nghe Huyền Bích điều tra tình huống về án giết người, lúc này Cổ Ngọc đến đưa một bức thư.

Ương Huyền Nguyệt lúc này muốn hấn tiến cung, nhất định là muốn hấn đem ra tình huống hai ngày điều tra, cũng được, trước đi xem đi.

“Ngọc Minh” Vong Ưu gọi Tông Chính Ngọc Minh đang ngủ bên cạnh, người sau chậm rãi mở ra mí mắt nặng nề một chút bất mãn mà hỏi “Chuyện gì?”

Hấn là đang ngủ...Một mỗi một ngày một đêm rồi, đặc biệt là buổi chiều!

“Ương triều bệ hạ gọi ta tiến cung một chuyến, ta lo lắng người, người theo ta được chứ?” Vong Ưu hỏi, không an tâm để lại hấn trong khách phòng, mặc dù có Li Liệt và Ngọc Nghiễn ở bên, nhưng hai người này tình chàng ý thiếp không hề để ý đến bên ngoài, ai biết có thể hay không xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Ngọc Minh võ công mặc dù cao, nhưng trong chốn võ lâm người có võ công xuất thần nhập hóa (ý nói võ công cao cường, khó lường được) cũng không ít, nếu đụng phải, cũng không dễ đối phó.

Thành thật mà nói, hấn vẫn nghĩ chuyện này có quan hệ với hung thủ án mạng vô cùng lớn. Bởi vì xem qua cảnh tượng của những người đã chết, mỗi người không nhiều thì ít đều có chỗ tương tự, cũng là nguyên nhân Ương Huyền Nguyệt điều tra. Việc này quá mức quỷ dị, biết rằng ba mươi một năm qua vẫn chưa đắc tội bất cứ kẻ nào. Hơn nữa nhân thân biến thái hôm nay lại tại thời điểm ôm lấy Ngọc Minh mà hóa thành cường đại sát khí. Tất cả, tựa hồ rất đơn giản, nhưng tựa hồ cũng không đơn giản. Nếu là tự kỷ lý giải... vậy phi thường giản đơn. Về phần cái khác phỏng đoán, rất khó nói.

“Ta muốn đi” Vừa còn mông lung buồn ngủ Tông Chính Ngọc Minh lập tức tỉnh thần chấn hưng (chấn hưng: tỉnh táo, phấn chấn lại), bắt đầu tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Chê cười, nhưng là nhất định không thể cho tình địch có khả năng thừa cơ hội. Ương Huyền Nguyệt, sáng sớm không gọi, buổi chiều không gọi, hết lần này tới lần khác buổi tối mới mời, muốn nói hấn ta không có ý đồ...ta mới không tin. Hôm nay, ta sẽ ngã bài với người (ngã bài: thách thức, quyết đấu), muốn cướp tướng công của ta, người đúng là không muốn sống nữa!

“Thế nào đã tỉnh táo lại rồi?” Vong Ưu lắc đầu, giúp hấn mặc quần áo, thuận tiện phân phó với Huyền Bích “ Chúng ta tiến cung, các người lưu lại bảo hộ Ngọc Nghiễn bọn họ.”

“Vâng”

Võ nghệ của Huyền Bích được chỉ điểm hiện tại đã tiến bộ không ít, lưu lại bảo hộ bọn họ hẳn là không có chuyện gì.

“Aiz, Ngọc Minh, ta biết người cùng Ngọc Nghiễn tựa hồ đối với Ương gia huynh đệ có thành kiến, nhưng là, chúng ta đi đến nơi của người ta, người cũng đừng nên vô lễ quá.” Trên mã xa (mã xa: xe ngựa) Vong Ưu đối với Tông Chính Ngọc Minh hai mắt lóe tà ác ánh mắt nói.

Tông gia huynh đệ cùng Ương gia huynh đệ tựa hồ tồn tại không ít mâu thuẫn, cũng không biết rốt cuộc là quốc sự xung đột lợi ích gì khác hay là có hiểu lầm gì.

“Thiên Âm, người có biết vì sao Ngọc Nghiễn cùng Ương Huyền Hiên đều ghét nhau?” Tông Chính Ngọc Minh tựa ở trên người Vong Ưu hỏi.

“Sao thế?”

“Ta mới đăng ngôi được một năm, Ương Huyền Hiên là sứ giả Ương triều, hẳn và Ngọc Nghiễn đều là hoa hoa công tử của hai nước, bất quá Ngọc Nghiễn thoát nhìn sắc (sắc: háo sắc), kỳ thực ngực rất thuần khiết, không giống như hần muện tao*, thoát nhìn không gần nữ sắc, kỳ thực sắc hơn bất cứ ai. Ngọc Nghiễn mặc dù trong ngoài không đồng nhất, nhưng là thiện lương khả ái, không giống hần ra vẻ đạo mạo, bên ngoài là chính nhân quân tử bên trong lại là đặng đồ tử**, một đôi mắt hạ lưu còn có... Ôi!”

“Vào đề” Nhìn hẳn càng ngày càng dùng hiềm nghi phỉ báng người khác để phụ trợ tán tụng người trong nhà, Vong Ưu búng cái trán của hẳn.

“Là như thế này a” Tông Chính Ngọc Minh bưng cái trán “thụ thương” trình bày chi tiết.

“Tiếp tục, đừng... thêm vào phân tích chủ quan nữa.”

“Chủ quan?”

“Là ý kiến cá nhân”

“Nga nga, tiếp tục” Tông Chính Ngọc Minh gật đầu, tiếp tục nói: “Hai người ngày đầu tiên gặp mặt vì một gã ca cơ trên điện xem chút nữa đánh nhau, bất quá nói thật, cái ca cơ kia thật sự xinh đẹp, một đôi mắt to ngọc lưu ly, giống như bảo thạch, da thịt trắng nõn...Ngô...”

Bị Vong Ưu đột nhiên ôm vào trong lòng hôn nồng nhiệt, Tông Chính Ngọc Minh thiếu chút nữa không thở nổi, mặt đỏ lên, tròng to mắt giống như Vong Ưu ở phía đối diện tròng mắt, bất quá người trước là vì kinh hoàng, người sau là vì bất mãn.

Buông ra vợ sắp ngạt thở, Vong Ưu dùng đôi mắt tà mị của hẳn chăm chú nhìn Tông Chính Ngọc Minh, đe dọa nói “Ngọc Minh không nên ở bên cạnh ta mà nhắc tới nữ nhân hay là nam nhân khác, không thì ta sẽ cho người mỗi ngày đều không xuống giường được.”

“A...nga” Đột nhiên ý thức được nguyên lai chỉ vì một câu nói vừa nãy đã dẫn tới ái nhân ghen, Tông Chính Ngọc Minh mặt đỏ nóng lên, nhẹ nhàng gật đầu.

“Người như vậy...Thật là là khả ái” Vong Ưu nhìn hẳn đỏ mặt, ôm hẳn càng thêm chặt, thổi nhiệt khí ở bên tai hẳn, mê hoặc nói “Ngọc Minh, khi trở về thử xem ở trên xe ngựa làm một số chuyện”

“Trên xe ngựa?” Đột nhiên cảm giác dưới mông có cái đồng tây đứng thẳng đứng lên, vào lúc này trên xe ngựa xóc nảy càng thêm lợi hại, mà cái gì đó cách vài vốc hung hăng trạc một chút, Tông Chính Ngọc Minh càng thêm nóng lên. Ngực đột nhiên có chút sợ hãi cũng có chút khác vọng, nhưng mà vẫn còn xấu hổ, trên xe ngựa làm chuyện này... Nếu như ở bên ngoài nghe được làm sao bây giờ?

“Thế nào?” Vong Ưu đưa tay tham nhập vạt áo của hẳn, vuốt ve hạt đậu trên ngực, hàm trụ đôi môi của hẳn tinh tế mà khiêu khích.

“Ngô...” Dục vọng bị Vong Ưu khơi mào, Tông Chính Ngọc Minh sao có thể nói không tốt?

Bất quá nghĩ tới đây là xe ngựa của Ương Huyền Nguyệt đưa tới, người bên ngoài cũng chính là người của hẳn.

Nghĩ đến điều đó, như vậy nếu hấn cùng Vong Ưu ở trên xe ngựa làm chuyện này... Hừm, tức chết tên Ương mammals chết tiệt kia!

Nghĩ đến đây, Tông Chính Ngọc Minh hóa bị động thành chủ động, xoay người đè nặng Vong Ưu, nói “Thiên Âm, hiện tại liên làm, ta không đợi nổi đến lúc trở về đâu”

“A?” Vong Ưu thật không ngờ hấn sẽ chủ động và gấp gáp như vậy.

Bất quá, Vong Ưu cũng là cảm quan động vật, Tông Chính Ngọc Minh ngồi ở trên đùi theo xe ngựa nhích tới nhích lui, dục hỏa trong người càng ngày càng lớn.

“Ta đến...” Tông Chính Ngọc Minh chủ động cởi ra quần của hai người, cầm côn thịt đã gắng gượng của Vong Ưu mà thẳng tắp ngồi xuống.

“Ngô...” Chân không dễ chịu... Xe ngựa xóc nảy làm cho hấn thoáng cái bị sáp nhập triệt để, cũng may buổi chiều đã làm, không thì hiện tại nhất định chảy máu.

“Có nặng lắm không?” Vong Ưu lo lắng khởi động thân thể kiểm tra.

“Không có việc gì... bắt đầu được rồi” Tông Chính Ngọc Minh từ từ thích ứng, chống bụng Vong Ưu bắt đầu chậm rãi đứng lên.

Nhưng hấn chậm rãi tại xe ngựa xóc nảy có vẻ có chút hỗn độn, thử vài lần nhưng đều trượt ra.

“Ân ...Ngọc Minh, đè nặng ta là tốt rồi, người không cần động” Nhìn vợ vô thức cấp thiết, Vong Ưu thật sự là nhìn không được, dục hỏa cũng là nhen nụi đến giới hạn lớn nhất rồi, nếu không để hảo hảo phát tiết một phen sợ rằng hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Tông Chính Ngọc Minh nghe lời không hề động, nhưng xe ngựa xóc nảy cũng trở thành động lực tốt nhất.

“Ân...a...”

Trong xe ngựa, Vong Ưu tình cảm mãnh liệt đỉnh động, theo xóc nảy của xe ngựa, đem dục vọng của mình một lần lại một lần cắm sâu vào trong thân thể vợ.

“A..thật sâu..”

“A...Dừng...phá hủy..Ân...”

“Đủ...Đủ rồi..Ân...”

Mỗi tiếng rên rỉ lồng vào âm thanh va chạm của cơ thể “Ba ba”, pha trộn hỗn hợp với tiếng xe ngựa chạy, có vẻ mãnh liệt mà mơ hồ.

“Đến, từ từ thôi, có đau không?” Vong Ưu đỡ Tông Chính Ngọc Minh chậm rãi xuống xe ngựa, nếu không phải thấy đây là hoàng cung không giống trên đường như nhau, không thể quá tùy tiện, hấn đã sớm ôm vợ xuống.

“Không sao, lần sau... Ta còn muốn” Tông Chính Ngọc Minh cố ý nói to, đứng ở bên cạnh chờ đợi từ lâu Ương Huyền Nguyệt cũng nghe được.

Ương Huyền Nguyệt đối với Vong Ưu không sai, bất quá hấn phải bận tâm thân phận hấn. Hấn cùng Vong Ưu thời gian ở chung không lâu, còn chưa tới ba ngày. Chỉnh bởi vì thời gian ở chung không nhiều lắm, cũng không có giống như Ngọc Minh tưởng mà bàng hoàng, bởi vì bàng hoàng đến từ một vị hoàng đế khuyết thiếu và khát vọng “tình yêu”. Hấn cũng muốn đặt tình yêu lên trên tất cả, nhưng khi hấn thấy trong mắt Vong Ưu không có hình bóng hấn, liền biết mình không có cơ hội.

Nghe lời nói của Tông Chính Ngọc Minh có ý khiêu khích, nhìn nô tài chính mình phái đi không ngừng máu mũi chảy cùng ngu ngốc mặt, Ương Huyền Nguyệt cảm thấy người tới nhất định là một người phiền phức, nhưng ... chính mình lại có lạc thú muốn chinh người.

Người Vong Ưu thích sao? Hừm...ta nhất định sẽ nhiệt tình chiêu đãi.

“Vị này chính là...?” Hai vị hoàng đế kỳ thú còn chưa chính thức gặp mặt.

“Ta là thê tử của Vong Ưu” Tông Chính Ngọc Minh “hữu lễ” điểm đầu.

Chú thích:

* muện tao: là chỉ người bên ngoài như thế này, nhưng bên trong còn tiềm ẩn cái khác mà ít khi thể hiện ra; ở đây, ý nói anh Ương Huyền Hiên là kẻ háo sắc ngầm.

** Đăng Đồ Tử: ý chỉ kẻ háo sắc.

Có cả câu chuyện về cái này luôn:

“Theo ghi chép trong “Đăng Đồ Tử háo sắc phú”, Đăng Đồ Tử bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hắn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền phản kích. Anh ta tâu với Sở Vương, xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đăng Đồ Tử ai háo sắc hơn? Trước hết, Tống Ngọc trình bày, mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần, Đông Lâm. Theo Tống Ngọc thì cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt 3 năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đăng Đồ Tử không phải là kẻ tốt lành gì. Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đăng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đăng Đồ Tử thích ngay, vì thế hắn ta háo sắc hơn thần. Thực ra, nhìn từ góc độ người đời nay, Đăng Đồ Tử không bỏ vợ là điều đáng khen. Nhưng miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phạm, làm cho Sở Vương thị phi lẫn lộn, phán Đăng Đồ Tử là kẻ háo sắc. Bằng phán quyết này, Đăng Đồ Tử phải mang tiếng xấu muôn đời, trở thành danh từ dành cho những kẻ háo sắc.”

Thê tử? Nam thê? Ương Huyền Nguyệt trong lòng giật mình, nhưng trên mặt vẫn là mỉm cười.

Xẹt xẹt xẹt xẹt... Tia lửa màu xanh xẹt giữa hai người!

“Thê tử không hiểu nhiều lễ nghi trong cung mong hoàng thượng thứ tội.” Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng Vong Ưu biết Ương Huyền Nguyệt sẽ không giận dữ thật.

Ương Huyền Nguyệt mỉm cười “Nào có, Vong Ưu lo lắng nhiều, đều là bằng hữu, nào có cái gì lễ nghi cản trở, nào... vào ngự thư phòng nói tiếp đi”

Sau đó, như huynh đệ tốt lấy tay đặt lên vai Vong Ưu, quay lại ném cho Tông Chính Ngọc Minh một ánh mắt khiêu khích.

Nhưng thật ra – thái giám, nha hoàn đứng ở một bên mở to mắt nhìn, không thể tin được hoàng thượng xưa nay chỉ lộ vẻ mặt cười nhạt cư nhiên cười đến thật... “tiện”!

Giữa hai hàng chân mày của Tông Chính Ngọc Minh nhàn thành một ngọn núi, vội vàng dẹp qua cảm giác không khỏe của hạ thân, chuẩn bị đối với Ương Huyền Nguyệt tùy thời trả thù.

“Hoàng thượng, ta đã phái người tra qua các dữ kiện của vụ án, nhưng vẫn không có phát hiện bất kì dấu vết gì, mục tiêu của hung thủ là gì, ta vẫn không thể đoán được” Vừa ngồi xuống, Vong Ưu đã đem sự tình chủ yếu của lần tiến cung này nói ra “Ta hiện tại vẫn không biết được rốt cuộc mục đích của hung thủ là gì...Ta đã xuất hiện ở Ương triều năm ngày rồi, vẫn như cũ không xuất thủ... chẳng lẽ mục tiêu của hắn không phải nhằm vào ta mà còn có dự định sâu xa khác.”

Chính là mơ hồ nghĩ đến chuyện này... Thật đúng là làm người ta khó chịu, hy vọng hung thủ không nên hại Ngọc Minh, không được, nhất định không buông tha hắn.

“Nếu đã là như vậy, thì cứ tiếp tục nhìn lại, xem hắn có hành động khác hay không” Ương Huyền Nguyệt gạt đầu, ánh mắt không tự chủ được nhìn Tông Chính Ngọc Minh ngồi ở bên cạnh Vong Ưu đang nhìn chăm chăm mình.

“Ân, đã như vậy, chúng ta trước hết cáo từ.” Vong Ưu chuẩn bị ly khai.

“Không vội, không vội...” Ương Huyền Nguyệt lập tức đứng dậy giữ lại bọn họ “Ngày hôm nay, Vong Ưu lần đầu tiên giới thiệu thê tử. Làm bằng hữu cũng nên chiêu đãi một chút, huống chi chúng ta đã lâu không có ngồi xuống hảo hảo tâm sự. Người đâu, đem rượu tới ngự hoa viên.”

Phân phó xong, quay sang nói với Tông Chính Ngọc Minh: “Vong Ưu xưa nay tửu lượng không sai, nói vậy có thể trở thành thê tử của Vong Ưu thì phu nhân tửu lượng cũng giống nhau a.”

“Đương nhiên” Tông Chính Ngọc Minh đắc ý trả lời, cũng không xem ta Tông Chính Ngọc Minh là người nào, biệt hiệu của ta là “Thiên bôi không say” *

*Thiên bôi không say: ngàn chén không say.

“Ngọc Minh...” Vong Ưu lắc đầu, người này cứ nhiên mắc phải khiêu khích.

Ương Huyền Nguyệt khoe miệng lộ ra nụ cười không ngoài dự liệu, quả nhiên người sẽ mắc bẫy... hôm nay không thể cho người không say, để ta cùng Vong Ưu hảo hảo bồi dưỡng cảm tình... Tức chết người.

Ha ha ha...

“Thôi nào, đây là “Mai hoa thiêu đao”** nổi danh của Ương triều chúng ta, không nên khách khí a...” Ương Huyền Nguyệt tự mình động thủ rót rượu cho ba người.

**Mai hoa thiêu đao: hoa mai đốt đao??? chả pik nghĩa gì nhưng ở đây nó là tên rượu mà anh Nguyệt mời hai anh còn lại uống.

“Xác thực có một cổ thanh u hương thơm của hoa mai, mới vào trong miệng cam liệt (cam liệt: ngọt ngào & tinh khiết) không gì sánh được, nhưng vừa đến cổ họng, lại bắt đầu mạnh nồng lên, tới bụng lại như lửa cháy, ứng với “thiêu đao” vừa nói, rượu thật sự rất tốt, có ngọt có nồng!” Vong Ưu cảm thán mà uống ly tiếp theo.

“Hừ, không phải chỉ là rượu sao, mạnh nồng hơn ta cũng có thể uống” Tông Chính Ngọc Minh nhìn dáng vẻ hân hoan của Vong Ưu, chua (chua ở đây là anh ấy đổ bình dấm chua, aka ghen rồi) hừ nói, cũng không cam yếu thế một ngụm uống xong.

“Nóng nóng nóng... a”

Sau một lúc, Tông chính Ngọc Minh xúc miệng, giải quyết thứ nóng bỏng trong miệng. Thế nào so với rượu mạnh nhất trong cung còn mạnh nồng hơn, quả thật không phải cho người uống.

“Phu nhân xem thường rượu cũng không nên một ngụm uống hết, phải chậm rãi thưởng thức” Ương Huyền Nguyệt mang theo điểm trào phúng nói.

Nghe người nói, làm như người rất giỏi ấy. Người bảo ta từ từ uống thì cũng phải từ từ uống... Người là ai chứ a, Ương chết bầm!

Tông Chính Ngọc Minh lấy qua chén rượu, lại rót một chén, lòng nghĩ nhất định không thể mất mặt trước Vong Ưu.

“Ngọc Minh, người ăn chút thức ăn đi, rượu cũng uống đủ rồi, đã không nên uống nữa” Vong Ưu nhìn Ngọc Minh bị Ương Huyền Nguyệt khiêu khích, vội vã ngăn cản hẳn, tiện đường cho Ương Huyền Nguyệt một ánh mắt cảnh cáo.

Bất quá, cái liếc ở trong mắt Tông Chính Ngọc Minh lại trở thành liếc mắt đưa tình. Hừ...không cho các người đắc ý!

Vì vậy, nhân lúc Vong Ưu phân tâm, lấy một bình rượu uống hết. Say cũng tốt, để Vong Ưu theo ta trở về, mặc kệ Ương chết tiệt người.

“Ngọc Minh...” Vong Ưu kinh hô, người kia...thực sự là...làm cho hắn thất bại.

Tông Chính Ngọc Minh cười hắc hắc, đánh một cái ợ rượu.

“Không có việc gì chứ?” Vong Ưu nhìn gương mặt đỏ ửng của Tông Chính Ngọc Minh, thực sự là ngao kiêu*** ...

*** nguyên văn (): sinh năng, đại khái là làm ra vẻ thể hiện tài năng, nhưng thấy cho vô kì kì nên đổi thành ngạo kiều cho hay.

Miệng và bụng đều đầy lửa nóng, ánh mắt cũng bắt đầu mơ hồ, Tông Chính Ngọc Minh lắc lắc đầu nói “Không có việc gì...”

Vừa nói xong, liền thẳng tắp ngã xuống bàn.

“Ngọc Minh...” Vong Ưu vội ôm lấy hắn, nhìn kiểm tra xem, trừ bỏ đang ngủ say, tất cả đều không có gì.

“Rượu này tại Ương triều còn có một tên gọi là “tam bôi túy (ba ly say)”, vị kia của người cư nhiên uống hết cả một bình...” Ương Huyền Nguyệt cười nói, phân phó người tới dọn dẹp rượu và thức ăn bị Tông Chính Ngọc Minh đụng vào.

“Vậy người còn khiêu khích hắn?!” Vong Ưu liếc mắt trừng hắn, hoàng đế này cùng Ngọc Nghiễn tương đương, chính người chết không đền mạng.

“Hảo hảo... Ta xin lỗi, bất quá muốn đơn độc trò chuyện với người một chút, nhưng phu nhân của người một dạng oán phụ trừng mắt ta, nên ta chinh hắn một chút. Được rồi, tiếp tục uống nào.” Ương Huyền Nguyệt nói.

“Ta còn muốn chăm sóc hắn”

“Nơi này gió lớn, người uống say trúng gió dễ thụ hàn. Ta gọi người mang hắn đi nghỉ ngơi, hảo hảo nói chuyện với ta, hôm nay lời người nói ẩn chưa không ít” Ương Huyền Nguyệt nói, từ trước ở trong ánh mắt của Vong Ưu khi đó đoán được vài phần.

Vong Ưu phải bội phục bản lĩnh quan sát người của vị hoàng đế này, lúc đó bận tâm Ngọc Minh, không dám nói hết.

“Được rồi” Nghĩ đến, dù lá gan của hung thủ có to, hắn là cũng sẽ không dám đến hoàng cung đâu.

“Người đâu, mang phu nhân đi trước nghỉ ngơi, chiếu cố cho tốt” Ương Huyền Nguyệt lập tức phân phó thái giám gần đó hầu hạ đem người đã say đến bất tỉnh nhân sự Tông Chính Ngọc Minh đi ra ngoài.

Tông Chính Ngọc Minh cất bước, Ương Huyền Nguyệt mới nói “Có thể nói”

“Hôm nay tại tửu lâu ta luôn cảm thấy có một cổ đường nhìn, cùng năm năm trước cảm nhận được ở tửu lâu và vô lâm đại hội đồng dạng, nóng rực quá mức, đều có gì đó biến thái” Vong Ưu vô tâm tư uống rượu chậm rãi nói rằng.

“Nga...thế thì có gì liên quan đến hung án. Người đi đâu đều bị ánh mắt nóng rực nhìn, hay tại đây trong cung, người thứ nhất, hai bên trái phải nha hoàn thái giám của ta đều nhìn chăm chăm người” Ương Huyền Nguyệt cười nói “Người thế nhưng ở chỗ nào cũng được hoan nghênh, quan lại của ta hơn phân nửa là mê ca nhạc của người, chưa tính các phi tử của ta, tất cả đều chờ ta giúp tìm người kí tên”

“Ta cũng không phải là nói giỡn, người không cảm thấy kỳ quái sao... Vì sao ta không cảm giác được những người khác, trái lại cái ánh nhìn này ta nhớ rất kỹ càng, thậm chí ta cảm nhận được ánh mắt cùng năm năm trước là một loại, hơn nữa, những án mạng đều là trong năm năm xảy ra... Vì sao là năm năm, cũng có thể nói là năm năm sau khi ta “chết”? Mà không phải là sau bảy năm về trước?” Vong Ưu phân tích nói.

Ương Huyền Nguyệt nghe hắn nói như thế, cũng cảm giác có chút không thích hợp.

Vong Ưu nhìn qua khiến cho hắn chú ý, rồi nói ra trọng điểm tối quan trọng “Chân chính làm ta hoài nghi chính là hôm nay tại lúc ta ôm Ngọc Minh thì ánh mắt ấy liền trở thành cường đại sát khí”

“Này...” Ương Huyền Nguyệt cũng chấn kinh thật rồi, này.. rốt chuyện là chuyện này còn có bao nhiêu ẩn khúc.

Tự hỏi một lúc lâu, Ương Huyền Nguyệt đột nhiên nảy ra một ý nghĩ trong đầu “Vong Ưu, người cũng biết là mặc dù người không quá đẹp hay tuấn mã, nhưng trên nười lại có một loại khí chất mà chúng ta không có được... Ta nghĩ đó cũng là nguyên nhân mà bất luận nam nữ già trẻ đều bị người hấp dẫn”

“Ân” Chính mình cũng không có tự kỷ, nhưng đó là sự thực.

“Nếu hung thủ cùng chủ nhân của ánh mắt ấy là một người, như vậy ta nghĩ có đúng hay không? Người năm năm trước xuất hiện ở Ương triều đã hấp dẫn ánh nhìn của hung thủ, hắn đã thích người, nhưng người “chết” cho hắn đã kích rất lớn, vì thế năm năm nay đều tìm người giống người, nhưng những người đó dù sao cũng không phải người... nên cũng có lí do sát hại... Năm năm sau người lại xuất hiện một lần nữa, hắn nhất định rất vui mừng, nhưng phu nhân của người xuất hiện...Tất nhiên làm hắn nổi lên sát ý...” Ương Huyền Nguyệt phân tích nói.

“Ân, rất có khả năng, cùng trong lòng ta nghĩ giống nhau” Vong Ưu gật đầu, ngực bội phục khả năng thu hút người của mình.

“Bất quá... Ngọc Minh cái tên này...Vị kia của người sẽ không là Tông triều cái kia...” Ương Huyền Nguyệt gian trá cười.

Vong Ưu không cẩn thận hô lên tên của người say không biết gì kia hay nói chính là người nhiều lần giao thủ ở vấn đề chính trị với mình.

“Ta cũng không gạt người, đúng vậy” Vong Ưu gật đầu, cũng không giấu diếm.

“Hắn rất hạnh phúc...” Ương Huyền Nguyệt ước ao nói.

“Hắn là ta rất hạnh phúc” Vong Ưu nói lại.

Đúng lúc này, thái giám vừa mới đưa Tông Chính Ngọc Minh ly khai hốt hoảng chạy vội tới “Không tốt rồi ...Hoàng thượng!”

“Có chuyện gì mà người hoảng mang như vậy?”

“Phu nhân...vừa bị...thích khách...bắt đi...vị phu nhân ấy!” Thái giám thở hồng hộc nói.

“Cái gì?”

“Ngọc Minh!”

Hai tiếng kinh hô vang lên!

Vong Ưu vẻ mặt kinh khủng, trong lòng là một mảnh lạnh lẽo, nắm lấy cái cổ của thái giám hỏi “Chuyện gì xảy ra? Nói cho ta nhanh! Không ta giết người!”

Thái giám bị kinh hách, lập tức nói thật nhanh: “Vừa đưa vị phu nhân kia đi Thiên điện nghỉ ngơi, còn chưa tới cửa, liền có thích khách mang vị phu nhân kia đi!”

“Ngọc Minh...” Vong Ưu hét lớn một tiếng, dùng khinh công chạy ra ngoài cung.

Ngọc Minh, người ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện.

Tự trách mình, phải tự trách mình, rõ ràng nói đừng cho hắn ly khai khỏi mình, nhưng chính mình lại bắt cần!

Ngọc Minh...người ở đâu?

Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai...

Trong bóng đêm, có một người theo sát mình, Vong Ưu liền hướng người nọ đánh tới.

“Vong Ưu!” Người nọ hô lên.

“Sư huynh?” Vong Ưu nhìn Bạch Thiên Tâm đột nhiên xuất hiện bên cạnh.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện! Nhanh đi theo ta, không sẽ chậm trễ.” Bạch Thiên Tâm lập tức sử dụng khinh công chạy đi một hướng.

“Người có biết đúng hay không...” Vong Ưu cấp thiết hỏi.

“Lần này ta hạ sơn là để nói cho người biết, năm năm trước đã nghĩ kêu người chú ý người nọ, bất quá sau đó lại cứ nhiên quên... Vừa vào trong thành chỉ biết người nọ đã tới, vì vậy đứng ở hoàng cung chờ, vừa đến

hoàng cung liền thấy người nọ ôm một người, Dương Ca đã đuổi theo trước! Ta liền đi tìm người!” Bạch Thiên Tâm vừa chạy như bay trên nóc nhà vừa nói.

“Các người rốt cuộc là nói ai?”

“Dương La”

“Hắn là ai?”

“Đại ca của Dương Ca”

“Ta không quen biết hắn!”

“Năm năm trước Dương La thấy người, sau đó vẫn luôn muốn bắt người làm vật tàng trữ”

“Nhưng hắn bắt Ngọc Minh làm gì?”

“Lực chiếm hữu của Dương La rất mạnh, người mà bị hắn nhìn trúng sẽ bị giết chết, sau đó trở thành vật tàng trữ của hắn mà cho vào trong hầm băng, ngay cả phụ thân của Dương Ca cũng bị hắn giết như vậy. Mà người hắn vừa bắt nếu thích người khác, như vậy người kia nhất định sẽ bị hắn hủy diệt... Sẽ bị thiêu sống, sẽ bị chém nát, sẽ bị...gian sát (hãm hiếp rồi giết), mẫu thân của Dương Ca chính là chết như thế này.”

“Biến thái!”

“Đúng vậy...Người nọ đã điên rồi!”

“Ngọc Minh...” Vong Ưu lo lắng, máu trong người đều như sôi trào.

Không nghi ngờ gì nữa Dương La...Người... nhất định sẽ hối hận!

30. Chương 30: Dương La Biến Thái

CHƯƠNG 30: DƯƠNG LA BIẾN THÁI

Một châu nước tạt lên gương mặt của người đang say đến bất tỉnh nhân sự, trên mặt cảm nhận được sự lạnh lẽo, Tông Chính Ngọc Minh chậm rãi mở con mắt, nhãn thần mê mang chuyển sang giật mình nhìn xung quanh “Đây là đâu?”

Trong căn phòng âm sâu ẩm ướt, đốt hai ngọn nến, cửa sổ nhỏ nhỏ ở trên đỉnh nhà, chỉ có một ít tia sáng yếu ớt chiếu vào, miễn cưỡng thấy được một ít.

Trên tường đối diện treo đầy các hình cụ, cây cột chính giữa cứ nhiên lại trói một thi thể bị tươi sống lột da, làn da bụng bị lột ra, mà máu đã từ lâu đông lại. Gương mặt thi thể tràn đầy thống khổ, ngũ quan bị biến dạng rất dọa người.

“Đây là đâu?” Tông Chính Ngọc Minh phát sinh âm thanh yếu ớt, đột nhiên nhận thấy tay chân bị trói buộc, mà thân thể lại mềm yếu vô lực, một điểm khí lực đều không ra được, kinh hoàng giãy dụa, mới phát hiện thiết liên (dây xích) nặng nề, chính mình cứ nhiên bị buộc ở trên tường.

“Thiên Âm, Thiên Âm... người ở đâu?” Tông Chính Ngọc Minh ngực sợ hãi cực kỳ. Tại sao không thấy Thiên Âm ở đây? Đây là đâu? Thật tối...

“Ha ha ha, tỉnh rồi ư, bắt đầu được rồi?” tại trong phòng tối bên nhon tiếng cười vang lên.

Tông Chính Ngọc Minh kinh khủng nhìn người từ trong hắc ám bước tới, thon dài cơ thể được hồng sắc áo bào bao trụ, gương mặt... mặt trái đã bị lửa thiêu hủy, chỉ còn mặt phải, mặc dù anh tuấn, nhưng so với mặt trái càng thêm kinh khủng bởi vì đáng cười mao cốt từng nhiên*, làm cho người ta run sợ.

* mao cốt từng nhiên: lông tóc dựng đứng, cực kỳ hoảng sợ.

“Người là ai? Vì sao lại trói ta? Đây là đâu?” Tông Chính Ngọc Minh đê xuống run rẩy, giọng lãnh tính hói. Đây là từ nhỏ huấn luyện ra, mọi chuyện không thể kinh hoàng.

“A, người thật sự là rất bình tĩnh, bất quá, ta sắp cho người không bình tĩnh nổi!” Dương La nắm chặt cảm của Tông Chính Ngọc Minh, bắt hắn phải há miệng, nhét vào một viên dược hoàn (viên thuốc).

“Người cho ta ăn cái gì?” Tông Chính Ngọc Minh kinh hãi, cảm giác được dược hoàn đã vào trong bụng.

“Dược làm cho người thoải mái.. Ha ha” Dương La cười đến mao cốt tung tung nhiên, đôi mắt tà ác nhìn chăm chăm thân thể của Tông Chính Ngọc Minh.

Tông Chính Ngọc Minh đột nhiên cảm thấy thân thể khô nóng...Xuân dược?

“Không thể nào. Không có khả năng... Ta không thể bị xuân dược ảnh hưởng. Như thế nào sẽ? Không có khả năng là xuân dược...”

“Thuốc này là do chính ta phối chế (điều phối, sáng tác + chế biến, làm). So với dược trong thiên hạ lợi hại gấp mấy lần”

“Hỗn đản...Người...Ngô...Buông...” Tông Chính Ngọc Minh dùng sức giãy dụa nhưng thoát không khỏi được dây xích.

Trên thân thể dục hỏa thiêu rất mãnh liệt, tại sao lại có thể như vậy? Vì sao sẽ như vậy... Thiên Âm...Người ở đâu?

“Ha ha, hiện tại bắt đầu đây” Dương La cầm một cái roi trong tay, chậm rãi đi tới hướng người ra sức cản rằng chịu đựng dục hỏa hành hạ.

Hắc sắc roi (roi màu đen) giơ lên cao, hung hăng vung lên “Ba!”

Đau quá... vùng chấn mảy Tông Chính Ngọc Minh nhăn chặt lại.

“Cũng dám câu dẫn người kia... Ta muốn cho da thịt người toàn bộ bị phá hủy...” tươi cười của Dương La biến thành ngoan lệ nhìn chăm chăm, tại nơi âm u này nhìn như lệ quỷ.

Người nọ... chẳng lẽ là vì Thiên Âm... Người đừng nói là...

“Thiên Âm... là của ta... Vĩnh viễn là của ta... của ta!” Tông Chính Ngọc Minh cắn răng, vừa chống lại dục hỏa trên người vừa chống lại đau đớn trên người.

“Hắn là của ta...” Dương La hung hăng quất roi, dáng tươi cười hỗn hợp ngoan lệ cùng điên cuồng “Người cầu xin tha thứ cho ta... Cầu xin tha thứ... nói hắn là của ta”

“Đều không phải là của người... đều không phải là của người” Tông Chính Ngọc Minh chịu đựng đau đớn nóng rát, kiên định nói ra những lời này sau đó đó cắn chặt môi. Tái nhợt đôi môi đã bị hắn cắn ra máu, nhưng kiên trì không mở miệng.

Thiên Âm...Vĩnh viễn đều là của ta...

Thiên Âm... sẽ tới cứu ta...

“Hắn là của ta... Là người câu dẫn hắn...” Dương La bỏ roi xuống, đi qua nắm chặt cái cổ của Tông Chính Ngọc Minh tàn bạo nói “Ta muốn cho người không xứng với hắn..Ta muốn cho người tự ti mặc cảm...Người là không xứng với hắn.”

“Người...muốn làm gì?” Tông Chính Ngọc Minh kinh hoảng nhìn đôi mắt tàn ác của đối phương.

“Làm gì? Làm người!” Dương La xé mở y phục của Tông Chính Ngọc Minh đã bị hắn thành vải rách đồng thời nhiễm đầy máu. Nhìn vết máu chảy khắp da thịt nguyên bản trắng nõn, hắn không khỏi nở nụ cười “Ha ha ha...Người là không xứng với hắn”

“Người...Người cút ngay...”

“Đã ướt rồi ư... Bị quất như vậy mà cũng ướt...Thật đúng là thứ *** đãng..” Dương La nam nam căn đã đứng thẳng đồng thời đã chảy ra dịch trong suốt của Tông Chính Ngọc Minh.

“Cút ngay...” Dược động ta chỉ có Thiên Âm...Thiên Âm...mau tới cứu ta...

Dương La cởi quần xuống, kéo lên hạ thân đã mềm nhũn của Tông Chính Ngọc Minh, một người đỉnh nhập thẳng đảo phủ Hoàng Long**.

** cái này mình cũng không hiểu lắm, theo mình thì có nghĩa là một mình tiến vào trong hoàng cung hay tiến vào hoàng đế. (nói chung ở đây là anh Dương La biến thái đã tiến vào trong Ngọc Minh rồi)

“Sư huynh, ngại làm sao biết được Dương Ca ở nơi nào?” Vong Ưu hỏi Bạch Thiên Tâm.

“Hắn trên người có hương khí của ta, ta ngửi thấy được... ở nơi này!” Bạch Thiên Tâm vội vã hướng bên trong cánh rừng chạy đi.

Quả nhiên, người nọ đang đứng tại giữa cánh rừng nhìn xung quanh.

“Dương Ca, hắn ở đâu?” Vong Ưu nhảy xuống cấp thiết hỏi.

“Hắn tựa hồ biết ta theo hắn, cố ý đi một vòng lớn, ta ở chỗ này đã mất dấu hắn.” Dương Ca nói.

“Không xong..như vậy làm sao bây giờ?” Bạch Thiên Tâm lo lắng hỏi.

Vong Ưu vừa nghe, ngực tất cả đều là kinh hoảng, làm sao bây giờ... làm bây giờ...

Không được, không thể như vậy... Lạnh tĩnh... lạnh tĩnh... Ngọc Minh còn chờ người đi cứu...

“Dương Ca, Dương La ở trong rừng này có đúng hay không? Chỉ là người không tìm được hắn?” Vong Ưu bình tĩnh hỏi.

“Đúng, cánh rừng này là đại bản doanh của hắn, cụ thể ở nơi nào thì ta không biết”

Như vậy sẽ có biện pháp..bình tĩnh...Vong Ưu nhắm mắt lại...ở trong rừng...

Không để ý hai người, Vong Ưu nhắm mắt lại nghe.

Sư phụ từng nói “Tu vi võ công của người tại võ lâm đã không có người hơn, ngay cả nhĩ lực (lực nghe) cũng là đệ nhất.”

“Ân”

“Nhắm mắt lại...lắng lắng cảm thụ... điều người muốn biết”

Sư phụ đã nói qua như vậy...nhất định đi...

Bên tai thổi qua tiếng sần sật của lá cây... tiếng kêu của chim...

Như có như không hô hoán tại trong gió hơi nhộn nhạo...

Tại bên này... Sai, hắn là ở bên này... “Thiên Âm... Thiên Âm...”

“Ở chỗ này” Vong Ưu thoáng cái mở mắt, chạy về hướng kia.

“Sư đệ của người?” Dương Ca không dám tin nhìn địa phương rộng tuếch bên người “Trong nháy mắt cư nhiên...”

Ngay cả Dương Ca cũng không với tới... Trong nháy mắt có thể tiêu thất ngay trước mắt...

Bạch Thiên Tâm nhìn bốn phía, nói “Ngay cả người cũng thấy đáng sợ... Sư đệ có thể kế thừa tiên tước phái bởi vì võ công của hắn đã đạt được cảnh giới như vậy”

Lúc sư phụ sắp hấp hối thì có quay về tiên sơn một lần, bất quá khi đó sư đệ đã học thành xuống núi.

Sư phụ từng nói “Tiểu tử Vong Ưu này... cho dù là sư tôn trên trời cũng chưa chắc đánh thắng được hắn, huống chi công lực của sư tôn đã cho hắn, tiểu tử này từ nhỏ thiên phú kinh người, hắn kế thừa tiên tước phái là đương nhiên. Bất quá tính tình hắn như sư tôn rất khó chơi... không phải vậy sư tổ người cũng không bị hắn tức giận đến sớm tắt thở...”

Lúc đó chính mình phi thường kinh ngạc, dù sao sư tôn cũng là ‘vô thánh’ nổi tiếng trong võ lâm, nhìn khắp thiên hạ cũng không có người đánh thắng được, mà sư đệ cư nhiên có thể đánh bại sư tôn, cho nên sư phụ cùng các vị trưởng lão rất kỳ vọng sư đệ”

“Thiên Âm”

Đau quá...

“Ghe tởm..cũng dám kêu tên của hần!” Dương La kéo quần lên, một cước đá qua.

Tông Chính Ngọc Minh suy yếu dựa vào tường, tròng mắt “Ta chính là muốn gọi hần...Thiên Âm... Thiên Âm... Hần chỉ yêu ta... Người chết tâm đi”

“Người cho rằng hần sẽ yêu một kẻ bị người khác đập hư sao?” Dương La nhìn hạ thể chảy ra bạch trọc tinh dịch của Tông Chính Ngọc Minh, đắc ý nói rằng “Trên người của người là thứ ấy của ta, người cho rằng hần thấy rồi... còn có thể yêu người sao?”

Tông Chính Ngọc Minh mặt trắng bệch nghiêm lại, chịu đựng đau đớn nói “Sẽ, hần nhất định sẽ, ta tin tưởng hần”

“Nói cho cùng...” Quen thuộc thanh âm vang lên trong phòng.

“Thiên Âm...” Tông Chính Ngọc Minh nhìn người từ trong bóng tối đi vào, cảm giác toàn bộ gian phòng đều tràn ngập ánh dương quang.

Thiên Âm tới cứu ta...

“Ngọc Minh... Xin lỗi, ta tới trễ.” Vong Ưu trầm thống nhìn người mình muốn tìm bị trói ở trên tường, xích lửa thân thể đầy vết roi đỏ tươi, mùi tanh tươi của bạch trọc hỗn hợp gai mắt máu từ hyệt nhỏ ồ ồ chảy ra.

Chính là đã tới trễ... Ngọc Minh cư nhiên bị...

“Đừng... Không nên nhìn” Thời điểm Tông Chính Ngọc Minh thấy ái nhân, tâm buồn lòng mà chảy ra nước mắt. Bất quá, vừa nghĩ lại bộ dáng chật vật hiện tại liền kinh hoảng không ngớt.

“Ngọc Minh...” Vong Ưu khàn giọng gọi.

Ta đã tới chậm, đã tới trễ... hại người bị thương tổn lớn như vậy, ta rất hối hận vì sao ly khai người...

Nếu không phải ta, người tuyệt đối sẽ không bị đối đãi như thế...

Trái tim đau nhói...

“Người đã đến rồi...” Dương La tuy giật mình Vong Ưu đã tìm ra, bất quá sau một khắc kinh ngạc trên mặt đã khôi phục vẻ tà ác, hai mắt lóng lánh ánh hưng phấn khiến kẻ khác mao cốt từng nhiên.

“Người, Dương La” Vong Ưu xiết chặt nắm tay, ức chế yếu tố thị huyết (thị huyết: khát máu) trong cơ thể, đôi mắt ngưng tụ sát khí sắt như đao nhìn thẳng người trước mặt “Vì sao làm như vậy..”

Chỉ bởi vì thích ta... cư nhiên thương tổn Ngọc Minh...

“Ha ha... Bởi vì người thích hần!” Dương La nắm cầm dưới của Tông Chính Ngọc Minh, móng tay bén nhọn tại trên mặt của Tông Chính Ngọc Minh vẽ ra vết tích “Cái tiện nhân này dám nhúng chàm người....Không thể tha thứ!”

“Người dừng tay!” Nhìn nơi móng tay vẽ chảy ra tia máu, Vong Ưu nhịn không được thét chói tai.

“Người biết không, lần đầu ta thấy người liền thích người, người hát ở lầu lầu... vẻ mặt tươi cười... giống như thái dương. Dĩ vãng, người ta bắt bắt giữ đều là người xinh đẹp, nhưng người lớn lên cũng không đẹp, vì sao ta thấy người so với bất luận mỹ nhân nào đều phải kích động. Kể từ khi đó, ta nghĩ bắt đầu người...Đem người đóng băng tại băng lý ta yêu thích nhất, để người chỉ cười với ta! Kết quả người cư nhiên chết... Hoàn hảo... giờ người đã trở về, hơn nữa càng có mị lực hơn năm năm trước... Ta nhất định sẽ làm người trở thành vật sưu tập đẹp nhất của ta”

“Biến thái!” Vong Ưu nhịn không được mắng.

“Vì thế người này phải chết.. Hơn nữa còn phải chết rất xấu xí...” Dương La nhìn Tông Chính Ngọc Minh, cười hung ác.

“Buông hần ra...”

“Người như vậy người còn muốn? Đã bị ta thương... Đặt ở dưới thân xác thực tư vị thật không sai, rên rĩ lên... so với ai khác đều ***...” Dương La cười nói.

“Đều không phải...Thiên Âm... ta không có...” Tông Chính Ngọc Minh lắc đầu, mặt trắng bệch nghiêm nói “Đừng tin tưởng hắn...Ta không có...”

“Hắn có phải thời gian rên rĩ luôn gọi tên của ta?” Vong Ưu mỉm cười hỏi, trong mắt tất cả đều là tự tin.

Dương La trừng mắt, biểu tình không thể tin tưởng cho Vong Ưu câu trả lời tốt nhất.

“Thiên Âm biết... Thiên Âm biết...Ồ ô...” Tông Chính Ngọc Minh chảy ra nước mắt vui vẻ, vì những lời này của Vong Ưu cảm động khóc.

“Ngọc Minh... Ta biết người một mực gọi ...” Vong Ưu ôn nhu nhìn Tông Chính Ngọc Minh.

“Tiện nhân..” Dương La tát một cái, làm mặt Tông Chính Ngọc Minh lập tức sưng lên, khóe miệng chảy ra càng nhiều máu.

“Dương La bảo bối của ta bị người làm ô nhiễm, người nói ta nên hồi báo người như thế nào?” nhân thần của Vong Ưu bắt đầu đông lại, toàn thân tản ra hàn khí cường đại.

Căn phòng ẩm ướt tựa hồ bị kết băng, âm thanh vang lên, ngay cả thiết liên ràng buộc Tông Chính Ngọc Minh cũng bắt đầu rung động.

Cường đại khí tức từ Vong Ưu lan ra càng ngày càng rộng, chấn động toàn bộ không gian.

“Thật lớn mạnh nội lực” Dương La giật mình nhìn xung quanh, bất quá hồi phục bộ dáng nguyên bản trong chớp mắt “...không hổ là người mà ta xem trọng... Thực sự là tốt... như vậy sưu tập mới có ý nghĩa. Bất quá, ngay cả sư huynh của người cũng không đánh lại ta, huống chi người! Ta nhất định sẽ dùng bằng tốt nhất hôm nay để cắt đầu người, cho người cả đời đứng bên cạnh ta...”

Dương La vỗ tay đi đến hướng Vong Ưu, trên mặt tất cả đều là hứng phấn ánh lên.

Vong Ưu cười nhạt “Vậy người sai rồi!”

Bạch Thiên Tâm tính cái gì, Dương Ca toán cái gì, nếu mình chân chính động thủ, trong vòng mười chiêu bọn họ chỉ có mất mạng.

Chính mình sẽ không hiển lộ chân chính công phu, bất quá đối với người, ta nhất định sẽ không tiếc rẻ... Ta cho người phải hối hận mỗi một việc làm với Ngọc Minh... Ta muốn cho người hiểu rõ cảm giác sống không bằng chết... Ta sẽ cho người biết thế nào là địa ngục.

Vong Ưu cười, nụ cười hỗn hợp tuyệt tình lãnh khốc, thị huyết mà tà mị...

Dương La còn đang khuynh đảo vì nụ cười của hắn, liền cảm giác người trước mắt biến mất.

Sau một cái chớp mắt. Tay chân của chính mình cứ nhiên bị chặt đứt, kịch liệt đau đớn khuếch tán ra, đau đớn còn chưa có lan ra toàn thân, từ phía sau thân thể đón nhận một cái còn đau đớn hơn đến từ tim... Khi nào.. cứ nhiên không nhìn thấy bước chân của hắn... còn có động tác...

Dương La nhìn cái tay xuyên thủng ngực trái mình kia, cảm lên trái tim còn đang đập trong lồng ngực mình...

“Trái tim còn đập... Rất tốt” Vong Ưu đứng ở phía sau Dương la, tay trái xuyên qua thân thể dính đầy máu của Dương La, trong tay nắm thứ gì đó đỏ tươi còn đang đập “Thế giới này không có ai đánh bại được ta... Người... đã định trước là thấm lốt chân cho ta!”

“Không... không có khả năng...Võ công của ta là ‘võ ma’ truyền thụ... Ngay cả hắn sau này là do ta giết chết...” Dương La run rẩy nói, không thể tin “Không ai có thể đánh bại ta... trừ ‘vô thánh’ đã chết..”

Trái tim của Dương La mặc dù sai vị trí nhưng vẫn còn đập, mạch máu vẫn còn, duy trì được mạng sống.

“Mẫn Nan? Cái lão nhân kia...từ lúc 13 năm trước đã bại bởi ta...” Vong Ưu ghé vào lỗ tai hắn tà mị cười “Hơn nữa trước khi hắn chết đã truyền cho ta hơn trăm năm nội lực của hắn, vì thế... thế giới này chỉ có ta là cực mạnh!”

Vong Ưu thu tay về, đem trái tim còn đang đập của hắn tặng trở lại, ở trên người hắn lau khô vết máu, mỉm cười nói “Người làm cái loại sự tình này với Ngọc Minh, thực sự là không thể tha thứ.... Người nghĩ rằng ta sẽ vì hắn bị thương qua một lần mà ly khai hắn sao?”

“Hừ...” Cho dù sắp chết, nghĩ lại trước khi chết đã làm bẩn người nọ, Dương La đắc ý “Hắn...vĩnh viễn đều ô uế”

“Không nhất định” Một câu nói của Vong Ưu làm đánh tan mộng đẹp của hắn.

“Ta sẽ cho người xem ta như thế nào rửa hắn” Vong Ưu đi tới trước người Tông Chính Ngọc Minh, khéo léo tách ra xiềng xích nặng nề, ôm lấy xích lỏng vợ, hỏi “Ngọc Minh, nghĩ chính mình bẩn à?”

Thiên âm hỏi như vậy...

“Ô ô ô...” Tông Chính Ngọc Minh vừa nghĩ đến chuyện mình gặp không nhịn được khóc...toàn thân đau quá...phía dưới...rất bẩn...

“Ngọc Minh...Đừng khóc... Ta giúp người tẩy” Vong Ưu hôn nước mắt của hắn “Bảo bối đừng khóc...có ta đây...người lập tức sạch sẽ”

Vong Ưu vừa nói xong, lập tức hàm trụ đôi môi tái nhợt, quấy trong khoang miệng đối phương, dùng nước bọt chính mình cọ rửa vị ‘bẩn’ của hắn.

“Ân ~” Xuân dục còn trong thân thể cũng hợp thời phát tác lên, Tông Chính Ngọc Minh khó nhịn rên rỉ.

“Kế tiếp là thân thể” Vong Ưu cởi y phục, đem trải trên mặt đất, đặt Tông Chính Ngọc Minh ở trên. Vươn ngón tay, chậm rãi tham tiền hậu đình đem bách trọc quét ra bên ngoài cơ thể.

Đồng tác như thế kích động Tông Chính Ngọc Minh từng đợt run rẩy.

“Dương La... Hảo hảo nhìn bảo bối của ta... như thế nào bị ta yêu thương” Vong Ưu không có nhìn Dương La, nhưng nở lên một mặt cười tà. Nâng lên hai chân của vợ lên, một người động thân, đem tráng kiện nam cần đi vào.

“A...” Trống rỗng hậu đình của Tông Chính Ngọc Minh bị lấp đầy, vô tân khoái cảm dần dần nảy lên.

Vong Ưu ôm lấy Tông Chính Ngọc Minh giao hợp đi tới hướng người chỉ có thể trừng mắt mà không thể lộn xộn – Dương La.

“Thiên Âm ... ân...a...vì sao... ân... không giết hắn...” Tông Chính ngọc Minh rên rỉ, chăm chú ôm cái cổ Vong Ưu.

Vong Ưu thâm tình hôn hắn, nói “Yên tâm... Hắn đã bị ta phế đi võ công, hơn nữa trái tim lệch vị trí...lập tức sẽ chết thôi, hiện tại để hắn trước tiên sống cho hắn nhìn ta như thế nào thương yêu người. Về phần lát nữa...trước khi hắn chết, ta sẽ cho hắn biết cái gì là sống không bằng chết!”

Nói xong, lại nhanh chiến đấu với tiểu huyệt của vợ.

“Ân... Thiên Âm...”

“Dương La... ta nói cho người...ta vĩnh viễn đều yêu bảo bối Ngọc Minh của ta...Mà người...bất quá chỉ là một quỷ xấu xí mà thôi” Vong Ưu một bên nói với bảo bối một bên dành cho Dương La đả kích sâu nhất.

Bạch Thiên Tâm nói qua, Dương La này bởi vì mặt bị thiêu hủy mà rơi vào tự ti vô tận rồi từ từ trở nên biến thái.

Nếu Dương La vừa rồi còn có thể kéo dài hơi tàn, nhìn người yêu thương người khác nhưng còn một hơi thở, thì hiện tại lời nói của Vong Ưu đã làm hắn hoàn toàn tan nát “Không...không có khả năng...người vĩnh viễn là của ta..”

“Thiên Âm...Hắn..”

“Không có việc gì... chỉ là giây giũa cuối cùng thôi, chờ ta rửa người xong... Ta sẽ để hắn nhận rõ hiện thực.”

Lúc Bạch Thiên Tâm, Dương Ca chạy tới, Vong Ưu từ lâu ôm Tông Chính Ngọc Minh ly khai.

Mà trong phòng chỉ có một đồng thi thể bị nghiền nát, đầu không có nhắm mắt, nhãn thần trừng lớn cùng ngũ quan vụn vẹo vĩnh viễn dừng tại lúc tử vong, phảng phất trước khi chết nhìn thấy hình ảnh kinh khủng nhất, tái nhợt đôi môi bị nhồi vào miếng thịt đầm đìa máu.

Mà thân thể...không thấy, chỉ có khung xương trống trơn cùng máu đầy đất...

Trong không khí tràn ngập mùi thịt quay đặc thù.

Chờ một chút...miếng thịt đang nướng trên lửa sẽ không là...

Bạch Thiên Tâm nhin không được nôn mửa...cư nhiên một đao một đao cắt bỏ...

Dương La...Người phạm vào kiêng kỵ lớn nhất của người nọ rồi.

“Rốt cuộc đã chết!” Dương Ca chán ghét dùng đao bổ ra đầu của cặp mắt trừng lớn, đốt lửa, hung hăng nói: “Đây là phần của cha mẹ!”

Trong tửu lâu

“Thiên Âm... Đại ca hấn...” Tông Chính Ngọc Nghiễn không thể tin một người hảo hảo đi ra ngoài thế nào khi về lại trở thành như vậy, toàn thân đều là vết thương.

Xem ra cái ma quỷ mà Bạch Thiên Tâm nói rất đáng sợ, nhưng Thiên Âm sao lại không bảo vệ tốt đại ca a?

“Ngọc Nghiễn, chúng ta ra ngoài trước” Li Liệt nói, nhìn người đang sát được cho Tông Chính Ngọc Minh – Vong Ưu, này giờ không nói lời nào, nói vậy ...rất tự trách.

“Không...Thiên Âm, ta hỏi người rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Tông Chính Ngọc Nghiễn hỏi.

“Đều do ta” Vong Ưu đáp chần hạo cho tông Chính Ngọc Minh rồi xoay người nói với Tông Chính Ngọc Nghiễn.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Đêm nay Ngọc Minh uống nhiều rượu ở chỗ Ư ương Hyên Nguyệt, bị đưa đến Thiên điện nghỉ ngơi thì bị Dương La bắt đi, hoàn hảo sư huynh đến báo cho ta biết, bắt quá lúc ta chạy tới hấn đã đầy người vết roi, hơn nữa còn biế tên kia...”

“Cái gì?” Tông Chính Ngọc nghiễn không thể tin được “Người nói dạ ca hấn....?”

“Ấn... đều do ta...nếu ta một mực ở bên người hấn thì tốt rồi” Vong Ưu nhẹ xoa gương mặt ngủ bất an của Tông Chính Ngọc Minh, giúp người xua tan đi ác mộng, mà nét mặt chính mình thì trầm trọng tự trách.

“Thiên Âm ...chuyện đã xảy ra...không ai muốn cả...” Nhìn gương mặt so với ai khác đều đau lòng, Tông Chính Ngọc Nghiễn có thể nói gì, chỉ có thể nói sang chuyện khác “Dương La kia...”

“Hấn...” Vong Ưu chưa nói xong, chỉ là mỉm cười.

Bất quá Tông Chính ngọc nghiễn đã cảm thực được đáng tươi cười kinh khủng nhất thế giới này, Dương La kia... đại khái ngay cả luân hồi đều không có khả năng.

“Được rồi, Thiên Âm người cũng biết đại ca ta làm gì lúc người đi rồi?” Tông Chính Ngọc Nghiễn đột nhiên hỏi.

“Ta biết” Chính mình đối với mọi chuyện của Tông triều đều biết hết, bởi vì bên ấy có người của mình an bài. Chỉ là không nghĩ tới Ngọc Minh có thể vì mình làm chuyện này...thực sự là...cảm động.

“Người biết?” Tông Chính Ngọc Nghiễn giật mình hỏi.

“Mấy lão nhân này cũng nên giải quyết rồi, yên tâm bảo bối của ta quyết không sẽ không chịu thiệt. Bọn họ rốt cuộc muốn gì ta biết, nhưng đồng dạng ta cũng có cái ta muốn, chỉ cần bằng giá là được rồi, bọn họ sẽ không dám nói gì.” Vong Ưu cười lạnh nói.

“Người muốn đàm phán với bọn họ? Người xem đại ca là cái gì? Là hàng hóa buôn bán?” nghe hấn nói như vậy, Tông Chính Ngọc Nghiễn không khỏi có chút tức giận.

“Đàm phán... Bọn họ ngay cả tư cách đều không có. Ngọc Minh của ta như thế nào là hàng hóa... Ta cấp cái gì đều là đồ cưới ta đưa cho Ngọc Minh., ta muốn cho đám lão già kia thậm chí cả thiên hạ này biết chỉ có ta mới xứng đôi với Ngọc Minh.” Cổ chấp của mình người bình thường không có thể với tới được.

“Vậy là tốt rồi...Bất quá, để đám lão nhân kia đặc ý đúng là khó chịu”

“Yên tâm, ta đã phái người thông tri Thương Thuật sư huynh giúp ta hảo hảo chiêu cố bọn họ... Ta nghĩ lúc chúng ta trở lại, bọn họ nhất định sẽ khóc ròng chảy nước mắt tới hoan nghênh” Vong Ưu cười nói.

“Ta có hay không nói qua... người là ác ma” Tông Chính Ngọc Nghiễn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, mấy lão nhân...tự cầu đa phúc đi.

“Người hiện tại đã nói rồi.” Vong Ưu tiếp nhận khen tặng.

“...”

“Ngọc Nghiễn người trước ra ngoài, sư huynh bọn họ đã trở về dẫn họ đến gặp ta” Vong Ưu nói.

“Hảo, Li Liệt, chúng ta đi trước”

Chỉ chốc lát sau, Bạch Thiên Tâm cùng Dương Ca chạy tới.

“Sư huynh, Dương Ca, cảm tạ các người” Vong Ưu chân thành nhìn bọn họ. Bạch Thiên Tâm lắc đầu, hơi có chút tự trách nói rằng “Nếu năm năm trước nhắc nhở người, việc này cũng không xảy ra, rốt cuộc chính là ta xin lỗi người mới đúng”

“Đừng nói như vậy, thế sự khó lường không phải sao? Sư huynh, ta rất cảm tạ người” Vong Ưu nói.

“Được rồi, nếu sự tình đã xong, ta cùng Dương Ca trước hết đi, cũng không biết gặp lại lúc nào, ta chúc người sinh hoạt hạnh phúc trước” Bạch Thiên Tâm mỉm cười chúc phúc.

“Sư huynh...” Vong Ưu vội vã gọi lại hai người sắp ly khai.

“Ân?”

“Ta không thích thiếu nhân tình.... Cài này cho người” Vong Ưu móc ra một cái hộp nhưng hình chữ nhật đưa cho Bạch Thiên Tâm.

“Cái này là...” Bạch Thiên Tâm mở ra sau trên mặt tất cả là kinh hãi, quay đầu lại nhìn về phía Dương Ca, người sau cũng đồng dạng biểu tình.

“Ta biết các người một mực tìm cái này để cho cái nữ nhân kia tiếp tục sống... Đây là ta từ Ương Huyền Nguyệt nhận được” Vong Ưu nhìn Bạch Thiên Tâm chân thành, chân thành nói ‘Sư huynh, người khổ hơn mười năm rồi, ta mong muốn người hạnh phúc’

“Cảm tạ...” Bạch Thiên Âm chảy nước mắt, trong lòng cảm động không ngớt.

“Dương Ca, sư huynh của ta giao cho người. Cái này đã tìm được rồi, cái kết trong lòng người cũng coi như mở... Cũng không nên tái cô phụ hấn” Vong Ưu đối với Dương Ca nói.

“Ta biết” Dương Ca ôm chặt Bạch Thiên Tâm, an ủi hấn.

“Các người đi trước đi, có cái gì cần lại tới tìm ta”

“Bảo trọng” Hai người nói xong, liền ly khai.

“Thiên Âm...” Phía sau vang lên thanh âm của vợ.

“Ngọc Minh, người tỉnh...” Vong Ưu vội vã ôm hấn vào trong ngực, khẽ vuốt mặt hấn, ôn nhu nói “Ngọc Minh, vết thương của người đã thượng dược, sẽ không đau nhức nữa”

“Thiên Âm...Ta gặp phải chuyện này, người thực sự không ghét bỏ?” Tông Chính Ngọc Minh rũ xuống mí mắt, yếu ớt nói.

Tuy rằng rất muốn coi như bị chó cắn một ngụm, nhưng thật sợ Thiên Âm ghét bỏ.

Đột nhiên cảm giác thân thể bị rơi vào ôm ấp của một người, có nước rơi vào tay.

Tông Chính Ngọc Minh ngẩng đầu, thấy gương mặt Vong Ưu tất cả đều là nước mắt. “Thiên Âm...ngươi...”
Rơi lệ vì ta?

“Ngọc Minh, ta không bao giờ... cho ngươi ly khai ta nữa...”

“Thiên Âm...”

“Xin lỗi, xin lỗi.... Ta không nên cho ngươi ly khai ta...Nếu không phải sư huynh cho ta biết, ta không biết tìm ngươi ở đâu...tìm ngươi...ta sợ cứ như vậy mất đi ngươi...Ngọc Minh của ta...” Vong Ưu kích động ôm chặt Tông Chính Ngọc Minh, thân thể run run kể rõ bất lực của mình.

“Đừng nói những lời này... Ta vĩnh viễn không ghét bỏ ngươi... Chỉ sợ ngươi sẽ ghét ta, bởi vì ta vô dụng như vậy, cứ nhiên lâu như vậy mới tìm được ngươi, hại ngươi bị như vậy...”

“Thiên Âm... Ta sẽ không ghét ngươi...Ồ ô ô ~” Tông Chính Ngọc Minh chảy nước mắt.

“Bảo bối của ta...đừng khóc... khóc tôi sẽ cảm thấy đau lòng” Vong Ưu vỗ nhẹ hắt, thoải mái nói.

“Thiên Âm...Ta rất yêu ngươi...”

“Ta cũng vậy... Vì thế, Ngọc Minh, nếu ngươi không muốn ta, liền đến phiên ta đi tìm chết, ta đời này không muốn đối với ngươi buông tay, nếu ngươi bỏ ta xuống... thì chờ để nhặt xác cho ta a” Không có người bên người, chính mình cỡ nào bất lực và hoảng hốt, loại cảm giác này không muốn tái thể nghiệm một lần.

“Đừng nói lung tung... Được rồi, Thiên Âm, vừa rồi ta nghe được đoạn đối thoại của ngươi và sư huynh, ngươi nói ta nghe được không?” Tông Chính Ngọc Minh nói ra thắc mắc trong lòng của hắn.

“Sư huynh a... Ta cũng không biết rõ lắm, phần lớn là do Thương Thuật sư huynh kể. Chỉ biết là đại sư huynh sau khi học thành y thuật xuống núi lưu lạc giang hồ gặp được Dương Ca, sau đó hai người có tình cảm, nhưng Dương Ca đã có hôn ước với một nữ tử. Nàng kia thiên tính thiện lương, nhưng thể nhược đa bệnh, vì thế Dương Ca không muốn thương tổn nàng ta, kiên trì kết hôn. Thẳng đến không lâu sau nàng kia sắp chết, đem sư huynh kéo đến trước mặt thỉnh cầu hắn chiếu cố Dương Ca tuổi già, nguyên lai nàng kia từ lâu biết được tình cảm của bọn họ, chỉ là bởi lời cha mẹ định không cãi được, kết quả làm hại ba người thống khổ. Dương Ca nghĩ thẹn với nàng kia, vì thế vẫn chưa chân chính tiếp thu sư huynh, sư huynh nản lòng thoái chí cho nên tại võ lâm đại hội năm năm trước lấy đầu võ làm kết thúc. Sau đó ta đánh thức Dương Ca, Dương Ca liền tìm sư huynh trở về. Bất quá nàng kia dù sao đáng thương cảm, sư huynh vẫn tìm cách cho nàng ta kéo dài sinh mệnh, mong muốn nàng ta sống tự tìm lấy hạnh phúc, hắn và Dương Ca mới yên tâm. Chỉ là căn bệnh trừ phi dùng ‘giáng tiên thảo’ trị liệu mới có thể chữa, bằng không như trước không thể sống quá 30 tuổi...”

“Ngươi đưa đó là một cây cỏ bình thường” Tông Chính Ngọc Minh đã đoán được.

“Ngọc Minh thật thông minh... Nào, hôn một cái” Vong Ưu hôn nhẹ cái trán của hắn.

“Đáng ghét...ngô...”

“Ngọc Minh, đêm đã khuya, ngủ đi, ta cùng ngươi, ngày mai ta xử lý xong việc, chúng ta liền quay về Tông triều”

“Hào...”

31. Chương 31: Thành Thân (đại Kết Cục)

CHƯƠNG 31: THÀNH THÂN (ĐẠI KẾT CỤC)

Sau khi nghe được tin Tông Chính Ngọc Minh đã tìm thấy, sáng sớm hôm sau Ương Huyền Nguyệt tự mình đến tửu lâu xin lỗi, dù sao cũng là do quyết định của mình làm cho tên biến thái ấy có thời cơ.

Tông Chính Ngọc Minh dĩ nhiên tha thứ hắn, trải qua nhiều chuyện như vậy... Hắn biết, hắn cùng Vong Ưu vĩnh viễn sẽ không xa nhau.

Kỳ thực đêm đó cũng do lỗi của mình muốn thể hiện, uống say như vậy, Ương Huyền Nguyệt nhờ người đưa mình đến Thiên điện nghỉ ngơi cũng là đương nhiên.

Sự tình bên này làm xong, ngay cả võ lâm đại hội Vong Ưu cũng không tham gia, trực tiếp quay về Tông triều.

Lúc tới Tông triều, đủ loại quan lại đều đã đứng chờ từ lâu.

Xe ngựa vừa tới cửa, chợt nghe thanh âm lớn tại cửa cung vang lên.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, hoàng phu thiên tuế thiên thiện tuế”

“Đây là...” Tông Chính Ngọc Minh vừa kéo rèm lên đã bị lời nói của bọn họ làm cho sửng sốt, kinh ngạc nhìn văn võ bá quan đang quỳ lạy.

Hoàng phu... đây chẳng lẽ là...

“Là ta” Vong Ưu xoa mặt hắn, đỡ hắn xuống xe ngựa.

“Thế nhưng...” Thế nào mà... những lão già này cư nhiên lại đáp ứng... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì làm đám lão cổ hủ chịu thay đổi ý kiến. Bất quá nhìn vẻ mặt của Thiên Âm thông dong, nói vậy là công của hắn.

“Thừa tướng, đại hôn chuẩn bị như thế nào rồi, sắp đến ngày rồi” Vong Ưu nhìn người quỳ ở phía trước nhắc nhở.

“Hoàng phu điện hạ yên tâm, đại hôn đã chuẩn bị hoàn tất, cũng đã chiếu cáo thiên hạ, ngày kia có thể tổ chức” Phùng thừa tướng cung kính nói.

“Tốt...” Vong Ưu mỉm cười, lôi kéo vợ vẫn còn ở trạng thái kinh ngạc đi đến tẩm cung.

Vừa đến tẩm cung, Tông Chính Ngọc Minh liền lập tức hỏi “Thiên Âm, chuyện gì đang xảy ra?”

“Ngọc Minh... uhm, ngày kia người sẽ gả cho ta” Vong Ưu ngồi trên ghế mỉm cười trả lời.

“Thành thân...” Tông Chính Ngọc Minh vẫn còn không hiểu.

“Ba ngày sau, chúng ta thành thân, ta cưới người.... Chúng ta đã dự định cả đời bên nhau, lần này ta muốn chính thức lễ nghi cưới người” Vong Ưu từ phía sau ôm lấy hắn “Người không muốn sao? Hay là người muốn ta gả cho người? Nhưng mà người nói ta là tướng công của người mà, người muốn đổi ý sao?”

“Mới không phải, ta đương nhiên nguyện ý. Chỉ là không nghĩ tới... Người biết việc ta làm?” Tông Chính Ngọc Minh hồ nghi hỏi.

“Ân, người làm cái gì ta đều biết. Ngọc Minh, người có thể vì ta hy sinh lớn vậy, ta rất cảm động, cho nên ta không muốn trốn tránh vấn đề thân phận này nữa, ta muốn quang minh chính đại đứng bên người, hơn nữa văn võ bá quan đã đồng ý rồi, người nhất định là phải gả rồi” Vong Ưu nhéo nhéo chóp mũi cao của hắn.

“Bọn họ sao lại đồng ý?” Chính mình từ dự đồ cho tới uy hiếp cũng chưa từng làm bọn họ đồng ý.

“Ngọc Minh là một hoàng đế tốt thật hiếm có, đây chính là người trong thiên hạ đều biết, vì thế bọn họ không muốn thả người đi. Mà ta không muốn nhìn vương triều bởi vì chúng ta mà suy bại. Vì thế, người sẽ tiếp tục làm hoàng đế, nhưng phải gả cho ta, đây là ta cùng bọn họ đàm ra điều kiện tốt. Tin tức chúng ta thành thân, thừa tướng cũng đã chiếu cáo thiên hạ thay.

“Bọn họ cư nhiên đồng ý cùng người đàm điều kiện này”

“Thương Thuật sư huynh dùng điểm thủ đoạn nhỏ làm cho bọn họ phải đáp ứng, có Tiên tước phái ta đứng sau, đối Tông triều cũng không phải không có lợi, hơn nữa ta hứa hẹn tiếp nhận Bách an quốc tể, đồng thời làm cho lợi nhuận tăng đôi, bọn họ có thể không đáp ứng sao?”

“Ta không muốn trong quan hệ của chúng ta có liên quan đến lợi ích, không công bình đối với người” Vừa nghe đến Bách an quốc tể cũng có liên hệ tới, Tông Chính Ngọc Minh khó chịu nói “ Hơn nữa, sau khi người tiếp nhận nó sẽ bận muốn chết, làm gì có thời gian cho ta”

“Lợi nhuận ta hứa hẹn chính là sinh lễ ta đưa cho người a... Ta nghĩ đến việc trọng đại tương lai, ta muốn mọi người biết ta xứng đôi với người, cũng có ta tài năng đứng cùng người. Hơn nữa, sau khi ta tiếp nhận, ta sẽ chuyển địa điểm làm việc vào trong cung, lúc người xem tấu chương ta sẽ xem sổ sách... như thế có ổn không?”

“Ồ...” Tông Chính Ngọc Minh vừa nghe hắn nói, lập tức ôm chặt hắn “Thiên Âm... thật ủy khuất người”

“Đều là phu thê, còn nói cái gì ủy khuất? Đừng khóc a!”

“Ồ... cảm động...”

“Tốt lắm, hiện tại liền báo đáp ta! Ngọc Minh, thành thật nói, từ sau ngày ấy người không để ta đụng vào, người có phải là còn để ý vấn đề buồn cười bần hay không bần kia?” Vong Ưu nhìn thẳng vào mắt của Tông Chính Ngọc Minh nghiêm túc hỏi.

Đã mười ngày nay, ban ngày mình chỉ hơi bỉnh một chút, hắn liền nhăn nhó né tránh, khiến cho mình nhịn a! Hết lần này tới lần khác Ly Liệt cùng Ngọc Nghiễn ở một bên xem kịch vui, khiến mình phiền muộn không ngớt. Ngay cả buổi tối ngủ cùng một chỗ, mình bình hắn, hắn liền dùng một đôi mắt con thỏ nhìn, làm mình không hạ thủ được. Làm mình ăn khổ chỉ có hắn Tông Chính Ngọc Minh có thể làm!

“Đều không phải...” Mới không phải cái kia.

“Vậy là cái gì? Người không nói rõ ràng cho ta, trước khi thành thân tuyệt đối không xuống giường được!”

“Ta ... trên người có sẹo... sát qua được (thoa thuốc) vẫn còn sẹo, nhục nhã, ta không muốn để Thiên Âm thấy” Tông Chính Ngọc Minh rút đầu không dám nhìn hắn.

“Đứa ngốc, sẹo căn bản là không có gì, người còn quan tâm à?” Vong Ưu vừa hôn trên cổ hắn vừa hỏi.

Sau khi sát được, vết thương của Ngọc Minh kết mài lại, sau khi tróc ra để lại vết sẹo màu hồng, sát rất nhiều được cũng chỉ làm nhạt màu thôi.

“Thế nhưng, ta sợ Thiên Âm không thích” cảm giác mình có tì vết, làm sao có thể chịu nổi... hơn nữa những... tỳ vết này không giống đao ngân trên mặt Thiên Âm, càng xem càng có hương vị nam nhân.

“Ai nói ta không thích, ân?” Vong Ưu một tay tham nhập vạt áo hắn, vuốt ve nhũ tiem khéo léo đứng thẳng, tay kia tham nhập hạ thân hắn, đùa bốn phân thân mà chính mình rất yêu thích “Mỗi một chỗ trên người Ngọc Minh ta đều thích”

“Thiên Âm... ân...đừng sờ” Tông Chính Ngọc Minh ngăn chặn tay của Vong Ưu đang xoa tại nơi riêng tư, thở gấp ngăn cản “Tắm cung...chưa đóng cửa”

Thiên Âm vừa nghe như thế, trái cân treo ở ngực cuối cùng cũng giải khai.

“Không cần lưu ý...” Vong Ưu vung tay lên, một chương đem cửa đóng chặt “Như thế này được rồi chứ”

“Ân...”

Vong Ưu đem vợ đặt ở trên ghế, lưng tung kéo quần vợ xuống, đem hai chân của hắn gác trên hai tay vịn của ghế, lấy ra bản thân đã đứng thẳng nam căn nhắm ngay mục tiêu đi vào.

“Hô ~” Nghẹn hơn mười ngày, thật là nghẹn chết người đi được. Hiện tại, rốt cuộc cũng làm... thân thể Ngọc Minh thật chặt, làm nhiều như vậy đều chặt.

“A...Đau...” Tông Chính Ngọc Minh cau mày hô đau nhức, hơn mười ngày không có làm, thân thể đều có chúc trúc trắc.

Thấy biểu tình của vợ, Vong Ưu áo chế xuống dục vọng của mình, cho vợ thích ứng. Hai tay vuốt ve phân thân đã nhuyễn xuống của vợ, miệng cũng không quên khiêu khích nhũ tiem vợ.

Trán đầy gân xanh, Vong Ưu kiệt lực không chế dục vọng, cho đến khi không nhịn được mới hỏi “Bây giờ có thể?”

Tuy rằng bản thân rất đau, nhưng nhìn thấy bộ dạng nhẫn nại của Thiên Âm, Tông Chính Ngọc Minh cảm động cực kỳ, vì vậy nói “Có thể”

“Nếu như còn đau hãy cắn tay của ta” Vong Ưu đưa tay đến trước miệng Tông Chính Ngọc Minh, dưới thân chậm rãi luật động.

“Ngô...” Có thể cảm giác cái ấy ở trong thân thể trượt, thậm chí cảm nhận được hình dạng của thứ ấy, theo động tác nhanh hơn, đau đớn dần thối lui, một cổ tê dại chạy dọc toàn thân, Tông Chính Ngọc Minh không nhận được rên rỉ ra, dần dần thả lỏng thân thể ghêngh tiếp tập kích của Vong Ưu.

Mỗi khi đạt đến điểm xúc động, Tông Chính Ngọc Minh miệng không thể ức chế rên rỉ cùng run rẩy, Vong Ưu biết đó chính là điểm nhạy cảm của hắn, vì thế toàn lực công kích điểm ấy.

“Ân...a...” Tông Chính Ngọc Minh rên rỉ mang theo cuồng loạn, cảm giác hắn đã triệt để không còn là hắn rồi.

“Ngọc Minh...” Vong Ưu nhìn biểu tình của Tông Chính Ngọc Minh có chút *** mỹ, say mê gọi tên của mình, dưới thân cũng không quên mãnh liệt tấn công.

“A~” Tông Chính Ngọc Minh rên rỉ không ngừng, thật khoái hoạt...thật thoải mái...

Vong Ưu càng không thể nhịn được thắt chặt tiêu hồn như vậy, tần suất mạnh mẽ và nhanh chóng tiến công.

“Ô ô ô... Thiên Âm,...a... nhanh...Thiên Âm...” Sắp đến cao trào, Tông Chính Ngọc Minh không nhận được chảy nước mắt rên rỉ.

Vong Ưu tốc độ nhanh hơn, ba ba tiếng nước cùng tiếng va chạm thân thể vang thật xa.

“A~~” sau một lần thâm nhập mãnh liệt, Vong Ưu đem nóng hổi bạch trọc bắn vào trong cơ thể Tông Chính Ngọc Minh.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng nức nở cùng tiếng thở dốc.

Vong Ưu rút ra dục vọng, ôm Tông Chính Ngọc Minh lên trên giường nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi một lúc, phát hiện cái gì đó sau khi ma sát với da thịt của Tông Chính Ngọc Minh liền ngẩng đầu đứng thẳng vận sức chờ phát động “Quả nhiên, người cũng rất muốn có đúng hay không...Hơn mười ngày không có làm a...”

Vong Ưu xoay người ngăn chặn đầu sỏ gây nên, nâng lên hai chân của hắn,”Khúc khích” một tiếng lại một lần nữa tiến nhập tiểu huyết tiêu hồn.

“A~” tiểu huyết Tông Chính Ngọc Minh đã rất mẫn cảm không thể chịu nổi lần qua lần lại như vậy, khoái cảm tập kích làm hắn không nhận được rên rỉ ra.

“Thanh âm của Ngọc Minh thật là dễ nghe...” Dưới thân Vong Ưu hung hăng tiến công, muốn cho hắn lại kêu ra tiêu hồn âm thanh này lần thứ hai.

“Thiên...A...Ân...Đừng...” Tông Chính Ngọc Minh bởi vì lực đạo của hắn mà thân thể hoảng động, nhận không được phát ra âm thanh rên rỉ càng *** mỹ.

“Ngọc Minh, người thật đẹp...” Nhìn vợ đang trong tình dục mà quyến rũ không ngớt, Vong Ưu nhận không được than thở.

Kiều mị khuôn mặt, bán mị đôi mắt bọc một màn hơi nước chọc người yêu thương, đôi môi hồng nhuận thổ khí như lan*, làn da trắng nõn tản mát ra màu hồng mê người, trước ngực đứng thẳng núm nhìn thật ngon miệng, ngọc trụ đỉnh tràn đầy mật nước trong suốt đứng thẳng, còn có phía dưới phun ra nuốt vào cực đại nam căn – *** dâng huyết nhỏ tấp tểch rung động lòng người.

*Thổ khí như lan: câu đầy đủ là “Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc” (,): hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của người đẹp động lòng người.

Đầu còn seọ gì, như thế là tốt rồi, trách không được Hyên Bích ca ngợi về hiệu quả của dục.

“Người nói lung tung..Ân...a... rõ ràng...Ân..a...có seọ...ân...”

“Ta cũng không có lừa ngươi nha” Vong Ưu nói, nhớ lại đối diện giường có một cái gương đồng lớn đặt dưới đất dùng để chỉnh lý y quan (nói chung cái gương để coi toàn thân ấy), trong lòng liền có chủ ý. Phóng tầm

mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, quả nhiên phát hiện mục tiêu “Đã không còn sẹo nữa, mau nhìn, Ngọc Minh, thân thể của người đẹp quá...”

Vong Ưu đem Tông Chính Ngọc Trà qua, dùng tư thế mẫu thân bế hài tử ba tuổi đi tiểu bế hấn, đối mặt chính là cái gương đồng lớn, lại mơn trớn cái lỗ tai của hấn.

Tông Chính Ngọc Minh mở to sương mù hai mắt, sắc mặt ửng đỏ nhìn chăm chú vào gương đồng, sau một khắc liền quay đầu đi, không dám nhìn nữa. Cảnh tượng trong gương *** mỹ như vậy, chính mình ngồi trong lòng Vong Ưu, mà Vong Ưu thì dùng thất lưng gầy cùng hai đùi mãnh liệt hoạt động, chính mình có thể thấy tráng kiện cây gậy lấy tốc độ cực nhanh tại nơi nào đó ra vào, kéo ra hồng sắc nộn thịt... còn có biểu tình mê ý loạn của mình... Bất quá, da thịt trắng nõn..thực sự không có sẹo.

Thật tốt, thật tốt quá...

Vong Ưu vươn một tay ra bao lấy ngọc hành vẫn nhếch lên của Tông Chính Ngọc Minh. Chạm rai xoa nắn, môi ở trên non mịn cổ của hấn mà cắn “Ngọc Minh, người là nương tử tốt của ta, người cái dạng này, ta bị người ép khô mất...”

“Người nói vậy...cái gì...a...ân...” Tông Chính Ngọc Minh cố hết sức nói ra vài từ trong rên rỉ, đáng ghét, nói như vậy xấu hổ lời nói.

“Ngọc Minh, nhìn xem, nơi này ra nước cũng thật nhiều nha.” Vong Ưu vuốt bộ vị kết hợp của hai người, quét lấy một ít mật dịch trong suốt, khiêu khích cho vào miệng.

Tông Chính Ngọc Minh từ trong gương thấy động tác tràn đầy tình sắc của hấn, đỏ mặt.

“Ngọc Minh, người cũng bắt chước ta tự an ủi mình nga...” Vong Ưu đưa tay ra nắm lấy tay Tông Chính Ngọc Minh bao trùm lên nam căn dựng lên của hấn ra sức lộng trứ “Đúng, phải là như thế này...”

Phía sau cùng phía trước đều bị kích thích, bên tai có có lời khiêu khích tình dục, Tông Chính Ngọc Minh rên rỉ càng thêm lợi hại.

Sắp thời điểm cao trào, Vong Ưu lại khiêu khích hấn “Ngọc Minh, chờ chúng ta cùng nhau.... Ta sẽ bắn vào cái miệng nhỏ nhắn ở phía dưới của người, mà người...ta muốn người bắn ở trước cái gương” Nói xong Vong Ưu đè lại linh khẩu (e hèm cái gì ấy ấy đấy), đem nam căn *** đang đang trướng đầy để ngay đối diện gương đồng.

“Ân...Người...Đáng ghét...” Lời này của Vong Ưu kích thích Ngọc Minh đỏ mặt lợi hại hơn, chiếu vào trong gương có vẻ càng thêm yêu mị.

“Phải...” Lộ ra tà tứ tươi cười, Vong Ưu kích động động thân, hung hăng trườn sát, một lần so với một lần sâu hơn.

“..chậm một chút..chịu không nổi...ân a..nhanh...buông ra...ân...ta...muốn...” Tông Chính Ngọc Minh lắc lắc đầu, vì cuộn trào mãnh liệt khoái cảm mà phát ra âm thanh rên rỉ xen lẫn khóc.

“Lập tức...là tốt rồi...” Vong Ưu ra sức công kích.

Cảm giác trong đầu bạch quang chột lóe, buông tay của mình ra, để vợ phun một đạo nóng cháy dịch thể ra.

“A...”

“Rất chuẩn nha” Thở dốc nhìn cái gương đối diện loang lổ bạch trọc, Vong Ưu ở bên tai Tông Chính Ngọc Minh nói.

“Người đáng ghét..” Tông Chính Ngọc Minh tựa ở trong lòng hấn, chảy nước mắt nói “Thiên Âm biến thái...đáng ghét...”

Theo trong gương nhìn thấy gương mặt xấu hổ và tức giận khả ái của vợ, Vong Ưu cười ha hả trêu chọc “Ngọc Minh, nếu như người còn động đây, ta sẽ lại muốn người nga”

“Hừ”

“Yêu làm nũng gì đó...Ta mang người đi thanh lý một chút” Vong Ưu rút ra dục vọng, ôm hắn đi tới ôn tuyền phái sau.

“Thiên Âm, ta nghĩ ta thật hạnh phúc” Tựa trong lòng hắn, Tông Chính Ngọc Minh nói.

“Ta cũng vậy...chỉ cần người ở bên người” Vong Ưu đem hắn xuống nước, để hắn ngồi ở trên đùi mình.

“Đều không thể tin được hiện tại là chân thật” Phải chỉ sợ đây chính là một giấc mộng.

“Phải, ta đây chứng minh cho người thấy đây không phải là mộng...” Vong Ưu ngậm lấy cái miệng của hắn, tay cũng dựa vào nước trơn tham nhập huyết khẩu phía dưới.

“Ân...” Nhịn không được rên rỉ ra, Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt lên án “Cái gì mà...loại phương pháp này”

Dựa vào nước bơi trơn, Vong Ưu lại một lần nữa tiến nhập vào thân thể của Tông Chính Ngọc Minh “Không cần loại phương pháp này, vậy người nói làm sao bây giờ a?”

Nói xong, hung hăng đỉnh đầu.

“A...”

Ngày hôm sau là một ngày đại hỉ.

Vì sao nói như vậy...

Ha ha ha... Để ta nói cho người – hoàng đế của chúng ta phải lập gia đình!

A ...hoàng đế lập gia đình??? Vui về cái gì?

Bởi vì người hắn phải ga cho là người gặp người thích Vong Ưu công tử của chúng ta!!!

Vong Ưu công tử? Người là nói cái môn chủ Tiên Túc phái lớn lên rất giống Tịch Thiên Âm?

Bọn họ căn bản là một người có được hay không... Huynh đệ, người ở chỗ nào tới, tin tức lớn như vậy cũng không biết, ngày hôm qua trên chiếu thư đã nói rất rõ ràng, người hoàng đế phải gả cho là Tịch đại thiếu gia Tịch Thiên Âm, đồng dạng cũng là người trong võ lâm kính nể – môn chủ Tiên Túc phái Vong Ưu.

Nguyên lai là một người a... Nguyên lai hai tượng người gỗ của ta là cùng một người...

Thật ước ao... Ta cũng muốn cưới....khả ái Vong Ưu công tử của ta...

Ta cũng vậy...Bị áp cũng không sao...chỉ cần đối tượng là hắn...tượng gỗ của ta a...

Trên đường cái, nơi nơi tiếng hoan hô vui cười, mỗi nhà mỗi hộ đều treo trước cửa hồng sắc tơ lụa, chúng mừng đại hôn của hoàng đế bọn họ, rất nhiều người đổ xô trên đường phố để chuẩn bị xem.

Trong tấm cung hoàng đế Tông triều – Triều Dương điện.

Sáng sớm, Tông Chính Ngọc Minh đã bị Phúc công công chờ bên ngoài gọi dậy để chuẩn bị.

“Hoàng thượng, đây là lễ phục của đại hôn cùng với đồ trang sức, đã chuẩn bị tốt” Phúc công công đưa lên tinh mỹ phục sức, đưa đến trước mặt Tông Chính Ngọc Minh vừa tỉnh ngủ còn mặc áo đơn.

“Đây là...” Tông Chính Ngọc Minh ngừng ngáp nhìn những hoa mỹ phục sức. Vốn tưởng đó hắn là mũ phượng hà phi*, dù sao đó chẳng phải dành cho tân nương không phải sao, không nghĩ tới cứ nhiên là dành cho nam tử ăn mặc. Bất quá, hôn phục rất đẹp nì.

“Đây là hoàng phu điện hạ chuẩn bị cho hoàng thượng” Phúc công công giải thích nói.

Tại hoàng thất xem ra Vong Ưu lấy hoàng đế, vì thế phong làm hoàng phu.

Mà đối với bách tính xem ra, Tông Chính Ngọc Minh danh hiệu ngoại trừ hoàng đế, còn có hai cái – Tịch gia đại thiếu phu nhân, cộng thêm môn chủ phu nhân Tiên Túc phái.

“A...hảo!” Nguyên lai là Thiên Âm chuẩn bị... Nghĩ đến phải lập gia đình, hơn nữa lấy người mà chính mình yêu nhất, trên mặt Tông Chính Ngọc Minh đột nhiên ửng đỏ lên.

Đều không phải làm mơ...ta nhéo...

“Ôi, hoàng thượng, ngài nhéo mặt của nô tài làm gì?” Phúc công công hô đau.

“Tiểu Phúc tử...ta rất cuộc phải lập gia đình ...” Đau nhức? Nguyên lai là thực sự... Điều không phải mơ ...Rất cuộc phải gả cho Thiên Âm rồi!

“Rất cuộc..” Phúc công công về mặt hắc tuyến “Hoàng thượng có muốn lập gia đình không?”

“Đối tượng chỉ có thể là Thiên Âm... cũng chỉ có hoàng phu của các người mới có thể!”

“Vậy hoàng thượng mau tắm rửa thay y phục đi, đợi lát nữa hoàng phu diện hạ sẽ tới rước dâu” Phúc công công nói, lòng nghĩ – biết là người sẽ nói như thế!

“Tốt, nhanh lên!” Tông Chính Ngọc Minh lập đi tức đi đến ôn tuyền phía sau.

Phúc công công lưu loát chỉ huy nô tài thay y phục tắm rửa cho hoàng đế bề kính yêu của bọn hắn, sau đó thay y phục mới.

Một lúc lâu sau, nhìn đi ra bình phong là một hoàng đế bề hạ phong tình khác, ngay cả Phúc công công đều không nhận được tán thán một người sao có thể mỹ như thế.

“Hoàng thượng thật xinh đẹp”

Hai bên trái phải cung nữ nhện không được nhỏ giọng tán thán, bị Tông Chính Ngọc Minh nghe được, vì vậy vội vã đi tới trước gương đồng, nhìn chính mình trong gương.

Một thân đầy ám sắc kim long văn thiên thanh sắc tô điểm trên hồng sắc hỉ phục, bên trong còn có quần áo trong gấm vóc phức tạp, một tầng một tầng chằng chịt tỉ mỉ. Trên đầu mang khéo léo mà tinh xảo kim sắc long phượng giương cánh quan (hiểu sơ là mũ long phượng vàng), những chuỗi ngọc lưu ly, hạt châu kim sắc rủ tại bên mặt, trên cổ đeo cát tường kim tỏa**, trên chân mang hài đỏ có thêu kim sắc long văn.

Thực sự rất đẹp!

“Nghe nói cả một bộ hỉ phục là hoàng phu diện hạ tự mình thiết kế sau đó đem cho thủ công tốt nhất thiên hạ Cẩm tú các may. Còn có cái kim quan này cũng là do tốt nhất thiên hạ thợ chế tạo ra” Phúc công công nhện không được nói ra.

“Ân” Tông Chính Ngọc Minh vui mừng ra mặt, càng tán phục thưởng thức của Thiên Âm.

Năm năm trước, lúc Thiên Âm còn là hoa hoa công tử, để che giấu chính mình bất đồng, cho nên dùng những bộ y phục vàng chói mắt, khiến cho chính mình nhìn giống như nhà giàu mới nổi. Bất quá năm năm sau khôi phục lại tính cách nguyên bản của hắn, cũng không cần che giấu, thưởng thức của chính mình cũng phục hồi.

Nói thật, mỗi lần hắn thay y phục đều đẹp như vậy, ngắn gọn mà đặc sắc. Ẩn tượng sâu nhất chính là kiện áo bào màu đen của hắn, liếc mắt nhìn không thấy gì, nhưng nhìn kĩ lại thấy cách cắt may là cực tốt, có nhiều chi tiết khiến người phải tán thán. Đặc biệt vai trái, tay áo cùng vạt áo, cư nhiên dùng một loại chỉ lông lánh kim quang hắc tuyến thêu ra kỳ lân và mây án. Có một lần dưới ánh mắt trời nhìn thấy, còn tưởng Thiên Âm là thần tiên hạ phàm. Còn có kiện hồng sắc, trừu tượng xảo cát may ra, kiểu dáng cùng đương thời quần áo không giống,, hết lần này tới lần khác bỏ qua tốt nhất tư lự mà dùng một cái xà da (da rắn) nhuộm màu hồng làm thành đai lưng, thiết kế chỉ có một nút buộc cho dễ tháo ra... Mặc ở trên người hắn tăng một cổ đã tính quang mang... Nói chung y phục đẹp nhiều lắm, sau này y phục của mình đều phải nhờ hắn thiết kế.

“Bây giờ còn phải làm gì nữa?” Lấy lại tinh thần Tông Chính Ngọc Minh xoay người hỏi Phúc công công.

“Hoàng thượng, đội ngũ đón dâu đã chờ ở ngoài, thỉnh hoàng thượng theo nô tài lên kiệu.”

Vừa ra cửa cung, có thể thấy người trên con ngựa cao to.

Vừa người hỉ bào hồng sắc có thêu kim sắc mây văn, ám kim sắc giày đỏ, tóc dùng dây cột tóc màu kim cột thành đuôi ngựa, dải băng lụa hồng sắc rủ xuống, cùng với y phục của mình thật xứng đôi a!

Khuôn mặt không thể giải thích mê người, nhân thần đều tức, tiểu ý (ý cười) dịu dàng...

Ngồi trên lưng ngựa, đôi mắt nhìn mình, để lộ ra một mặt chờ mong.

Tông Chính Ngọc Minh cảm thấy mắt mình đã ướt ướt, cái người này chính là trượng phu của mình a.

“Lên kiệu nào, nương tử của ta.” Vong Ưu rạng ngời tươi cười.

Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt tại Phúc công công dẫn dắt ngồi lên kiệu hoa.

“Khởi kiệu...” Phúc công công đứng trước kiệu hoa hơi nghiêng, phía trước là đội đón dâu, phía sau là ngự lâm quân.

Bách tính toàn thành đều vây quanh bên cạnh, nhìn tình cảnh khó gặp.

Đám cưới của hoàng đế này...mới mẻ!

“Vong Ưu công tử...thật hảo xem...”

“Tiểu thái tử...phải hạnh phúc a!”

“Trăm năm hảo hợp a...”

“Vĩnh kết đồng tâm...”

“Để cho chúng ta nhìn mặt tân nương...”

....

Xung quanh tất cả đều là ồn ào thanh âm.

Vong Ưu rất là vui vẻ, mà Tông Chính Ngọc Minh trong kiệu đỏ cả gương mặt, trái tim cũng đập rộn rã.

“Tân nương đến!” Theo âm thanh của Phúc công công, kiệu hoa dừng lại.

Tịch phủ tụ tập càng nhiều người, mục đích là muốn nhìn thấy phong thái của tân nương.

“Tân lang đá cửa kiệu”

Vong Ưu cười hì hì đứng ở trước kiệu hoa, nhẹ nhàng đá.

“Phúc công công ta nhờ người vậy!” Bởi vì không có mời bà mối, không thể làm gì khác ngoài để Phúc công công làm bà mối công tân nương.

“Hoàng thượng, bắt đầu” Phúc công công bán ngồi chồm hổm, hứng lấy trên lưng trọng lượng.

Tông Chính Ngọc Minh vừa xuất hiện, lập tức tạo thành oanh động phạm vi lớn.

“Oa

thật xinh đẹp

~”

“Không hổ là người bên cạnh Vong Ưu công tử...Cái này thật sự không có cơ hội rồi...”

“Oa...Đây là hoàng đế ...Thật xinh đẹp a...”

“Đẹp đến khiến cho người ta phát rồ a

” (bản qt dịch ra là ‘rồ’, còn bản gốc ‘ ’ là điên, khùng, rồ)

...

Quần chúng bên ngoài tán thán xong, Tông Chính Ngọc Minh cũng bị Phúc công công công tới trước cửa, dựa theo chỉ dẫn của Phúc công công, bước qua chầu than cùng những lễ nghi, rốt cuộc có thể cùng Vong Ưu nắm đỏ thắm hoa*** đứng ở trong đại sảnh bái đường.

Lúc này đến phiên tân khách bên trong tán thán.

“Phu nhân của Tịch đại ca thật xinh đẹp...Bất quá không có đẹp như Phong Phong (là bạn Đường Phong xuất hiện ở) của ta”

“Nghe người nói nha, độc được (độc được là bn Đường Lạc Phi)”

“Tiểu lạt tiêu (là Hồng Kiều), người không đuổi theo người của người cũng dừng tại ta bên người xì”

“Hừ, hỡn đản...sớm muộn ta sẽ đuổi theo hản!”

“Tiểu muội có muốn nhị ca giúp người không?”

“Người lo cho chính mình đi, nhị tẩu tương lai là một người ôn hòa, người rớt cuộc làm sao mà câu dẫn được người ta thế?”

“Người không nên xen vào...” Quay đầu đối với băng mỹ nhân nói “Hảo một đôi bích nhân (bích nhân: ý chỉ người đẹp, ở đây ý nói 2 người đẹp đôi) a, có đúng hay không Huyền Bích?”

“ ... ”

“Thấy bầu không khí như vậy... Người không muốn thành thân sao... Theo ta cùng một chỗ đi”

“Chỉ cần người nguyện ý ở phía dưới thì được” Hồi lâu chưa từng mở miệng Huyền Bích, rớt cuộc ói ra một câu, tuy rằng người sau sau khi nghe được hoa lệ ngã xuống đất.

“Môn chủ phu nhân thật xinh đẹp, môn phái của chúng ta rớt cuộc có điều kiện tốt nhất hình tượng người phát ngôn rồi ~”

“Tiểu Mông sư nương của người nhiều hấp dẫn, thỉnh nhớ kĩ điểm này” Quay đầu, đối vợ nói “Có đúng hay không, Tử Tô thân thân”

“Nương tử Vong Ưu...đẹp...”

“Không có Tử Tô đẹp...Tử Tô mới là đẹp nhất”

“Quản Giác, tâm ta đối với người nhật nguyệt chứng giám, hãy gả cho ta đi”

“Trở về Bắc môn quan của người đi” Không để ý tới người bên cạnh than thở “Môn chủ phu nhân thật xinh đẹp, môn chủ hảo phúc khí (may mắn) a”

“Trong lòng ta, Quản Giác mới là tối đẹp nhất, nếu người có thể gả cho ta, ta mới là tối hữu phúc khí”

“Chờ người triệu hồi Mộc Dương phủ đi”

“Sư diệt ánh mắt không sai!”

“Đương nhiên ánh mắt của môn chủ luôn luôn tốt”

“Ánh mắt của ta cũng không kém a, Cổ Ngọc thân thân”

“Đại ca, người thật là ác tâm, thật nhục nhã a”

“Vũ Văn Văn Hàn, đi qua một bên cho ta, người là ác ma khoác bề ngoài văn minh (ý nói anh Hàn là du côn giả danh trí thức ấy)”

“Vũ Văn Văn Uyên, người cái này nhả nhận bại hoại! Nguyên rửa người sinh con không mông không mắt!”

“Ha ha, quay về thực tế là ta muốn kết hôn với Cổ Ngọc, cũng không sinh ra con được! Tùy người nguyên rửa!”

“Chúc người thành công, cộng thêm trước trận không lên được (ý ảnh là chúc anh Uyên ko “lên” dc =]]])”

“Vị tiểu băng hữu này, người thật là ác độc, đây chính là đả kích lớn nhất với nam nhân”

“Người là ai?”

“Ta là đại ca của Ly triều hoàng đế, Ngự vương Ly Trạ”

“Không nhận ra, người có thể biến đi”

“Mỹ nhân... ta đối với người có hứng thú!”

“Ha ha ha, Vũ Văn Văn Hàn, người cũng có ngày hôm nay! Vị Ly Trạm vương gia kia, đệ đệ của ta tặng cho người, đổi lại một lọ cực phẩm xuân dược”

“Cảm tạ đại ca, ngày mai ta sẽ cầu hôn”

“Muốn cưới ta? Chờ hạ thể mọc mụn nhọt đi!”

“Hoàng huynh người rút cuộc gả đi ra... ô ô ô”

“Rốt cuộc thấy được bọn họ thành thân, như thế này mới có thể an ổn quay về Ly triều”

“Phí dụng thành thân thật hù chết người”

“Tam ca, người ít keo kiệt, người đừng ra ngoài luôn đi”

“Bánh trôi...người đây là đồ kị!”

“Bát ca ca, đem tam ca ca đi ra ngoài đánh”

“Người dám, lão ngô...giúp ta...”

“Một trăm lượng”

“Mắc quá a...giữa huynh đệ nói chuyện gì tiền bạc a”

“Vây đêm nay để ta làm ba lần”

“...”

“Làm cái gì a, chúng ta cưới ngựa chạy không ngừng nguyên lai là tới xem hôn lễ của bọn họ? Lại còn để cho chúng ta đi trễ một vài ngày hơn họ, vì để cho thê tử hấn kinh hỉ... Ghê tởm nhất chính là tên Tông Chính Ngọc Nghiễn chết tiệt! Không coi ai ra gì theo sát vị gian phu của hấn mà thân thiết a!”

“Huyền Hiên... Ta nhớ kĩ người luôn nói không nhiều, hôm nay như thế nào lại đặc biệt... Có phải hay không là người đang đồ kị a!”

“Đại ca...” Nào có, không thừa nhận!

“Được rồi, người đã hai mươi rồi, thế nào ngay cả một chính phi cũng không có?”

“Đại ca, người cũng chưa có sắc phong hoàng hậu” Vì thế, đừng có nói ta.

“Người xem đám huynh đệ nhà Tông Chính kìa? Lão tam cùng lão ngô, tiểu bát cùng tiểu cửu... Nguyên lai đều là một đôi a...”

“Chỉ biết bọn Tông Chính gia không bình thường!”

“Người không cảm thấy bọn họ như vậy cũng không tồi sao?”

“Ân?”

“Huyền Hiên, đêm nay chúng ta cũng thử xem đi...”

“A?”

Trong đại sảnh, tân khách bàn luận long trời lở đất.

Trong đại sảnh, tân nương tân lang vô cùng cao hứng bá thiên địa, người trên cao đường cười đến môi không khép lại được.

“Nhất bá thiên địa”

“Nhị bá cao đường”

“Phu thê giao bá”

“Hoàn lễ, đưa vào động phòng”

“Trước không vội, chúng ta muốn xem tân lang hôn tân nương một cái!” Thần Sa ồn ào.

“Nhanh hôn... nhanh hôn...” Rất nhiều người cũng hòa theo, ăn ý tiếng hô quanh quẩn trong đại sảnh.

Vong Ưu nhìn mặt đỏ thắm Tông Chính Ngọc Minh, ngực kích động một trận, một nụ hôn nhiệt liệt tới.

Xung quanh truyền đến tiếng vỗ tay cùng tiếng huýt sáo.

“Ngọc Minh, ta yêu ngươi!” Vong Ưu nói ra lời lẽ lộn xộn nhưng thâm tình.

Trong lòng Tông Chính Ngọc Minh tràn đầy hạnh phúc, ôm chặt lấy trượng phu của mình, trả lời “Ta cũng vậy”

Đêm khuya, phòng tân hôn

“Ân...a..ha...” Tông Chính Ngọc Minh tại cao trào phun ra, dinh dính dịch thể toàn bộ bắn về phía bụng dưới của Vong Ưu, tiểu huyết phía sau đột nhiên co rút nhanh, khiến người phía sau cũng không chịu nổi bắn ra. Hai người đều nhịn không được thở dốc.

“Hô, Thiên Âm...” Tông Chính Ngọc Minh có chút mệt mỏi thân thể đã rời.

“Đừng nhúc nhích, sợ rằng còn phải làm một lần” Vong Ưu buông hai chân của hắn gác tại hai bên thắt lưng mình, ôm lấy hắn.

“Ngươi...” Có lẽ là cảm thụ cái trong thân thể kêu gào gì đó, Tông Chính Ngọc Minh giật mình mà thẹn thùng quay đầu qua một bên.

“Ngọc Minh, kêu ra, ta thích nghe...” Vong Ưu ôm lấy hắn, đem đứng thẳng nam căn ngời xỏ xuyên qua hắn.

“A ~”

“Ngọc Minh...” Vong Ưu thuận theo dục vọng cường hãn mà giữ lấy người.

“Âm... Âm... Âm...” Gián đoạn rên rỉ.

Tiểu yêu tinh...” Vong Ưu hôn đôi môi mê người của hắn, mỗi khi nghe hắn kêu một lần, thì ôm lấy vòng eo của hắn đè xuống một lần.

Tông Chính Ngọc Minh chịu không được tấn công dồn dập, vô lực dựa lên người hắn, mê mang kêu “Âm... A...chậm... chậm một chút...”

Đề lại thân thể vợ, để hắn quỳ trên giường, Vong Ưu nằm trên lưng hắn, để hắn chịu hai người trọng lượng, một tay vuốt ve găng gướm núm của vợ, một tay xoa bóp dục vọng hình dạng duyên dáng của hắn, một lần lại một lần tấn công.

Tông Chính Ngọc Minh điên cuồng mà lắc lư thân thể “Âm... a...”

“Chờ một chút, lập tức là tốt rồi...” Vong Ưu ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói, cũng ác liệt đè lại linh khẩu sắp muốn bắn tinh của hắn.

“Buông tay...ô ô...” Tông Chính Ngọc Minh lay động thân thể, muốn bỏ đi bàn tay đang ngăn chặn mình phát tiết của đối phương, nhưng bất lực, khoái cảm của dục vọng bạo tạc làm hắn không nhịn được giọt nước mắt nơi khóe mắt.

“Lại chờ một chút...” Vong Ưu hắn tấn công, đỉnh sắp tràn đầy gì đó phát sinh tới hậu kêu gào... Một tia sáng trong đầu hiện lên, đỉnh vỡ đê rồi... Tràn đầy hồng triều chạy ra... Bàn tay đặt ở dục vọng tông Chính Ngọc Minh cũng buông lỏng ra.

“A~” đột nhiên thả ra khiến Tông Chính Ngọc Minh cũng không chịu nổi cường đại khoái cảm, ngắt đi.

Rút ra dục vọng đã nhuyễn hạ, nhìn một cổ dịch trắng từ hé ra hợp lại tiểu huyết của Tông Chính Ngọc Minh chảy ra, Vong Ưu nhịn không được khẽ liếm xuống *** đang huyết khẩu.

“Ngọc Minh...” Gọi nhỏ, không có trả lời.

Vừa nhìn, Tông Chính Ngọc Minh đã ngắt đi rồi – cả đêm làm mười lần.

“Thần Sa ghé thăm, dám hạ xuân được ta...” Vong Ưu mắng to một tiếng, đem ái thể đã ngất ôm vào trong lòng, ôn nhu vì hắn lau đi mồ hôi “Một muốn chết rồi, bảo bối của ta”

Trả lời hắn chính là gương mặt ngủ phiếm đỏ của vợ.

“I do swear that I'll always be there. I'd give anything and everything and I will always care. Through weakness and strength, happiness and sorrow, for better or worse, I will love you with every beat of my heart. (Tôi thề rằng tôi sẽ luôn ở đó. Tôi muốn cho bạn bất cứ điều gì và mọi thứ và tôi sẽ luôn luôn quan tâm. Dù là yếu đuối hay khỏe mạnh, vui vẻ hay khổ đau, tốt hơn hay tệ hơn, tôi sẽ luôn yêu bạn bằng mỗi nhịp đập của con tim này)**** ” Vong ưu mỉm cười nói xong, ôm ái thể nặng nề ngủ.

Chú thích:

* mũ phượng hà phi:

Mũ phượng: mũ đội đầu có gắn hình chim phượng hoàng bay trên mây

Hà phi: tấm khăn (có thể có dạng như cổ áo giống trong hình) được khoác qua vai, có màu đỏ như màu ráng chiều (“hà” có nghĩa là ráng chiều).

** kim tỏa:

sợi dây chuyền có cái mặt dạng giống trong hình, thường hay khắc lên trên mặt ấy những câu chúc.

*** hoa đỏ thắm 2 anh ấy cầm mình nghĩ là cái hoa tú cầu tân lang tân nương hay cầm để bái đường ấy còn cái hình kiệu hoa nữa:

**** Lời tiếng Anh mà anh Âm nói chính là lời của bài hát “From this moment on – Shania Twain”

32. Chương 32: Phiên Ngoại 1: Bể Giờ Giấc Làm Việc Và Nghỉ Ngơi

Sau khi Tông Chính Ngọc Minh cùng Vong Ưu thành thân, bọn họ dọn về tẩm cung Triều Dương điện, Vong Ưu cho rằng như vậy không bị người khác quấy rối cũng không quấy rối người khác.

Bởi vì mỗi lần cùng Tông Chính Ngọc Minh thân thiết, hai bên trái phải đều có người xem trò hay nhìn. Hơn nữa mỗi sáng sớm, sẽ có người trêu chọc ái thể của mình rên rỉ lớn quá, khiến cho buổi tối ái thể đều nguyện ý cho hắn làm.

Chính là Tông Chính Ngọc Minh phải chạy qua lại hai bên hoàng cung và Tịch phủ, thân thể mệt mỏi muốn chết, vì thế dọn đến hoàng cung cũng coi như là giải quyết hai vấn đề lớn, như vậy sinh hoạt cũng ổn định.

Bể giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi

Giờ Mẹo (5:00~7:00)

Đồng hồ sinh lý của Vong Ưu đúng giờ phát huy công hiệu, mở mắt ra chuyện thứ nhất là nhìn dáng vẻ khả ái của người đang ngủ trên gối. Lúc này phía dưới là hưng gấp đôi, kết quả là sẽ ôm Tông chính Ngọc Minh đang ngủ say lại làm một ít vận động trước khi đi ngủ, nghe được ái thể trong lúc ngủ mơ cũng không quên phun ra tiếng rên rỉ là hưởng thụ lớn nhất buổi sáng. Sau khi xong việc, đi ra ngự hoa viên luyện kiếm, luyện xong rồi một thân đầy mồ hôi chảy ròng ròng mà kêu ái thể rời giường. Trên cơ bản đã dùng không ít thủ đoạn gọi người dậy, thường bị người tỉnh lại sau đánh bay, tiện đường nói một câu hờn dỗi “Đáng ghét”, sau đó rời giường. Phao phao uyên ương dục... Biên thanh lý biên (một bên thanh lý một bên làm gì đó “...” – thanks Yami Ryu vì đã cho ý kiến phần này) Sau cùng Tông Chính Ngọc Minh đỏ mặt bực khấn tẩm bị Vong Ưu ôm ra ngoài, hai người thay y phục cho nhau.

Giờ Thìn (7:00~9:00)

Sau khi ăn sáng, Tông Chính Ngọc Minh lâm triều, Vong Ưu đi đến Mộc Dương phủ y quán của Tiên túc phái xử lý một ít việc vặt, sau đó đến Yếu Nhiên trà lâu cùng Tịch Mộ Viễn trò chuyện một ít. Lúc hồi cung thì tại ven đường mua một ít hoa quả cao* mà Tông Chính Ngọc Minh thích ăn nhất, có đôi khi sẽ mua một chuỗi mít quả** mang về.

Giờ Tỵ (9:00~11:00)

Sau khi lâm triều, Tông Chính Ngọc Minh thay triều phục, ở ngự hoa viên chờ Vong Ưu, sau đó hai người cùng đi ngự thư phòng. Tông Chính Ngọc Minh xem tấu chương, Vong Ưu xem sổ sách. Vong Ưu xem sổ sách xong, sau đó sẽ tiến lên đem Tông Chính Ngọc Minh ôm ở trên đùi, một bên giúp hắn xem tấu chương một bên sẵn tiện ăn đậu hủ.

Buổi trưa (11:00~13:00)

Ăn ngọc thiện (ăn trưa), người uy một ngụm ta uy một ngụm, tình chàng ý thiếp khiến hai bên cung nữ thái giám đều đỏ mặt, sau khi cơm nước xong đi xem hoàng tử hoàng nữ một ít.

Trước khi Vong Ưu trở về, những phi tần hậu cung vì có con nối dòng mà ở lại hoàng cung bị Tông Chính Ngọc Minh vắng vẻ từ lâu đã nản lòng thoái chí, hơn nữa hoàng đế nguyện ý để các nàng ra đi tìm hạnh phúc đồng thời đồng ý cho con của các nàng hàng năm ra cung vấn an các nàng thế nên đã sớm chạy trốn không gặp bóng người, vì thế hậu cung kỳ thực chỉ còn lại những hoàng tử hoàng nữ nhỏ tuổi. Lớn nhất là 13 tuổi, nhỏ nhất là 6 tuổi.

Bởi vì mị lực đặc thù của Vong Ưu, những tiều hài tử xấu xa này đã sớm ăn cơm xong, vừa thấy Vong Ưu đã bắt đầu thân thiết gọi “Hoàng phụ cha”. Luôn luôn thích khả ái hài tử Vong Ưu đương nhiên là vui vẻ, bình thường vào lúc này một bên bị vắng vẻ Tông Chính Ngọc Minh vốn có sắc mặt không tốt, Tông Chính Ngọc Minh nhìn đám thân sinh nhi nữ của mình sẽ ghen, giữ một gương mặt xem ai cũng không vừa lòng.

Giờ Mùi (13:00~15:00)

Hống phục phụ Tông Chính Ngọc Minh quay về tắm cung ngủ trưa (tinh khiết ngủ, chủ yếu là lo lắng vì buổi tối súc tích thể lực), sau đó trên đường phố ngoằn, có đôi khi đem theo một ít hoàng nữ cùng hoàng tử đi cùng, để thể nghiệm và quan sát dân tình.

Giờ Thân (15:00~17:00)

Ở trên đường được mời về phủ, ăn bữa tối, trăng cảnh hòa thuận vui vẻ bình thường làm cho hai bên trái phải Tịch An đỏ viển mắt.

Giờ Dậu (17:00~19:00)

Tiêu khiển, tại Vong Ưu chỉ đạo Tông Chính Ngọc Minh đã học xong chơi mạt chược, đấu địa chủ đồng thời nhật tiêm tinh tiến***, thường thường cùng Cơ Tinh Nha, Tần Tuyết Thương, và Tịch Mộ Viễn đấu thành một bàn. Lúc này Cơ thái sư đều sẽ vội vã chạy tới, bất quá mỗi lần đều là cùng Tịch Triển Linh liều mạng cao thấp, tuy rằng cho tới bây giờ chưa một lần thắng quá. mà Vong Ưu sẽ ở hậu viện chỉ đạo những tiều hoàng tử một ít công phu, mong muốn phát hiện một người tư chất tốt, thu làm đồ đệ kế thừa Tiên Túc phái.

Giờ Tuất (19:00~21:00)

Hồi cung đi chỉ đạo công khóa (công khóa: bài tập) của hoàng tử hoàng nữ.

Giờ Hợi (21:00~23:00)

Quay về tắm cung tắm rửa, một bên tắm rửa một bên làm chuyện... địa điểm chuyển dời đến trên giường...

Giờ Tý (23:00~1:00)

Vong Ưu đem mỗi loại tư thế đều làm một lần, thẳng đến Tông Chính Ngọc Minh hôn mê.

Giờ Sửu (1:00~3:00)

Vong Ưu ôm ái thể của mình đang ngủ say.

Giờ Dần (3:00~5:00)

Tiếp tục ngủ.

Chú thích:

* bánh hoa quế (mỗi lần nghe nói đến nó mình đều rất muốn ăn ah, nhưng chả bh ăn dc TT,TT)

** xâu mít quả:

*** đấu địa chủ đồng thời nhậ tiêm tinh tiến (nguyên văn:): search dc cái đấu địa chủ nhưng nó ra là cái game gì đó trên máy tính, còn cái còn lại thì chịu, ai pik làm ơn chỉ nha.

33. Chương 33: Phiên Ngoại 2: Nấu CƠM CƠM KÍ

Một ngày, Vong Ưu từ Tiên Túc phái trở về, cố ý chạy về sớm để gặp ái thê của mình.

Còn chưa tới cửa Tẩm cung, đã thấy bọn thái giám hết lên “Cháy” trực tiếp chạy nhanh đến ngự thiện phòng, mà ái thê của chính mình không thấy hình bóng đâu.

Vừa hỏi, bọn họ trả lời “Hoàng thượng... hiện tại ở ngự thiện phòng”

Ngự thiện phòng? Hẳn đi ngự thiện phòng làm gì?

Vì vậy hỏa tốc đi tới.

Một người đen thui chạy đến trước mặt hắn, sau đó cọ a cọ “Thiên Âm, người đã về rồi ~”

“Người là ai, cho hỏi quý danh?” Vong Ưu hỏi.

“Người da đen” lập tức chảy nước mắt, cọ rửa ra một tầng tro đen, rút cuộc lộ ra khuôn mặt trắng nõn “Thiên Âm... Ta là Ngọc Minh”

Vong Ưu tiếp nhận khăn của Phúc công công đưa qua, lau tro đen còn lại trên mặt hắn, thân thiết mà hỏi thăm “Làm thế nào mà người trở thành như vậy?”

“Ta học nấu ăn”

“Nấu ăn?” Ta còn tưởng người học đào than đá chứ!

“Àn a, ta nghĩ nấu cho người ăn...”

“Người sao lại nghĩ đến chuyện này?”

“Cái kia...” Mặt đỏ hồng nhìn nô tài xung quanh “Trở về tẩm cung rồi nói...”

Vì vậy Vong Ưu ôm lấy Tông Chính Ngọc Minh đi đến hướng tẩm cung, cho bọn nô tài lui xuống hết, đi đến ôn tuyền.

Vào trong nước, Vong Ưu mới hỏi “Rốt cuộc là làm sao?”

Việc này phải nói đến nửa tháng trước lúc Vong Ưu quay về Tiên Túc phái xử lý một số việc gấp.

Hoàng đế bệ hạ kính yêu của chúng ta, mang theo đoàn bảo tiêu cường đại mà Vong Ưu bởi vì lo lắng mà phái ra mỗi ngày đi đến Tịch phủ ăn cơm chiều.

Trong Tịch gia, Tần Tuyết thương hưng phấn mà giới thiệu các món ăn đầy bàn, nói “Đây là bạt ti quyết ngư*, đây là hương hà ngẫu phiến**...”

Tông Chính Ngọc Minh vẻ mặt khó chịu phản bác “Cũng không phải là người nấu!” Vui vẻ cái rắm!

Vậy mà Tần Tuyết Thương cười đến thật gà mẹ “Ha hả a... Cho người thất vọng rồi... là ta nấu đó!”

Tần Tuyết Thương sau khi từ chức quốc sư, mỗi ngày đều thanh nhàn muốn chết, vì vậy bắt đầu học nấu ăn, cho tướng công bình thường luôn ở bên ngoài lo việc buôn bán ăn.

Tông Chính Ngọc Minh thật kinh ngạc!

“Muốn bắt được tâm của nam nhân, trước tiên phải nắm được dạ dày của nam nhân... này là do Thiên Âm nói cho ta biết” Tần Tuyết Thương cười đến giảo hoạt, nhìn đáng vẻ thất lạc của Tông Chính Ngọc Minh ngực một trận sáng khoái.

Cố ý gấp một ít thức ăn cho Tịch Quân Huyền “Thân...dùng bữa... đây chính là ta dùng tình yêu nấu ra!”

Tông Chính ngọc Minh nhìn xuống dục vọng muốn hôn nữa, nhìn hai người tương thân tương ái, mà ái nhân của mình thì ở xa tận ngàn dặm, một người tịch mịch không chịu được, tức giận đến chiếc đĩa đều nứt chặt đứt, nhất thời nói ra lời tuyên ngôn hùng hồn “ Chờ Thiên Âm trở về, ta cũng sẽ nấu cho hần ăn”

Vừa nói xong, toàn gia già trẻ con mắt đều trừng thực lớn a!

“Đại tẩu... người xác định... Không cần lưu ý lời Thuyết Thương nói hần cố ý chọc giận người...” Tịch Quân Huyền nói.

“Đại tẩu người quý giá như vậy...nếu xảy ra đại sự gì, ta thế nào ăn nói với đại ca” Tịch Mộ Viễn nói.

“Đúng vậy, đại con dâu..thân thể người quan trọng hơn” Đại nương khuyên nhủ.

“Đúng vậy...hoàng thượng...” Tịch Triển linh cũng thêm vào khuyên bảo.

“Cha, đều nói gọi là Ngọc Minh hoặc đại con dâu, người lại quên” Tông Chính Ngọc Minh chu môi.

“Đại con dâu, Thiên Âm biết tâm ý của người là được, không cần cố ý...”

“Có thể nấu ăn cho người mình thích ăn là một chuyện hạnh phúc, vì vậy ta cũng muốn nấu cho Thiên Âm. Đại nương, còn có các vị mẫu thân, các người hãy phụ trách dạy ta!”Thương cảm hể hể nhìn các vị trưởng bối.

“Được rồi...” Đối với loại nhân thần này không có cách nào khác các vị phu nhân trăm miệng một lời nói.

Bất quá, tại lần thứ ba thiêu cháy trù phòng (phòng bếp) Tịch phủ, Tông Chính Ngọc Minh bị nghiêm cấm đến gần Tịch gia trù phòng.

“Ở đây không được ta đi ngự thiện phòng...”

Kết quả là, sự phụ ngự thiện phòng kinh sợ nghênh đón một kẻ bị người nhà Tịch gia xưng là “Trù phòng sát thủ (sát thủ phòng bếp)”, “Phá phôi đích hoàng đế (hoàng đế phá hoại)”

Có thể nghĩ ra...ngự thiện phòng rất thê thảm.

Công bộ (đại khái là bộ phận quản lý tiền bạc trong cung) tại hoàng đế lần đầu tiên đốt ngự thiện phòng liền đoán ngầm lệnh, hàng năm tính toán phải nhớ kĩ...ít nhất... năm lần phí dụng trùng tu của ngự thiện phòng.

Bất quá nói lại, hoàng đế làm cơm thật đúng là gốc không bình thường.

Nấu cơm đầu tiên cho nước vào— nước không nấu xong đã đem xuống, cuối cùng toàn bộ thành hồ.

Nấu cháo thì rốt cuộc đã biết nước phải nấu sôi—“Hoàng thượng, số lượng gạo này ...ít nhất đủ cho mười đại nam nhân ăn”

“Bình thường cũng là nhiều như vậy a... Trăm hai chén, hoàng phu ba chén”

“Hoàng thượng, gạo sẽ nở ra a

”

Xào rau xanh—đầu tiên cho dầu rồi cho rau

“A~~ cháy rồi!!! Đi lấy nước!”

“Hoàng thượng không nên một lần đều cho cả nửa thùng dầu vào...Ta còn tưởng ngài muốn cho nổ nơi này a, biết là xào rau xanh...nhưng ngài cũng không thể dùng rau chưa khô trong thùng nước trực tiếp bỏ vào trong nồi a...”

Xào trứng—rốt cuộc biết được phải đợi dầu mỡ tan đều, bọt dầu sau khi biến mất mới cho trứng vào.

Bọt dầu rốt cuộc biến mất...

“Hoàng thượng, người còn không có đánh trứng a...”

“Na... mau đánh a... như thế nào vỏ trứng cũng tiến vào... trẫm không tin... làm lại...”

“Hoàng thượng...”

“Làm lại...”

“Hoàng thượng...”

...

“A...rốt cuộc đánh được rồi!”

“Hoàng thượng, nồi cháo đã cháy đen!”

...

Mỗi ngày...ngự thiện phòng sẽ trình diễn một vở kịch tên bất đồng

Có người nói, tại Tịch phủ, vị hoàng đế này chưng cơm khô—đem gạo bỏ vào nồi, rồi sau đó đẩy nắp lại, chờ nó chín (nước chưa từng bỏ ~). Kết quả, cơm cháy đen,...trừ phòng cũng đẩy lên đại hỏa!

“Ha ha ha...” Vong Ưu nghe ái thê tự thú chuyện cười liên tục.

“Không nên cười nha, người ta cũng chỉ muốn làm cho người ăn!” Tông Chính Ngọc Minh chu môi.

“Ta biết...Ngọc Minh...ta dạy cho người nấu ăn” một ngụm hôn lên môi đỏ mọng của ái thê bởi vì giết mình mà khê nhếch, tay cũng tìm được phía dưới “Bất quá, trước dùng thân thể người ụy ta ăn no cái đã!”

“Ăn...” Vong Ưu xác thực làm không ít món, đều là món giản dị, nhưng ăn lên rất có hương vị.

Chú thích:

* : bặt ti quyết ngư (là cái gì gì ấy chả pik nữa:~)()

** : hương hà ngẫu phiến (đại khái là củ sen cắt lát???)

tommy-cat: sr vì sự chậm trễ vì dạo này bận quá, thêm cái mạng cùi do cáp quang đứt nên mình ử lâu rồi mới up dc TT.TT

34. Chương 34: Phiên Ngoại 3: Đi Chợ Kí

Tông Chính Ngọc Minh tại giáo dục của Vong Ưu sau, có thể một người nấu món cơm chiên trứng đơn giản, đến bây giờ có thể nấu cháo, làm canh... rốt cuộc đã tiến bộ tăng vọt.

Kết quả là càng ngày càng quan tâm đến trừ nghệ (tài năng nấu ăn) mới nổi lên.

Một ngày, phát hiện rau dưa trong ngự thiện phòng có sâu mọt, truy ra, nô tài phụ trách mua thức ăn đem ngân lượng đi đánh bạc nên mua những loại hàng kém chất lượng này.

“Ghe tởm, nếu như hoàng phu của trẫm ăn những rau dưa không tươi này mà bị tiêu chảy làm sao bây giờ?... Các người như thế nào bồi thường?!” Liên tục lời ra một ít thái giám chủ sự và nô tài bị liên lụy vào mà mắng, gương mặt băng lạnh của hoàng đế trực tiếp chuyển hóa càng thêm tràn đầy lửa giận.

Nhìn đám nô tài quỳ gối trong ngự thiện phòng dập đầu bảo chứng lần sau quyết không tái phạm nữa, tức giận không nói gì được, hơn nữa không yên tâm về vấn đề chất lượng hoàng đế quyết định tự mình đi chợ.

Vì vậy, trên đường lớn...

“Đại thẩm, cái nắm này giá bao nhiêu?”

Bởi sự kiện hôn lễ, dân cư Mộc Dương phủ cơ bản đều nhận thức được chân dung của hoàng thượng.

Chủ hàng rau, một vị đại tẩu béo run rẩy nói rằng “Hoàng thượng, ngài tùy tiên lấy, không cần trả!”

“Không được, ta không thể làm như vậy, cho người...” Vì vậy bỏ lại một nén vàng, cầm đi 15 cái nắm.

“Tiểu huynh đệ, giá thịt bán thế nào?”

“Hoàng thượng...ngài tùy tiện lấy, không cần trả”

“Không được, ta không thể làm như vậy... Thiên Âm sẽ la ta!” Vị vậy bỏ lại 3 nén vàng, lấy đi một miếng thị treo ở trên.

Sau khi trở về, Vong Ưu trừng lớn con mắt hỏi “Người nói người tốn bao nhiêu?”

“Mười nén vàng”

“15 cái nấm, một miếng thịt, ba củ khoai tây, một củ hành tây, công thêm hai bó rau, nhưng đều lại rất tươi... tổng cộng là mười nén vàng, nếu như Thần Sa ở chỗ này, người khẳng định hấn bạo tấu!”

“Còn có đậu sa cao*cùng hương tô áp** mà người thích ăn mỗi thứ một phần, cái này ta biết tam lượng bạc” như hướng vật quý chỉ vào thứ trên bàn.

“Nói cách khác người đối với thức ăn làm sẵn trong tủ lâu thì có hiểu biết, mà đối với thức ăn trong chợ bán thì cái gì cũng không biết...” Mặc dù không phải yêu tiền gì, nhưng...Nghĩ đến cái trán đau quá.

“Vậy Thiên Âm theo ta đi chợ đi!”

“Ta cũng không biết rõ giá cả... Nhưng ta biết người tuyệt đối trả nhiều lắm, ngày mai kêu sư phụ có kinh nghiệm trong ngự thiện phòng bồi người đi đi!”

“Vậy Thiên Âm có đi cùng không?” Đôi mắt trong veo như nước nhìn về phía ái nhân.

“Đương nhiên là đi cùng người” Triệt để rơi vào tay giặc.

Chú thích:

*Đậu sa cao (): một loại bánh làm bằng bột đậu

**Hương tô áp ():

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-manh-mot-nua-luu-manh>